

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

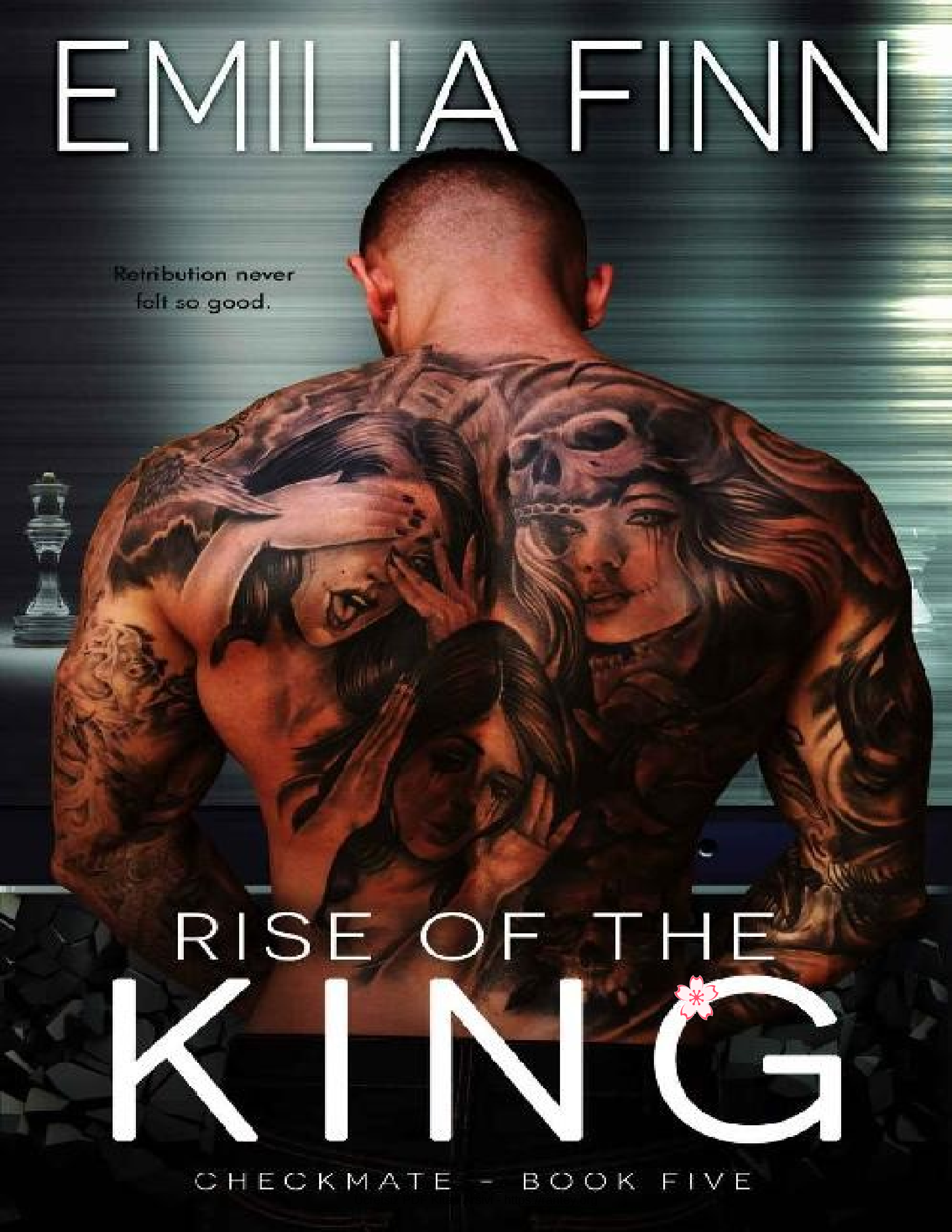
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

Retribution never
felt so good.

RISE OF THE KING

CHECKMATE - BOOK FIVE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KRALIN YÜKSELİŞİ

ŞAH MAT, #5

EMILIA FINN

İÇİNDEKİLER

Emilia Finn'in diğer

eserleri KRALIN

YÜKSELİŞİ

Önsöz

1. John
2. Sophia
3. Sonraki
4. Dokunma Taban
5. Tavandaki Bas
6. Mart
7. Haşere Kontrolü
8. Bana viycek getir
9. Kane Bishop başımın belası
10. Cevap
11. Planlar
12. Kaçış
13. Yolculuk
14. Saldır!
15. GPS Takip Cihazları
16. Bir Hafta
17. CAB
18. UC'ye gitmek
19. Yeniden Bir Araya Gelme
20. Kane
21. Cevaplar
22. Kardeslik
23. Eski Dostlar Kulübü
24. Son Planlar
25. Kucaklaşmalar

Epilog

Teşekkürler Emilia

Finn tarafından

Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?

Kralın Yükselişi

Yazar: Emilia Finn

Telif Hakkı 2019. Emilia Finn

Yayınevi: Beelieve Publishing, Pty Ltd. Kapak

tasarımı: Amy Queue

Düzenleme: Mountains Wanted/Krista Venero

ISBN: 978 169 103 0514

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen yazarla iletişime geçin

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarını güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: [Amazon'da](#) Emilia'yı takip ederek yeni yayınlar çıktığında bildirim alın.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı [Bookbub](#)'da takip edin.

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak

Umut Bulmak

Hayatta Kalan Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Sensiz

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atmak Kalıcı

Oynamak

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) Yeniden Başla –

Kısa Hikaye

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam

Döngü – Kısa Hikaye

Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella

KRALIN YÜKSELİŞİ

ŞAH MAT # 5

Emilia Finn

PROLOG

ACE

Gölgelerin arasında saklanarak, görünmeden olabildiğince hızlı hareket ediyorum, arabaların arkasına saklanıyor ve gelip giden insanların arasından geçiyorum. Ben bir hayaletim. Hayalet olmak zorundayım, çünkü eğer görülürsem, ikimiz de ölürüz.

Taşınan sedyeyi ambulansların arasında ve hastane rıhtımında takip ederek, acil servis görevlileriyle *onun* hemen arkasında, on adım kadar geride acil servise giriyorum.

Bu küçük kasabanın hastanesinin personeli, meslektaşları tarafından uyarılmış ve benim özel becerilerimle sisteme gönderdiğim mesajlarla bilgilendirilmiş olarak onun gelişini bekliyorlardı. Böylece, soğuk bir Kasım günü kasabayı saran kaosu içinde iletişimin kesintiye uğraması önlenmişti.

İlk müdahale ekipleri için yoğun bir gün olmuştu, ama onların işleri batırıp onu karmaşada kaybetmelerini göze alamazdım. Onun geldiğini bilmeleri gerekiyordu; bekleyemezlerdi; karışıklık olamazdı, çünkü kan kaybederken geçen her saniye onu ölüme bir saniye daha yaklaştırıyordu.

Sedye, bağırışlar ve düşen malzemeler arasında acil servise atılıyor. Bandajlar yere yayılıyor ve kanlı bir yüz maskesi, bir grup doktorun arasından geçip başka bir kapıdan içeri girerken linolyum zemine düşüyor.

Güçlü vücudu sedyede titriyor. Bir zamanlar antrenmanlı ve değerli olan, ancak artık aşırı madde kullanımı ve yetersiz uyku ve egzersiz nedeniyle zayıflamış, 200 kilodan fazla kaslı bir adam, eli sedyenin bir tarafına gevşekçe sarkarken, diğer eli göğsüne doğru bükülmüş halde hayata tutunmaya çalışıyor.

Kan, yaşamla bağdaşmayacak kadar hızlı bir şekilde vücudundan akıyor. Doktorlar, acil tıp teknisyenleri, hemşireler ve bir sedye,

koyu kırmızı bir iz bırakıyor.

"Kan basıncı hızla düşüyor. Onu kaybediyoruz, millet!" Bir köşeyi dönüp, plastik kapılardan hızla geçtiler. Ben de, personel olmadığım ve burada bulunma hakkım olmadığı halde, daha yavaş, sessiz ve görünmez bir şekilde onları takip etmeye devam ettim.

Yıllar önce ortama uyum sağlama sanatını mükemmelleştirdiğim için kimse beni fark etmiyor.

Bu, işimde yapmam gereken şey: içeri girmek, dışarı çıkmak, hedeflerime göre ortalığı dağıtmak ya da temizlemek ve tüm bu süre boyunca görünmez kalmak.

Bu hastanenin yerleşim planını zaten biliyorum. Bu olay başladığından beri onun buraya gelme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum, bu yüzden on sekiz ay önce dijital planları çıkardım, inceledim, sonra da personel dosyalarını inceleyerek tanımam gereken kişileri öğrendim.

Bu koridorlarda yürümem sadece an meselesiydi.

Koridora adımımı atıp boş bir masanın yanından geçerken kalın bir dosya alıyorum, buraya aitmişim gibi davranıp yolumun sonu gelene kadar sedyeyi takip ediyorum. Gürültüyle başka bir çift kapıyı çarpıp X-Ray için bağırlıyorlar, onlar sağa döndüğünde ben sola dönüp personel şefinin ofisine doğru ilerliyorum.

Bugünkü hastalarının üzerinde kimlik yoktu, ama yaraları sıradışıydı. O kadar sıradışıydı ki, hastanenin üst düzey personeli bile izlemeye gelmişti.

Cep telefonumun ekranını ve bu hastanenin her yerinde erişebildiğim güvenlik kamerası görüntülerini kontrol ettikten sonra, herkesin ters yönde koştuğu bir ortamda akıntıya karşı yüzen balık gibi boş ofise giriyorum.

Ağır meşe masanın köşesine klasörümü bırakıp, bir çift lateks eldiven giyiyorum ve bilgisayarın önüne oturuyorum. Ne yazık ki, bu ofisin sahibi olan adam dışında herkes için gizli kalması gereken dosyalara erişmek için sadece üç tuşa basmak yeterli. Sadece üç tuşa basarak hastaların dosyalarını taramaya başlıyorum.

Bugünün işi, el çabukluğundan başka bir şey değil. Beceri ya da konsantrasyon gerektirmiyor.

Sadece bir geri tuşu ve yeni bir isim.

Orada yazanı bariz olanla değiştiriyorum: John D. Hamilton. O benim yeni *John Doe'm*.

Diğer her şeyi olduğu gibi bırakıyorum: yaş: 29, cinsiyet: erkek, etnik köken: Kafkas. Ancak ambulans personeli tarafından yolda belgelenen yaralanmalarının listelendiği yerde, kendi çıkarlarım için göz gezdiriyorum, durumu stabil hale geldiğinde (eğer stabil hale gelirse) onu uçurmayı planladıkları hastaneye kaşlarımı çatıyorum ve bunun yerine en iyi bildiğim hastaneyi giriyorum.

En kolay izleyebileceğim hastane.

Kolayca ulaşabildiğim bir apartmanın tam karşısında bulunan, devasa depo pencereleri uzun süreli yatakhanelere bakan hastane.

Eğer hayatta kalırsa, yakında onu tekrar göreceğim.

Hayatta kalmazsa, iyi bir adamın yasını tutacağım, ama sonra başlangıca geri dönüp görevimde bana yardım edecek yeni bir asker bulacağım. Bu görev, o ölse bile sona ermez. Sona eremez, çünkü insanlar hala acı çekiyor. Acıları sona erene kadar, ilerlemeye devam etmeliyim.

Tekrar ayağa kalkarak, bilgisayarın pencerelerini kapatıp telefonumu arka cebime koyuyorum. Kapak olarak aşırı dolu klasörü alıp, deri koltuğu geri itiyorum, eldivenlerimi çıkarıp, koridora geri dönüp ameliyathaneye doğru ilerliyorum.

Bir dakika boyunca arkasında oturabileceğim bir izleme penceresi ve ameliyathanede söylenen her kelimeyi duyabileceğim hoparlörler var. John kendi kanı ve pisliği içinde yatarken, kalp atış hızı monitörleri vücuduna bağlanıyor. Onu O negatif kan torbalarına bağlıyorlar ve zaten kanla kaplı zemine damlayan kanı telaşla yenisiyle değiştirmeye çalışıyorlar.

Hayatta kalma ihtimali çok düşük, ama hayatta kalırsa, bunu hak etmiş olacak.

JOHN

ÜÇ AY SONRA

Kar fırtınası. Şubat ayında lanet olası kar fırtınası.

Şapkamı gözlerimin üzerine indirip ellerimi ceketimin ceplerine sokarak, buraya aitmişim gibi kulübün ön girişinden geçip salona doğru ilerliyorum.

Kapıdaki güvenlik görevlisi beni tanımıyor, ama beni durdurmuyor da.

Direklerde dans eden kızlar, dönerken ve baştan çıkarırken müşterilere, bana, flörtöz göz kırpıyorlar. Evlerinde eşleri olan erkeklerin yüzüne güzel kalçalarını sallıyorlar. Yirmi yıl önce evlendiği ve sadakat yemini ettiği kadına değil, kıcını sallayan üniversiteli bir kıza yüz dolar atmayı tercih eden erkekler.

Hayatımda milyonlarca kulübe girdim; bazıları düpedüz pis, bazıları temiz, bazıları şüpheli, bazıları da klas idi. Ama hepsi tehlikeliydi ve bu da farklı değil.

Kot pantolonumun arkasına dokuz milimetrelik bir Glock, ceketimin altına da bir tane daha takıyorum. Sol elimle cebimdeki bıçağı çeviriyorum, gizli ama yanlış adam beni tanırsa kolayca ulaşabileceğim bir yerde.

Ve insanlar eninde sonunda beni tanıyacak; bu kaçınılmaz.

Altın dişi ve şişkin cüzdanı olan, yirmi beş yaşında bir gangster özentisi arıyorum. Kendini yenilmez sanıyor. Kendini *görünmez* sanıyor. Bu savaşın başarısı ya da başarısızlığı için önemli olduğunu düşünüyor ve bu yüzden kazanacağını sanıyor. Ama bu savaşı benden başka kimse kazanamaz, çünkü korumam gereken şey kaybetmek için çok önemli.

Devil's Court adını hak eden bu kulüp karanlık, ama dansçılar *çoğunlukla* burada olmak istedikleri için daha klas bir yer. Onların, gece dışarı çıkmadan önce mavi hap alan yaşlı herifler için dans etmek isteyerek büyüdüklerini sanmıyorum

düşünüyorlardı, ama madem dans edecekler, en azından dokunulmasına izin verilmeyen bir kulüpte dans etseler iyi olur, çünkü sahneye atılan banknotlar bir dolardan çok daha değerli.

Bu kadınlar bedenlerini satmak istiyorlarsa, zaman ve emeklerine değecek şekilde tazmin edilecekler.

Geniş odaya ve uzun bacakların arasından bakarken, hedefimi o beni görmeden yarım saniye önce fark ettim.

Yirmi beş yaşında, ama sanki eski bir gangster gibi davranıyor. Yüzünde dövmeleler, gözyaşı damlaları, altın diş – tam bir klişe – ama hızlı ve gözlerimi gördüğünde, dönüp kaçıyor.

Odanın karşısına doğru koşmak yerine, yanından koşarak uzaklaşıyorum. Aptal gibi daireler çizmek yerine, kapıda onu yakalayacağım. Kalabalığın arasından koşuyorum ve sadece birkaç kişiye çarpıyorum. Müzik yeterince yüksek ve adımlarım da o kadar emin ki, koşmam neredeyse hiç dikkat çekmiyor.

Artık bu kulübü tanıyorum. Ace, dairemde dışarı adımımı atmadan önce ihtiyacım olan her şeye erişebilmemi sağlıyor, bu yüzden günler önce planları göndererek düzeni incelememi, hedeflerimi ezberlememi ve cevaplar peşinde bir pisliği haklamaya hazır olmamı emretti.

Bunu mahvetme lüksüm yok, çünkü sevdiğim birinin başına ödöl konmuş... ve buna izin verilemez.

Bu savaşı kaybedemem.

Koşarak bir salona giriyorum ve adımlarımı zamanlıyorum. Üç... iki... bir... önümden salona girecek.

Onun 150 kiloluk vücuduna çarparak ikimizi de yere sererim. Kadınlar çığlık atar, erkekler silahlarını çeker, ama Cole – bu benim gangsterimin adı – ve ben yere, duvara çarparak, kafası arkadaki metal acil çıkış kapısına çarptığında dururuz.

"Ne, dostum? Ne oluyor lan?" Yaralı kafasını tutmak için ellerini uzatır. Kendine gangster diyor ama yakalandığında hiçbir şey yapamıyor. "Senin sorunun ne lan?"

"Kalk." Ayağa kalkıyorum ve onu gömleğinin önünden çekerek kaldırıyorum. Silahımı çekmiyorum ve etrafta silahlarını tutan adamlara bakmıyorum bile.

Onlardan korkmuyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum.

Ateşi çoktan gördüm. Beni yaktı ve hayatımı söndürdü, ama işte buradayım, hayatta ve sağ salım, ve dokunulmaz.

Bizi tam da gitmemiz gereken yere götürdükten sonra, Cole'u acil çıkış kapısından iterek, iniltiyle tekrar topak topak kar fırtınasına geri gönderiyorum. Bugün hava çok soğuk, kemiklerinizi kemiriyor ve uzuvlarınızın donmasına neden oluyor.

Dün gece bu boktan hava tahminini yapan hava durumu sunucusunu sikeyim.

Cole benim tutuşuma direniyor; ellerimden kurtulmaya çalışıyor ve hareket ederken titriyor. Ben ceketim ve şapkamla o kulübe girdim, ama bu korkak, zayıf kıcına beş beden büyük bir tişört ve kot pantolon giyiyor.

Altın zincirleri onu umduğu gibi sıcak tutmayacak.

Kapıyı çarpıp kilidi, namlu karanlık sokakta yankılanana kadar çevirip kilitledikten sonra, kaçmaya çalışan gangsterimi yakalayıp geri çekiyorum. Nefesi ciğerlerinden patlayana kadar onu duvara vurup, ayaklarından kaldırıp idrar kokusunu bekliyorum. "Konuş."

"Ne... ne... ne istiyorsun?" "İsimleri istiyorum."

"İsimleri bilmiyorum dostum! Ben sadece dans ve içki almak için buradayım."

Onun sıska vücudunu duvardan çekip, kafası tuğlaya çarpıp kanı ensesine akıncaya kadar tekrar duvara çarpıyorum. "Bu sıradan bir sorgulama değil, evlat. Ben sabırsız bir adamım, ama bir orospu çocuğunu öldürmek için bolca vaktim var. O yüzden tekrar konuşmadan önce dinle." Çamurlu kahverengi gözleri benimkileri takip ediyor. Göz bebekleri iğne ucu kadar, dudakları titriyor. "Bir asker arıyorum. Güçlü, gizli ve korunuyor."

"Ben hiç tanımıyorum..."

Boğazını sıkıtiğimde ciyaklayarak durur. "*Dinle* dedim. Önemli bir şey söyleyecek olana kadar konuşma. Aradığım adam

aradığım adam senin patronunun patronunun patronu. Yüksek mevkide biri. Askerleri kontrol eden adam. Onu nasıl bulacağımı bilmem lazım."

"Siktir, bunu ben nereden bileyim?" Hatayı fark edince gözleri fal taşı gibi açılır ve elim boğazını sıkmaya başlar. Sol elimi cebime sokup bıçağı çıkarırım ve vücudunun hareketsiz kalmasından zevk alırım.

Bıçağı açıp boğazına dayadım. "Ne diyordun?"

"Şey." Yutkundü. "Demek istediğim, bu adamı tanımıyorum. Bana hiç tanımadığım bir adamı vermeni istiyorsun. Bu adamı tanımıyorum."

Onaylayıcı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Bu akıllıca bir cevap oldu, Cole. Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

"Artık gidebilir miyim?"

"Hayır." Onu bırakmadan, düşünmek için bir anlığına gözlerimi botlarıma indirdim. "Bu adam, bu asker, senden birkaç seviye üstte. Bu konuda araştırma yaptım ama şu ana kadar izini bulamadım. Onunla henüz tanışmadığını söylediğine inanıyorum ama geçen hafta sonu kadınları sınırdan geçirdin. Seni gördüm."

Gözlerimdeki gerçeği okuduğunda yüzü daha da bembeyaz oldu.

"İnkâr etmenin gereği yok. Seni yaparken gördüm.

Sınırdan bir minibüs dolusu genç kıızı geçirdin ve onları iyi davranmayacak birine sattın. Bu emri birinden aldın. Kim olduğunu söyle." Şanslı ki, fırsatım varken Winchester'ımın dürbününden onu vurmadım.

Ace ve ben stratejik davranırız. Yaptığımız her şeyin daha büyük bir amacı vardır, bu yüzden bir hafta önce Cole'un sefil hayatını sonlandırmamış olmamızın tek nedeni, ondan daha fazla yararlanabileceğimizi düşünmemizdi. Ama bu gece her şey sona erecek. Burada sona erecek. "Şu anda tek seçeneğin, o kızlara yaptıkların için ölmek ya da patronunu bana teslim etmek ve onun ölmesini sağlamak. Üçüncü bir seçenek yok."

"Bilmiyorum!" Boğazını sıktığımda sesi kesildi. Panik içinde, elleriyle bileklerini tırmaladı, tıpkı bir hafta önce o kızların onu tırmaladığı gibi. Onları kölelikten kurtarabilecek tek kişi oydu. Yanlış seçimi yaptı.

"İsimler!"

"Kimi aradığını bilmiyorum. Ben sadece işimi yapıyorum, dostum!"

"On beş yaşındaki kızları, aileleri arkalarına döndüklerinde onlardan çaldın. Yedi tane! Bu, artık parçalanmış yedi aile demek. Yedi aile, bir daha asla eskisi gibi olmayacak, çünkü sen bin dolar kazanıp gangster gibi hissetmek istedin. Emirleri kimden alıyorsun?"

"Adı Peter. Tek bildiğim bu." Cole'un ayakları kulübün tuğla dış cephesine çarparak vururken, ben de boğazını daha sıkı sıkıyorum. "Her gün takım elbise giyen beyaz bir çocuk. Kulübünü denetlemek için tam beş parçalı takım elbise giyiyor."

"Güzel. Peter. Soyadı ne?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum!" Bıçağımı sapladığımda ağlıyor. "Gerçekten bilmiyorum. Kişisel bilgilerini öylece ortalıkta dolaştırmıyor. Adı Pete, tek bildiğim bu."

"Onunla nasıl iletişim kuruyorsun? Emirlerini nasıl iletiyor?"

"Mesajla." Vücudunu eğerek, elini arka cebine sokar ve telefonunu çıkarır. "Bak dostum. Pete'in altında, numarasını al."

Cole'u ayağa kaldırdım, ama sol elimle telefonu alırken diğer elimle boğazını tutmaya devam ettim. "Şifren ne?"

"Titties. Sekiz-dört-sekiz-dört-üç-yedi gibi, ama ortada sadece bir T var, çünkü iki tane olursa çok uzun oluyor."

Bir an durup, inanamadan gözlerine bakıyorum. "Şu anda ciddi misin sen? *Aptal herif. Yirmi beş yaşında, on iki gibi davranıyorsun.*" Başparmağımı ekranında kaydırarak verdiği kodun doğru olduğundan emin oluyorum – T-I-T-I-E-S – ve erişim sağladığımda metin ekranına geçiyorum, Pete'in geçen hafta bu saatlerde teslimat noktasında olması gerektiğine dair emirlerini görüyorum. "Güzel." Telefonu cebime sokup geri çekildim.

"Artık gidebilir miyim?" Sahte bir cesaretle bir adım öne çıktı. "Onun numarasını alıp telefonumu geri vermelisin. Ona ihtiyacım var, çünkü..."

"Hayır." Bıçağımı sallayarak boğazını kesiyorum ve kırmızı kan sokağın betonuna sıçrayıp

beyaz karı kırmızı bir katliama dönüştürdüğünde geri çekildim. "Yaptığın şey yüzünden yedi aile asla toparlanamayacak. Ve bunlar sadece geçen haftaki kızlardı. Bir daha yapmayacaksın."

Dizlerinin üzerine çöküp yere yığılan Cole, boğazını tutar ve kendi kanında boğulur. Vücudu titrer, elleri benim yaptığımı geri almak umuduyla sıkışır. Ama o ölene kadar oradan ayrılmam. Geri dönemeyeceğini bilene kadar oradan ayrılmam, çünkü bazı pisliklerin her şeyden kurtulabileceğini çoğu kişiden daha iyi bilirim.

Bazı erkekler hamam böceği gibidir; hiçbir şey onları alt edemez. Bu yüzden erkekler kulübün çıkışında kavga ederken ben kıpırdamam. Uzaktan polis sirenleri çaldığında kıpırdamam. Telefonum uyarı sinyali verdiğinde de kıpırdamam. Sadece kar beyazdan çok kırmızıya döndüğünde ve Cole'un vücudu seğirmeyi bıraktığında dönüp, koşarak sokağı terk eder ve kanlı bıçağımı cebime geri sokarım.

Ceketimi yine küvette yıkamalıyım, sonra Ace'i arayıp başka bir cesedi ortadan kaldırmasını istemeliydim, yoksa yarın okula giderken bir çocuk onu bulacaktı. Ama şimdilik bir telefonum var; bir adım ve bir numaram var.

Bu, bu gece dairemnden çıkmadan önce sahip olduğumdan daha fazla.

Yarım milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehrin sanayi bölgesinde yaşıyorum. Burası New York olsaydı, sanatçı ruhlu hipsterlar depoları apartmanlara çevirerek emlak fiyatlarını çoktan tavan yapardı.

Tanrıya şükür New York'ta yaşıyorum.

Burada depolar hala işgalcilerin elinde ve dışarıda bırakılan arabalar, arkanızı döndüğünüz anda soyuluyor, tabii satıcı ya da pezevenk değilseniz. Kadın ya da uyuşturucu satıyorsanız, istediğiniz kadar park edebilirsiniz, çünkü bir satıcının arabasına bulaşmak isteyenler, Şükran Günü hindisi gibi doldurulup, ayakları düşene kadar karın içinde bir sokak lambasına bağlanırlar.

Ben ne satıcı ne de hipster'ım. Ben sınırlı parası ve sahte kimliği olan bir adamım. Kirayı nakit ödüyorum çünkü

Bu yüzden, kışın ortasında bile ısıtmasız bir depo evinde sıkışıp kaldım.

Şu anda, ısınamamam önemli değil çünkü adrenalin damarlarımdan akıyor – bir adam daha öldü, daha pek çoğu da ölecek – ve koştuktan kanım daha sıcak. Saat sabahın dördüne yaklaşıyor, bu yüzden sokak lambaları hala yanıyor, ama kulüpten uzaklaştıkça, lambalar daha sık sönüyor ve dünya karanlığa gömülüyor.

O hava durumu muhabiri, 25 santim kar ve yüzümüze çarpan şiddetli rüzgar tahmininde sinir bozucu derecede isabetliydi. Soğuktan burnum yanıyor ve kulaklarım bere altında ağrıyor, ama hızımı kesmiyorum ve taksi çağırmıyorum. Botlarımda gangster olmak isteyenlerin kanı var ve cebimde kanlı bir bıçak var; beni parmaklıklar arkasına atıp şansımı çok zorladığımı karar vermeden önce eve gidip temizlenmem gerekiyor.

Ağır botlarımla hızlıca koşarak yirmi dakika sonra apartmanıma ulaşıyorum.

Şu anda yoksullar için beş katlı bir apartman olan bu bina, bir zamanlar çatısında bir düzine baca ve üst katlarında sanki zengin sahipleri inşa ettikleri dünyayı seyretmekten zevk alıyormuşçasına devasa pencereler bulunan bir matbaaydı. Duvarlar pahalı olduğu için dairelerde odalar yok. Bunun yerine, tuvaleti yemek alanından gizlemek için bir bölme bulunan açık plan bir yaşam alanı var.

Dördüncü katın tamamını ben kullanıyorum ve üst kattaki komşum ya ölmüş ve çürüyor ya da ayak parmaklarında hafif bir balerin. Üçüncü kattaki kiracılar, dört kişilik bir ailenin çıkardığı tipik gürültüyü çıkarıyorlar, ancak beşinci kata kıyasla, sessiz olmama durumları beni çok rahatsız ediyor.

Binanın ön cephesindeki plakete göre, binam 1892 yılında inşa edilmiş, tam da eskiden *Benton Printing* yazan tabelanın üzerinde. Bentonlar şimdi nerede bilmiyorum, ama ince duvarlarını yalıtmayı ya da camları çift cam yapmayı hiç düşünmemiş olmalarına çok kızgınım.

Eskiden, baskı makinelerine güç sağlayan kömür ateşleri herkesi sıcak tutardı, ama o salaklar artık çalışmıyor.

En az elli yıldır, ön kapıdan geçip posta kutularının taşıdığı fuayeye girdiğimde, parmaklarım kapı koluna neredeyse yapışıyor ve bıraktığımda elimdeki deriyi yırtıyor.

Hava o kadar soğuk ki, buğulu nefesimle bulut hayvanları yapabiliyorum.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, bir kat, sonra iki, sonra üç, üçüncü katta ayaklarım yere vuruyorum ve her gün gece yarısı çocukları beni uyandırdığı gibi, sabahın dördünde o pislikleri uyandırmaktan hastalıklı bir zevk alıyorum.

Apartmanımın kapısında durup, geriye yaslanarak koridorun bir ucundan diğer ucuna bakıyorum, sonra merdiven korkuluğunun üzerinden kimse beni takip etmediğinden emin olmak için arkama bakıyorum, sonra da üst kattaki zombi komşumun aşağıya gelip beni gözetlemediğinden emin olmak için yukarıya bakıyorum.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra, anahtarımı ön kapıya sokup içeri giriyorum. İçerisi dışarıdan daha sıcak değil; tek fark rüzgârın olmaması. Tavanlarım çok yüksek olduğu için, bir servet harcamadan evi sıcak tutmak imkânsız ve alan çok açık olduğu için sıcaklığı muhafaza etmek de zor. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, titreme vücudumu ele geçirip dişlerimi takırdatmaya başladığında, ağır adımlarla ilerliyorum. Banyoya doğru ilerlerim ve kirli paltomu ve kot pantolonumu çıkarırım. Muslukları açar, botlarımı ve çoraplarımı çıkarır, dişlerimin takırdaması durana kadar kaynar su beni yeterince ısıtana kadar duşa girerim.

Hava o kadar soğuk ki, eski pençeli ayaklı küvetimin porselenine ayak parmaklarım ağrıyor. Vücudumdan sıcak su akıyor ve tavanı buhar kaplıyor olsa da, soğuk içime işliyor, sanki kemiklerimi kemiriyor gibi.

Bu yerde yaşadığım her gün, eve dönmeyi hayal ediyorum. Sıcak ve asla aç kalmadığım yere geri dönmeyi hayal ediyorum. Her şeyin daha kolay ve hayatın bu kadar berbat olmadığı zamanlarda, kardeşimle geçirdiğim yazları hayal ediyorum.

Bunu tekrar yaşayacağız. Yakında. Ama önce Cole'un patronunun patronunun patronunu bulmam lazım.

Onu infaz ettiğim gün, eve dönebileceğim gün olacak.

Küvetin kenarına yaslanıp yere damlayan suya bakarak, titreyen ellerimle kot pantolonumu tutup eşyalarımı çıkarıyorum: telefon,

Cüzdan, Cole'un telefonu. Onları bir kenara atıp tekrar dik duruyorum, kot pantolonu küvete atıp duşum kırmızıya dönene kadar kanı yıkamaya başlıyorum. Fark ettiğimden daha fazla kan bulaşmış. Eve giderken bir polis arabası geçseydi, şimdi hapiste olurdum ve şartlı tahliye şansım olmazdı.

Küvetin kenarına yaslanarak, aynı işlemi paltomla da tekrarlıyorum ve kurumasının çok uzun süreceğini düşünerek hayıflanıyorum. Yarın, soğuk beni daha da fazla ısırсын diye boktan paltomu giymek zorunda kalacağım.

Eve vardığımdan on dakika sonra, fazladan çoraplar giyiyorum, eşofmanımın üzerine temiz kot pantolon giyiyorum, kulaklarımı ve yüzümü kaşlarımın altına kadar kapatan bir kış şapkası ve berbat paltomu giyiyorum. Diğer paltom kadar sıcak olmadığı için en sevdiğim palto değil, ama hiç yedek paltom olmamaktan iyidir. Islak giysilerim duş perdesi çubuğuna asılı duruyor ve kırmızı değil, berrak su damlayan buz sarkıtları oluşturuyor. Yarın ya da ertesi gün, kuruduklarında onları değiştirip, dünyam normale dönene kadar en sevdiğim ceplerime ellerimi sokmaya devam edeceğim.

Mutfağımda dolaşıp ellerimi ovuşturarak sürtünme yaratırken, kahve makinemdeki düğmeye basıyorum ve hayatımda kokladığım en güzel şey gibi hazır kahvenin aromasını içime çekiyorum. Damlaların yavaşça demliğı doldurmasını izlerken, bu muhteşem içecek geçireceğim beş dakikayı planlıyor ve günün geri kalanı için planlarımı hayal ediyorum. Bugün 24 Şubat Pazartesi ve saat sabah dörtü biraz geçiyor. Yatağına geri dönmüyorum, bu da önümde koca bir gün olduğu anlamına geliyor. Kişilerimle konuşmak, başkasının telefonunu karıştırmak, *Pete'i* bulmak ve onlar bana ulaşıp bu gezegende sevdiğim tek kişiyi incitmeden önce bir düşmanımı daha ortadan kaldırmakla geçecek koca bir gün.

Bu savaşı kaybedemem ve sevdiğim birine suikast düzenlemek, radarın altında kalmam ve yıkımımıza katılan son kişi ortadan kaldırılana kadar kendimi paralamam için yeterli bir motivasyon.

Kimse benimkilerle uğraşıp da hayatta kalamaz.

Kahve demliğı dolduğunda, uzun bir termos bardağına kahveyi döküp üzerine biraz süt ekliyorum. Kahveyi ve Cole'un telefonunu da alıp dairemdeki masama götürüyorum ve yeterince giyinip

beni olduğumdan 30 kilo daha ağır gösteriyorlar, ama beni donmaktan koruyacak ve tüm ayak parmaklarımı sağlam tutacak kadar sıcak tutuyorlar.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken, e-postamın beklendiği gibi geldiğini belirten sesle omurgamdan geçen karıncalanmayı nefes alarak atlatıyorum.

Ace her şeyi bilir.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Hava çok soğuk, değil mi?

Biliyorum ki, beni e-postayı açmaya ikna etmek için bu konu başlığını eklemiştir. Ace olarak tanıdığım bu adam, bu gece nerede olduğumu, ne yaptığımı, gerçekte kim olduğumu ve kimi aradığımı biliyor. Benim bildiğim kadarını o da biliyor. Aslında, o daha fazlasını biliyor, çünkü bizim ekibin beyni o ve işimi yapmam için ihtiyacım olan bilgileri bana o sağlıyor.

Ace, Cole Fenney gibi pislikleri bulan adamdır. Adamı nerede bulacağımı, ne zaman orada olacağını ve orada ne yaptığını bana söyler.

Sonra bunun benim görevimle nasıl bir ilgisi olduğunu anlatır.

Ace'in neden bana yardım ettiğini, neden bana bilgi verdiğini, beni nasıl bulduğunu anlamıyorum. Ama iki yıldır iletişim halindeyiz. Bir gün e-postama, varlığını kimseye söylememem konusunda bir uyarı gönderdi ve ne bana ihanet etti ne de bana yanlış bilgi verdi.

Bu yüzden onu tutuyorum ve gönderdiği her bilgiyi ciddiye alıyorum.

Ama bu, onun e-postalarından korkmamı engellemiyor.

Onu sınamak için e-postayı açmıyorum. Sadece ona bakıyorum. Bakıyorum. Bakıyorum ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum. Cole'a ne olduğunu bilmek istiyor. Ne öğrendiğimi bilmek istiyor ve ben de bulgularımı paylaşmaya niyetliyim, ama yine de bilgisayarına bakmaya ve kahvemi yudumlamaya devam ediyorum.

AcesAndEights'te bir terslik var. Benim kadar tecrübeli bir adam, hiçbir şeyin bedava olmadığını bilir; kimsenin niyeti saf değildir ve her şey eninde sonunda geri döner ve bedelini ister.

Öyleyse neden bana yardım ediyor?

Masamdan öfkeyle kalkıp, depo dairemde dolaşmaya başlıyorum ve hiç taşındığımı hatırlamadığım şehrin karanlık silüetine bakıyorum.

Eskiden bir adamdım, ailesi olan, işi olan, kadınlara ve... başka şeylere karşı sürekli bir arzusu olan bir adamdım, sonra bir gün uyandığımda farklı bir adam, farklı bir isimle, bir hastane yatağında yatıyordum, güzel bir hemşire üzerime eğilmiş, pansumanımı yapıyordu.

Göğüsleri bir avuçtan fazlaydı ve kalçaları yenilebilirdi.

Kayıtlarımda adımın John D. Hamilton olduğu yazıyordu ve bunun doğru olmadığını bilsem de, herkes buna inanıyordu, ben de öyle yaptım.

Yedek bir isme sahip olmak daha önce kimseye zarar vermedi, özellikle de benim iş alanımdaki bir erkeğe, bu yüzden John hikayesini sürdürdüm. Kim olduğumu bilmediğimi düşünmelerine izin verdim ve aylarca süren iyileşme, ameliyatlar ve fizik tedavi masraflarını onların ödemesine izin verdim.

Bana hatırlamamda yardım etmek istiyorlar.

Travmamı "sağlıklı bir şekilde" atlatmamı istiyorlar.

Beynimin içinde kurşun dışında başka neyin dolaştığını bilmek istiyorlar. Ve gecede iki saat uykuyla nasıl yaşayabildiğimi ve yorgun hissetmediğimi bilmek istiyorlar.

Sonuncusu benim için yeni bir şey, hem bir lütuf hem de bir lanet, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ama geri kalanı, travma, var olmayan hafıza kaybı, yeni şehir, benim için sorun değil. Tam da ihtiyacım olan şekilde başa çıkıyorum: aileme zarar vermek isteyenleri bulmak benim başa çıkma yöntemim, onları ortadan kaldırmak ise iyileşme yöntemim.

Olmam gereken yerden birkaç eyalet uzaktaki bir hastanede uyandığım andan itibaren, işlev görebilmek için çok az uykuya ihtiyacım olduğu ortaya çıktı. İlk başta buna uykusuzluk dedim. Yorgun olduğumu ve daha fazla uykuya ihtiyacım olduğunu *düşündüm*, bu yüzden dönüp kendimi hareketsiz yatmaya zorladım. Bir erkeğin bu kadar az saat uyuması normal olmadığı için, gözlerimi sıkıca kapatıp kalbim çarparken saatlerce o sert hastane yataklarında yattım.

Her şeyi bildiğim için kalbim endişeyle doldu; her şeyi hatırlıyordum, ama yaralarım yüzünden iyileşene kadar kaçamayacak şekilde bağlanmıştı. Uyuyamazsam, mantiken iyileşemezdim.

Ve iyileşmezsem, kardeşime yardım edemezdim.

Neyse ki, birkaç gece sonra, çok az uykuyla bile gündüzleri yorgun olmadığımı fark ettim ve yeni sınırlarımı zorlamaya başladım.

İlk başta sekiz saat boyunca yatakta uzanıyordum, çünkü *normal* insanlar bu kadar uykuya ihtiyaç duyar.

Sonra yedi saat.

Sonra altı saat.

Yine de, sadece iki saat uyuyabildim, geri kalanı ise boşa giden endişe ve zamandı.

Dört saate, sonra üç saate indirdim ve bunun gerçek olamayacağına yemin ettim. Bunun beni yakalayacağından o kadar emindim ki, gün içinde yorgunluktan bayılacağım ve uykuyla telafi etmek zorunda kalacağım, ama ne yaparsam yapayım, vücudumu iki saatten fazla dinlendiremedim.

Artık bununla mücadele etmiyorum. Üç aydan fazla oldu ve hala öğle uykusuna ihtiyaç duymuyorum. Akşamları başımı yastığa koyar koymaz, bir anda uykuya dalıyorum, sonra bir zamanlayıcı ayarlanabilir ve iki saat sonra gözlerim tekrar açılıyor ve uyanıyorum.

Bu bir lütuf çünkü benim gibi bir adam için uyku zamanı boşa harcanan zamandır.

Ama bir lanet de, çünkü günde yirmi iki saat uyanık ve yalnız olmak bir erkeği yıpratır. Zaman geçirmek için kadınlara ihtiyacım var. Zihnimi meşgul edecek bir şeye, harcadığım enerjiyi yerine koyacak yiyeceklerle ve zihnimi açık tutacak kahveye ihtiyacım var.

Her zaman formda, sağlıklı ve çevik bir insan oldum, ama şimdi uyku zamanımın yerini iş, spor, kadınlar ve yemek aldı. Her yirmi dört saatlik dönemde binlerce kalori tüketiyorum, ama şişmanlamıyorum. Her saat başı yemek yiyorum, yoksa açlıktan titremeye başlıyorum. Kahveyi sanki yok olacakmış gibi içiyorum; işedikten sonra tekrar başlıyorum.

Doktorlar benim neyim olduğunu hiçbir zaman bulamadılar, bu yüzden bunun yaralanmalarımın garip bir yan etkisi olduğu ilan edildi ve bir kenara atıldı. Ben ailesi ve sigortası olmayan bir John Doe'yum, bu yüzden onların ilgisine rağmen, oldukça çabuk bir kenara itildim ve unutuldum.

Bana uyar.

İlk birkaç hafta geçtikten ve yeni kazandığım zamanın farkına vardığımda, onu araştırmak için kullandım. Ace'i araştırmak için, e-posta kutuma Tic Tac şekerleri gibi ipuçları bırakan gizemli arkadaşımı. Federal veritabanlarını araştırmak

Federal veri tabanlarını araştırdım ve bilinen ve bilinmeyen askeri suçluların durumlarını takip ettim. Vurulup öldürülmeden önce on sekiz ay boyunca çalıştığım bir davanın gidişatını takip ettim – sonra geri getirildim, sonra serbest bırakıldım, ancak hayır cevabını ve beynime isabet eden kurşunu kabul etmeyen bir doktor tarafından tekrar geri getirildim.

Ben bir "tıbbi mucizeyim". Kafatasımı delip geçen ve görünüşe göre uyku ve iştahla ilgili beyin bölümüm hariç her şeyi ıskalayan bir kafa yaralanmasından kurtulan trilyonda bir kişi.

Bir anahtarı aşağı, diğerini yukarı çevirdi.

Artık insanlar beni tanımak istiyor; benimle röportaj yapmak istiyor; testler yapmak ve eski kimliğimi bulmama yardım etmek istiyor.

Hastaneden taburcu olduğum gün, kendimi tekrar kayıp kişi ilan ettim; bir daire buldum ve o zamandan beri burada kalıyorum.

Herkes benim öldüğümü düşündüğünde, pislikleri araştırmak daha kolay oluyor. Bu yüzden bir hayalet olarak kalıyorum ve zirveye çıkmak için elimden geldiğince sık sık yeni adamları kızdırıyorum.

En tepedeki adamı ortadan kaldırmayı planlıyorum ve böylece kardeşimi güvende tutacağım.

Kimliğimde artık John D. Hamilton yazıyor; bu isim olabildiğince sıradan ve bir barda veya havaalanında göstermem gerektiğinde hiçbir uyarı vermiyor.

Ama kafamda yara olsun ya da olmasın, uykusuzluk çekiyor olayım ya da çekmeyim, gerçek adımları hatırlamakta hiç zorluk çekmiyorum.

Benim adım Jay Bishop; geçen hafta otuz yaşına girdim. Bir erkek kardeşim, bir babam ve vefat etmiş bir annem var. Karım yok ve kendimi bağlı hissettiğim bir kadın da yok. Bildiğim kadarıyla hiç çocuğum yok ve yakın zamanda bunu değiştirmeye de niyetim yok.

Eskiden gizli ajan olarak çalışıyordum ve *ölümümden* önceki son görevim, Abel Hayes'in uyuşturucu, silah, kadın ve çocuk sattığı pis bir kulüpteydi. O pislik, para karşılığında satabileceği her şeyi satıyordu ve güç elde etmek için incittiği insanlara karşı hiç pişmanlık duymuyordu.

İşimin kendisi sorun değildi. Heyecanı seviyordum, hatta kendi gücümün tadını çıkarıyordum. Yetişkin hayatımın çoğunu ajan olarak geçirdim.

hayatımı yaşıdım ve kardeşimin terfilerini yakalamak için yeterince çalıştım. Ondan iki yaş küçük olan ben, onun bana karşı duyduğu sorumluluk kadar, onu güvende tutma sorumluluğunu da omuzlarımda taşıyordum. Ama o rütbelerde benden önde gidip beni geride bırakırsa, onu güvende tutmam imkansızdı, bu yüzden çok çalıştım; riskler aldım ve ikimiz de aynı görev gücüne atandığımız güne kadar ona ayak uydurdum.

Başarmıştım; o rütbeyi ve kardeşimle birlikte silahlarımızı çekerek bir odaya girme hakkını kazanmıştım.

Uyuşturucu. Kızlar. Silahlar.

Her zaman aynı şeydi: Bir pislik insanlara zarar vermek ve güç satın almak istiyordu, bu yüzden bizimkiler bunu ayarlayıp bizi gönderiyordu. Bir grubu çökerttik, ancak ilk görevi bitirdikten birkaç hafta sonra ikinci bir göreve atandık.

Abel Hayes'in kulübü ikincisiydi ve ben sadece kardeşimle aynı seviyede kalmak istesem de, risk almaya ve işleri halletmeye eğilimli olduğum için bana teklif geldi ve görevdeyken, *görevdeyken de* görevde kalmam için sözleşme yaptım.

Onlara ne diyorlar? Çift taraflı ajan mı?

Kendi organizasyonumda bir köstebek vardı — hala da var — ve artık kimin bizim tarafımızda olduğunu bilmiyordum. Çalıştığım ve güvendiğim tek kişi kardeşimdi, bu yüzden ona yakın durdum; onun arkasını kolladım ve o bizi fark etmeden önce köstebeği ortaya çıkarmak için çalıştım.

Artık gerçek patronumun kim olduğunu bile bilmiyordum. Eric DeWhit bizim doğrudan üstümüzdü. Onun üstü Clune adında bir adamdı ve Clune'un üstü de sokaklarda çalışmanın ne demek olduğunu hiç bilmeyen başka bir pislikti.

Kariyerimle ilgili her şey bürokrasiyle ilgiliydi: kimi etkilemek, kime hesap vermek, kimi mutlu etmek ve en önemlisi, o yıl seçimlere kimlerin aday olduğu.

Artık patronumun kim olduğunu bilmiyordum. Artık amacımın ne olduğunu bilmiyordum. Aklımda *tek* görevim Kane'i güvende tutmak ve Abel Hayes'i alt etmektir.

Abel'in ait olduğu yeraltı dünyasında, gizli görevdeysen ve güven kazanman gerekiyorsa, genellikle annenin onaylamayacağı şeyler yapman istenir.

Bir kadınla seks yap. Bir adamı öldür. Bir cesedi ortadan kaldır. Bir çizgi kokain çek.

Bir kereliğine, ya yap ya da öl seçeneğin olduğunda, bir çizgi o kadar da kötü bir şey gibi gelmez. Bir çizgi kokain ne zararı olabilir ki, özellikle de kardeşinin şakağına silah dayadıklarında?

Hiçbir zarar.

O yüzden kokaini çekersin, istekli bir kız seçip onu becerirsin, sonra hayatına devam edersin ve Abel'ın güvenini kazanarak işine geri dönersin.

Bunu yapabiliyordum. Bunu yaptım, kardeşim de yaptı.

Sorunlar, Abel'ın pazartesi günü, sonra salı günü, sonra çarşamba, perşembe ve cuma günü kokain çekmemi istediğinde başladı. Hafta sonu geldiğinde, silahları doğrultmaya gerek kalmamıştı. Kokaini *istiyordum* ve bu benim için zor bir şey değildi, hatta bunun için para ödemeye bile razıydım.

Gerçek olanı kavrayamıyordum.

Eğer temiz kalsaydım, daha zeki olabilirdim. Kane'i kurtarabilirdim. Eğer temiz kalsaydım, ölmeyebilirdim ve ısıtmasız bir kar fırtınasında kalmazdım.

Donmuş pencerelerimden başımı sallayarak uzaklaşırken, bilgisayarım tekrar ses çıkardığında durup ona bakıyorum.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Beni görmezden gelme, orospu çocuğu! Seni görüyorum

Gözlerimi kısarak pencereye dönüp Ace'i aramak için şehir manzarasına bakıyorum. Sokak lambaları hala yanıyor, ama kar pencerelere çarpıyor ve görüşümü büyük ölçüde engelliyor. Gökyüzü o kadar karanlık ki yıldızlar bile görünmüyor.

Alışkanlıktan pencerenin yanında bir dürbün bulunduruyorum – günde yirmi iki saati olan bir adamın pencereden dışarı bakacak zamanı vardır – bu yüzden midem guruldarken dürbünü alıp, ışıkları açık başka bir daire aramak için ufku tarıyorum.

Hiçbir şey yok.

Gördüğüm kadarıyla tek bir tane bile yok.

Arabalar şehre doğru yavaşça ilerlemeye başlıyor. Fiziksel emekle geçinen bir hayattan asla kurtulamayacak fabrika işçileri, kar yağmasına ve daha da yağacağına dair haberlere rağmen çoktan kalkmış ve yola çıkmışlar.

Dizüstü bilgisayarım bir kez daha ses çıkararak zamanımın dolduğunu bildirir.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Son şans, sonra dairenizi bombalarım

Gülerek dürbünümü masama atıp geri dönüp oturdum. İlk e-postayı açıp Ace'in bilgilerini gözden geçirdim: Cole Fenney, yirmi beş yaşında, lise terk, mafya bağlantıları var, ancak en iyi ihtimalle zayıf – vefat etmiş.

İkinci e-postayı açtım, tekrarlanan bilgilere gözlerimi devirdim ve Ace'in, zaten bildiği halde Cole'un öldüğünü teyit etmesini istediğini gördüm.

Üçüncü e-postayı açıp cevap yazdım:

Gönderen: KingOnD8

Konu: re: Son şans, yoksa dairenizi bombalarım

Bombalamana gerek yok, pislik. Ben buradayım. Cole öldü. Kanı akıp kalbi durana kadar oradan ayrılmadım. Bıçağımda ve botlarımda kan var, bunu kanıtlayabilirim. Duş aldım ve kahve yaptım – bilirsin, kadınlar ve cinayet hakkında konuşmadan önce hayatın temel ihtiyaçları. Onun telefonunu ve patronu Pete'in iletişim bilgilerini aldım. Soyadını bilmiyorum ama numarası var, bu bilgiyi sen bulabilirsin.

Telefonu bırakmamı istiyorsan, nerede, ne zaman, tüm bu ayrıntıları bana bildir. Başka bir şeye ihtiyacın yoksa, ben gidip bir şeyler yiyeceğim.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: re: re: Son şans, yoksa dairenizi bombalarım

Telefonu her zamanki yere bırak. 384 numaralı dolap

Önce oraya git, paketi bırak, sonra çık. Bir saat içinde paketi alacağım ve verileri çıkardığımda bulduklarımı sana bildireceğim.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Konu satırlarını tekrar kullanmayı bırak. Başımı ağrıttıyor.

*Şimdi bırakacağım, sonra yemek yemem lazım. Şifresi 848437, TITTIES gibi, ama sadece bir T var.
Tamam, Kaptan.*

Gönderen: AcesAndEights

**Konu: re: re: re: re: Sana söylemeyi unuttum
Siktir git.**

SOPHIA

Bir haydutla kahvaltı

"Al bakalım, tatlım. Her zaman çok nazik davrandığın için sana fazladan birkaç kiraz ekledim."

Gülümseyerek garsonun gözlerine bakıp, planladığım bahşişe birkaç dolar daha ekledim, çünkü bana her zaman fazladan şeyler veriyor: pastırma dilimleri, kirazlar, hamburgerlerime köfte ve dondurmanın üzerine çikolata sosu. Ginnie kızıl saçlı bir garson ve bana haftanın yedi günü servis ettiği pasta kadar tatlı.

O, her kuruşuna değer.

Temiz tezgahta oturup karanlığa bakarken, yağan karı inceliyorum ve gizemli adamın bugün gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Burada haftada birkaç kez, genellikle işten bir mola vermek ve bacaklarımı uzatmak için ara sıra yemek yedim. Bu blokta yaşıyorum ve Ginnie's, yürüme mesafesinde 24 saat açık olan tek yer. Ama iki ay önce, geniş omuzlu ve elleri kot pantolonunun ceplerine gömülü yakışıklı yabancı içeri girdiğinde, taburede biraz daha dik oturdum ve ertesi gün aynı saatte tekrar uğramayı planladım. Ve ertesi gün. Ve ertesi gün.

Henüz aceleyle *selamlaşmaktan* öteye geçemedik, ama bazı günler Ginnie ile flört ederken ve devasa yemeklerini sipariş ederken omuz omuza gelecek kadar yakın duruyor.

Sorun değil, ben de yemek yemeyi severim.

Yirmi beş yıl önce, normal bir ailede, normal bir evde, iki golden retriever köpeği (*Daisy* ve *Duke*) ve dört kapılı bir sedan arabayla dünyaya geldim. Kız kardeşimle on yedi yaşına kadar aynı yatak odasını paylaştık

ve o on beş yaşına gelene kadar aynı yatak odasını paylaştık. Erkek gruplarının posterlerini ve erkek grup hayranlarımızı paylaştık. Kimsenin bulamayacağı kadar iyi arkadaşlık ve her ne kadar ergenlik *çağında* olup birbirimizin boğazına sarılmamız gereken bir dönemde olsak da, biz öyle değildik.

Ellie çok tatlı bir ruha sahipti; bu şehirdeki ve komşu şehirdeki en nazik insandı, bu yüzden ben bir cadaloz olup New Kids on the Block'un tüm üyelerini kendime saklamak istesem bile, o bunu zorlaştırıyordu.

On yedinci doğum gününden ve psikologların travma ve bunun sonucunda ortaya çıkan TSSB olarak adlandırdıkları şeyden kısa bir süre sonra, işler değişti ve iştahım, atletik vücudumun zaten sahip olduğu açlığı aşan bir hale gelene kadar hızla arttı.

Günde dört ila beş bin kalori tüketiyorum ve ne yersem yiyeyim, her öğünde midemi ne kadar genişletirsem genişletim, sadece bir veya iki saat sonra midem guruldamaya başlıyor ve yeniden başlamak zorunda kalıyorum.

Bu yüzden haftanın yedi günü Ginnie'nin lokantasında oturuyorum ve onun, benim hayal bile edemeyeceğim en lezzetli yemeklerle damarlarımı tıkamasına izin veriyorum.

İşimde iyiyim.

Aslında, işimde gerçekten harikayım.

Ama annemin tüm çabalarına rağmen, yemek pişirme becerilerim çok yetersiz.

Ginnie bana ikinci porsiyon, sonra tatlı, sonra ikinci tatlı ikram ediyor. Ginnie hayatımda varken, neden yemek yapmayı öğrenmem ki?

Her sabah, midem şişkin ve göğsümde yiyecekleri hissedebildiğimde, ağır adımlarla daireme geri döner ve işe koyulurum. Ama bir saat kadar burada kalıp çalışmamaya izin verdiğimde, gizemli yabancıyı gözlerim. Onun gelmesini umuyorum ve kendimi ekstra cesur hissettiğimde, o sipariş verirken biraz sola eğilip omzunun omzuma değmesini sağlıyorum.

Ben G-Rated bir fahişeyim.

Buzlu kar, lokantanın pencerelerine vuruyor ve caddeyi görmemi engelliyor, ama önce onun gölgesini görüyorum; sokak lambalarının ışığında yansıyan adımlarını görüyorum. Başımı eğip yemeğimi sanki dünyanın sırlarını barındırıyormuş gibi incelerken kalbim hızla atıyor.

O içeri girdiğinde kapının üzerindeki zil çınlar ve o anda, neredeyse boş olan lokantadaki hava değişir. Sadece ben, Ginnie ve aşçısı vardık, ama şimdi o burada ve aniden hava elektriklenir.

"Selam, güzelim." Her zamanki gibi tezgahın önünde durur. Sanki ben görünmezmişim gibi, çünkü bana "güzelim" demediği kesin. Tezgah yirmi beş fitten uzun, ama her seferinde benim yanımda durur, paltolarımız birbirine değecek kadar yakın, tıraş losyonu kokusu ciğerlerimi doldurup hayatım için yaptığım planları unutturacak kadar yakın.

"Selam, yakışıklı." Ginnie tezgaha gelir ve ellerini ellerine alır. Ellerini ovuşturup onu gülümsetir, onu ısıtmak için sıcak hava üfler ve gözlerinde parıltıyla onu izler. "Dışarısı çok soğuk. Tanrı aşkına, bugün buraya neden geldin?"

"Açım." Ellerini onunkilerden çekmiyor. Benimkinden iki sıra ötedeki tabureye oturuyor ve soğuktan korunmak için omuzlarını kamburlaştırıyor. "Çok açım Gin, soğuk enerjimi tüketiyor galiba."

"Elbette öyle, canım. Böyle ısınırsın. Sana bir hamburger ve kıvrımlı patates kızartması getireyim. Seni ısıtır."

"Harika." Kız arkasını döner dönmez, ellerini ceketinin cebine sokar ve ısınmak için dizlerini sallamaya başlar. "Ben de sıcak kakao alabilir miyim? Ekstra büyük boy olsun." Konuşurken güçlü çenesi hareket eder, soğukla mücadele ederken kasları seğirir. "Karnımı sıcak çikolata ile doldurmaya yetecek kadar lazım. Ve belki biraz da turta, çünkü çok açım ve hamburger ve patates kızartması yetmeyecek, bunu şimdiden söyleyebilirim."

"Evet, tatlım." Siparişini aşçıya vermek için tahtaya yazıyor, sonra arka duvara koşarak büyük kahve fincanlarıyla meşgul oluyor. "Sen de kakao ister misin, Soph? Ben ısmarlıyorum, çünkü bugün kar çok soğuk ve hiçbirimiz burada olmamalıyız." Bana dönerek, yakışıklı yabancının karanlık bakışlarını da beraberinde getirir. İkisi de beni izler, biri gülümserken, diğeri ise bereyle kaplı başını bir köpek yavrusu gibi eğerek, sanki ilginç bir şey yapıyormuşum gibi.

"Soph?"

"Evet." Bakışlarımı tekrar Ginnie'ye çevirdim. "Sıcak kakao harika olur, teşekkürler."

Ginnie dönüp gümüş sürahide sütü ısıtmaya başladı. Sıcak buhar yüksek sesli tıslama sesleri çıkardı, sonra hoparlörlerden gelen yumuşak müzikle rekabet eden derin bir basınç gürültüsüne dönüştü.

"Adın Soph mu?" Derin sesine dönüp baktığımda meraklı gözler ve hala eğik bir başla karşılaşıyorum. "Sophie gibi mi?"

"Sophia." Uzun bir dilim domuz pastırması alıp yiyorum çünkü gerçekten açım ve onun uğrayıp ziyaret etmesini istesem de, konuşmak benim için hazır olmadığım bambaşka bir oyun gibi görünüyor. "Sophia, çünkü benim büyük-büyük-büyük-ne-kadar-geri-gitmemiz-gerekirse-o-kadar-büyük-büyükannem Yunanistan'da doğmuş."

Koyu renkli gözleri benim zayıf vücudumu süzerken, burnundan kısık bir alaycı ses çıkarır, kısmen gülerek, kısmen de onaylayarak. "Zeytin rengi tenini görüyorum. Çok *uzun zaman* önce değildi sanırım. Sophia... Sophia... Sophia..." Adımı ağzında yuvarlar ve üç metre uzaktaki Ginnie'yi sırtıtmaya zorlar. "Soyadın ne, Sophia?"

"Ah... Solomon."

İçimde bir erime hissi uyandıran hızlı bir gülümseme gösterir. "Yani Sophia Yunanca ve annenin tarafında, Solomon ise babanın tarafında... Arapça mı?"

Pastırmamı çiğneyip başımı sallıyorum.

"Sophia bilgelik, Solomon ise barış anlamına gelir. Güzel ve güçlü bir ismin var, Sophia Solomon. Oldukça havalı."

"Ah... teşekkürler, sanırım." Bıçağımı ve çatalımı alıp, waffle'larımı yiyorum ve her kareyi şurup ile dolduruyorum. "Senin adın ne?"

"John D. Hamilton."

Başımı çevirip yüzünü inceliyorum. "Adın John mu?"

"Evet, ama arkadaşlarım bana J der, ilk harfim gibi."

"Jay mi?" Gizemli bir gülümseme dudaklarını yukarı çekiyor ve benim dudaklarım da ona eşlik ediyor. "Jay. Tamam. Adının kökenini bilmiyorum. Hiç araştırmadım."

Hızlı bir kahkaha atar, bu da beni ve Ginnie'yi şaşırtır. "Ben araştırdım. Neşeli ve canlı anlamına geliyor. Sanırım bana yakışıyor."

O neşeli ve canlı... Bunu tahmin etmemiştim.

"Harika." Çatalımı bırakıp avucumu kot pantolonuma sildikten sonra, elimi uzatıp ona uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Neşeli ve Canlı Jay."

Koyu renkli gözleri bir şeylerle parıldıyor, cesaret, meydan okuma, neşe, sanırım. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Bilge ve Huzurlu Sophia." Elim tuttu, bir anlığına elimi kendi eliyle sardı ve damarlarımdan elektrik akımı geçirdi. "Benimle yemek ister misin? Dışarı çok soğuk ve kar daha da yoğunlaşıyor." Elim bırakıp, aramızdaki boş tabureye vurdu. "Ben bir saat daha burada olacağım, sen de yemeğe yeni başladın, o yüzden..." Omuzlarını silkiyor.

"Tabii... Yani... Sanırım." Tabağımı tezgahın üzerinde kaydırarak onun ellerinin yanındaki boşluğu dolduruyorum. Bir tabureden diğerine kayarken, soğuk kemiklerime işleyince tekrar titriyorum. Rahat bir pozisyon bulduğumda, omuzlarımızın birbirine değdiğini fark ediyorum; omuzları o kadar geniş ki, ona yaslanıp gülümsememi saklamak zorunda kalıyorum.

"Al bakalım tatlım." Ginnie, Jay'in önüne ekstra büyük bir fincan buharlı kakao koyar, sonra bir tane de benim önüme. Arkasını dönüp, mini marshmallowlarla dolu küçük bir tabakla geri gelir. "Hayatının en güzel anlarını yaşa." Jay bir avuç marshmallow alıp doğrudan ağzına attığında gülüyor.

Ginnie'nin gözleri bana döner. "Onlar paylaşmak içindi. Ama sana biraz daha getireceğim."

"Buralarda mı yaşıyorsun, Sophia Solomon?" Ginnie arkasını döner dönmez, gözlerim tekrar Jay'e dönüyor. Gözlerini örten bir bere takıyor, ama kısa, koyu renk saçları olduğunu biliyorum. *Her zaman* bere takmıyor. Gözleri neredeyse renksiz – neredeyse tamamen siyah. Cildi benimki gibi zeytin rengi ve baştan aşağı sıcak kalmak için giysilerle kaplı olmasına rağmen, ellerini kaplayan dövmeleri görüyorum ve tam doğru açıda döndüğünde ve paltosu hareket ettiğinde, aynı dövmenin boğazından kulaklarının hemen altına kadar uzandığını görüyorum.

Noel civarından beri buraya geliyor, bu yüzden sadece kıslık giysiler giyiyor, ama dövmelemin vücudunun her yerini kapladığını biliyorum. Dövm salonunda çok zaman ve para harcadığını biliyorum.

"Soph?"

"Evet." Midem yüksek sesle protesto ediyor, önümde beş dakikadan fazla süredir duran bir tabak yemeği neredeyse hiç dokunmadığımı hatırlatıyor. Jay marshmallowlarını yemeye devam ederken, ben daha fazla waffle kesip ağızma tikiştiriyorum. "Bu blokta oturuyorum. Buradan çok uzak olmayan bir apartmanda."

Marshmallowlarını çiğniyor, sonra ağız dolu halde kakaosunu kaldırıp bir yudum alıyor. "Harika. Ben de. Eski Benson binasında oturuyorum."

Duraklayarak, şüpheli gözlerle ona dönüyorum. "Ben de..."

"Saçmalık! Gerçekten mi?" Kupasını masaya vurur ve dizleri benim uyluklarıma değene kadar tüm vücudunu döndürür. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Eski gazete matbaasının beşinci katında yaşıyorum. Ama şimdi sana bunu söylediğim için - ve sen bir yabancısın ve tüm bunlar için - hayat seçimlerimden pişmanlık duyuyorum ve taşınmayı düşünüyorum."

"Kahretsin." O gülüyor. "Uykunda seni öldürmeyeceğim, söz veriyorum, ama senin bir alt katında yaşıyorum. Şaka değil, Benson apartmanının dördüncü katındayım."

"Benim alt katımda mı yaşıyorsun? Bütün gece herkesi uykusuz bırakan gürültücü ahmak sen misin?"

Kıkırdayarak, kucağına bakarken gözlerini saklar. "Hayır, o üçüncü kat. Onlar çok gürültücüdür. Ama bazen intikam almak için ayak seslerimi duyurarak yürürüm, bu yüzden belki de senin gözünde gürültücü bir pislik benim." Bakışları tekrar yukarıya döner. "Buraya gelirken beşinci kattaki komşumu düşünüyordum."

Kuru waffle'ı yutuyorum ve kakaoyla yıkıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. O kadar sessizsin ki, öldün mü diye merak ettim."

Midem düğümleir. "Ölmüş mü? Senin neyin var senin?"

O gülüyor ve tezgaha geri dönüyor. "Yemin ederim, yukarıdan hiç ses gelmiyor, bu yüzden komşumun ya çoktan öldüğünü ya da ayakları hafif bir dansçı olduğunu düşündüm." Tabağıma biraz fazla uzun süre bakarak niyetini belli eden adam, davetsizce elini uzatıyor.

Davet edilmeden elini uzatır. Bıçağını kaldırıp hızlı bir kesikle bıçağı parmaklarının arasına saplarım.

Koyu renkli gözleri şaşkınlıkla benimkilere dönüyor. "Lanet olası yemeğime dokunma."

Yavaşça geri çekilirken, zarar görmemiş elini inceler, parmaklarını kıpırdatır, sonra tezgahta saplanmış bıçağa tekrar bakar. "Ne oluyor, Sophia?"

Yemeğimi sağa itip, eski tabureme geri çekildim. "Seni tanımıyorum, o yüzden yemeğime dokunma. Sana marshmallowları verdim bile. Benden alabileceğin tek şey bu. Ve evet," uzun saçlarımı şuruba bulaşmaması için geriye atıyorum, "klasik dans eğitimi aldım... Eskiden. Uzun zaman önce. Ama en iyisiydim, bu yüzden sekiz yıldır yapmasan bile bu yetenek kalıcı oluyor."

Ginnie'nin lokantasında gizemli adamla resmi olarak tanıştıktan üç gün sonra, apartmanımızın giriş holüne adımımı attığımda, ona yaşadığım yeri söylediğim için pişman oldum. Ağzımı kapalı tutmalıydım, çünkü şimdi birisi süpürge sapıyla mors alfabesiyle konuşuyormuş gibi, zeminde rastgele vuruşlar duyuyorum. En kötüsü, mors alfabesini biliyorum ve içimden bir ses, Jay'in aralıksız vuruşlarının tesadüf olmadığını söylüyor.

"Sonunda!" Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, geniş vücudunu paltosuyla sarmış ve gözlerini kapatan bir beyzbol şapkası takmış olan Jay, ben merdivenleri dönüp dördüncü kata çıktığımda apartman kapısından uzaklaşıyor. "Açlıktan ölüyorum Soph! Tanrım, burada eriyip gidiyorum ama sen evde misin bilmiyorum çünkü dansçı ayakların var. O yüzden tık tık tık yapıyorum ama beni duyup duymadığını bilmiyorum."

O önüme çıktığında durmam. *Dansçı* ayaklarımla onun etrafından dolanıp merdivenlerden aşağı inmeye devam ederim. "Merhaba Jay."

"Bekle." Merdivenlerden koşarak iner ve omuzlarımız birbirine değene kadar bana yetişir. Çantamı kendime yaklaştırıyorum, ama onun beni soymak için burada olduğunu sanmıyorum.

"Aç mısın? Çünkü ben açlıktan ölüyorum ve Ginnie'nin kıvrıkcık patates kızartmasını daha çok istiyorum."

"İyi fikir." Üçüncü kata iniyorum. "Harika. Biz..."

"Oraya gitmelisin. Ginnie çok iyi biridir, eminim seninle takılmak ister."

"Oh!" Gülerek, ben aceleyle alt iki basamağı atlayıp tökezlediğimde kolumu yakaladı. "Bu sağlam bir reddiydi, Bayan Bilge ve Huzurlu. O kadar akıcıydı ki, düzenli olarak randevuya davet edildiğini düşündürdü. Cevabın tereyağı kadar akıcıydı, ama inatçılığım en sevdiğim özelliğimdir. Hadi." Sokağa çıkar çıkmaz beni lokantanın yönüne doğru çeker. Serbest elini ceketinin cebine sokar, sakızlı solucanlar çıkarır ve elini uzatarak teklif eder. "Yemeğimizi önceden hazırlamak ister misin?"

Burnumu kıvrıp, şüpheyi elini inceliyorum. "İğrenç. Hayır. Kimse sana gıda hijyeni ve bir yabancıнын açtığı yiyecekleri kabul etmemen gerektiğini öğretmedi mi?"

"Hayır. Benim geldiğim yerde, sana verilen şeyi yersin ve bunun hakkında şikayet etmezsin." Bunu keskin bir tonla söylemiyor. *Bana* söyleneni yememi ve sızlanmayı kesmemi söylemiyor. Tam anlamıyla çocukluktan öğrendiği bir dersi anlatıyor. Omuz silkerek elini geri çekiyor ve solucanları ağzına atıyor. "Her zaman olduğu gibi yemeğe ihtiyacım var. Sinir enerjisi gibi bir şey; yemek yemem lazım, yoksa deliye dönerim."

"Tamam, peki," onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, "afiyet olsun."

Aslında ben..." *Ginnie'nin evine* gidiyordum. *Ama şimdi emin değilim.*

"Hadi ama. Aylardır aynı binada yatıyoruz ve ben seni henüz öldürmedim. Bu benim sapık olmadığımı kanıtlamıyor mu?"

İsteğim dışında gülerek, direnmeyi bırakıp, o kapıyı açtığında yerine restorana giriyorum. "Bütün kızlara bu gerekçeyle sana güvenmelerini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Kızlarla nadiren konuşurum. Sadece sen ve Ginnie. Merhaba güzelim. Bugün bir masaya oturacağız."

"Tamam, tatlım. İki saniye içinde geliyorum."

Jay beni lokantanın uzak köşesindeki bir masaya götürüp oturmama yardım ediyor. Dairemden çıktığım andan itibaren,

zorla götürüldüm ve onun gitmemi istediği yere sürüklendim. Kızgın olmam gerekirdi, ama aklım çoğunlukla *Şey, kızlarla nadiren konuşurum*. "Ginnie ve benim tanıdığın tek kadın arkadaşların olduğumuza inanmak zor, Jay. Bu bir randevu değil ve biz bir ilişki içinde değiliz, bu yüzden yalan söylemene gerek yok."

"Oh, hayır. Ben bunu kelimenin tam anlamıyla söyledim - pek çok kadınla *konusmam*. Onlarla sevişirim, eğleniriz, sonra tekrar giderler. Ama neredeyse hiç konuşmayız."

Ben de bu tuzağa düştüm.

Ne kadar aptalım.

"Tamam, peki..." Kabinden çıkıp kaçmaya çalışıyorum, ama o yanıma kayarak beni güçlü vücudu ve duvar arasında sıkıştırıyor. "Şey..."

Ceketinin cebine elini sokup, daha fazla sakızlı solucan çıkarır. Yine teklif eder ve yine ben başımı sallayınca omuz silker. "Benim için daha fazla kalır. Haftan nasıl geçti? Heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Rus Dans Topluluğu'ndan teklif aldın mı?"

"Ah... hayır." Şimdilik sıkışıp kaldığım için çantamı başımın üzerine çekip, benimle duvar arasındaki koltuğa koyuyorum. Dizüstü bilgisayarım ağır ve defterlerim onu daha da ağırlaştırıyor, ama umurumda değil. Dizüstü bilgisayarımı yanımda taşımak, evden çıkarken ayakkabılarımı giymek kadar doğal hale geldi. "Artık pek dans etmiyorum. Bunun için çok meşgulüm."

"Özel gösteriler mi yapıyorsun?" Gözleri bana dönüyor ve bambaşka bir açlık gösteriyor. "Vücudunu hayal ettim, Sophia. Güzel gözlerini ve uzun saçlarını hayal ettim ve dansını görmekten kesinlikle rahatsız olmazdım. İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz. Kıyafetler isteğe bağlı."

"Sen çok kaba birisin!" Bıçağı bırakıp yerine yumruğumu onun uyluğuna vuruyorum. "Senin için dans etmiyorum, pislik. Hiçbir şey yapmıyorum, belki şehrin diğer tarafında yeni bir daireye başvurmak dışında."

"Bunu yapma," diye gülüyor. "Üst kata gürültücü pisliklerin taşınmasını istemiyorum. Bu beni delirtir, o zaman taşınmak zorunda kalırım. Ve senin şansını bilirim, yine aynı apartmana taşınırız."

Çekici bir gülümsemeyle, "Yani gerçekten, zamanını ve enerjini boşa harcamayıp olduğun yerde kalmalısın," dedi.

"Artık dans etmiyorum. Ve kesinlikle erkekler için dans etmiyorum, bu yüzden senin için eteğini kaldırarak başka bir Rus prensesi bulman gerekecek."

"Göreceğiz." Ginnie, ikimiz de sipariş vermemiş olmamıza rağmen hamburger ve patates kızartmasıyla geldiğinde dönüyor. Benim tabağım da onunki kadar dolu, ama midem mülkiyet haklarını ve hanımefendi gibi davranmayı umursamıyor. O patates kızartmasını çalmaya kalkışmadan önce tabağımı yakalayıp kendime çekiyorum, sonra hamburgerimi alıp midemdeki boşluğu doldurmak için büyük bir ısırık alıyorum.

Jay, teşekkür etmek için Ginnie'ye göz kırpar, sonra ben hamburgerimi yerken bana minnettar bir bakışla döner. "Peki, tamam o zaman." Bir patates kızartması alır ve ağzına atar, sonra ikinciyi, üçüncüyü, ta ki biz otlayan birkaç inek haline gelene kadar. "En son ne zaman bir şey yedin, Soph? Yakında masayı yiyeceğinden korkuyorum."

"Dokuzda yedim."

Saatine bakar. "Dün gece dokuzda mı?"

"Hayır, bu sabah dokuzda."

Kaşlarını çattı. "Bu iki saat önceydi."

"Biliyorum." Bir ısırık daha alıp inlerim. "Benim dünyamda iki saat uzun bir süre. Çok yerim."

Geriye yaslanarak, eleştirel bir bakışla vücudumu süzer. Beni eleştirdiği için siktir et onu. "Ağırlığın ne kadar... yüz elli pound mu? En fazla."

"65 kilo, gerzek. Ben senin tabağını yargılamıyorum.

Sen de benimle aynı miktarda yemek yedin."

"Doğru, ama ben senin iki katın kadar ağırım."

"Sen şişmansın," diye homurdanıyorum.

O şişman değil. Hiç de bile. Vücudu kaslı, omuzları geniş ve elleri güçlü. Göğsü geniş ve çenesi köşeli. Üzerinde bir gram yağ yok, giydiği kalın kışlık montların altında bile.

Dudakları seğirerek, hamburgerine geri döner ve iki eliyle onu alır. "Haklısın. Sanırım birkaç kilo verebilirim." Hamburgerinden büyük bir ısırık alır ve ketçap damladığında göz kırpar.

çenesine. Şakacı bir şekilde, parmağını kirli yere kaydırır, sonra parmağını ağzına sokar ve emer.

Bunu hayranlıkla izlerken kendimi çok klişe hissediyorum, ama o güldüğünde, gözlerimi devirip yemeğime geri dönüp yemeye devam ediyorum.

Devasa porsiyonlarımızı tüketirken dakikalar geçiyor. Tabaklarımız aynı hızda boşalıyor; onun "bunu yiyemezsin" meydan okumasına rağmen midem onunla aynı hızda çalışıyor. Son hamburgerini ağzına atıp çiğnerken, peçeteyi alıp ellerini siliyor. "Bu kadar çok yemek yemenin tıbbi bir nedeni mi var?"

"Bu bir bayana sorulacak kaba bir soru."

Omuz silkiyor. "Kaba olmak istemedim. Sadece meraklıyım."

Filtreleme yapmaması çekici, sanki bir çocuk gibi ve gerçekten meraklı, ve kimse ona bir bayana kilosunu veya yaşını sormak gibi temel sosyal kuralları öğretmemiş.

"Hipermetabolizmam var, bu yüzden çok yemek yemem gerekiyor, yoksa titremeye başlıyorum. Bu benim için sorun değil; yemek yemeyi seviyorum ve istediğim her şeyi suçluluk duymadan yiyebiliyorum, yani sorun yok. İşim çok fazla çalışma ve konsantrasyon gerektiriyor, bu yüzden yemek yemeyi ihmal edersem, kendimi kaybedip hatalar yapmaya başlıyorum."

Başını sallayarak, bir patates kızartması seçip ağzına götürür. "Aynı, sanırım. Bu yıl garip bir metabolizma geliştirdim. Her zaman aç bir adamdım, ama bu yıl bu durum aşırıya kaçtı. Artık sürekli yemek yemem gerekiyor, yoksa midem bulanıyor."

"Ama bu büyük bir sorun değil, değil mi?"

"Doğru. Bütün gün yemek yiyebiliyorum. Ellerim meşgul oluyor ve enerjim yüksek kalıyor, bu yüzden şikayet etmiyorum. Ama bu kadar çok dışarıda yemek yemek biraz pahalı oluyor."

"Yemek yapmıyor musun?"

Omuz silkiyor ve başka bir patates kızartması seçiyor. "Babam bana temel yemekleri pişirmeyi öğretti; fasulye ve tost iyi bir protein kaynağıdır. Beslenmek için yemek pişirebilirim, ama lezzetli yemekler yapamam. Bu yüzden Ginnie'yi ziyaret ediyorum." Gülümsayarak dönüyor, masamıza uğradığında uzun bardak sodayı alıyor ve ikinci bardağı koyduğunda onu önüme itiyor. "Teşekkürler, Gin."

"Rica ederim tatlım. Tatlına hazır mısın?"

"Evet, Soph için de biraz getirir misin?"

"Tabii ki," diye gülüyor. "Seninle paylaşmaya cesaret edemem. Hemen dönerim."

"Eskiden dans ediyordun, ama artık etmiyorsun. Çok yiyorsun ve benim kadar sık lokantaya gidiyorsun." Bacağını bankın üzerine koyup benimkine yaslanarak dönüyor. "Ne iş yapıyorsun, Sophia Solomon?"

"Müşteri hizmetlerinde çalışıyorum."

Sodasını kaldırıp bir yudum aldı. "Biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?"

"Madem öyle..." diye mırıldanıyorum. "Bazen evden, bazen başka bir yerden çalışıyorum. Telefonları, genellikle şikayetleri alıyorum ve şikayetçiyi telefonu kapatana kadar yatıştırıyorum."

Kola şişesini homurdanarak masaya koyar. "Bir çağrı merkezinde çalışıyorsun ve müşteri şikayetlerini alıyorsun."

Bu kadarı yeter. "Evet. Haftanın yedi günü. Sürekli çalışıyorum." "Ama sabah beş ile altı arasında çalışmıyorsun."

"Hayır." Son birkaç patates kızartmamla hamburgerimden damlayan ketçabı siliyorum. "O saatte genellikle birkaç saattir uyanığımdır ve o saatte tekrar yemek yemem gerekir. Bu yüzden aşağı inip bacaklarımı uzatırım, sonra tekrar işime dönerim."

"Sabah beşten önce mi çalışıyorsun?"

"Elbette. Tüm dünya bizim ülkemizin etrafında dönmüyor ve her zaman bir yerlerde uyanık olan biri vardır. Her yerde sızlanan insanlar vardır."

"Başka diller biliyor musun?"

Zorlanmadan hikayemi ortaya çıkarıyor ve bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. "İşim için çok yararlı olan bir dil yok. İletişim kurduğum çoğu ülkedeki çoğu insan hala İngilizce konuşuyor. Bazen biraz Mandarin kullanmak zorunda kalıyorum ve..."

"Mandarin mi?" diye araya giriyor. "Çince gibi mi?"

"Evet. Arapça da biliyorum. Ama işim çoğunlukla İngilizce konuşulan ülkelerle ilgili." Kola'mı alıp diğer elimi şişkin karnımın üzerine koydum. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben mi?" Yemin ederim, sanki kimse ona bunu daha önce sormamış gibi. Ya da belki kadınlarla hiç konuşmadığını söylerken doğruyu söylüyordu. Jay'in sevişirken kariyerinden bahsettiğini sanmıyorum. "Buzdolabı satıyorum."

"Sen..." Sodayı boğazıma kaçırıp bardağı masaya koydum. Ona uzattığı peçeteyi kabul edip çenemdeki lekeyi sildim. "Buzdolabı mı satıyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi? Yalan söyleyeceksen en azından daha havalı bir şey uydurmalısın. Geniş göğüslerin ve omuzların var, depoda çalıştığını ya da profesyonel sporcu olduğunu ya da kum torbaları istiflediğini falan söyleyebilirdin. Ama bana her gün kravat takıp göğüs cebinde kalemle işe gittiğini ve gelen her ev hanımına buzdolabı sattığını mı söylüyorsun?"

Tembelce omuz silkerek, küçük bir gülümsemeyi saklar ve çatallarını tabaklarımızın arasında çevirir. "Az önce duyduğum tek şey, benim vücudumu seksi bulduğun, o yüzden..."

"Oh, Tanrı aşkına!" Boş tabağıma dönüp kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. "Sen hayalperestsin ve yalancısın. Sen buzdolabı satmıyorsun."

"Beni yalancı olarak nitelendirebileceğini sanan kim olduğunu bilmiyorum. Ama neyse, benim hikayem bu ve ben buna sadık kalacağım."

"Peki," diye homurdandım. "Neden şu anda işte değilsin?" "Bugün izin aldım."

"Neden?"

"Doktor randevusu."

Gözlerimi kısarım, çünkü o tam bir yalancı. "Neden? Neyin var?"

"Bu, tanımadığın birine sorulacak kaba bir soru."

Çenemi sıkınca göğsü titrer. "Peki. Neyse, zaten beni ilgilendirmez. Çıkabilir misin? İşe dönmem lazım."

"Hayır." Çatalını tekrar çevirir. "Henüz tatlılarını yemedin."

"Vaktim yok." O kıpırdamayınca, arkasına yaslanıp uzun bir yolculuğa çıkmış gibi kollarını açınca, çantamı alıp askısını başımın üzerinden geçiriyorum. Başka seçeneğim olmadığı için, onun şaşkın küfürlerini dinleyerek kabinde duruyorum ve masanın üzerine çıkıyorum. Geniş ve güçlü Jay'in üzerinde dik durmak, bir kadına özel bir güç veriyor, odadaki havayı elektrikli hale getiren dönen bir güç.

Boynumu eğip gözlerine bakarak, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tuhaf bir şey söylemeden önce başımı çeviriyorum. Ya da ürkütücü. Ya da ima edici.

Karşı koltuğa, sonra da yere inip, Ginnie gözleri fal taşı gibi açılmış, iki elinde pasta ve dondurma dolu tabaklar taşıyarak bize doğru yürürken başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Gidiyor musun?"

"Evet, üzgünüm." Çantamdan onun ve benim yemeğim için yeterli parayı ve ayrıca yirmi dolar daha çıkarıyorum, çünkü şimdi benim kirli ayakkabılarım yüzünden masayı ekstra sert ovmak zorunda kalacak.

Tabak ve kaşıklardan birini alıp, uzaklaşırken ağızıma pasta tıktırıyorum. Bir kaşık. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Dondurma beynimi donduruyor, ama sıcak pasta bir sonraki nefesimde onu tekrar çözmeye yardımcı oluyor.

Ön kasaya ulaşmadan tatlımın üçte ikisini yiyorum ve midem hoşnutsuzluğunu homurdanarak belli ettiği için bir an durup geri kalanını da mideye indiriyorum. "Teşekkürler, Gin." Kolumu ağızıma sürterek boş tabağı kasaya koyuyorum, yanına paramı bırakıp uzaklaşıyorum. "Sonra görüşürüz."

SONRAKİ

JAY

Gönderen:

AcesAndEights Konu:
Peter Aguilar

Bir sonraki hedefin Peter Ramone Aguilar, otuz yedi yaşında, sarışın ve kahverengi gözlü, 1,75 boyunda, sanki onu kötü gösterirmiş gibi boynuna sık sık altın zincirler takıyor. Saat dokuzdan itibaren Gentleman's Lounge'da üçüncü masada olacak. İçeri gir, bilgilerini al, sonra onu ortadan kaldır. Ekstra motivasyona ihtiyacın olursa diye, çocuk alıp sattığı fotoğraflarını ekledim.

İşin bittiğinde, bulduklarını bana bildir, biz de ilerlemeye devam edelim.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Motivasyona ihtiyacım yok

Saat 10'da orada olacağım. Ben hallederim. Bilgi almaya hazır olun, çünkü bu çok uzun sürüyor. Daha hızlı hareket etmelisiniz.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: re: Motivasyona ihtiyacım yok

Siktir git. Bana bu konuda yavaş olduğumu söyleme. Bu cevapları almak için gece gündüz çalışıyorum. Sana verilenleri al ve çeneni kapat.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Şimdi pasta istiyorum

Saat dokuzda pasta. Saat onda Pete. Saat on birde evde.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: re: Şimdi pasta istiyorum

O kızla dalga geçmeye devam edersen, onu denklemden çıkarırım. Dikkatini dağıtma, Bishop. Bu, eğlenmekten daha önemli.

Ace'in kolayca söylediği "Onu denklemden çıkaracağım" sözü beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyor. Bu konuda çok rahat, sanki benim güzel komşumun ateşi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu söndürmek konusunda çok rahat.

Sırf birlikte yemek yedik diye Ace kıskanıyor.

Masamdan kalkıp, dairemde büyük adımlarla yürüyerek pencerenin önüne geldim. Akşam yemeği saati geçti; dışarısı zifiri karanlık ve sokak lambaları yanıyor. Her gün dürbünle bakıyorum ama onu hiç görmüyorum. Benim pencereme bakan daire penceresini hiç görmüyorum.

Neye bakmam gerektiğini biliyorum. En iyi olmak için eğitildim, ama ne kadar bakarsam bakayım onu göremiyorum.

Sophia'yı tanıyor, ama o sadece lokantadaki bir kız. Onu aylarca izledim, o lokantayı özellikle onun güzelliği ve dikkatimi çekmesi nedeniyle ziyaret ettim, ama onu buraya hiç getirmedim, dairesinde hiç vakit geçirmedi.

İkisini de yapmak isterdim.

Siktir, onu buraya getirip camın önünde sikmek istiyorum, sırf onu kafamdan atmak için.

Ama dilekler ve eylemler tamamen farklı şeyler ve şu anda Sophia'ya henüz dokunmadım.

Öyleyse Ace neden ondan bahsediyor?

Geçmişte birlikte vakit geçirdiğim kadınlardan hiç bahsetmemişti.

Öyleyse neden şimdi? Ve neden onu tehdit ediyor?

Dönüp bilgisayarımın başına geçtim ve cevap yazdım.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Konuşmamız gerek

İki yıl, Ace. İki yıldır iletişim halindeyiz ve doğru şeyi yapacağına güvendim. Her şeyin yoluna gireceğine dair sözüne güvenerek kurşunların önüne çıktım. Kardeşimi başkasının bakımına bıraktım, çünkü her şeyin yoluna gireceğini söyledin. Kane'den aylarca uzak durdum, onu gözetlediğine ve onun iyi olduğuna dair sözüne güvenerek.

Sana güveniyorum.

Sana güveniyorum.

Ama bir daha masum birini tehdit edersen, seni bulurum ve

Sophia bu işin bir parçası değil, o yüzden geri çekil ve sakın ol.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: re: Konuşmamız gerek

Şu haline bak! Bir hamburger ve sevimli bir gülümsemeyle dikkatin dağıldı bile. Aklını başına topla ve asıl amacımızı hatırla.

Orkestratörümüzü bulmalıyız. Onu

hareketsiz hale getirmeliyiz.

O zaman kızlar hakkında konuşabilirsin.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Konuları tekrarlamayı bırak!

İkisini de yapabilirim. İkisini de yapacağım. Sen sadece otur ve kendi işine bak.

Saat 10'da kulüpte olacağım. Eve döndüğümde e-posta atarım. Ayrıca, biraz daha para gönder. Param azalıyor.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Banka hesabını kontrol et

10 bin transfer ettim. Daha fazlasına ihtiyacın olursa haber ver.

Saat dokuz buçukta dairemde çıkıyorum, aşağı inmek yerine yukarı çıkıyorum ve her iki tarafın da koyduğu kuralları çiğniyorum. Sophia, gece geç saatte kapısını çalmamı istemiyor, Ace de öyle.

Ama yine de yukarı çıkacağım.

İki dakikaya ve güzel dansçının hayatta ve iyi olduğuna dair görsel bir teyide ihtiyacım var. Eğer pijamalarıyla, elinde bir kase dondurma ve dansçı ayaklarını örten kalın çoraplarla duruyorsa, o zaman mutlu bir şekilde oradan ayrılıp hayatıma devam edeceğim.

Ama eğer kayıp ya da ölmüşse, saat on olmadan Ace'i bulup onun sefil hayatını sona erdireceğim.

Merdivenleri koşarak çıkarken, soğuktan korunmak için ellerimi ovuşturuyorum ve hayatımda ilk kez onun kapısının önünde duruyorum. Bu haftaya kadar yukarı çıkmak için hiçbir nedenim yoktu ve daha önce Ace'in hayatında onun varlığını hiç düşünmemiştim. Kapıyı çalıyorum, ellerimi ceketimin ceplerine geri sokuyorum ve sol elimde, kardeşim muhtemelen hala aradığı bıçağı parmaklarımla okşuyorum.

Ne diyebilirim ki? Ben doğuştan hırsızım, polis üniforması giymiş bir haydutum, ayık bir adamın vücudunda yaşayan bir esrarkeşim.

Uyanıp kendimi bu yeni dünyada bulmadan önce kokain bağımlısıydım ve yaralandığımda, kokain bağımlılığım hastanenin bana her gün verdiği opioidlerle yer değiştirdi. Bir adamın kafasına ateş edin, parçalanmış kafatasını ameliyat edin, hapları şeker gibi yutun ve yavaş yavaş, yanmayı hissetmemek için sizi bağımlılıktan kurtarın.

Ben bağımlılık eğilimli biriyim, ama bu kadar nazikçe bağımlılığımdan kurtulduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilerek, bağımlılığımı sakızlı solucanlar, kadınlar, fidget spinner'lar ve kardeşimin başına ödül koyan adamı bulma takıntıyla değiştirdim.

Yiyecek ve kızlar bitmediği sürece, bunun oldukça sağlıklı bir başa çıkma mekanizması olduğunu söyleyebilirim.

Sophia kapıya gelmeyince, daha yüksek sesle tekrar kapıyı çaldım ve üçüncü kattaki pislikleri rahatsız etme riskini göze aldım. "Sophia?" Tekrar kapıyı çaldım ve kulağımı kapısına dayamak için daha yaklaştım. "Kapıyı aç, Sophia, hemen."

Arka cebime uzanıp anahtarlarımı çıkarırım. Her haydut, herhangi bir anda başkasının evine girmek için aletler taşımak zorunda olduğunu bilir; bu, onlara verdikleri el kitabında da yazıyor. "Sophia? Sadece iki saniye yüzünü görmek istiyorum, sonra seni rahat bırakacağım. Bir!" Doğru aleti seçip kilide götürüyorum. "İki." Kapı kolunu yumrukluyorum ve bu lanet şeyi aşağı doğru itmeye hazırlanıyorum. "Sophia! Üç..."

Kapı birden açılır, onun dramatik tavırları, gözleri yüzümden ayrılmadan anahtarlarımı cebime geri koymam için bana zaman kazandırır. "Ne yapıyorsun sen, Jay? Yatma vakti geldi ve hava çok soğuk."

Onun düzgün vücudunu, baldırlarına kadar çekilmiş delikli çoraplı uzun bacaklarını ve onu döndürüp koridorda sikmek istersem kesinlikle hiçbir engel teşkil etmeyecek uyku şortunu inceliyorum. Sarkan bir kazak giyiyor ve uzun saçlarını başının üstünde bir düğüm halinde bağlamış.

Üşümüş, yorgun ve sinirli, ama hayatta. "Üzgünüm. Aşağıdaydım ve bir çarpma sesi duyduğumu sandım. Belki duşta düşmüşsündür diye düşündüm. Sen fayansların üzerinde yatarken ve donarken bunu araştırmamak benim için çok kötü olurdu."

"Duşta düştüğümü mü sandın?" Gözleri parıldayarak öfkeyle şöyle diyor: "Aylardır aynı binada yaşıyoruz, ama bu hafta duşta düştüğümü mü sandın? İçeri girmek için fırsat kolluyorsun bilmiyorum, ama içeri giremeyeceksin." Kapıyı tutup neredeyse tamamen kapatıyor.

Onu engellemedim çünkü gerçekten sadece oturma odasında ölü yatmadığından emin olmak istedim.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim." Geri adım atarak, açıkta kalan bileğine bakıyorum ve kafamı eğip üzerine yazılan yazıyı okuyorum. *Kanatların hazırды, ama benim kalbim hazır değildi.* "Üzgünüm. Birkaç saatliğine işe gidiyorum, ama daha sonra geri döneceğim, bilirsin, eğer istersen."

duşta ya da başka bir yerde rahatsızsan. İstersen sırtını yıkayabilirim."

Seksi kaşlarını kaldırıp kalçasını salladı. "Gece ondan sonra buzdolabı satmaya mı gidiyorsun?"

"Evet. Müşterinin memnun olmasını sağlamak benim için çok önemli. Jay Bi..." Soph'un kaşlarını kaldırmasıyla sözümü kesip küfür etmekten vazgeçtim. "Jay Hamilton, yatakta ve yatak dışında memnuniyet garantisi. Şimdi içeri gir ve sessiz ol. Tanımadığın kimseye kapıyı açma."

"Seni tanımıyorum! Gösterimin ortasıdaydım, sakıncası yoksa..." Kapıyı yüzüme çarparak kapatır ve sahte buzdolabı satmakla ilgili bir şeyler mırıldanır.

İnsanlara genel olarak güvenmemesine rağmen benim için cevap verdiği için gülümserken, dönüp merdivenlerden aşağı atlayarak kendi kapımın önünden geçerken onun uzun bacaklarını düşünüyorum. Üçüncü, ikinci, birinci katları geçip ön kapıdan dışarı çıkarken, onun uzun bacaklarının başımı sardığını hayal ediyorum, onu yiyip bitirirken ona hayatının en güzel gecesini yaşatacağım.

Sola dönüp bloğumu terk ediyorum, bir sonraki bloğa kadar koşuyorum, sonra bir taksi çağırıp içine atlıyorum.

Federal ajan olabilecek yaşa geldiğimden beri, kendimi bu işe tüm dikkatimle ve hiç korkmadan adadım. Babam yapabiliyorsa, kardeşim yapabiliyorsa, hiçbir pislik bana federal ajan olamayacağımı söyleyemezdi. Çok çalıştım, çok ders çalıştım, sessizce eğlendim ve adımlarımı lekesiz tuttum.

Kadınlarla tanıştım, onları kullandım, onlardan keyif aldım, ama onlara asla zarar vermedim ve istemediği hiçbir şeyi almadım. Bu yüzden, uzun sayılabilecek kadın arkadaş listeme rağmen, hiçbiri bana karşı kötü niyetli değil.

Onları her zaman öncelikli tuttum ve onlara asla kötü davranmadım ya da bir yabancıyla seviştikleri için yargılamadım.

Ben de bir yabancıyla yatıyordum, o halde kim olduğum ki yargılayayım?

Ama bu kız, bu lanet Sophia Solomon the Wise and Peaceful, iki aydır en sevdiğim lokantayı rahatsız ediyor ve şimdi de sinirime dokunmaya başladı.

Sanki oraya ilk kez girdiğim andan itibaren onu fark etmemişim gibi. Sanki onun güzelliğini veya uzun saçlarının kokusunu fark etmemişim gibi.

saçlarının kokusunu fark etmemişim gibi.

Ben burada bir görev için bulunuyordum ve o, omuzları kamburlaşmış bir şekilde o lokantada oturuyordu

omuzları kamburlaşmış bir şekilde oturuyordu ve çoğu zaman kulaklarında kulaklık vardı, bu yüzden onu rahat bıraktım ve işime baktım.

Ama sonra kulaklık takmayı bıraktı ve zamanla ona yaklaştıkça, bana doğru eğildi. Bu *sadece* beden dili, değil mi? *Sadece* oturma şekliydi. Ama benim dünyamda beden dili, duygularını haykırmakla aynı şey ve benim zihnimde, o isteksizce de olsa bana doğru çekilen bir mıknatıs gibiydi.

Bu, kendimi tanıtmam için bir fırsattı. Onu tanımıyorum.

Evli olup olmadığını, iki buçuk çocuğu olup olmadığını bile bilmiyorum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve umursamayacak kadar da ilgilenmedim, ama işte buradayız, Ace onu ortadan kaldırmaktan bahsettiğinde umursuyorum ve şimdi onun muhtemelen evli olmayan kıçının stresimi atmak için bir geceliğine benim sikimi alabileceği düzinelerce yolu düşünüyorum.

O lanet olası bir dikkat dağınıklığı ve daha iyisini bilsem de, bakmaktan vazgeçmek istemiyorum.

Siyah ve sarı kareli taksim, beyefendi kulübünden bir blok ötede durur, ben de ön koltuğa yirmi dolar atıp soğuk havaya çıkarım. Burun ve dudaklarım üşüyor ama bu gece rüzgâr çok sert değil, bu yüzden başımı eğip Peter Ramone Aguilar'ın görüntüsüyle kulübe doğru yürürüm.

Sarı saçlı. Kahverengi gözlü. 1,75 boyunda. Altın zincirler.

Ace pasaport fotoğrafını gönderdi, bu yüzden kulübe girdiğimde tam olarak kimi aradığımı biliyorum.

Bir yıl önce, Abel Hayes'in pis kulübünde çalışırken, onun harika biri olduğunu düşünmemiz ne komik. Her iki ayda bir milyonlarca dolarlık mal getiriyordu. Silahlar. Kızlar. Uyuşturucu. Kulübü ve ipek kravatları olduğu için onun patron olduğunu ve dikkat etmemiz gereken tek kişi olduğunu düşünürdük, ama şimdi gerçeği görüyorum: Abel de bizim gibi bir askerdı. O da Peter Ramone Aguilar kadar önemliydi, belki de daha az, çünkü Abel'in kulübü Pete'inkinin sahip olduğu klasın çoğundan yoksundu.

Abel tamamen dövüşçülerle ve isteksiz kadınları satmakla ilgileniyor gibi görünüyordu, oysa Peter onları *çoğunlukla* istekli bulmanın yolunu bulmuştu, çünkü gülümsedikleri ve direnmedikleri zaman erkekler daha fazlası için geri geliyorlardı.

Kulübe girip dolu masaların ve dans eden kızların bulunduğu uzun sahnenin önünden geçerken, güzel vücutları takdir edebilen bir erkeğin gözüyle onların bacaklarını inceliyorum. Döndüklerinde ve eğildiklerinde düzgün kalçalarını, yüksek topuklu ayakkabılarını ve dik kalçalarını inceliyorum.

Bu gece altımda bir kadının sıcak vücuduna duyduğum açlık, içimdeki arzuyla ağzımın suyu akıyor. Onlardan birini, ikisini, üçünü bile satın alabileceğimi ve bankamdaki yeni nakit enjeksiyonuyla, hepimizin zamanını değerli kılabileceğimi düşünüyorum. Ama şeker pamuğu pembesi giysili esmer kız kışını yüzüme salladığında, ağzımın suyu, evde delikli çorap giyen, pijamalı Sophia için akıyor.

O bana kendini atmıyor ve bu yüzden daha büyük bir ödül haline geliyor.

Cazibeden uzaklaşarak, gözlerimi kulübün diğer tarafına, Cole Fenney gibi giyinen, davranan ve kendilerini sert adamlar sanan haydut özentilerine ve Abel Hayes'in kulübündekine benzer bir dizi ofise çıkan merdivenlere çevirdim.

Her duvarda süslü perdeler asılı ve biraz mahremiyet isteyen çiftler için alan bırakılmış. Tavandan kristal avizeler sarkıyor ve aşağıdaki kalabalığa coşkulu bir ışık yayıyor. Bu kulüp muhtemelen üç veya dört yüz kişiyi rahatça alabilir ve şu anda yaklaşık üçte ikisi dolu görünüyor. Kalabalık ama her adımda dirseklerimi çarpmadan hareket edemeyeceğim kadar da değil.

Merdivenlere doğru ilerlerken, buraya aitmişim gibi davranırım. Kardeşim hep "tutum, işin yarısıdır" derdi, yani ajan olmak istiyorsam, öyle davranmam gerekir. Birinin evine veya kulübüne girmek istiyorsam, oraya aitmişim gibi davranmam gerekir.

Kane ve benim Abel için olduğumuz gibi askerler merdivenleri sıralanmış, ellerini kalçalarına bağlanmış silahlara götürüyorlar. İzliyorlar, kulaklarına takılı görünmez cihazları dinliyorlar ve geri çekilmediğimde geçmeme izin veriyorlar.

Müzik kulüpte yankılanıyor, bas sesleri göğsümde yankılanıyor. Hala geçen Kasım'da aldığım yaralardan iyileşiyorum, bu yüzden yüksek sesli vuruşlar başımı ağrıtıyor ve göğsüm, ritimle titreyen kaburgalarımın dolayısı ağrıyor.

Üç kurşun.

Üç kurşundan kurtuldum, her biri tek başına benim sonum olmalıydı. Bulunduğum kulüp, ismiyle müsemma Infernos, tam anlamıyla bir cehennemdi. Ateş benden daha hızlı yayılıyordu. Kane, ikimizi de öldürmek isteyen bir adamla silahlı çatışmaya girmişti ve Kane'in kız arkadaşı Jessie, tatlı, sarışın avukat, arabayla gelip sevgilisini kurtarmaya çalışıyordu.

Kardeşim ve üstümden gelen doğrudan emir üzerine, onu kucaklayıp eriyen merdivenlerden aşağı koştum, ama bir atış, iki atış, *bang bang*, ateşli bir sıcaklık sırtımı vurdu ve kurşunlar olmaması gereken yerlere saplandı.

Bunu hissettim.

Jessie de hissetti.

Onu merdivenlerin altına götürüp bir polisin kollarına attığımda, son kurşun patladı ve hayatımı sonlandırdı. Bir adamın sırtına isabet eden birkaç kurşun yeterli olmalıydı, ama buna bir de kafasından isabet eden kurşun eklenince, hiç şansı kalmadı.

Değil mi?

Görünüşe göre değil.

Benim gibi risk alan bir cerrahla tanıştırıldım. O, herkesin çekip gideceği bir durumda beni kurtarmaya cesaret edecek kadar genç ve cesurdu. Yabancı bir hastanede, bandajlarla sarılmış halde uyandığımda, iyileşmem için elinden geleni yapan güzel ve göğüslü bir hemşire vardı. O anda, dünyanın tarihindeki en şanslı John Doe'nun oğlu olduğumu düşündüm.

Yürüyemeyeceğimden endişeleniyorlardı. Konuşamayacağımdan, yemek yiyemeyeceğimden veya kendi kıcımlı silemeyeceğimden endişeleniyorlardı. Ama fizik tedaviye başladığımızda, beni yavaşlatan tek şey akciğerlerimdeki ağrı ve gözlerimin arkasında zonklayan sürekli baş ağrısıydı.

Ben lanet olası bir mucizeyim.

Bu tehdit olmasaydı, çoktan kardeşimin yanına dönmüş olacaktı. O tehlikede olduğunu bile bilmiyor, ama ben biliyorum ve şimdi en iyi yaptığım şeyi yapıyorum – Ace'in yaptığı şeyi – tehdidi ortadan kaldırıyorum, sonra eve gidip Kane'in kanepesinde uyuyup, onu bir dakika bile gözümün önünden ayırmaya dayanamayana kadar baş belası olacağım.

Merdivenlerin başında durup, *Peter Ramone Aguilar*'ın korunmak için tuttuğu dağ adamına bakıyorum. Cebimdeki bıçak benim mihenk taşım. Sonunda eve gideceğime dair söz benim motivasyonum. Dağa bakıp başımı sallıyorum. "N'aber, çete üyesi?"

"Bay Aguilar meşgul." Sesi derin ve *alçak*, sanki Green Mile'da yürüyor gibi. "Arkanı dön. Aşağı kata geri dön."

Cebimdeki bıçağı parmaklarımla okşayarak, kavgaya hazırlandım ve zihnimde, sakız yiyip bunu yaparken korkak gibi görünmemek için dilek tuttum. "Bay Aguilar'ın Bishop için zamanı olmadığına emin misiniz?"

Gözleri bilgiyle parlıyor ve bu adam çok korkutucu görünse ve kimseye boyun eğmeyecekmiş gibi görünse de, gözlerini indirip geri adım atıyor.

Kane ve Jay Bishop bu dünyada lanet olası bir üne sahipler, Hayes'in en iyi askerleri ve en acımasız katilleri olarak kazandıkları bir üne. Ben de bunu kullanıyorum; geçerken omzumu onun omzuna çarpıyorum, sonra kapıda durup kapı görevlisinin kapıyı açmasını bekliyorum.

"Efendim." Elini ağzına götürdü. "Bishop arıyor... Bilmiyorum... Evet... Tamam." Ve işte böylece, adım sayesinde herkesin dokunulmaz gördüğü bir adamın ofisine girme hakkı kazandım. Gülümsayarak içeri girdim ve Pete'in gözlerindeki korkunun yerini çok daha rahat bir ifadeye bıraktığını gördüm.

Kapıyı kapı görevlisinin yüzüne kapatıp patronuna dönüyorum. "Konuşmamız lazım."

"Beni çok korkuttun, Bishop. Lanet olsun."

"Hayır, teşekkürler." Süslü karo zemini geçip, çirkin ve değersiz olmak için hayatını feda eden kürk halının önünden geçiyorum. Aguilar'ın masasının önünde durup, cebimdeki bıçağı açıp kapatıyorum – *açık, kapalı* – ve *etrafımdaki odayı* inceliyorum. "Eve çok düşkünsün, Pete. İşler yolunda mı?"

açık, kapalı – ve etrafımdaki odayı inceliyorum. "Şık bir evin var, Pete. İşler yolunda mı?"

Benden gerçekten korkmuyor mu, yoksa rol yapmaya mı kararlı, deri kanatlı koltuğuna yaslanıp bir ayağını diğerin üzerine atıyor. Bir puro ve çakmak çıkarıp ucunu kesip yakıyor. "İşler her zaman iyi." Çakmağı uzatıyor. "Sigara ister misin?"

Evet. Hem de çok. "Hayır, bıraktım. Sağlığa zararlı." O çakmağı üst çekmecesine koyarken odaya bir göz gezdiriyorum. "Bana emir komuta zincirinden bahset, Aguilar. Söylentilere göre senden çok daha üstte bir patron var, ama kimse onun adını söylemiyor. O kadar tehlikeli mi, yoksa o kadar sinsi mi?"

"Her ikisinden de biraz, sanırım." Nefesini verip duman bulutunu bana doğru üfler. Yerimde durup bunu kabul etmek yerine, bir adım geri çekilip yan duvardaki mini bara doğru yürürüm. Bar, şehir manzarasını ve berrak gece gökyüzünü gösteren geniş bir pencerenin altında yer almaktadır.

"Bir isim lazım, Pete." Geri dönüyorum. "Bu sözleşmeleri kimin yaptığını bilmem lazım. Sakin bir şekilde konuşup ateşkes görüşmek isterim. Kan dökülmesine gerek yok."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, evlat. En üstteki adamın kim olduğunu bilmiyorum. Sen kendin söyledin: o benim maaşımın üstünde."

"Son zamanlarda buraya kadınlar getirttin. Küçük kızlar."

Altın zincirleri tavandaki ışıkların altında parıldıyor. "İşin bedeli. Bazıları sahneye çıkmak istiyor. Bazıları biraz cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyuyor. Sonunda herkes parasını alıyor."

"Ama kızlar almıyor."

"Onlar da ödeme alıyor." Sanki suçlamam onu kırmış gibi somurtuyor.

"Ama masumiyetleri ve özgür iradeleri ellerinden alınmış mı?" Süslü içki şişeleri ve kalın bardakların bulunduğu dolaba yaslanarak, cebimdeki bıçağı *açıp* kapatıyorum – *aç, kapak, aç, kapak*. Onun boğazını kesip istediğim kadar kolayca kaçamam. Yoğun bir semtteyim, kapıda adamlar var, çıkmak için iki kat atlamam ve taksi yolculuğuna katlanmam gerekiyor. Ceketimi onun kanıyla kirletmek hiç iyi görünmeyecek.

"Bana patronunun adını ver. Bir üst kademeyi ver, gerisini ben hallederim."

"Bunu yapmaya pek istekli olduğumu sanmıyorum, Bishop. Beni ispiyonladığımı öğrenirlerse, öldüm demektir." Ciğerlerini puro dumanıyla doldurup, tembelce tekrar dışarı bıraktı. "Şu anda hayatımdan çok memnunum, intihar edecek halim yok, yani..." Elini salladı. "Yok."

"Tamam." Bir elimi kaldırarak ona tehdit oluşturmadığını gösterirken, diğer elimi yavaşça arka cebime sokup telefonumu çıkardım. Yavaş hareketlerle, ani bir hareket yapmadan ona doğru ilerledim ve pantolonunun paçasına sıkıştırdığı, kolayca ulaşabileceği silahı izledim. "Yavaş ol, Aguilar. Sana yakın bir arkadaşımдан aldığım bir e-postayı göstermek istiyorum. Bu, konuşman için seni *cesaretlendirebilir*. Eğer cesaretlendirmezse, o zaman buradan ayrılıp başka biriyle konuşurum."

"Bana uyar." Bir duman bulutu daha üfler. "Ve işimiz bittiğinde, bir daha benim mekanıma adımını atma. Eğer bunu yaptığını ve benim seninle ilgilenmediğimi öğrenirlerse, ben zaten ölmüş sayılırım. Bu konuda ne kadar sakın olduğumu görüyor musun? Emirler aksini söylese de sana hoşgörü gösteriyorum."

Dururum, bir an beklerim ve çukurlu yüzünü incelerim. "Benimle ilgilenmek mi?"

"Evet. Senin başına bir milyon dolar ödül koymuşlar. Bir milyon birçok insan için büyük bir para, ama benim için halıma kan dökmeme ikna etmek için yeterli değil."

O benim Kane olduğumu sanıyor.

Çete dünyasının çoğu için Jay Bishop öldü. Ameliyata ölü bir adam olarak girdim ve John D. Hamilton adında yepyeni bir kimlikle çıktım.

Bu toplantıda Kane olabilirim. Onun burada olduğunu düşünürlerse, gerçekte olduğu yerde aramayacaklardır.

"Misafirperverliğin için teşekkürler, Aguilar." Kendini beğenmiş bir tavırla öne doğru adım atıp rolümü oynuyorum. "Buradan sağ çıkarsam, seni Noel kartı listeme ekleyeceğim." Ace'den gelen e-postayı bulup telefonumu çeviriyorum ve adamı Cole'un kızlar karşılığında para alışverişi yaptığını görmesini sağlıyorum.

Aguilar bir anlığına bakıyor, kalın çenesini sıkıyor, sonra açık renkli gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Omuzlarını silkiyor. "O orospu çocuğu günlerdir işe gelmiyor. Bunu polise götür, benimle bir ilgisi yok."

"O senin adamın değil mi?"

Geniş bir gülümsemeyle purosunu bir nefes daha çeker. "Hayatımda onu hiç görmedim. Sıradaki."

"Tamam. Sıradaki." Kıkırdarak sağa kaydırırdım ve bir sonraki resmi buldum. "Peki ya bu adam? Onu tanıyor musun?"

Pete'in gözleri telefonuma, bu kapının dışında bekleyen adamın resmine geri döner. Adam, tanınmış bir politikacının kızının göğüslerinden bir çizgi kokain çekmektedir. "Kokain sana zararlı, Pete. Askerlerini kullanmaya teşvik etmemelisin. Ve bir pislik yakınlarda cep telefonu varken, onun senatörün kızıyla birlikte kullanmadığından emin olmalısın."

"Adamlarımın boş zamanlarında yaptıklarını kontrol edemem." Henüz onu kıramadım, ama gergin. Nabızı boğazında hızla atıyor ve alnında ter damlaları belirliyor. "Adamlarıma sadece neyin uygun olduğu konusunda bir şeyler söyleyebilirim. Gülümsüyor, Bishop. Orada olmak istediği için orada."

"Doğru, ama ayaklarının yanındaki halıyı görüyor musun?" Telefonumu tekrar çevirerek ona başka bir açıdan gösteririm. "Bu senin halın, değil mi?" Boynumu uzatıp yerdeki çirkin şeyi incelerim. "Bu ofiste o kızla birlikte uyuşturucu kullandın. Bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Gergin bir şekilde uzanıp kravatını gevşetir. "Dediğim gibi, neyin uygun neyin uygun olmadığını adamımla konuşacağım. İşin bittiğinde kapıyı çal ve adamlarım seni dışarı çıkaracak."

"Ah, maalesef, henüz bitirmedim." Son bir hamle kaldı: kral bir kare ilerler ve şah atar. Ace'in e-postasındaki son resme kaydırıyorum ve telefonumu geri çeviriyorum. "Bu..." Biraz daha yaklaşıyorum. "Bu sen misin, Pete?"

Beyninde senatörün kızını becerdiği görüntü oluşur oluşmaz, bu oyunu kazandığımı anlıyorum. Eli bileğindeki silaha uzanıyor, ama ben daha hızlıyım, daha iyiyim. Arkasına kayarak saçlarını yumruğumla tutup başını geriye doğru çekiyorum ve Kane'in bıçağını boğazına dayıyorum. "Çılgılık atma, Pete. Bu görüntüler bana

başka biri tarafından bana gönderildi, yani beni öldürsen de bu durum değişmeyecek."

"Benden ne istiyorsun?" Kafasını geriye doğru çekerken homurdanıyor. "Bunu düzeltmek ve karımın asla öğrenmemesini sağlamak için neye ihtiyacın var?"

Karısı mı?

Bu pisliği senatör meseleleriyle tehdit etmek için gelmiştim, ama Pete karısı için endişeleniyor. Kabul ediyorum. Onun tavizini kabul edip bununla devam edeceğim. "Karının adresini yazdığım bir e-posta hazırladım. E-posta zamanlayıcıya bağlı, yani bu odada yaşasam da ölsem de e-posta gönderilecek. Bu meseleyi kapatmak istiyorsan benimle konuşman gerek. O kızları kimin için getiriyordun?"

"Kızları getirmem emredildi." Ellerinde bir silah ve puro var, ama o işe yaramaz çünkü bıçağım, onun rahatça riske atamayacağı hayatını tek bir vuruşla sonlandırabilir. "Yukarıdaki büyük adamlar bir emir gönderdi. Kızlar istiyorlar; bize talimat verdiler: 14 ile 17 yaşları arasında on kız istiyorlar; formda, güzel ve beyaz tenli olmalılar. Emir bu, ben de bunu yerine getiriyorum."

Bu insanlardan nefret ediyorum. "Siparişleri nasıl alıyorsun?"

"Mesajla. Grup mesajı, bir tür rekabet; mesajı alan tek kişi ben değilim. İlk teslim eden nakit parayı ve ödülü alır. Diğerleri cezalandırılır."

"Nasıl cezalandırılıyorlar?"

"Beynine kurşun. Kadınları kaçırıyorlar. Ailelerimize zarar veriyorlar. Kulüpleri yok ediyorlar. Bazen kokain veya başka şeylerin tedarikini kesiyorlar. Bizi en çok incitecek şekilde cezalandırıyorlar. Kadın veya kokain tedarikini kesersen, işimiz çöker."

Telefonu masasından alıp cebime koyuyorum. Kafasını tekrar geriye doğru çekiyorum ve boğazından çıkan yumuşak çığlığı dinlemekten zevk alıyorum. Keşke mahremiyetimiz olsaydı; keşke bunu uzatıp, onun *iş*i o kızlara verdiği acının bir kısmını bile ona yaşatabilseydim. "Adı ne? Bağlantının adı?"

"Trenton. Trenton adıyla telefonumda kayıtlı, ama dinle Bishop, o numarayı arayıp bağlantı kurarsan, ben öldüm demektir. Karımı öldürmekten sen sorumlu olursun. Muhtemelen köpeğimi de öldürürler. Vicdanına bunu yüklemek ister misin?"

"Hayır." Bıçağı boğazına dayayıp kanının elimden akmasına izin verdim. "Bu *senin* vicdanına kalmış, ve Kapılara vardığında bunun hesabını vereceksin." Uzaklaşırken, göğüs cebinden mendili alıp kardeşimin bıçağındaki kanı sildim. "Beni seni öldürmeye zorladığın için siktir git, seni pis pislik. Uyuşturucu ve silah sat. Bu zaten yeterince kötü, ama bir de kızları satmak zorundaydın."

Cebimde yeni bir telefon ve masasında yığılmış bir ceset varken, odada önemli olabilecek başka bir şey var mı diye hızlıca etrafa göz gezdirdim. Ace'in yararlı bir şey çıkarabileceği ihtimaline karşı Pete'in ajandasını aldım, sonra halıyı ateşe verip alt kattaki yüzlerce insanı yakmadan önce yerde duran puroyu söndürdüm.

Ben zaten yangında bulundum. Yaralarım var.

Başka insanları da bu boktan duruma sokmayacağım.

İçki arabasının üzerindeki geniş pencereye doğru adım atarak, parmak uçlarımı pencere ile duvar arasındaki kenara geçirip sessizce kaydırarak açıyorum. Soğuk bir esinti içeri girip içki şişelerini sallıyor, bereimin altına ter damlaları oluşuyor.

Omzumun üzerinden bakarak Pete'in adamlarının içeri dalmasını bekliyorum. Sırtıma bir kurşun daha gelmesini bekliyorum, ama gelmiyor... henüz. Arabayı bir metre sağa iterek pencereye tırmanıyorum ve dışarıya bakıyorum: çimen ve kar. Siktir.

"Patron?" Pete'in adamları kapıyı çalıyor. "Hey, patron? İletişim çalışmıyor mu?"

Bacaklarımı pencere pervazına atıyorum ve yere indiğimde iki bacağımın kırılma ihtimalini düşünerek nefes alıyorum. Eğer batırırsam, onlar ne olduğunu anlamaya çalışırken dışarıda kolay bir hedef olacağım. Bacaklarımı kırarsam, ölürüm ve Kane'in başına konulan ödül de geçerliliğini korur.

Bu yüzden işi batırmam.

Eşiği ittiğim anda kapı açılır. Düşerken dondurucu rüzgar bana çarpar ve ayaklarım donmuş çimlere değdiği anda kendimi yere atıp yuvarlanırım. Giysilerim anında sıırıslıkam olur; kot pantolonum bacaklarıma yapışır ve cildimi dondurur, ama Pete'in adamları kulübün penceresinden mermileri yağdırırken yuvarlanmamı bırakıp köşeyi dönerim.

Nefesim hala ağrıyan ciğerlerimden hızla geçer. Sis önümde bulutlar halinde ilerler, ama ben kalabalık bir caddeye doğru koşar ve kalabalığın içinde kaybolurum. Ceketimde kan yok, görünürde silah yok. Ceketimin cebinde sadece Pete'in ajandası ve kolayca ulaşılabilir yerlere saklanmış silahlar var.

Soğuk cildimi ısıyor, bacaklarımdaki eti donduruyor ve parmak uçlarımı yakıyor, ama ben hızlı hareket ediyorum. İnsan gruplarının arasından kayarak geçiyorum ve bazılarını kamuflaj olarak kullanmak için aralarına giriyorum. Ben sadece kot pantolon ve palto giymiş, şapkasını alçaltmış bir adamım, soğuk bir Şubat gecesinde.

Pete'in telefonu cebimde titriyor ve bana, Ace'in bilgiyi teslim ettiğimde onları takip ettiği kadar kolay bir şekilde beni de takip edebileceklerini hatırlatıyor. Cebime uzanıp telefonu kapatıyorum ve her zamanki buluşma noktamıza doğru koşuyorum.

Ace beni her zaman aynı caddedeki aynı spor salonundaki aynı dolaplara yönlendirir. Burası, kullandığı elektrikle gece gökyüzünü aydınlatan, yirmi dört saat açık bir spor salonu zinciridir.

Meraklı tarafım her zaman orayı gözetleyip sonunda Ace'in kim olduğunu göreceğimi söylüyor. O dolabı paylaştığım kişinin yüzünü göreceğim. Ama denedim ve Ace zamanını bekleyip beni çok uzun süre beklettiğinde açlığım galip geliyor. Hareketlerimi takip ediyorsa şaşırmam. İzlediğimi biliyorsa ortaya çıkıp yüzünü göstermez.

Gizemli tavırları, onu zaten tanıyor muyum diye merak etmeme neden oluyor. Tanımıyorsam da, gizli kalmasının nedenlerini merak ediyorum.

Ön kapıdan geçip aynalı duvarın önünden geçtikten sonra, dolaplarla dolu uzun koridora doğru koşuyorum ve 384 numarayla buluyorum. Ace'in bana verdiği şifreyi girip ajandamı ve telefonumu içine atıyorum. Dolabı kapatıp kilitlendiğinden emin olduktan sonra tekrar uzaklaşıyorum ve dışarıdaki kalabalığın içinde kayboluyorum.

Bir grup kadın birlikte gülüyor. Sokakta kıkırdayarak ve dar pantolonlarıyla eğleniyorlar. Ve her zaman 25 santimlik karda mini etek giyen bir aptal vardır. Cole ve Pete gibi erkekler için kolay hedefler oluyorlar, ama şanslarına, çoğu

yirmili yaşların üstündedir ve bu nedenle, bu kulüplerin şu anda aradığı yaş aralığında değildir.

Dolap kapısını kapattıktan yirmi dakika sonra, apartmanımın merdivenlerini koşarak çıkıp donmuş giysilerimi çıkardım. Parmaklarım düğmelerle uğraşıyor. Ön kapıyı açarken anahtarları zar zor tutabiliyorlar ve dışarıdaki lanet havadan daha sıcak olmayan daireye girerken dişlerim takırdıyor. Botlarımı çıkararak doğruca yatağıma gidip elektrikli battaniyeyi açıyorum, sonra banyoya gidip giysilerimi bir yığına atıyorum.

Musluğu açtığımda önce buz gibi su akıyor, sonra ılık su akıyor, bu da donmuş uzuvlarımı yakıyor gibi hissettiriyor. Ellerimi duvara dayayıp, başımın üstüne dökülen duşun altında durarak çözülmeye çalışıyorum.

"Siktir..." Nefesimi verip başımı sallıyorum ve sonsuza kadar benim olacak yeni bir yüz ekliyorum. Hayatımın geri kalanında, Pete Aguilar rüyalarımda beni ziyaret edecek başka bir yüz olacak.

Nihai hedefim önemli.

İncittiğim insanlar kötü piçler ve kardeşim onların hedefinde. Masum insanları incitmiyorum. Aslında, sokaklardan bu lanet olası pislikleri temizleyerek masum insanlara yardım ediyorum. Ama bir zamanlar polistim; yardım edeceğime ve incitmeyeceğime yemin ettim, ama şimdi burada yargıç, jüri ve cellat rolünü oynuyorum, tüm bunlar bittiğinde hayatıma nasıl devam edebileceğimi düşünmeden.

Sonunda birisi bu ölümlerin hesabını vermek zorunda kalacak ve ben artık koruma altındaki bir ajan değilim. Ülke çapındaki veritabanlarına göre Jay diye bir kişi yok. Ama John var ve John, seri katil olarak etiketlenilebilecek bir sivil. Devletin beni bir silah olarak ilan etmesi için yeterli özel eğitim aldım, bu yüzden beni sadece hapse atmakla kalmayacaklar, muhtemelen hala idam cezasının uygulandığı bir eyalete gönderecekler.

Kane güvende olana kadar buna izin vermeyeceğim.

O zamana kadar Jay ölü kalacak ve John işi halledecek.

Ondan sonra, ellerim yukarıda ve gözlerim kapalı olarak kurşun duvarına doğru yürüyeceğim.

Ne olursa olsun, olsun.

BAŞLANGIÇ NOKTASI

ACE

Jay Bishop binanın kapılarını açar ve merdivenleri tırmanır. Kompleksin her köşesine güvenlik kameraları yerleştirmişimdir, bu yüzden koşarken solgun yüzünü görebilirim; gözlerindeki öfkeyi ve öfkenin altında yatan çaresizliği görebilirim. Dişlerinin takırdandığını görür ve bütçemin büyük bir kısmını onun dairesine ısıtma sistemi kurmak için ayırmayı düşünürüm.

Orayı ısıtmak bir servete mal olur, ama bir noktada temel insani ihtiyaçlar arasında sayılır, değil mi?

Jay koridorda soyunmaya başlar: paltosunu, beresini, gömleğini çıkarır. Her bir parçayı koluna asar ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlar. Gözlerim doğal olarak alnının üstündeki yara izine kayar, kasım ayında bir kurşunun geçtiği yıldız şeklindeki iz, bana Jay Bishop'ı ortadan kaldırmak ve aynı becerilere sahip, ama tamamen yeni bir kimliğe sahip olan aynı adamı gölgede kullanmak için mükemmel bir fırsat sunmuştu.

O benim ne yaptığımı biliyor. Seçimlerime katılıyor. Ve geri dönüp eski hayatını geri kazanmak için her türlü fırsatı var, ama bunu yapmayacak. Benimle çalışmak *istiyor*, çünkü sonuçta aynı hedefe sahibiz.

Jay, imparatorluğun tepesinde oturan kişinin devrilmesini istiyor.

Ben de aynı kişiyi, ürkütücü derecede benzer bir nedenden dolayı istiyorum.

Benim için çok geç; ben, benimkine yaptıklarının intikamını almak için buradayım, ama Jay'in hala zamanı var. Kardeşi hala hayatta ve federallerin koruması altında. Jay bir ölümü önlemeye çalışıyor ve ben ona yardım edebilirim. Birlikte çalışmamamız için hiçbir neden yok.

Dördüncü kata çıkar çıkmaz, dairesinin kapısını açar ve dairesine kurduğum hareket sensörlü kameraları çalıştırır.

Onun yaptığı her hareketi görüyorum.

Geceleri uyanık kaldığı her anı, plan yaptığı, komplo kurduğu, odada dolaştığı her anı monitörlerimden izliyorum. Onu gördüğümü her söylediğimde, pencerelere gidip dürbününü çıkarıyor.

Onu penceresinden göremiyorum ve bunu henüz fark etmemiş olmasına biraz hayal kırıklığı duyuyorum. En iyinin en iyisi olmak için eğitilmiş, ama taşınmadan önce kurduğum kameraları henüz bulamadı.

En iyi ihtimalle dikkatsiz. En kötü ihtimalle ise düpedüz umursamaz.

Ön kapıyı çarparak kilitledikten sonra hemen soyunur, odanın karşısına geçer ve banyoya girer. Duş açıldığında, yayını kapatır ve masama geri otururum.

Ellerimi birleştirip parmak uçlarımı alt dudağıma dayayarak bir sonraki hamlemizi düşünürüm.

Onun bulduklarını bana bildiren e-postasını bekleyeceğim. Ve yeni bir isim bulduğumda, boyunlarında nefesimi hissedene kadar onları takip edeceğim.

Geldiğimizi bilecekler.

Bizi korkacaklar ve son dakikalarını bizden saklanarak geçirecekler.

Verileri toplarım. Veritabanlarını hacklerim ve anaokulu raporları ve ödenmemiş çocuk nafakası bilgileri dahil olmak üzere her türlü bilgiyi bulurum. Parmaklarımın ucuyla her bir hedefi temelde ortadan kaldırıyorum ve verileri topladıktan sonra, benim kılıcım görevi gören Bishop'a veririm.

Bir sonraki ipucunu bulurum. Bir sonraki hedefi bulurum.

İpuçları gelmeyi bırakana kadar bu süreci tekrarlıyoruz. O gün, sevdiklerime zarar veren adamın gözlerinin içine bakabileceğim gün olacak.

Bu noktaya kadar, Jay Bishop ile olan ortaklığım mükemmeldi. Hızlı, zeki ve benim adıma cezalandırma konusunda acımasızdır. İletişime başladığımızdan beri son iki yılda birçok kadınla birlikte oldu.

Eğleniyor, ama işini her zaman yapıyor.

Umarım Sophia Solomon bizim için bir sorun olmaz, çünkü yıllardır uğruna çalıştığım şeyi elde etmek için hiçbir şeyin önüme çıkmasına izin vermeyeceğim.

Kız değil.

Eğlenceli bir
zaman değil.

Romantizm
değil.

Hiçbir şey.

Tavanın içindeki bas

JAY

Geçen hafta normalden daha fazla lokantada vakit geçirdiğimi söylemiyorum, ama kesinlikle fazladan zaman harcayarak hamburgerleri parçalayıp Sophia'nın iştahının açılmasını ummadım.

Aşağı kattaki barbar akşam geç saatte kapısını çaldığı için biraz kızmış olabilir, çünkü onu bir haftadır görmedim ve şu ana kadar sesini de duymadım.

Muhtemelen korkmuştur.

O, görünmez kalmak istediği halde onu *görüyor* ve şimdi muhtemelen onu kaçırıp masumiyetini çalmak istiyor.

Bu yüzden kız, ben onun varlığını unutana kadar sessiz kalır ve ölü komşusu gibi davranır.

Bu işe yaramayacak.

Geçen haftayı lokantada oturup kapıyı izleyerek ya da yatağında uzanıp tavana bakarak, onun harekete geçmesini umarak geçirdim.

O çok güzel ve Ace, *Trenton'ı* ararken benim boş zamanım var. Neden onunla vakit geçirmeyi düşündüğüm için kötü adam oluyorum? Başka bir işim yok. Boş zamanlarımda buzdolabı satmıyorum ya da her sabah ve akşam iki saat yol gidip gelmiyorum.

Benim tek görevim, bana ve benimkilere zarar vermek isteyenleri bulmak, bu yüzden Ace işini yaparken ve rapor edecek bir şey yokken, ben burada oturup parmaklarımı ovuşturuyorum. Spor yapıyorum. Sabahları koşuyorum. Çok fazla yiyorum – ama aynı zamanda yeterince yemiyorum. Yaralarım, çoğunlukla iyileşmiş olsa da, hala hassas. Sırtımdaki morluklar

henüz kaybolmadı ve ellerim çok uzun süre hareketsiz kaldığında hala titriyor.

Ben bir bağımlıyım ve dozu arzuluyorum. Bunu yenip uzaklaşabildim, ama vücudum hala neyi arzuladığını biliyor ve bu açlığı gidermek istemem, her fırsatta beni baştan çıkarmaya yönlendiriyor.

Kokain. Sigara. Kadınlar.

İlk ikisi sağlığıma zararlı, üçüncüsü ise üst katta ve benim onu fark etmemi istemiyor.

Bu yüzden burada yatıp, yemezsem ölecekmişim gibi jelibon solucanlar yiyorum. Burada yatıp, kalbimin tavanımdan gelen müziğin ritmine uyum sağlamasına izin veriyorum ve onun benim için dans ettiğini hayal ediyorum. Pencerelerim titriyor, çünkü o biraz rap, biraz da koro müziği dinliyor. Buraya taşındığımdan beri ilk kez üst kattaki komşumu duyuyorum ve onun şu anda orada olduğu düşüncesi beni gülümsetiyor.

Sophia çok güzel, o zaman neden ona bakmayayım ve onunla biraz vakit geçirmeyi ummayayım ki? O kadar gerginim ki, sikim kot pantolonumu yırtıp çıkmak istiyor. Ne zaman istersem, ne kadar sık istersem, kadınları ziyaret etmeye alışkınım ve kimse hayır demiyor... Aslında, çoğu zaman onlar bana gelip teklif ediyorlar.

Ama komşumla resmi olarak tanıştıktan sonra, pek istemiyorum.

Patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibiyim. Kapağı kapalı tutuyorum,

, tabiri caizse. Kelimenin tam anlamıyla hayatımın en uzun kuraklık dönemini yaşıyorum ve bu güzel esmer beni biraz meraklandığı için buharın dışarı çıkmasına izin vermedim.

Yüzü ve adı bilinmeyen rastgele kadınlarla zamanımı harcamak istemiyorum. İnek gibi yiyen, paylaşmayı pek sevmeyen ve biftek bıçağını profesyonel gibi kullanan bu özel kadına karşı bir özlem duyuyorum.

Dansçı vücuduna sahip ama dedektif zekasına sahip bir kadına özlem duyuyorum – o, benim gece saat onda buzdolabı satmadığımı *biliyor*.

Bir avuç jelibonu ağzıma tikiştirip, bir elim başımın arkasında yatarken tavana bakıyorum. *Onu* duymuyorum, yani gürültüyle dolaşıyor ya da çok gürültülü bir şekilde temizlik yapıyor gibi değil. Ama müziğini duyuyorum ve o ritmi aklımda tutarak, tuvaleti fırçalarken pijama şortuyla zıpladığı hayaller kuruyorum. Uzun saçlarının dar omuzlarından döküldüğünü ve

sırtının ortasını gıdıklayan uzun saçlarını hayal ediyorum. Saçlarını çekip, şortu ayak bileklerine kadar inmiş halde onu sikmek için türlü türlü müstehcen yöntemler hayal ediyorum.

Kadınları severim, seksi severim ve bunu açıkça söylememem için hiçbir neden yok. Kim olduğumu saklamayacağım, ona bir beyefendi olduğumu düşündürmeye çalışmayacağım ve sonra da tavrımı değiştirmeyeceğim.

Bu ona haksızlık olur. Ve kesinlikle o kadar eğlenceli olmaz.

Aylardır Ginnie'nin lokantasında yemek yiyip, karnımı doyurup, enerji depolayıp, imkansız derecede uzun bacakları olan güzel esmerin uğrayıp onun da azgın olduğunu söylemesini umuyordum.

Ama hiçbir şey olmadı. Şimdilik.

Dikkatimi başka yöne çekmek için son çare olarak telefonumu kontrol ediyorum, e-postalarımı kontrol ediyorum – Ace'den gelen yok – ve mesajlarımı kaydırıyorum – orada da yok. Sonra zayıf bir omuz silkme hareketiyle yataktan kalkıp botlarımı giyiyorum. Evrene onu kurtarmak için bir şans verdim. Evrene beni farklı bir yöne göndermesi için milyarlarca fırsat verdim, ama işte buradayım, botlarımı giyiyorum ve çarşafı değiştirirken onu yatağında eğilmiş, kasık kısmı açık külotuyla bulmayı diliyorum.

Telefonumu cebime koyuyorum – çünkü, arzularıma rağmen işimi biliyorum ve bu gezegende Kane'in hayatından daha önemli hiçbir şey yok – ön kapıya doğru yönelip koridora giriyorum. Merdivenleri koşarak çıkarken, ona yaklaştıkça müziğin ritmi daha da yükseliyor. Garip bir melodi, ilham verici bir müzik gibi, sözleri yok ama göğsümün içinde yankılanan derin bir bas sesi var. Neden bu kadar çelişkili bir şeyi dinlediğini, neden sözleri olmayan bir şeyi dinlediğini merak ediyorum. Ve kimse beni kibar olmakla suçlamadığı için, kapıyı çalmadan doğrudan anahtarımı kilide sokuyorum.

Ona zarar vermeyeceğim, yemin ederim, bu yüzden endişelenmesine gerek yok. Gözlerimi kapatıp konsantre olarak kilidini çeviriyorum – sola,

sağa, içeri, *tıklık-tıklık* – ve ön kapının kilidini açtım. Ağır ahşap kapı açıldığında ilk fark ettiğim şey, müziğinin kulaklarımı nasıl patlattığıydı. Koridordakinden çok daha yüksek sesliydi. İkinci fark ettiğim şey ise, dairemde olmayan buradaki sıcaklıktı.

Ve sonra anladım: sorun onun hiç burada olmaması ya da hiç gürültü yapmaması değil. Sorun, burayı son derece iyi yalıtılmış olması. Ben bir kat aşağıda buz gibi bir yerde yaşarken, o burada tropikal bir cennette yaşıyor.

Bu ne boktan bir saçmalık böyle?

Ön kapıyı sessizce kapatıp, alnımda ter damlalarıyla oturma odasına adım attım. Aşağıda donuyorum, bu yüzden gün boyu iki ya da üç kat giysi giyiyorum, ama burada, hemen paltomu çıkarmam gerekiyor, yoksa sıcak çarpmasından ölebilirim. Bereyi kafamdan çıkarıp kısa saçlarımı elime geçirdim, sonra dairesinin içine doğru ilerlerken, fantezilerimde gördüğüm şeyi tam olarak gördüğümde durdum.

Ama daha iyi.

Çok daha iyi.

Uyku şortu giymiyor, dizlerine kadar uzanan yumuşak, şeffaf etekli bir tayt giyiyor.

Saçları açık değil, başının üstünde sıkı bir topuz halinde.

Bugün pamuklu çorap giymiyor, penceresinin yanında dönerken gerçek, *gerçek* balerin ayakkabıları giyiyor. Şehir, sanki altı yüz bin sakini için dans ediyormuş gibi önündeki manzaraya yayılıyor.

Buraya sertleşmiş bir penisle ve on dakika zamanını isteme planıyla gelmiştim. Bir yükten kurtulmuş olarak, tabiri caizse, omuzlarımdan bir yük kalkmış olarak ayrılacaktım. O memnun olacaktı. Ben sevinçten uçacaktım. Ve hayatlarımıza devam edebilirdik.

Ama şimdi o beni görmediğinde onu görüyorum. Gözleri kapalı, sağ kolu uzanmış, parmak uçlarında yavaşça dönüyor.

Her zaman her şeyi kendim denemek isteyen bir çocuk olduğum için, onun hissettiklerini hissedebilmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, ama bir anda tekrar düşüyorum.

O bunu çok kolaymış gibi gösteriyor, ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Kolunu öyle bir hareket ettiriyor ki, sanki asmadan üzüm koparıyor gibi görünüyor. Bir üzüm, kaldır, uzat, son derece zarif. Sonra bir tane daha. Başı geriye doğru, gözleri kapalı, baldır kasları geriliyor ve işlerini yapıyorlar.

Lütfen beni becer, küçük dansçı.

Onun dairesine göz gezdiriyorum ve müziğinin mükemmel bir şekilde yankılanmasına gülümsüyorum – akustiği, müzik neredeyse canlı bir varlık gibi olsun diye ayarlamış. Müziğin sesi dairenin her köşesini dolduruyor; yankılanıyor ama tiz değil.

Oturma odasının bir ucundaki parlak sarı kanepeye, karşısındaki düz ekran televizyona ve onun yanında duran, muhtemelen onun en değerli eşyası olan müzik setine göz gezdiriyorum. Hiçbir kablo görmüyorum, ama her köşede hoparlörler var. Yüksek teknolojiye geçmiş. Odanın çizgisini takip ederek, üç büyük monitör ve iki klavye bulunan büyük, V şeklinde bir masaya bakıyorum. Hepsi kapalı, ekranlar siyah.

Şehrin boktan bir semtinde, boktan dairelerde yaşıyoruz ve o müşteri hizmetlerinde çalıştığını söylüyor. Ama yalıtımı, ısısı, teknolojisi ve bale ayakkabıları bana, bahsetmediği bir güven fonu olabileceğini söylüyor.

Bir dahaki sefere kar fırtınası pencerelerimize çarptığında ve ben alt katta sahip olduğum tüm giysilerimi giyip uyurken, kendimi buraya sürükleyip onun ısınısını sömüreceğim.

Gururum yok.

İstediğim gibi ileri koşup onu pencerelere karşı sikmek yerine, yavaşça geri çekilip duvara yaslanıyorum. Isıtma deliğinin üstünden kayarak kırımın üstüne oturuyorum, ısının taşaklarını çözmesini bekliyorum ve onun sergilediği gösteriyi izliyorum.

Müzik kanımda dolaşıyor.

Onun kanında da.

Şu anda ikimizin de aynı şeyi yaşıyor olması beni gülümsetiyor.

Ben her zaman meraklı, dürtüsel bir çocuktum, sekizinci sınıf fen dersinden çok sık atılan bir çocuktum çünkü bana Bunsen ocağı emanet edilemezdi. Ama her şeyden öte, dürtüsellikim meraktan kaynaklanıyordu. Bir şeyin nasıl çalıştığını bilmek istiyordum. Neden öyle çalıştığını. Birazcık değiştirirsek ne olacağını.

Çalıştığım her şeyin iç işleyişini anlamam gerekiyordu.

Şimdi, güzel Sophia'ya koşmak yerine, arkanıza yaslanıp onun iç dünyasını anlamaya çalışıyorum. Terlikleri, ten renginden daha açık, yumuşak krem rengindedir. Taytları da aynı krem rengindedir ve leotardı gece siyahıdır. Eteği bebek pembesidir ve kolları çıplaktır. Topuzundan tek bir saç teli bile düşmüyor, ancak ön tarafta, onun ön saç olarak kabul edeceği birkaç tel, terli alnına yapışmış ve kirpiklerini gıdıklıyor.

Kolları bugün daha uzun, gövdesi daha dar görünüyor. Dans ederken, kendi dünyasında, her uzvuna uzunluk katan bu ruhani görünümü alıyor.

Burada uzun boylu ve zarif görünüyor, ancak Ginnie'nin lokantasında kalın paltosunun üzerine çantasını asmış diğer kız olduğunda boyu sadece 1,70 *ya da* 1,75 civarında.

Bu çelişkiyi sevmemek imkansız.

Normal prima balerinlerin dövme yaptırmasına izin verilip verilmediğini bilmiyorum, ama bir parça waffle için beni bıçaklamaya hazır olan bir kızın kuralları umursadığını sanmıyorum. Sophia'nın sağ kolu, bileğinden pazısına kadar neredeyse tamamen kaplı. Benimki gibi yoğun bir dövme değil, kolu kaplayan bir dövme değil, ama çiçekler ve müzik notalarından oluşan karmaşık bir desen. Onun sanatı narin ve güzel, benimki ise kaba ve incelikten yoksun.

Müziği takip ederek dönüyor, ayağı tavana doğru bakana kadar bacağını kaldırıyor – *sakın ahlaksızlık yapma dostum. Kendine gel ve dansın tadını çıkar* – ve bıraktığında dönüyor ve zıplıyor. O bir kuğu, ya da belki bir güvercin. Süzülüyor, sonra en hafif bir sesle yere iniyor. İnce bacakları, şişkin baldırlarından belirgin uyluklarına kadar tamamen kas. Tendonlarını, kaslarını, damarlarını sayabiliyorum. Omuzları da belirgin, ama o, o lokantada hepsini kalın paltoların altında saklıyor ve dünyaya sadece gözlerini gösteriyor.

Bu, hobi olarak dans eden birinin beceri seviyesi değil, Juilliard gibi bir yerden gerçek bir mezuniyet sertifikası almış bir kızın beceri seviyesi. Böyle bir eğitim ucuz değil, kolay da değil. Öyleyse neden bu kadar sıkı antrenman yapıyorsun, neden kelimenin tam anlamıyla parmak uçlarında dans edebilecek hale gelene kadar çalışıyorsun, sadece müşteri şikayetlerini dinlemek için bir iş bulmak için?

"Lanet olsun!" Soph cama o kadar sert bir şekilde çarptı ki, sokağa düşeceğinden korktum. Elini göğsüne koydu, elinde silah vardı

– *bu silah da nereden çıktı?* – Soph silahı gözlerimin arasına doğrulttu ve korku dolu gözlerle bana baktı. "Beni çok korkuttun Jay. Tanrım, lanet olsun! Senin neyin var?"

Göğsü inip kalkıyor ve eli titriyor. Silahını indirmeden düz ayakla ilerleyerek masasının önünde durur ve müzik kesilene kadar uzaktan kumandayı stereoya doğrultur. Bas ve güzelliğin orkestrasıydı, ama şimdi bu daire damlayan musluklar ve çarpan kalplerle dolu.

Ben kıpırdamıyorum.

Kafama çok fazla silah doğrultuldu, bu yüzden sinirleri bozuk bir kadını korkutma hatasına düşmem.

Bir bacağım önümde uzanıyor, diğeri bükülmüş ve dirseğimi tutuyor, onu izliyorum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Burada ne halt ediyorsun?" Korkusu öfkeye dönüşünce sesi bir iki oktav yükselir. "Sınırların nerede? Kapım kilitliydi. Ben büyük bir şehirde tek başına yaşayan bekar bir kadını; o kilitler benim güvencemdi, seni pislik. Uyurken bana güvenlik vaat ediyorlardı. Sen bunu benden çaldın! Senin neyin var lan?"

"Özür dilerim." Bir elimi teslim olarak kaldırırken, diğer elimi kullanarak kendimi yerden kaldırıyorum. "Selam vermek için yukarı çıkıyordum, ama kapıyı çaldığımı duyamadın. Müziğin çok yüksek sesliydi." *Evet, çok onurlu bir davranış, pislik. Suçu ona ve müziğine at.* "Yemin ederim, seni korkutmak istemedim. Sana zarar vermek için burada değilim."

Gözlerinde yaşlar birikiyor. Gerçek hayatta, içimi parçalayan, kendimi tekmelemek istediğim gözyaşları, ama o gözyaşlarının akmasına izin vermiyor. "Az önce benden bir şey çaldın, Jay. Lanet olsun, güvenliğimi ve hayatımın yaklaşık on yılını çaldın."

"Evin hala güvende, söz veriyorum." Teslim olarak elimi havada tutuyorum ama korkmuyormuş gibi silaha doğru adım atıyorum. "Kimse benim yaptığım gibi kilitlerini açamaz, yemin ederim. Ayrıca, dördüncü kattayım; kimse önce beni geçmeden sana gelemmez." Silahının namlusu kalbime değdiğinde duruyorum. "Özür dilerim. Müziğinizi merak ettim, içeri girdim, sonra dansınızı izlerken kendimi kaptırdım. Çok iyisiniz."

Bir dakika boyunca gözlerimin içine baktı. Eli titriyordu ve silahının namlusu gömleğimin altına sakladığım künyeleri tıklattı. Zihninde sessiz bir savaş veriyordu. *Ona güvenmek mi, yoksa onu bir köpek gibi vurup hayatından çıkarmak mı?* "Üç yaşından beri dans ediyorum."

Sesi titriyor ve vurgulamak için silahını indirmiyor. Ama sözlerimi kabul ediyor.

"Bu işte gerçekten çok iyisin. Beklediğimden daha iyi." Sinirli bir şekilde saçlarımı okşuyorum. Neden sinirli olduğumu bilmiyorum; normalde böyle biri değilim, ama gerçek hayatta bir balerin göğsüme silah dayamış durumda. *Ve o çok güzel.* "Ah... Az önce gördüklerimden gerçekten etkilendim ve inan ya da inanma, bu pek sık olan bir şey değil."

"Şey..." Burun kıvrarak küçük bir ses çıkarır. "Liseyi erken bitirdim ve prestijli bir dans okuluna tam burslu olarak girdim."

"Anlaşıyor." Yavaşça, silahını yana itiyorum. Yavaşça. Bir santim. Bir santim. "Vücudundan dans ettiğini anlayabilirdim, ama lanet olsun Soph, *bu kadar* iyi olduğunu bilmiyordum."

Silah göğsümden uzaklaştığında, iç çekerek silahı düşürdü ve kolunu uyluğuna koydu. "Ben en iyisiyim. Yaptığım her şeyde en iyisiyim."

Onun gözleri kibirine rağmen korkuyla parıldamaya devam ettiği için ona yaklaşıyorum. Botlarımın burnu onun bale ayakkabılarına değene kadar yaklaşıp, alnını göğsümün ortasına dayayana kadar onu öne doğru çekiyorum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim, Soph. Yemin ederim. Bir daha sana gizlice yaklaşmayacağım, söz veriyorum."

"Bir daha iznim olmadan daireme girme." Boğazındaki gerginliği gidererek, kafasının üstüne sıcak nefesimi üflediğimde benim tutuşuma karşı koymayı bırakır. Bir iç çekerek sarkar, kollarını belime dolayarak yüzünü çevirir ve yanağını kalbime dayar.

"Silahın gerçekten dolu değildi, değil mi? Baban sana onu verip, onları korkutmak için silahı doğrultmanın yeterli olduğunu mu söyledi?"

"Hayır." Tek eliyle parlak PK380'i geri çekip, parmağıyla dergiyi dışarı attı, sonra bir kez çekip

"Silah gerçektir ve ölmediğın için gerçekten çok şanslısın."

Kıkırdarak kollarımı düzeltip onu bedenime sıkıca sarıyorum. Hâlâ çok azgınım ama onun korkusu bana odaklanacak başka bir şey veriyor. Bu, Bilge ve Huzurlu Sophia Solomon'un bulmacasının bir başka parçası. "Beni vurmadığın için teşekkürler. Şu anda daha fazlasını kaldıramam. O şey çok acıtıyor."

Şaşkınlıkla geri çekilir ve gözlerimin içine bakar. Gözleri kısılmış, kaşları birbirine yaklaşmıştır. İşe yaramaz silahını sol eline alır, sağ başparmağını kaldırır ve alnımdaki yaranın hemen altına bastırır. "Seni şapka veya bere takmadan nadiren görüyorum. Bunu saklıyor musun?"

"Ha." Parfüm kokusu artık karar verme yeteneğimi etkilememesi için geri adım atarak, duvara doğru yürüyüp bereyi alıp kafama takıyorum. Kaşlarımın üzerine indirip alnımdaki hala hassas olan yara izini kapatıyorum, sonra kaşlarımı çatarak durup onun düzgün vücudunu inceliyorum. Parmak uçlarına yükseliyor, sonra neredeyse hiç ses çıkarmadan yere iniyor. Kalkıyor. Çöküyor. Sanki benim gibi, içindeki gergin enerjiyi boşaltmak için bunu yapıyor gibi. "Bu çok uzun bir hikaye, Soph, ve tümünü anlatmak için zaman ayırsam bile, bana yine de inanmazsın."

"Neye inanmayayım?" Ellerini birleştirip silahı kavrayarak, kendini 15 santim kadar yukarı kaldırır, sonra ayak parmakları yana bakacak şekilde yere iner.

Sürekli kendisiyle çelişiyor; tatlı balerin... silahla. "Neye inanmayacağım?"

"Hiçbir şey. İstersen dans etmeye devam edebilirsin." Omzumun üzerinden başparmağımı uzatıp onu kızdırmaya çalışıyorum... ya da tahrik etmeye. *Hangisi işe yararsa.* "Sen işini yaparken ben burada oturup mastürbasyon yapabilirim."

"Sen iğrençsin," diye tükürüyor. "Neden buradasın, Jay? Biz arkadaş değiliz. Hiçbir şey değiliz! Sen sadece birkaç kez lokantada gördüğüm bir adamsın, selam verdin ve şimdi sanki arkadaşmışız gibi davranıyorsun."

"Biz arkadaşız." Kaba bir şekilde, elimi kot pantolonumun içine sokup sikimi avuçlarım. "Çelik gibi sertim ve sana çaresizce aşığım, Soph, ve şanslısın ki, istemiyorsan bana dokunmak zorunda bile değilsin."

Dansçılar ayak parmaklarına dokunabilirler, değil mi?" Çenemi kaldırıyorum. "Geri dön ve işini yap. Eğil ve bana neyin var göster; gerisini ben hallederim. Burada olduğumu neredeyse fark etmeyeceksin bile."

"Hayır!" Düz ayaklarla ileri atılarak, derin bir homurtuyla beni duvara doğru itti. "Dairemden çık! Biz arkadaş değiliz. Seks arkadaş da değiliz. Son bir haftadır kafanda uydurduğun tuhaf saçmalıklar dışında hiçbir şey değiliz. Buraya davet edilmedin, git buradan!" Çok zayıf olduğu için beni hareket ettiremediği için sinirlenen kız, kollarımı o kadar sert vuruyor ki, tabancanın kemiğimi kırdığını yemin edebilirim. "O yara izi, yanlış kıza zorla yaklaştırmaya çalıştığın için mi oldu, Jay? Yanlış daireye gizlice girip o sefer şansın yaver gitmedi mi?"

Jessie'nin benim tutuşuma karşı verdiği mücadele zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Onun çığlık attığı "*Hayır!*" ve tekmelediği bacakları, onu kollarımda hissedebildiğime yemin edene kadar tekrar tekrar oynuyor. "Sayılır. O gece çok gürültü ve çığlık vardı."

Soph, ima ettiğim itirafım karşısında gözlerini kısıyor. Normal, akli başında, aptal olmayan herhangi bir kadın bu anı silahını yeniden doldurmak ve beni buradan çıkarmak için kullanırdı.

Tabii ki, beni hayal kırıklığına uğratmıyor. "Defol!" Kollarımı tokatlayıp beni ön kapıya doğru itiyor. "Dairemden defol, Jay! Defol ve bir daha geri dönme. Dönersen, seni vururum. Yemin ederim." Ön kapıyı duvara çarpana kadar açıyor ve sıcaklık dışarıya akıyor. "Biz arkadaş değiliz. Aile değiliz. Mektup arkadaş bile değiliz. Beni koridorda görürsen, bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi davran." Ben bir çocuk gibi kapı çerçevesine tutunurken, koluma tekrar vurur. "Geri dön ve sahte buzdolaplarını sat. Sorunlarını da al – çünkü *biliyorum* ki sorunların var – ve onları benden uzak tut."

"Soph! Dışarı çok soğuk!" Soğuk cildimi ısıyor ve ceketimin içeride yerde olduğunu hatırlatıyor. "Sophia! Ben oyun oynamıyorum."

Koyu kahverengi gözleri korku ve öfkenin karışımıyla parıldıyor. Belki biraz da cesaret ve şehvet katılmış. "Ben de oynamıyorum Jay. Seninle uğraşacak vaktim yok, git buradan ve bir daha dönme."

Komşusunun gece soğuktan ölmesi umurunda değil. Benim sadece vakit geçirecek birini aradığım umurunda bile değil – sevişmek zorunda değiliz. Yemek yiyip televizyon izleyebiliriz.

Ama tek kelime etmeden, kapıyı yüzüme acımasızca çarparak, salıncaktan gelen esinti yarama tuz biber ekerek omurgamdan aşağı bir ürperti geçirir.

"Sophia Solomon!" Kollarımı göğsüme doluyorum. "Hava soğuk, kadın, bu ne akıllıca ne de barışçıl bir davranış! Hemen buradan çık."

"Ben hiç barışçıl olduğumu söylemedim, Jay. Sen söyledin!" Kapıyı yumruklar, belki de tekmeler ve dondurucu soğuğa rağmen beni güldürür. "Git elektrikli battaniyenin altına gir ve beni rahat bırak!"

"Ama ben yalnızım," diye sızlanıyorum. "Bugün sevişmek zorunda değiliz, Soph. Sadece takılalım, yarın da bugün sevişmediğimize pişman olmanı sağlayayım."

Sözlü bir cevap yerine, silahını yeniden doldururken çıkardığı belirgin tıklama sesini duyarım. Anlaşıldı. Topuklarımı döndürür, merdivenlere doğru koşarım ve gülerim çünkü üşüyorum, azgınım, hayatım muhtemelen tehlikede, ama hayatımda hiç bir balerin tarafından tehdit edilmemiştim.

Sonunda eve, kardeşimin yanına, onun güvende olduğu ve Jay'in yeniden yaşayabildiği bir zamana gidebildiğimde, kanepesine oturup bira içmek yerine şekerlerimi yiyeceğim ve bir balerin beni neredeyse öldürdüğü zamanı anlatacağım.

Ve muhtemelen bana inanmayacağı için, belki onu da yanımda getiririm. Onu kucağıma oturturum. O hissettiği çekiciliğe karşı koymayı bırakana kadar onu tutarım. Sonra Kane, Soph ve ben sevişirken başka yere bakabilir.

Çünkü yemin ederim, yakında içimdeki öfkeyi boşaltmazsam, patlayabilirim.

"Sophiiiiiiiiiaaaaaaa." *Thunk. Thunk. Thunk.* Beşinci kattan ayrıldıktan bir saat sonra, tenis topumu tavana fırlatıp bir çocuk gibi kıkırdayarak gülüyorum. "Oh, Sophiiiiiaaaaaaa. Üşüyorum ve ısınabilmemin tek yolu tavanımla tenis oynamak..." Bir an sessizliği bozmuyorum. "Ya da sikişmek."

Onun sessizliği, bağırabileceği her şeyden daha gürültülü. Zihnimde, onu kocaman bir tütü giymiş, bacaklarını katlayıp yere oturmuş, çenesini ellerine dayamış olarak hayal ediyorum.

Daha önce tütü giymediğini biliyorum, ama hayal gücüm her zaman çılgın olmuştur ve şimdi onu tütü giyip somurturken hayal etmek istiyorum.

"Oh, Sophiiiiiiiiiaaaaaaa. Şaka ister misin? Sana bir şaka anlatayım." *Thunk. Thunk. Thunk.* Topu gülümseyerek yakalıyorum, tekrar atıyorum ve tam da oturduğu yere çarptığını hayal ediyorum. "Balerin ne tür bir trendir?"

Tabii ki cevap vermez. Kendini çok beğenmiş biridir.

"Bir tutu treni!" Kendimi güldürüyorum, kıvrılıp güldüğümde karın kasları çalıştırıyorum, sonra top kafama çarptığında boğuluyorum. "Yemin ederim, huysuz olduğunda hiç eğlenceli değilsin, Soph. Tamam, bir şaka daha. Hazır mısın?"

Sessizlik.

Beni öldürmek için olası planlar.

Silahını yere doğrultup bir el ateş etse ne olurdu?

"Peki, balerin ayakkabısını kaybettiğinde ne dedi?"

"Siktir git mi?"

Ah, o orada ve benimle oynuyor. Öyle olmadığını düşünse bile, bu *inatçılık* yarışını kazandığını düşünse bile, o orada ve benimle vakit geçiriyor.

"Doğru cevap değil, bebeğim. Üzgünüm. Bir kez daha tahmin etmek ister misin? Kaybetmeden önce üç kez tahmin hakkın var."

"Sinir bozucu komşusunun köprüden atlayıp ölmesini istediğini mi söyledi?"

"Oh, çok yaklaştın!" *Thunk. Thunk.* "Çok, çok, çok yaklaştın. Ama yanlış. Son şansın. Bahse girmek ister misin? Doğru cevap verirsen, bu akşam yemekte ne yiyeceğimizi sen seçersin. Ama yanlış cevap verirsen, ben seçerim." "Hayır." Sesi ağır, derin ve kısık. "Çünkü bu, ne olursa olsun birlikte yemek yiyeceğiz demek olur."

"Biliyorum, değil mi?" Burnumu kırıştırıp topu tekrar fırlatıyorum. "Sonuç tuhaf oldu. Evren gerçekten bizim birlikte olmamızı istiyor olmalı."

"Evren değil, Jay. Sadece sen." Yere uzanmış, yanağını sert ahşap zemine dayamış, kulağını açmış ve benim her sözümü bekliyor mu? Yapabilseydim kulağımı tavana dayardım.

Aslında...

Etrafa bakınıp bir merdiven arıyorum, ama bulamıyorum.

"Sophia, cevap ver. Bale dansçısı ayakkabısını kaybettiğinde ne dedi?"

Sinirlenerek uzun bir nefes verir. "Bilmiyorum. Ne demiş?"

"Of! Bu çok *anlamsız!*"

Sessizlik.

Tamamen, mutlak, sağır edici bir sessizlik.

Kıkırdayarak topu tekrar fırlatıyorum. Bu buz dolabında donuyorum ve o hala ceketimi elinde tutuyor – üstüne mi uzanmış? Beni kokluyor mu? Belki de bu yüzden geri vermiyor. Belki de bu, lise kızlarının erkek arkadaşlarının sweatshirt'lerini almasına benziyor... Buna katılabilirim. "Soph? Şu anda paltomu kokluyorsan seni yargılamayacağım. Bil diye söylüyorum. İstersen ikimiz de aynı anda giyebiliriz. Sana sarılırken göğüslerini okşarken dikkatli davranırım."

"Ceketin ön kapının yanında," diye homurdanıyor. "Onu uzun zaman önce aşağı indirdim."

"Orospu çocuğu!" Yataktan fırlayıp kapıya koştum. Kapıyı açtığımda, ceketimin koridorda düzgünce katlanmış olduğunu gördüm. O tam oradaydı! O kadar yakındı ki, kapıyı açıp onu içeri çekebilirdim.

Tutu giyiyor muydu?

Ceketimi kapıp omuzlarıma geçiriyorum ve soğuk koridorda kaldığı için titriyorum. "Neden senin ısıtmanı paylaşamıyoruz Soph?"

Kapımı çarpıp, sol elimde tenis topu, sağ elimle hiç bitirmedığım jelibon torbasını karıştırarak yatağıma doğru yürüyorum. "Ben burada donuyorum, sen ise yukarıda tayt giyip hiç üşümüyor gibisin. Zenginliklerini paylaş, kadın! Yukarı çıksam da üşümezsin."

"Paylaşmak istemiyorum," diye mırıldanır. "Yukarı çıkarsan, yemek yeriz, beni iç çamaşırlarımdan vazgeçirirsin."

Onun da benden hoşlandığını biliyordum. "Bunda bir sorun görmüyorum, bebeğim! Bu, vahşi doğada hayatta kalmanın temel kuralı: soyun, vücut ısını kullan, hayatta kal."

"Seninle yatmayacağım, Jay! Bir hayatım, planlarım, ödemem gereken faturalarım ve yapmam gereken işlerim var. Sen ve senin aletin benim planlarıma kesinlikle uymuyorsunuz."

"Sadece rahatla ve bırak gitsin." "Jay!"

"Sikim çalışmanı engellemez! Benim de çalışmam lazım. Yemek yemem, duş almam ve seks dışında bir sürü şey yapmam lazım. Yani önce seks yapabiliriz, sonra da diğer işleri hallederiz."

"Çalışman mı gerekiyor, Jay?" Sanki şimdi bağılıyor gibi. Artık *mırıldanmıyor* gibi görünüyor. "Buzdolabı mı satman gerekiyor?"

"Evet! Artık benim berbat kariyer seçimlerime takılmayı bırak." Yatağımın sıcak kısmına geri uzanarak topu fırlatıyorum. *Thunk. Thunk.* "Hey, hızlı bir soru sorabilir miyim? Çok ciddi bir soru ama çabuk cevaplayacağım, söz veriyorum."

O inliyor. "Ne?"

"Dansçıları her zaman geç kalmasına neden olan giysi nedir?"

O iç çeker. "Ne?"

"*Leotardı!*"

"Benden bu kadar." Ve birdenbire, müziği tekrar açılır ve bas sesleri göğsümde yankılanarak beni güldürür.

MART

JAY

John D. Hamilton'ı tanıyan hiç kimse Jay Bishop'ı tanımaz. Ace hariç kimse.

Zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan komşum ve tatlı kızıl saçlı garson Ginnie dışında, bu yeni şehirde hiç arkadaş edinmedim. Zamanım yok. Sabrım yok. Kardeşimin hayatı tehlikeyken eğlenceli zamanlara da ilgim yok.

Yabancı bir hastanede uyandığım andan itibaren, kalıcı bir yaralanmam olup olmadığını kontrol etmeye çalışırken, doğru zaman geldiğinde eve döneceğimi biliyordum.

Ev, mutlaka belirli bir ev veya kasaba değildir; kardeşim neredeyse orası evdir. O'nun bana ihtiyacı olduğu yer evdir.

Ve şimdilik, Kane hala işverenlerimiz tarafından alıkonulurken ve sivil dünya onun öldüğünü *düşünürken*, ben burada kalıp onun başına ödül konulanları takip ediyor ve en tepeye ulaşana kadar adamları tek tek ortadan kaldırıyorum.

Normal yetkililer Kane ve Jay Bishop'ın öldüğünü düşünüyor. *Normal* derken, gizli dosyalara erişimi olmayan yerel polisleri kastediyorum. Ama gerçeği bilen bizler, onun son evimizden birkaç eyalet uzakta, Ace'in gözetimine göre onun ölümünden çok üzüntü duyan kız arkadaşından uzakta tutulduğunu biliyoruz.

Kız arkadaşı onun iyi olduğunu bilmiyor.

Kız arkadaşı, Kane'in çalıştığını ve onu güvende tutmaya çalıştığını bilmiyor.

Ve Kane, ikisini de güvende tutmaya çalıştığımı bilmiyor. O her zaman tanıdığım en büyük, en kötü, en cesur adam olmuştur, bu yüzden tehlike karşısında gülümser ve kendini yok edilemez olarak görüyor.

Ama ben gerçeği biliyorum.

Ace'in görebileceği bir yerde kaldığı, dosyaların ve federallerin arkasında güvende ve saklandığı sürece, ben de burada kalıp işimi yapabilirim.

Ama Ace'in istihbaratından, onun huzursuz olduğu, benim ölümümün yasını tuttuğu ve kız arkadaşını kaybetmenin yasını tuttuğu söylentileri geliyor. Programdan çıkmak istiyor, ama ben herkesten daha iyi biliyorum ki, ayrıldığı anda yürüyen bir hedef haline gelecek. Saklanamayacak, korunamayacak ve kendisini tehdit eden birine zarar verdiğinde – ki verecektir; ailesini tehdit edenlere karşı hızlı, ölümcül ve acımasızdır – sıradan bir vatandaş olarak yargılanacak ve cezalandırılacaktır.

Tıpkı benim gibi... Ama fark şu ki, ben onun için ölmeye razıydım.

Bana ve Ace'e bilinmeyen nedenlerden dolayı, bu şehir tüm ipuçlarımızın buraya yönlendiriyor. Anlamıyorum. Bunun önemini anlamıyorum. Ana oyuncularını neden buraya yerleştirmeye karar verdiklerini anlamıyorum, belki de yarım milyondan fazla insan onların fark edilmeden saklanmalarına ve çalmalarına yardım ediyor olabilir.

Bu şehirde kaybolan beş kadın ya da aşırı dozda uyuşturucu alan beş genç, Hayes görevimizin bizi götürdüğü küçük kasabada kaybolan beş kişi kadar dikkat çekmiyor.

Burada daha fazla insan var. Çalınacak daha fazla kız var. Karışıp kaçmak için daha fazla fırsat var.

Bu yüzden, amacımı gerçekleştirene kadar burada kalacağım ve o zamana kadar, güzel Sophia'nın bana biraz zaman ayırmasını umuyorum.

Haftalardır onu düşünmeden duramıyorum, ama günde yirmi dört saatin yirmi ikisini uyanık kalabilmeme rağmen, ne kadar sık koridora çıkıp gözetleme deliğinden bakarsam bakayım, o görünmez olma becerisini ustaca kullanıyor.

O, benim yorulmadan öğrendiğim gibi, yetenekli bir hayalet.

Onun yokluğu, somurtmam ve bana bir fırsat vermesini dilememle kendimi bile rahatsız etmeye başladı.

O sadece bir kız. Hayatına devam et, Bish, ve bacaklarını açmaya daha istekli birini bul.

Kanepemde uzanmış, onun kanepesini hayal ederken – evet, kanepelerim aynı olsun diye yerlerini değiştirdim – e-postamın geldiğini belirten ses dikkatimi çektiğinde tenis topunu havaya atmaya bıraktım.

Ace ve ben arkadaş değiliz. Sırf eğlence olsun diye sohbet etmiyoruz ya da saçma sapan konuşmuyoruz. Bazen bir hafta boyunca her gün ondan haber alıyorum, bazen de, şu anda olduğu gibi, haftalarca hiçbir haber almıyorum. Ve bu da sorun değil. İşlevsiz durumumuzda, bizim normalimiz ne halt edersek odur.

Bir haftadır ondan haber almadım ve aldığım son haber, yeni bir gelişme olmadığıydı. Trenton'un telefonundan bilgi toplamaya çalışıyor ve bu arada bana sabırlı olmamı söyledi.

Kimse beni sabırlı bir adam olmakla suçlamadı ve dahası, ben kimseden emir almam, bu yüzden oturup sakın ol emri kulak ardı edildi.

Kimliğimde John D. Hamilton yazıyor olabilir, ama ruhum tamamen Jay Bishop'a ait ve Jay kesinlikle yerinde duramayan biridir. Dinlenmez, sıkıldığında masa oyunları oynamaz.

Ace'in emri, ön kapımın yanındaki duvara takılı termostat kadar işe yaramazdı. Oturup zaman kaybetmem, özellikle de Kane'in hayatı tehlikeyken. Bu yüzden, iletişim aralarında son hedeflerimizi gözden geçirip, söyledikleri her kelimeyi ve yaptıkları her hareketi tekrar tekrar düşünürüm. Kafamda canlandırıp, gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir şeyi çözmeye çalışırım.

Kardeşimin kafasına doğrultulmuş silahlar indirilene ve onları tutan eller sahiplerinin vücudundan koparılana kadar dinlenmeyeceğim.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Peter Aguilar bir pislik

İlk teslim eden kazanır dediğinde yalan söylemiyordu. Metin ağacı çok büyük. Çok fazla oyuncu var. Bu dünyada birkaç dolar için masum insanlara zarar vermek isteyen çok fazla canavar var.

İç çekip sakallı çenemi okşayarak, cevap yazdım.

Gönderen: KingOnD8
Konu: Bilmiyor muyum
sanki!

Göletlerin dibine yapışan pisliklerle tanıştım. En kötülerinin en kötülerıyla tanıştım. Beynlerine bir kurşun hak ediyorlar, daha azını değil.

Ne bildireceksin?

Gönderen: AcesAndEights
Konu: re: Bilmiyor muyum
sanki!

Pek değil. Yok etmek istediğim bir sürü isim var, ama hepsi yatay oyuncular. Seviye atlamamız lazım.

Henüz bir sonraki seviye için isimlerim yok.

Kim olursa olsun, kendini korumuş.

Gönderen: KingOnD8
Konu: Uzun zaman oldu!

Daha hızlı ol, Ace! Mart ayındayız; ben Kasım ayında öldüm. Kardeşimden bu kadar uzun süre uzak kalmak çok zor. Sabrımı zorluyorsun.

Gönderen: AcesAndEights
Konu: re: Uzun zaman oldu!

Bu saçmalığı tekrar başlatma, pislik. Bu verileri bulmak için ellerimi kanatana kadar çalışıyorum. Oturup toz saydığımı mı sanıyorsun? Gece gündüz çalışmadığımı mı sanıyorsun? Ben de bu işe yatırım yaptım. Muhtemelen senden daha fazla, o yüzden otur ve sıranı bekle.

Gönderen: KingOnD8
Konu: Kim seni incitti?

İki yıl oldu Ace, ama bana neden bunu yaptığını hiç söylemedin.

Hikaye zamanı mı? Körü körüne çalışmaktan biraz yoruldum, belki de birbirimizi tanıma zamanı gelmiştir.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Hayır

Ayrıca, hayır.

Gönderen:

KingOnD8 Konu:

Korkak

Neden yüzünü göstermiyorsun? Neden korkuyorsun? Çirkin misin, yoksa tanınır mısın? İki yıl boyunca saklanmak için yeterli bir neden bu mu? Dolabı izlemediğimi mi sanıyorsun? Ben izlerken asla yüzünü göstermiyorsun.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Kendi işine bak

O dolabı izlemediğimi düşünüyorsan, sandığımdan daha aptalsın. Sırf sen istediğin için ortaya çıkmayacağım. Sebeplerim var, motivasyonlarım var ve kendi planlarım var.

Şu an için senin ve benim hedefimiz aynı: ikimiz de aynı sığına ortaya çıkarmak istiyoruz, o yüzden işbirliği yapabiliriz. Ama merak etme, benim için artık bir faydan kalmadığında...

Söylemediklerini gözlerimi kısarak, zihnimin bir köşesinde bir şey beni rahatsız ederken ekrana bakıyorum. Ace'de bir şeyler ters, bir şeyler biraz... farklı.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Seni görene kadar dolapların önünde uyuyacağım

Bu merakı bir kenara bırakabileceğimi söyleyemem.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Ben çekip yeni bir asker bulacağım.

Bana ihtiyacın olduğundan daha fazla benim sana ihtiyacım olduğunu asla unutma. Ben olmadan körlemesine koşuyorsun, Bishop. Her yerde kaslı adamlar bulabilirim, bu yüzden kendini olduğundan daha önemli sanmaya başlama.

Hala burada olduğumu bildirmek için e-posta gönderiyorum. Kardeşin sabırsızlanıyor, ama onu gizli tutmaya çalışıyorlar. Son durum, yeni bir gelişme yok.

Birkaç gün daha parmaklarını ovuştur; elimden geldiğince hızlı çalışıyorum.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Neden sana Ace diyorlar?

Söylesene?

Yalnızım ve bir arkadaşına ihtiyacım var.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: re: Neden sana Ace diyorlar?

Çünkü oyunu ben kazanıyorum, çünkü ben değerliyim ve çünkü ben en iyisiyim. Kız arkadaşın az önce binaya girdi. Rica ederim. Şimdi siktir git ve beni rahat bırak.

Sandalyeyi ters çevirip ön kapıya doğru koşuyorum, geçerken anahtarlarımı kapıyorum. Kayarak durup gözümü gözetleme deliğine dayıyorum, gözlerimi kırpmadan ayakkabılarımı giyiyorum. Bağcıklar bağlı değil, çoraplar rahatsız edici bir şekilde toplanmış, ama umurumda değil, çünkü o geliyor.

Onu göremiyorum. Onu duyamıyorum. Ama bir haftadır ilk kez yüzünü gösterecek olan Bilge ve Huzurlu Sophia'yı beklerken kalbim göğsümde çarpıyor.

Ona bir dakika süre veriyorum çünkü dört kat merdiven çıkması gerekiyor, ama bir dakika iki dakikaya, sonra üç ve dört dakikaya dönüşünce, kendimi somurturken buluyorum ve Ace'in benden kurtulmak için yalan mı söylediğini merak ediyorum.

O pislik de yapardı.

Geceyi yalnız geçirmek istemiyorum. Ben sosyal biriyim; kalabalıkları, osuruk şakalarını ve güzel kadınları severim. Akıllı insanlarla yemek yemeyi ve sohbet etmeyi severim ve Sophia'nın her konuşmamızda benden daha zeki olması, vücudunun bana etkilediği şekilde değil, bambaşka bir şekilde beni tahrik ediyor.

Kapıyı açıp arkamdan kapattım, merdiven korkuluğuna doğru yürüdüm ve eğildim. "Hey, Soph? Orada mısın?"

"Siktir." Fısıldayarak, tuğla duvara bir şey vurur ve yüksek sesle nefes alır, ben de merdiven sahanlığına dönüp merdivenleri üçer üçer çıkarım. "Siktir," diye mırıldanır. "Siktir, siktir, siktir, siktir."

İkinci katı dönüp, yüksek bir dosya kutusu yığınının altında mücadele eden onu gördüğümde kayarak durdum. Duvara yaslanıp, kutuları dengelemeye çalışırken küfür ediyordu. Kutular çok ağır görünüyordu ve en üstteki kutu çok fazla sola kaymıştı.

Hareket ederse, kutuyu düşürecek.

"Tanrım, Soph. Ne yapıyorsun sen?" İleri adım atarak en üstteki kutuyu yeniden yerleştirip hepsini güvenli bir şekilde istifledikten sonra, en üstteki ikisini alıp üçüncü kutuyu ona bırakıyorum.

Sophia Solomon kurtarılmak isteyen türden bir kız değil. Her şeyi başkalarının yapmasını bekleyen bir hanımefendi değil ve ben bunu denersem, beni sırtımdan vurur. Bu yüzden yükünün çoğunu ben alıyorum, ama silahına uzanamayacağı kadarını ona bırakıyorum. Dönüp, onun beni takip etmesini bekliyorum. "Bu çok ağır, Soph. Bunları tek başına yukarı nasıl çıkarmayı düşünüyordun?"

"Sen olmadan da gayet iyi idare ediyordum," diye homurdanıyor. "Onları merdivenlere bırak, ben birkaç seferde taşıyım."

"Olmaz, Şeker Bebeğim. Sana yardım edeceğim. Hadi." Burnumu kullanarak üst kutumun kapağını açtım ve karanlık içini gözetlemeye çalıştım. "Burada ne var ki?"

"Bakma!" Becerikli bir şekilde, kutusunu taşıyor ve bacaklarımın arkasını neredeyse bükülecek kadar tekmeliyor. "Özel diye bir şey duydun mu hiç? Gizli diye bir şey? Seni ilgilendirmez diye bir şey? İki adım önüme geçip duruyor ve geri dönerek göz göze geliyoruz. Benim burnumu kullandığım gibi burnunu kullanarak kapağı geri itiyor ve

benim kıkırdamama öfkeyle bakar. "Bu benim işim ve senin bakacak bir şeyin değil. Eğer buna saygı gösteremiyorsan, onu bırak ve git buradan."

"Ama bunu birkaç seferde yaparsan, sen yokken bakmadığımı nasıl bileceksin?"

"Sen bir pisliksin," diye tersler. "Neden kapıları açıp göğüslerime bakan sıradan bir pislik olamıyorsun da, kendini olduğundan daha komik sanan sinir bozucu bir pislik oluyorsun?"

"Ben komiğim." Dudaklarımı büzerek sola adım atıp merdivenleri çıkmaya devam ediyorum. "Neden mizahımı aşağılaman gerektiğini anlamıyorum. Sana hiçbir şey yapmadı ki."

"Bana çok şey yaptı," diye homurdanır. "Bütün o dansçı şakaları." Omuzlarımız birbirine değecek şekilde yan yana yürümeye başlayarak, merdivenleri yukarı çıkarken tüm merdiveni kaplarız. "Burada olmanın bir nedeni var mı?"

"Burada, bu apartmanda mı?" Gözlerimiz buluştu. "Şey, ben burada yaşıyorum. Tabii ki."

"Hayır. Burada, bu merdivende," diye tersler. "Sen olmadan da gayet iyi idare ediyordum, Jay. Aslında, sen taşınmadan önce de bu binada gayet iyi idare ediyordum. Komşularımı tanımadığım, duş alırken bir haydutun canı ne zaman isterse içeri gireceğinden endişelenmeden rahatça duş alabildiğim eski güzel günleri hatırlıyorum."

"Duş alırken beni içeri davet mi ediyorsun?" Üçüncü kata çıkıp yukarı doğru devam ediyoruz. "Çünkü ben, izin almadan dolu bir banyoya girmeyen yeni nesil pisliklerden biriydim, ama eğer seçenek buysa..." Gözlerine bakıp dudaklarımı yalıyorum. "Seni ıslak ve çıplak görmek için ölürüm, bebeğim. Çok uzun zamandır bir kadına dokunmadım, yani teklif ediyorsan..."

"Sunmuyorum." Benim katıma dönüyoruz. "Burada durabilirsin. Ben tek başıma idare ederim."

Başımı yana eğip onunla alay ettim. "Ama üç kutuyu da tek başına taşıyamazsın. Sen onu yukarı çıkarırken içini bakmayacağıma nasıl güvenebilirsin ki?"

Gözleri öfkeyle parlıyor. Ben etrafta olduğumda sık sık böyle olur, ama her seferinde gözlerinde açlık da görüyorum. O da beni benim onu istediğim kadar istiyor; sadece o haydutla birlikte olmayı reddediyor. "Sana güvenemediğim için senden nefret ediyorum."

"*Aksine*, bebeğim. Bütün bu zaman boyunca dairenize girme imkanım vardı ve inanın bana, bu çok zordu, çünkü leotard giydiğinizde vücudunuzun nasıl görüldüğünü biliyorum. Bir kez bile yatağınıza gizlice girmedim; bu, lanet olası bir azizin iradesini gösterir. Bu, bana hayatınızı emanet edebileceğinizi gösterir."

Soph her zamanki gibi dar kot pantolon ve yüksek yakalı siyah deri ceket giyiyor. Uzun saçları başının üstünde topuz yapılmış; balerin dans stüdyosundan çıkabilir, ama balerin kızdan çıkamaz. Çantası her zamanki gibi yanına asılı, anahtarları sol elinde.

Gözlerini devirerek son merdivenleri çıkmaya devam ediyor ve bana kışını gösteriyor. "Yeni çağın pisliği olduğun ve uyurken kadınlara tecavüz etmediğin için çok mutluyum. Bu, kabuslarımdan kurtulmama yardımcı olacak."

"Hay aksi, her şeyi ciddiye almak zorundaydın, değil mi?" Merdivenleri koşarak çıkarken, kaşlarını çatarak ona yetişiyorum. "Seninle dalga geçiyorum, Soph. Ara sıra gülümsemeni sağlamaya çalışıyorum, ama sen tecavüz gibi kelimeler kullanarak keyfimi kaçırıyorsun. Ben kadınlara tecavüz etmem; zorlamam ya da incitmem. Aslında, kadınlara çok saygı duyarım, ama bu, ara sıra kaba şakalar yapmayacağım ve seni güldürmeye çalışmayacağım anlamına gelmez."

Onun kapısında durduk. Bir an için kutuyu duvara yaslayıp anahtarlarını aradı, ama sonra öfkeyle dönüp kutuyu benimkilerin üstüne attı. "Benim yük beygirim mi olmak istiyorsun? O zaman çalış." Anahtarını kilide sokup kapıyı açtı. Hayatında ilk kez geri adım atıp bana geçmemi işaret etti.

Önce sıcaklık beni vuruyor. Sauna gibi, ama en iyi şekilde. Otuz kilo evrakla merdivenleri çıkmak beni sıcak tuttu, ama burası sadece... Mutlu bir iç çekişle dönüp, "Evlen benimle, Soph" diyorum. Gözlerinin benimkilere bakmasını bekliyorum. "Sarışınlara ilgi duyduğumu sanıyordum. Memleketimde bir kız var, onun ikiz kardeşi var, ama sonra üst katta yaşayan bu güzel esmeri buldum ve o *çok çekici!* Lütfen seninle birlikte yaşamama izin ver."

"Hayır. Kutuları masamın yanına koyar mısın?"

Kıkırdayarak, dönüp yükü onun dağınık masasının yanındaki yere bırakıyorum. Ekranlar kapalı, ama kağıtlar

ve her yere post-it yapıştırılmış.

"Şey..." Ben dönüp ona dikkatimi verene kadar sözünü keser. "Orada kötü sözler söylediğim için özür dilerim." Ceketini çıkarıp kapının yanına asar, elinde telefonuyla bana döner ve gözlerinde yorgunluk benzeri bir ifade vardır. "Berbat bir gün geçirdim. Berbat bir hafta. Tanrım." Titrek bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Berbat bir on yıl geçirdim. Bu yüzden öfkemi senden çıkardım. Tanıştığımızdan beri sana karşı pek nazik davranmadım, sadece..." Uzun bir nefes verdi. "Başka seçeneğim yok. Erkeklerle ayıracak vaktim yok."

İleri adım atarak, botlarım onun botlarına değene ve boynu benim gözlerimi odaklamak için eğilene kadar durmam. "Sana yardım edebilir miyim, Soph? Bu hafta hiç işim yok, o yüzden seni üzen her neyse bana anlatabilirsin. Yardımcı olabilirim."

O alaycı bir şekilde gülümser ve başını çevirir. "Hayır. Bana yardım edemezsin. İhtiyacım olan tüm yardımı aldım. Dürüst olmak gerekirse, sadece daha fazla zamana ya da beni geçmişe götürüp sorunları düzeltecek bir makineye ihtiyacım var." Uzun kirpikleri, sanki başa çıkamayacak kadar yorgunmuş gibi kapanır. "Daha önce hiç bir kadına tecavüz etmedin, değil mi?" Gözleri tekrar açılır ve benimkilere dikilir. "Bir kadına zarar verir miydin, Jay? Eğer hayır dese, bunu kabul edip onu rahat bırakır mıydın?"

"Yemin ederim, izin vermeden hiçbir kadına dokunmadım. Çılgınca partiler yaptım; şüpheli yerlerde, şüpheli koşullarda seks yaptım. Uçmuşken seviştim, uçmuş kadınlarla da seviştim, bu da rıza konusunda bir şeyler söylüyor olabilir..." Onun fikrini gerçekten umursadığım için şaşkıyım. Berbat geçmişimi ve birlikte vakit geçirdiğim kadınların listesini umursadığım için.

Geçmişimin, beklemediğim şekillerde bugünüme etki edebileceği düşüncesi beni rahatsız ediyor. Buraya Kane için geldim, ama Sophia'ya bu kadar yakın durmak her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor... O benim önceliğim, ama... gözlerindeki hüznün soğuk kalbimi etkiliyor. "Her zaman ayık olmadığımız gerçeği seni incitebilir. Ama ben hiç teklif edilmeyen bir şeyi almadım. Söz veriyorum."

"Benden ne istiyorsun?" Elimi kaldırıp çenesini avuçladığımda, o da bana doğru eğildi ve gözlerini kapattı. "Ne istiyorsun, Jay? Neden ben? Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Çünkü güzelsin. Çünkü ilgi çekicisin. Çünkü bana hayır dedin ve az önce, sen cevabını vermişken benim seni kovaladığımı fark ettin...

Ben bir pisliğim.

"Sadece arkadaşlık istiyorum." O sorgulayan bir bakış attığında, içtenlikle ekliyorum: "Sana dokunmak için o kadar çaresizim ki, patlayabilirim ve sen bana izin verirsen, ikimizi de yorana kadar durmayacağım. Her gün doldurmam gereken yirmi iki saatim var ve bunları seninle doldurmak istemiyorsam ne olayım. Ama sana dokunmakla seni tanımak arasında seçim yapmam gerekirse, arkadaşlığı seçerim."

"Sen..." Gözleri fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi?" Kollarını kavuşturarak aramızda mesafe yaratır, çünkü nefes aldığı anda, onun bulunduğu boşluğu dolduruyorum. "Ben sadece komşunum, Jay. Ben sadece rastgele kızların denizinde rastgele bir kızım. Eğer dansçı fetişin varsa, etrafında milyarlarca tane bulabilirsin. O yüzden bana açıkça söyle ve zamanımı boşa harcamam."

Boynumu eğerek, burunlarımız neredeyse değecek kadar yaklaşıyorum. "Neden beni tanımaya bu kadar karşı çıkıyorsun, Sophia Solomon? Ben sadece rastgele erkeklerin denizinde rastgele bir erkeğim. Neden beni bu kadar ısrarla nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum, ama zamanımı boşa harcamak da istemiyorum." Geri çekilip elimi kalbime koydum. "Ah."

"Benim için bekârlık hayatını seçmezsin, değil mi? Eğer bundan vazgeçmek istemesem, bir hafta sonra, bir ay sonra, bir yıl sonra hâlâ burada olur muydun? Taşındığından beri kapına gelen kadınların geçit törenini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Oksijene ihtiyaç duyduğun gibi kadınlara da ihtiyacın var ve birkaç haftadır seks yapmadığında, güzel bir dansçı bile cazibesini yitirir. Herhangi bir kadın işini görür, değil mi?"

"Genel olarak seksle bir sorunun mu var? Dini bir şey mi? Birine verdiğin bir söz mü? Korkuyor musun? Bakire misin? Sen..." Ve sonra aniden aklıma geldi. Sanki güneş pleksusuma bir balyoz indirilmiş gibi. "Tacize uğradın mı, Soph? Bir erkek senin iznin olmadan senden bir şey aldı mı?"

Bir adam ona zorla sahip olurken onun ağladığı görüntüler beni öfkeliendiriyor. Çılgılık attığını, tekmelediğini, vurduğunu, tırmaladığını ve serbest bırakılması için çılgılık attığını, ama adamın yine de onu aldığını düşünmek... Kanımı kaynatıyor. "O adam hala hayatta mı? Onu şu anda nasıl bulacağını biliyor musun?"

"Hayır." Uzun bir nefes aldı, göğsü genişledi ve sonra nefesini tekrar bıraktı. "Düşündüğün gibi değil. Kimse bana tecavüz etmedi. Kimse iznim olmadan bana dokunmadı."

Rahatlama. Tatlı, saf rahatlama vücudumu gevşetiyor. Başparmağımı alt dudağına sürerken, o bana doğru eğildiğinde gülümsüyorum. "Tanrıya şükür, çünkü evet deseydin içim ölebilirdi." Çenesini avuçlayarak, gözlerimiz buluşana kadar yüzünü yukarı çekiyorum. "Bana neyin canını yaktığını söyle, bebeğim. Neden benimle birlikte olma düşüncesi seni korkutuyor, söyle bana. Yemin ederim, seks dünyadaki en zevkli deneyimlerden biridir. Bir an için biriyle bir bütün olana kadar bağ kurduğunda..." Penisim fermuarımın arkasında ağrıyor ve karnına baskı yapıyor. "Tanrım, Soph. Sana dokunsam nasıl hissederdim, hayal edebiliyor musun? Çünkü ben edebiliyorum. Gerçekten çok net bir şekilde hayal edebiliyorum. Eğer istersen, yalvaracak noktadayım."

"Yalvarma," diye homurdanır. "Ve hayır, ben bakire değilim. Dini nedenlerden dolayı sekse karşı değilim. Sekse karşı değilim; sadece seninle uyumlu olabileceğimizi düşünmüyorum."

"Neden olmasın?" Sol elimi omzuna koyup, başparmağım göğsüne değene kadar yana doğru kaydırdım, sonra kaburgalarına indirdim. Onu kendime çekip, göğüslerimiz birbirine değdiğinde ve nefesini küçük nefeslerle verirken gülümsedim. "Eminim uyumlu oluruz."

"Eminim öyle olurduk," diye gülmeden gülüyor. "Hoşuma gitmeyeceğini söylemiyorum. Senin beni çıldırtmayacağını söylemiyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni burada görüyorum, Jay. Seni tam önümde görüyorum. Vücudunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Geniş omuzlarını ya da kalp kırıklığı vaat eden sırtışını? Diğer kişiyi fark etmenin ayrıcalığına sahip olduğunu ve yatakta zaman geçirmek için can atan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Neredeyse sessizce gülüyorum. "Beni hiç görmediğini sanmıştım."

"Geceleri yalnız yatıyorum. Aptal tenis topunun tavana çarptığını duyuyorum; seni istemediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki istiyorum! Bu binaya başka kızları getirdiğini izlemediğimi ve onların benim olduğumu hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Benim burada yaşadığımı fark etmemiş olabilirsin Jay, ama ben seni en başından beri fark ettim."

"Öyleyse neden teklifimi kabul etmiyorsun? Burada, zonklayan bir penisle ve ağızımdan çıkan büyük bir evetle duruyorum. Seni hiç bilmediğin şekillerde tatmin edebilirim." Dudaklarım onun elmacık kemiğinin üstüne değene kadar ona yaklaşıyorum. "Seni çığlık attırabilirim, iyi anlamda çığlık." O titrediğinde gülümsüyorum. "Seni ağlatabilirim, ama yemin ederim, benim için dökeceğin gözyaşları mutluluk gözyaşları olacak."

Reddedilmekten korkmadığım için, elimi kaldırıp ceketimin fermuarını açmaya başlıyorum.

"Otuz saniye sonra içinde olabilirim. O kadar kolay olur." Tek elimle paltomu çıkarıp, onun gömleğini kot pantolonundan çıkarırım. "Seni doldururum, külotunda atan açlığı doyururum. Benim için ıslandın, değil mi? Burada kalıp beni düşünerek kendine dokundun mu?"

"Hayır."

Dudaklarımı elmacık kemiği boyunca kaydırırdım ve kalbinin göğsüme çarpmasıyla heyecanlandım. "Yalancı. Ben buradayım Soph. Çıplak kal benimle, seni bekletmeyeceğime söz veriyorum."

"Hayır!" Beni geri itmeye çalışıyor. "O kadar kolay değil!"

Ceketimi yere atıp gömleğimi çıkarmaya başlıyorum. "Bu kadar kolay. Burada duruyoruz. Evet diyorum!" Gömleğimi açıp gevşek bırakıyorum ve gözleri karnıma düştüğünde gülümsüyorum. Yara izlerim var, çok fazla yara izi ve her biri gurur duymadığım bir hikaye anlatıyor. "Yarın seni kızdırmayacağıma söz veriyorum. Beni istediğini biliyorsun." Elimini bluzunun altına kaydırıp sıkı karnını okşuyorum. Altı paket karın kasları var ve karın kasları cildiyle kontrast oluşturuyor. Elimini ipeksi pürüzsüz teninde gezdirip dudaklarımı geri çekiyorum ve her şeyi riske atıyorum. Dilim dudaklarında kayıyor ve gözlerini kapatmasına neden oluyor.

Nazik davranmalıyım. Israrcı olmama rağmen, yavaş davranmalıyım.

"Sadece evet de ve ikimizi de bu ıstıraptan kurtar."

"Hayır!" Geri iterek, üstünü elimde tuttuğumda homurdanıyor ve kendini kurtarmak için çekmek zorunda kalıyor. "Seni istemekle seni elde etmek iki farklı şey, Jay." Yanakları kızarmış, nefesi hızlı ve düzensiz. "Sen tatlı gibisin; istediğim için onu yemem gerekmez."

"Ama tatlı bir zevktir." Öne doğru sürünerek, onu ön kapıya çarpana ve elleri çıplak karnıma değene kadar geriye doğru itiyorum. Uyluklarım onun kot pantolonunun arasına girene, onun ısısı kotun içinden geçene ve nefesi dilime değene kadar durmuyorum. "Bazen kendimizi şımartmamız gerekir. Aksi takdirde, ne anlamı var? Tek yaptığımız çalışmak ve uyumaksa, neden buradayız?"

"Senin için çok meşgulüm!" Elini kutuların yığınınına doğru uzatır. "Bana güvenen insanlar var. Yapacak çok işim var, uyumaya bile zamanım yok. Yorgunum, çünkü senin aksine, geri kalanımız gecede iki saatten fazla uykuya ihtiyaç duyuyor. Yapacak işlerim var ve onları yapıyorum. Çalışıyorum, ama sen sürekli aklımın bir köşesinde beni güldürmeye çalışıyorsun. Kendini çekici bulmuyor musun? Buluyorsun! Seni seksi bulduğumu itiraf etmemi mi istiyorsun? Evet, buluyorum! Ama sen tehlikeli bir dikkat dağınıklığısın ve kariyerimde odaklanmam gereken bir noktadayım."

O beni tamamen kucaklamak zorunda kalana kadar ona yaslanıyorum. Çıplak göğsüm ellerine baskı yapıyor. Dudaklarım elmacık kemiğini ve alnını okşuyor. Benden kaçamıyor, tıpkı çekiciliğinden kaçamadığı gibi. "Buraya taşınmadan hemen önce, hayatımda büyük bir olay yaşandı. Sevdığım insanlar öldü; dünyam değişti; tüm gerçekliğim bir odun öğütücüsünden geçti ve diğer tarafta gördüğün bu adam ortaya çıktı. Hayatın kısa olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Görevinizin dünyadaki en önemli şey olduğunu düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Şu anda kafanızı kurcalayan her neyse, müşteri hizmetleri şikayetleri olduğunu sanmıyorum, yarın da orada olacak. Çok yorgunsunuz, gözlerinizin altında torbalar var. O kadar bitkinsiniz ki, sonunda her şeyi mahvedip beni içeri alıyorsunuz."

"Seni içeri almayacağım," diye homurdanır. "Gitmeni istiyorum."

"Yine de, amın bacağıma karşı zonkluyor. Seni *hissediyorum*, Soph. Bu gece derin bir uyku çekmene yardımcı olacak şeyin ne olduğunu biliyorum, böylece yarın zihnin açık bir şekilde işine koyulabilirsin."

"Kendi bencil nedenlerin için bu gece benimle yatmak istiyorsun," diye bağırır. "Bu kadar yaklaştığın halde saçmalıklarını şekerle kaplamaya çalışma." Beni geri itmeye çalışır, ben bir milim bile kıpırdamayınca homurdanır, sonra gözlerime bakar ve gözlerinde bir cehennem alevleri parlar. "Daha iyi uyuyacağım diye yalanlarla bana gelme."

"Yalan söylemiyorum. Ve seni sikmek istemediğimi de söylemiyorum. Bu karşılıklı bir şey, bebeğim. Sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum. Senin bir gece dinlenmeye ihtiyacın var, benim de seninle bir gece geçirmeye. Neden bu şimdilik yeterli olamıyor ki?"

"Çünkü..." Tereddüt ederek, bir şey, *herhangi bir şey* arıyor. "Sen buzdolabı satmıyorsun!"

Gülerek, çenesini ısııyorum. "Bu gece satmıyorum. Bu gece tamamen seninim." Hızlı bir hareketle tişörtünü yukarı çekiyorum ve hareketim onu şaşırttığında gülümsüyorum. Tişörtünü başından çıkarıp yere atıyorum ve mor sütyenine ve pürüzsüz tenine gülümsüyorum. "Bu gece ben *hiçbir şey* yapmıyorum, sen de *hiçbir şey* yapmıyorsun. Bu gece biz sadece Jay ve Sophia'yız ve tatlı yiyoruz."

"İnsanlar benim işimi yapmamı istiyor! Benim işim sandığından daha fazla."

"Benim boş vaktim var. Bu gece bizim işimizi yapalım, yarın da senin işine yardım edeyim. Sanki bir saniye bile ayrılmamışsın gibi olacak."

"Sorumluluk konusunda çok rahat davranıyorsun," diye homurdanıyor. "Bu yüzden seni istemiyorum." Hızlı ve becerikli bir şekilde, benimle kapı arasından sıyrılıp uzaklaşıyor.

Dönerek dudaklarımı yaladım ve çıplak karnını, topuzundan ince teller halinde dökülen düzgün saçlarını, dar kot pantolonunu inceledim. Uzun ve zayıftı. Göğüsleri neredeyse yok gibiydi, ama ben açgözlü bir adam değilim. O ne verirse kabul ederim.

"Seni istemiyorum," diye devam ediyor, "çünkü benim işimin ne olduğunu bile bilmiyorsun; bana kimlerin güvendiğini bilmiyorsun, ama yine de bunu önemsemiyorsun."

"Peki, şuna ne dersin? Bana işin hakkında yalan söylemezsen, ben de daha ciddiye alabilirim."

"İşin hakkında yalan söylüyorsun!" Ben yaklaşınca ellerini havaya kaldırıyor. "Bana yüzüme karşı buzdolabı sattığını söyledin."

Gözlerimi devirip ilerlemeye devam ediyorum. "Herkes bunun doğru olmadığını biliyorsa, buna yalan denemez." Ona doğru uzanıp kolumu beline doluyorum ve birbirimize çarpına kadar onu kendime çekiyorum. Çok hafif olduğu için onu kaldırıyorum, gözlerine bakmak zorunda kalana kadar *yukarı* kaldırıyorum ve göğüsleri neredeyse ağızımla aynı hizada oluyor. "Bir saat dinlenmene izin verildiğini kabul et. Dünyanı biraz daha az boktan hale getirmeme izin ver, sonra yemek yiyip sorunlarına yardımcı olayım."

"Hayır."

"Tamam, bir saat dinlenmene izin verildiğini kabul et, dünyanı biraz daha az boktan hale getirmeme izin ver, sonra ben giderim ve sen bana hiçbir şey söylemeden kendi sorunlarını çözebilirsin."

Gözleri parlar ve istemese de dudakları küçük bir gülümsemeye çekilir. "İstemiyorum."

Zaferle gülerek odanın diğer ucundaki devasa yatağına doğru yürüdüm. "Herkes senin yalan söylediğini biliyorsa, bu yalan sayılmaz, Sophia Solomon." Yatağın kenarında durup, bir kolumla onu tutarken, diğer elimle yüzünü benimkine doğru çekiyorum, dudaklarımız çarpışana ve onun şaşkın çılgılığı ciğerlerimi doldurana kadar. Benimle mücadele etmek yerine, gevşiyor, omurgasını eğiyor ve bacaklarını kalçalarına dolayarak kendini güvende hissediyor. Beremi yere düşürüyor, dilini dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor, sonra nefes alamayana kadar dilini ağızımın içine kaydırıyor.

"Bana kurban olmadığını söyle, Soph. Nazik olmam mı gerekiyor? Yavaş mı? Sınırın nerede olduğunu söyle."

"Kurban değilim. Korkmuyorum. Sen iyisin." "Sınır nerede?"

"Sınır yok." Nefes nefese, enseme tırmalıyor ve alt dudağımı ısıırıyor. "Seksi seviyorum. Hiç böyle incinmedim."

"Tanrıya şükür." Onu yatağa bırakıp, zıplaması bitmeden üzerine tırmanıyorum. Bir bacağımı bacaklarının arasına kaydırıp, uyluklarım onun amına değene ve sıcaklığı onun gerçeklerini ortaya çıkarana kadar hareket etmeyi bırakmıyorum. "Beni çok istiyorsun, Sophia. Haklı olduğumu biliyordum lan."

"Şşş." Kafamın arkasını tutup beni aşağı çekiyor, dudaklarımız tekrar birbirine değene kadar. Her zamanki gibi, o bir çelişki; nazik davranmam gerektiğini düşünmüştüm, ama o beni inlememe neden olacak kadar sert ısıırıyor. Yavaş davranmam gerektiğini düşünmüştüm, ama o benim kot pantolonumla uğraşmaya başlıyor, düğmeyi açıp elini içeri sokuyor, ben de

. Kot pantolonumu ayaklarıyla aşağı indirip, sikimi avuçlayıp o kadar sert sıkıyor ki, patlamak istiyorum.

"Hazır mısın, Jay? Benim senin için hazır olup olmadığımı çok önemsiyorsun, ama kendi iyiliğini düşündün mü?" Penisimi o kadar sıkı sıkıyor ki, şu anda boşalabilirim. "Sıkıyım. Hiç olmadığın kadar sıkıyım. Ama korkmuyorum, bu yüzden sığmayacağını düşünsen bile yine de yapmalısın."

"*Tanrım*," diye uzatıyorum. "Evet, lütfen."

"Erken boşalırsan, senden nefret ederim."

Gülüyorum. "Erken boşalmayacağım, yemin ederim." Yetişmek için, kot pantolonunu açmaya başlıyorum, düğmeyi açıp bacaklarından aşağı çekiyorum. Çömelmiş halde, kotu bir kenara atıp, tam önümde yatan bu seksi kadına bakıyorum. Saçları, benim ellerim yüzünden dağınık. Derisinde kırmızı izler var, yine benim ellerim yüzünden. Göğsü hızla inip kalkıyor ve yanakları pembeye dönüyor.

Korkuyor, ama hazır. Bunun işe yarayacağından emin değil, ama beni o kadar çok istiyor ki, şeytanla yatmaya ve kumar oynamaya hazır.

Gömleğimi bir kenara atıp öne eğildim, sıkı karnını ısırdım ve mor sütyenine doğru ilerledim. Bu sütyenin ön tarafında bir kopça vardı, parmaklarımla hafifçe çevirerek açtım ve sütyen düştüğünde, tadı...

Dudaklarımın arasına pürüzlü bir meme ucu alıp tadına bakıyorum.

"Çok lezzetli, Sophia." Kalçamı onun göbeğine sürüyorum, bir meme ucunu emiyorum ve diğerini elimle okşuyorum. Yataktan kalkarak bacaklarını kalçalarımın doluyor ve sürtünme için bana doğru dönüyor. "Tadın çok güzel, bebeğim. Çok lezzetli ve ben aç bir adamım."

"Acele et." Yüzümü göğsüne doğru çekiyor, başını geriye atıyor ve kıvranıyor. Ama kalçama amını sürtmeyi bırakmıyor. "Acele et, Jay."

"Yavaş ol, Soph. Bir saatim var." Geriye yaslanarak, kalçasını tutup onu ters çeviriyorum, böylece karnı üstüne yatıyor ve bacakları birbirine dolanıyor. Kalkmaya çalıştığında, elimi beline bastırıp aşağı doğru itiyorum. "Kalkma." Boynunun arkasını ısırmaya başlıyorum, tadına bakıyor, deniyor ve o çığlık atana kadar ısıriyorum. Mükemmel teninde kırmızı

mükemmel teninde kırmızı izler bırakıyorum ve kalçasına sikimi sürüyorum ve kalkıp bana açılmaya çalıştığında gülümsüyorum.

"Sıra yok mu, Soph? Sınır yok mu?"

"Çünkü kığın tam burada ve ben biraz maceracı hissediyorum." "Benim için sorun yok." Ellerimin altında titriyor. "Ama acele et.

Lütfen acele et."

Kalbim göğsümde çarpıyor, diyaframımı sarsıyor ve geri çekilip tangasını bacaklarından aşağı doğru çekerken nefesim kesiliyor. Zeytin rengi teni kığına kadar uzanıyor ve sağ tarafında yıldız şeklinde küçük bir doğum lekesi var. Eğilip lekeye bir öpücük konduruyorum, sonra yanına bir tane daha, ardından sırtının altına üçüncü bir öpücük. "Benden korkmuyorsun, Sophia Solomon? Sana zarar vereceğimden korkmuyorsun?" Kulüp gecelerinin görüntüleri zihnimde canlanıyor. Kadınlar çığlık atıyor – iyi anlamda çığlık. Her zaman çok karanlıktı; çok fazla kokain, çok fazla kadın vardı. "Nazik olamıyorum. Nasıl olacağını bilmiyorum."

"Korkmuyorum." Dizlerinin üzerine çökerek kığını bana doğru uzatıyor ve başını çevirerek yüzünü profilden görmemi sağlıyor. "Ama acele et lan!"

Gülerek, uzun sırtını, omurgasının derin çizgisini ve kığının yuvarlak hatlarını inceliyorum. O bir dansçı ve kığı büyük değil, ama bu açıdan, tam önümde dururken, güzel yuvarlak bir şekle sahip ve beni davet ediyor.

Sophia'nın vücudu yatakta titriyor. Her hareketimde kalçaları beni takip ediyor.

Kalçalarını bırakıp yataktan kalkarak, kık deliğine bakıyorum ve boxer şortumu çıkarıyorum. Penisim serbest kalıyor, arzuyla dolup taşıyor, hemen şimdi onun içinde patlama ihtiyacıyla titriyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilir, Soph." Baş aşağıda, kığı yukarıda, nefesleri gergin ciğerlerinden hızla geçiyor. "Burada durup sadece bu görüntüyü izleyerek boşalabilirim."

"Benden önce boşalırsan, sikini keserim."

Sırıtarak öne adım atıyorum ve ellerimi kalçalarına kaydırıyorum. "Çok otoriterisin," diye alay ediyorum. "Çok talepkarsın."

"Prezervatifler yatak başı çekmecesinde. Acele et."

Ulaşamadığımda yana eğilip yanıma düşerken, gülerek metal dolabın çekmecesini açıyorum. O buna komodin çekmecesini diyor; ben ise dosya dolabı. Neyse ne. Çekmeceyi körü körüne karıştırarak, folyo paketleri yumruklayıp, yığın yanımadaki yatağın üzerine düşene kadar geri çekiyorum.

"Ekstra büyük Trojanlar mı?" Folyoyu inceliyorum, paketi çeviriyorum, sonra onun gözlerine bakıyorum. "Bebeğim, ben yokken dairenizde kim var?"

"Kapa çeneni ve tak şunu."

Gülerek paketi yırtıp açıyorum ve boğazımın derinliklerinden zevk dolu sesler çıkarıyorum. Bir esinti ile boşalacağım ve onu izlemek için ona yalatacağım. "Ekstra büyük biraz dar geliyor, Tiny Dancer. Bir dahaki sefere Magnum alman gerekecek."

"Kapa çeneni." Ters dönerek bacaklarını açar ve amını tüm ihtişamıyla sergiler. "Lütfen acele et."

Prezervatifi en dibine kadar kaydırarak dizlerimin üzerine çöküyorum, onu kaldırıp geriye doğru atıyorum, böylece kıcını görebiliyorum. Ben penisimi hizalayıp ucunu amının içine soktuğumda, önce şaşkınlık çığlığı atıyor, sonra zevk çığlığı atıyor. "Ön sevişme gerek yok, ha? Ateş gibi seksisin, bebeğim."

O inleyerek geri itiyor, ama ben daha güçlüyüm; kontrol bende. Beni yutmak ve bu işi bitirmek istiyor, ama ben kullanıp kaçmak için burada değilim. Bunun uzun sürmesini istiyorum, bu yüzden o geri ittiğinde, ben de geri çekiliyorum, böylece benden sadece bir santim kalıyor.

Hayal kırıklığına uğrayan o, geri itmeye çalışıyor. "Lanet olsun, Jay!"

"Sabırlı ol, güzelim." Bir santim daha içeri giriyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Onunla oynuyorum, ama o kadar sıkı ki, kontrolü elimde tutmam lazım, yoksa kendimi rezil ederim.

Dosya dolabına doğru bakınca, ilginç bir şey dikkatimi çekiyor, parlak ve siyah bir şey; mermi vibratör için fazla büyük, ama dildo için fazla küçük. Uzanıp onu da yanıma alıyorum, oyuncağı kapıp incelediğimde çığlık atıyor.

Tabanındaki kadrani çevirince, elimde vızıldamaya başlayınca sıırıttım. "Vay vay vay. Bakın burada ne varmış?"

"O benim."

"Umarım öyledir. Amın için mi, kışın için mi?"

"Amım için," diye nefes nefese söylüyor. Benim dikkatimin dağılmasından çaresizce yararlanarak, derin bir homurtuyla geriye doğru itiyor ve benim sikim tabanına kadar girene kadar vücudunu ileri itiyor.

"Siktir, Soph!"

"Tanrım," diye inler. "Çok büyük."

Onun oyuncağına takıntılıydım, ama şimdi penisimin ucu onun derinlerinde bir şeye dokunuyor ve ciğerlerim şimdi çalışmayı bırakmanın iyi bir zaman olduğuna karar veriyor. Oyuncağı dizimin yanındaki yatağa bırakıp, kalçalarını tutup onu öne doğru itiyorum ve ne olacağını anladığında, gözlerini kapatıp dişlerini kendi koluna geçirdiğinde, onu geri çekip ağlayana kadar sertçe içeri giriyorum.

"Oh, Tanrım!" Nefes nefese, sırtı kalkıp inerken nefes almaya çalışır.

"Oh Tanrım, Jay. Durma."

"Hayır." Onun sıkı vücudu beni ağlamak isteyeceğim kadar sıkarken nefesimi tutuyorum. "Durmayacağım, söz veriyorum." Onu öne doğru iterek, uyluklarımız birbirine çarpma ve nefesini patlayıcı bir nefesle dışarı verene kadar geri çekiyorum. Testislerim klitorisine çarpıyor; ciğerlerim vücuduma oksijen verirken göğsüm genişliyor. Bana yeterli hava sağlamak için mücadele ediyorlar, ama aylar önce olanların bunu mahvetmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Sikim tamamen serbest kalana kadar onu ileri iterek, güçlü ellerimle onu tutuyorum, hizalıyorum ve o çığlık atana kadar içine giriyorum.

"Tanrım, Sophia. Çok sıkıydın." Elimi geri çekip, avucumun altında yanma hissedene kadar kışına vuruyorum. Onu becerirken çığlık atıyor. Çığlığı acı dolu ama amcığı beni mengene gibi sıkıyor, neredeyse durma noktasına gelene kadar.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Tekrar sallıyorum ve aynı deri bölgesini kızartıyorum. "Tanrım, beni çok sıkı sıkıyorsun. Şaplak atılmayı seviyorsun, seni yaramaz kız." Tekrar vuruyorum, ama elim kızarmış derisini incitmemek için biraz yana doğru iniyor.

Onun beni hissetmesini istiyorum; hatta acıyı hissetmesini istiyorum, ama onu gerçekten incitmek istemiyorum.

Oyuncağı hatırlayarak onu alıp, ona doğru eğildim ve tükürüğümle kışını ıslattım. "Bunu seveceksin, söz veriyorum."

Gerginleşir, kasılır, paniğe kapılır ve dehşete kapılmış gözleri benimkilere ulaştığında, bakışlarını yakalar ve oyuncağın ucunu kıç deliğine indiririm.

Oyuncak bir inç çapında, ona zarar verecek kadar büyük değil. Ama bunu yaparken onu derinlemesine içimde hissetmesi, ona daha önce hiç tatmadığı bir dolgunluk hissi verecek. "Rahatla, Sophia. Durmamı istersen durmamı söyle, ama önce dene. Söz veriyorum, seni dinleyeceğim; güvendesin. Sadece dur de."

Kıçına hafifçe vurarak, amcığı sıkıştığında ve uzun bir inilti sesi çıkardığında sırtıyorum. Yatağın başına dönüp başını eğdiğinde, oyuncağı bir inç içeri kaydırıyorum ve sıkıca sıkıldığında inliyorum.

Vücudu spazm geçirir. Kıçı sıkıca kasılır.

Yavaşça sikimi dışarı çekip sırtını okşadım ve oyuncağı içeri soktum. Bir santim, sonra iki. Sikimi tekrar içeri soktum ve onun ne kadar sıkı olduğuna inledim.

"Tanrım. Tanrım. Tanrım." Battaniyeleri yumruklar ve yüzünü yatağa gömer. "Jay..."

"Durmamı ister misin?"

Çılgınca başını sallar.

"Aferin kızım. Yaramaz olmayı seviyorsun, değil mi?" Sikimi tekrar dışarı çıkararak, oyuncağı bir santim daha içeri itiyorum, sonra sanki kabul etmiş gibi, kıçı onu derinlere kadar içeri çekiyor ve amcığı beni dışarı itiyor. "Olmaz, Sophia Solomon. İkisini de almalısın." Titreşimli fişi kıçında bırakarak, kalçalarını tutup sikimi yavaşça içeri itiyorum. O kadar sıkı ki, yemin ederim bu imkansız. Sikim sıkışıyor, şekilleniyor, ikimiz de nefes nefese kalana kadar boş alana kayıyor. "Tanrı aşkına, Sophia."

"Çok fazla," diye nefes nefese söylüyor. "Çok fazla."

"Asla fazla olmaz." Çekilip, uyluklarımız birbirine çarpana kadar geri kayıyorum. Güçsüz bir şekilde, yüzünü yorgana gömüyor ve inlemeleri sadece boşuk inlemelere dönüşene kadar devam ediyor.

"Durmamı istiyorsan durmamı söyle, Soph. Ama sadece hoşuna gitmesi gereken şeylerden dolayı durma. Eğer hoşuna gidiyorsa, tadını çıkar. Sadece ikimiz varken yaramaz bir kız olabilirsin." Sol elimi kaldırıp, onu kıçına indiriyorum ve

"Sen benim yaramaz kızsın, değil mi? Bu gece, sen tamamen benimsin."

Yatağına uzanıp ağır ağır nefes alıyoruz. Onun havası benim, benimki de onun, çünkü ikimiz de kalkıp hareket edecek gücü bulamıyoruz.

Duyduğum tek ses, aşağıda biri tuvaleti çektiğinde binanın borularından gelen sesler, aylar sonra ilk kez terlememe neden olan yerden gelen sıcak hava ve ikimizin kalplerinin aynı anda çarpması.

Soph'un yüzünü, keskin elmacık kemiklerini ve koyu renk gözlerini inceliyorum. Gözleri benimkiler gibi neredeyse siyah, ama kendine gelip bana odaklandığında yanakları kızarıyor. "Kapa çenen!" Dönüp yüzünü yorganın içine saklıyor. "Alay etmeyeceksin demiştin."

"Dalga geçmiyorum!" Gülümsayarak, göğsüm sırtına değecek şekilde ona doğru eğildim. Bacağımı onun uyluklarının üzerine kaldırdım ve elimi kalçasına kaydırdım. "Tek kelime bile etmedim."

"Aklından geçirdin!"

"Hiçbir şey düşünmüyorum." Narin omzunun üstüne bir öpücük konduruyorum. "Belki bir dahaki sefere oyuncağı amına, benim sikimi de kışına sokarsak."

"Dur!" Dirseklerini geriye doğru savurup karnıma vurur.

Beni sersemletir, ağrıyan ciğerlerim onun saldırısına karşı çıkarken beni incitir.

"Sophia! Canımı acıtıyorsun." Gülerek, ikinci kez yumruk atmaya kalktığında kolunu tutuyorum. "Canımı acıtma, güzelim. Şu anda çok rahatlamış durumdayım, bunu mahvetme."

"O zaman bana öyle bakmayı kes." "Nasıl?"

"Öyle."

Gülerek, elimi pelvisinin önüne kaydırdım ve o hareketsiz kalıp göğsü dolup durduğunda, parmaklarımı klitorisine kaydırdım ve o iç çektiğinde sııttım.

"Dalga geçmiyorum, Sophia. Keyfini çıkarıyorum. Bu kadar rahatlamamıştım..." Son birkaç ayı düşündüm, aklıma bir şey gelmedi, sonra hafızamı daha da geriye götürdüm. "Bilmiyorum bile. Sonsuza kadar." O sırt üstü düşebilsin diye geriye eğildim, sonra parmaklarımı bacaklarının arasına soktum ve bu harekete dilimle eşlik ettim. "Sen benim rahatlamama yardım ediyorsun. Ben de sana yardım edeceğim."

Geçen sefer hızlı, ateşli ve öfkeye yakın bir şekildeydi. Ama bu sefer, o kendini bırakıp elimi doldurduğunda, onun iç çekişlerini ve inlemelerini yutuyorum. "Çok güzelsin." Dilimi alt dudağına kaydırıyorum. "Ben de seni fark ettim, bil diye söylüyorum. Aylar önce. Seni merdiven boşluğunda ilk gördüğümünden beri."

Gözleri kapalı, göğsü inip kalkıyor. Ama dudakları küçük bir gülümsemeye bükülüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Seni o lokantaya kadar takip ettim. Seni takip ettim ve kendimi rahat hissedene kadar Ginnie'nin yeni müdavimi oldum."

Yaralıydım, başım dönüyordu, hastaydım, yeni uyku döngümü anlamaya çalışıyordum, kardeşimi özlüyordum ve beni rahatsız eden ve beynimi delip geçen baş ağrılarının geçmesini bekliyordum. Sophia Solomon, karanlık bir dünyada güneş ışığı gibiydi ve başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde ağrıyan beynime rahatlık getiriyordu. Herkes karanlık ve acı vericiyken, o aydınlık ve rahattı. Ceketine sarınıp dünyanın geri kalanının var olmadığını varsayıyor olsa bile, ona bakmak iyi *geliyordu*.

Buraya ilk geldiğimde, bir kıza yaklaşabilecek durumda değildim – yani, lanet olsun, *hala* da değilim. Ya Ace yarın beni ararsa ya da Kane'i kimin avladığını öğrenirsem? Ya tehlike buraya gelip Soph'a zarar verirse? Ya da beni buradan götürürse ve onu bir daha hiç göremezsem?

Sırt üstü yatıp tavana bakarken, uzun bir nefes verip çıplak vücudunu kendime doğru çekiyorum. "Seni takip etmemem için milyonlarca neden var, Soph. Benim dünyam senin için çok tehlikeli, ama yine de seni takip ettim, çünkü bir paltoyla örtünmüş ve görünmemeye çalışsan bile güzelliğini görebiliyordum."

Dudaklarını seğirterek bir gözünü açar ve bakışlarımla karşılaşır. "Buzdolabı satmanın tehlikeli bir meslek olabileceğini bilmiyordum."

"Kapa çeneni." Onun uyluğuna vurup çığlığını bastırıyorum. "Çok açım, sen bilemezsin. Açlıktan ölmeden önce kalkıp bir şeyler yemem lazım."

"Tamam." Yatağının diğer tarafına ve o tarafta bulunan dosya dolabına doğru yuvarlanarak, en üst çekmeceyi açar ve bir protein bar çıkarır. Onu göğsüme fırlatır, kendisi için bir tane alır ve ambalajını yırtar. "Her yere protein bar saklarım. Benim evimde hiç acıkırsan, bir çekmeceyi aç ve en kötü anları atlatmanı sağlayacak bir şeyler bulursun."

Midem açlığımdan şikayet ediyor. Soph'a olan açlığımdan başka bir şey göremiyordum, ama şimdi o arzuyu doyurduğuma göre, geri kalanlar da kendilerini belli ediyorlar. Midem boş olduğu için ağrıyor ve birkaç dakika önce Sophia'nın dikkatini ve itaatini isteyen sabit ellerim, şimdi düşük şekerden titriyor.

Ambalajı yırtıp çikolatayı ağzıma atıyorum ve homurdanarak yarısını ısıyorum. Güven fonu olan kız pahalı çikolatalar alıyor, onları bitirmek için çenenizi çalıştırmanızı gerektiren türden.

Bitter çikolata ve çileklerin tadı dilimi kaplıyor ve yanımda güzel bir çıplak kadın olmasına rağmen, şu anda onun için değil, yemek için inliyorum. "Tanrım, bir şeyler sipariş edebilir miyiz? Bu yetmez."

"Evet, anladım." Ayağa kalkıp kendi çikolatasını çiğneyerek dairesinin diğer ucuna yürüdü ve masasının önünde durdu. Doğduğu günkü gibi çıplak, ama ince yapılı vücudundan utanmayan bir şekilde, telefonunu alıp numarayı çevirmeye başladı, sonra durdu ve kaşlarını çatı.

"Bir şey mi var?" Yatağına oturup başımı duvara yasladım.

"Her zamanki gibi iş." Gözleri benimkilere bakıyor. "Sana izin alamayacağımı söylemiştim."

Bir ısıruk daha alıp gözlerimi deviriyorum. "Sen olmadan da idare ederler, Soph. Sadece bir saat istiyorum. Ne yemek istersin?"

"Çin yemeği." Kaşlarını çatmayı bırakıp, numarayı çevirir ve telefonunu kulağına götürür.

"Bana sormayacak mısın?" Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Çin yemeklerine alerjim olabilir."

"Bütün bir kültüre alerjin mi var? Sen aptalsın." Sevimli bir şekilde burnunu çekerek arkasını döndü. "Merhaba, teslimat için sipariş verebilir miyim? Evet, her zamanki gibi, ama iki katı olsun."

"Üç katı!"

Kafasını salladı ve uzun kanepeye doğru yürüdü. "Belki bir düzine spring roll ekleyin." Bana döndü. "Daldırma sosu ister misin?"

"Tabii ki. Aptal olma."

"*Aptal* mı?" Kaşlarını çatınca kaşları neredeyse birbirine değiyor. "Sen aptalsın."

Birkaç dakika yemek siparişi için telefonla konuşur, öfkeyle kanepeye oturur ve telefonu kapattıktan sonra bir dakika boyunca telefonunda gezinir. Onun yatağından ayrıldığı anda kovulacağımı hissettiğim için bir milim bile kıpırdamıyorum. Bu yüzden kendimi rahat ettirip, onun çalışmasını bir süre izliyorum ve yirmi dakika sonra kapı zili çaldığında, o teslimatçı çocuğun görmesini istemediğim kadar fazla şey gösteren bir sabahlık giyerken ben olduğum yerde kalıyorum.

Touché.

Onun yatağından kalkıp kapıyı kendim açmalıyım.

Eğer alt katta olsaydık, çoktan giysilerimi giyip elektrikli battaniyemin içine girmiş olurum. Ama burada, Soph termostadı 75 dereceye ayarlamış, bu yüzden boxer şortumdan başka bir şey giymiyorum.

"Bu gece biraz daha çalışacak mısınız?" Kapıları paylaştırdıktan sonra, sırtımı duvara dayayarak Soph'un yatağına oturuyorum ve elimde buhar çıkan sıcak yemeğin olduğu plastik bir kap var. Bir çatal dolusu Moğol usulü sığır eti ağzıma atıyorum ve dilimi yaktığı için tıslıyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır..." Diye iç geçirir. "Ve hayır. Bu gece *Project Runway*'i izleyeceğim ve dünyanın geri kalanının berbat olmadığını varsayacağım. Buzdolabında bir kutu dondurma ve üzerine serpmek için bir torba M&M's var. Planlarım bunlar ve eğer kimse benimle kavga etmek isterse, onu ortadan kaldırırım. Yarın..." Derin bir nefes alır. "Geri kalanıyla yarın ilgilenirim."

Gecelik kayınca arkama yaslanıp çıplak omzunu incelerken, ayaklarını kucağıma alıp başparmağımı baldırına bastırıyorum. "Bir süre seninle kalabilir miyim? Dairem çok soğuk ve burada hem yemek hem de kadın var."

Burun kıvrarak kızarmış pilavı içine çekiyor ve boğuluyor. Öksürerek ve gülerek göğsüne vuruyor ve ağzındaki pilavı kaseye geri tükürüyor. "Yemin ederim," diye tekrar boğuluyor. "Nasıl *kimseyi* arkadaşın yapabildiğini hiç anlamıyorum. Kadınları nasıl yatağa attığını da. Benimle takılmak için mi buradasın, yoksa bedava ısınma ve yemek için mi?"

"İkisi de mi?" Omuz silkiyorum, öne eğilip ona bir dilim biftek uzatıyorum. "Takılmak istiyorum. Dairem çok soğuk olduğu için kışımından testislerimi yutmak istemiyorum. Yemek yemek istiyorum ve sen sipariş verdiğin için soğukta Ginnie'nin evine gitmek zorunda kalmıyorum. Kısacası, seninle takılmak istiyorum, ama senin yemeğin, ısınacak bir yerin ve vajinan olması süper harika bir tesadüf."

Kafasını salladı ve yemeğini inceledi. "Bu kadar kaba olmandan nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorum bebeğim. Bunun çekici olduğunu düşünüyorsun."

Project Runway bitene kadar sadece ısı ve yemek için takılmakla kalmıyorum, telefonum çalana ve Sophia'nın dairesinin dışındaki dünya zifiri karanlık olana kadar kalıyorum. İkimiz de hala çıplakız; ikimiz de sıcak ve tokuz, ama şimdi cep telefonum beni gerçek dünyaya geri getiriyor ve o zaman Sophia'yı Ginnie'nin lokantasına neden takip etmemem gerektiğini hatırlatıyor.

Soph'un başını göğsümden nazikçe itip, vücutlarımız arasında biriken ter damlalarına gülümsüyorum, çarşaftan çıkıp çıplak kıcımla onun yerde duran kot pantolonuma doğru yürüyorum. Aydınlatılmış telefonumu çıkarıp ekrana bakarak iç çekiyorum.

Ace'den gelmiş.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Kalk. Gitme zamanı.

41.9584° K. 70.6673° B.

Güneş doğmadan orada ol. Yeni bir mesaj geldi, saat beşte yeni bir grup kız teslim edilecek. Sorgulamaya gerek yok, bize yardımcı olmayacaklar. Bu bir imha görevi.

Bunu yapmak zorunda olmadığını sana söylemek benim görevim. Yakalanırsan, sivil olarak yargılanıp mahkum edileceksin.

Ama kızları teslim ediyorlar, yani... en iyi olduğunu düşündüğün seçimi yap.

Karanlıkta, arkamda şehrin ışıkları ve gözlerimde telefonumun ışığıyla, dönüp yatakta hareket eden ve yastığını düzelden Sophia'yı inceliyorum. Çıplak bacakları ipeksi çarşafın üzerinde kayıyor ve uzun saçları artık o mükemmel küçük topuz yerine serbestçe sarkıyor.

Onu terk etmek istiyor
muyum? Hayır.

Ama bir grup genç kızın satılacağını, tecavüze uğrayacağını ve sonunda öldürüleceğini bilerek bu yatakta kalabilir miyim?

Küfür etmekten kendimi alıkoyarak başımı sallayıp onun güzel vücudundan uzaklaşıyorum.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Orada olacağım.

İş bittiğinde haber veririm.

Kot pantolonumu giyip gömleğimi omuzlarıma geçirirken, Soph'un yatağının başucundaki masada yanıp sönen telefonuna öfkeyle bakıyorum. Dün yalan söylemiyordu; işi onu çok yoruyor ve günün işini bitirdiğini söylemesine rağmen, bütün gece çalışmaya devam etti. Onun dikkatini bu kadar çok isteyen her kimse, gözlerinin altına o torbaları koyan her kimse, geri çekilip onu dinlendirmeli.

Eğer sakinleşmezlerse, bana hesap vermek zorunda kalacaklar.

Yatağının yanında durup, yanağına hafif bir öpücük kondurup veda ediyorum. Lanet olası bir şey satmaya gitmiyorum.

buzdolabı. Adamları infaz etmeye
gidiyorum.

Sophia ve ben uyumlu değiliz.

Onun dünyası ile benim dünyam birbirinden çok uzak; o sahnelerde
dans etmeli ve gül buketleri kabul etmeli.

Bunun yerine, bir haydutla yatakta ve başkalarını zengin etmek için
kendini paralamaya çalışıyor.

Böyle olmamalıydı.

Yatağının yanındaki çekmeceyi açıp bir protein barı çıkarıyorum ve
uzaklaşıyorum.

HAŞERELERLE MÜCADELE

JAY

4 1.9584° K, 70.6673° B.

Ghillie kıyafetim yeşil, kahverengi ve siyah renklerden oluşuyor ve uzun otlar ve düşmüş dalların arasında tepenin üzerinde karnımın üstüne yatarken hafif esintiyle hareket ediyor. Hava çok soğuk ama kar yok. Esinti burnumun ucunu ısıyor ama vücudumun geri kalanı hipotermi nedeniyle ölmeyeceğim kadar yeterince örtülü.

Ace'den aldığım koordinatları kullanarak gece boyunca araba sürdüm ve saat dörtten biraz sonra buraya vardım.

Şimdi bekliyorum.

Ağaç dalları üstümde gıcırıyor ve uzun çimlerdeki esinti, bin metreden biraz daha ileride duran minibüsleri incelerken hareketli bir siper sağlıyor. Bir gözüm kapalı, diğer gözüm Winchester'ıma takılı dürbünle bakarken, hazırlık olarak parmağımı namlu boyunca kaydırıyorum.

Üç minibüs duruyor, Cole Fenney gibi altı adam, kendilerinden daha küçük ve zayıf insanlara zarar vermenin havalı olduğunu düşünüyorlar. Her minibüsten iki adam, paltolarını sıkıca çekmiş ama silahlarını beline takmış ve görünür halde iniyor.

Altın zincirleri, altın dişleri ve insanlara zarar verme eğilimleri olan 150 kiloluk çete üyeleri, onları kolay hedefler gibi vurmaktan daha kişisel bir şey yapma isteği uyandırıyor bende.

Onlar daha kötüsünü hak ediyorlar ve ben de daha tatmin edici bir şey hak ediyorum.

Minibüsün önünde toplanmış olan adamlar konuşuyorlar; bazıları nazik, bazıları sohbet ediyor, bazıları ise ilk gelenler olmadıkları için kızgın görünüyor.

Bunların hiçbirini duymuyorum, ama dudaklarının hareket ettiğini görüyorum; vücut dillerini görüyorum.

Peter Aguilar, kimin önce varacağını görmek için bir yarışma olduğunu söyledi; bugün, üç minibüs aynı anda varıyor, ancak sadece biri galip gelebilir. Bugün burada bulunan altı kişiden dördü, çok yavaş oldukları için cezalandırılacak ve bu gerginlik, neredeyse kokusunu alabileceğim kadar havada hissediliyor.

Çocukluğumdan beri, ağabeyim babamın onu askere göndermek istemesi rağmen ATF'ye katılmaya karar verdiğinden beri, Kane nişancılık becerilerini geliştiriyor.

O ne yaparsa ben de aynısını yapardım. Çünkü babamın canı cehenneme, o bir torba sik yiyebilir. Colum Bishop bizi her fırsatta döverdi, onu kızdırdığımızda bizi ayırırdı, çok güçlendiğimizi düşündüğünde bizi aç bırakırdı ve çocukluğumuzun her haftasını cehennem haftası gibi geçirtti.

Bizim onun gibi olmamızı istiyordu ve biz başka bir şey denemek istediğimizi söylediğimiz için bizi cezalandırdı.

Ama Kane, benim kahramanım, benim kurtarıcım, ikimiz için de yeterince güçlüydü. Mümkün olduğunda benim yerime dayak yedi, kendisi yemek yemeden önce bana yemeğini verdi, babamız aşırıya kaçtığında yaralarımı iyileştirdi ve üşüdüğümde bana ceketini verdi.

Boş zamanlarımızda ise atış becerilerimizi geliştirdik.

Şimdi Kane, en uzun mesafeli keskin nişancı atışı, keskin nişancılık, en hızlı simülatör koşusu, en fazla öldürme ve en isabetli atışlar gibi ülke çapında birçok rekorun sahibidir.

Bana, değer verdiği herkese öğrettiği gibi öğretti.

Ve rekoru asla kıramasam da, hayatımın geri kalanında onun ardından ikinci olacağım ve bundan mutlu olacağım.

Güneş henüz doğmamış, ama ufukta pembe tonlar belirmeye başlamış, dördüncü ve son araç görüş alanıma giriyor. Farlar minibüsleri aydınlatıyor ve altı adam birbirlerine somurtup tavır takınsalar da, son araba – parlak ızgaralı ve şoförlü bir şehir arabası – yanaşıp farlarını söndürdüğünde dik durup kendilerini topluyorlar.

Parmağımı öne doğru uzatıp tetiğe koyuyorum, ama henüz harekete geçmiyorum.

İlk atışımı yapar yapmaz, gece böcekleri gibi dağılıp kaçacaklar. Bu yüzden bekliyorum, plan yapıyorum ve minibüslerdeki kadınlar dışında hepsini ortadan kaldırmayı planlıyorum.

Takım elbise ve kravatlı, tanımadığım bir pislik, şehir arabasının arka koltuğundan iner ve ceketini düzeltir. Titreyerek ve omuzlarını sallayarak arabanın kapısını kapatır ve gruba yaklaşır.

Siktir, keşke sesim olsaydı.

Hiçbir şeyi değiştirmez ama yine de istiyorum.

Zengin adam, sorumlu olan, minibüslerden birini işaret ediyor. Elini sallayarak çete üyelerinden birine ne istediğini söylüyor, bunun üzerine adam koşarak uzaklaşıyor ve ağlayan kadınları getirerek geri dönüyor. Adam onları sıraya dizdiğinde kadınlar birbirlerine sarılıyorlar. Altısı ağlayarak serbest bırakılmak için yalvarıyor. Henüz yasal olarak içki içmelerine bile izin verilmeyen altı kadın, hayatlarının sonuna bu kadar yakınlar.

İçlerinden biri itaat etmeyi reddeder, ağlaması o kadar yüksek seslidir ki, buradan bile duyabiliyorum, çete üyesi bacağını tekmeler ve onu yere serer.

Buradaki işim bitmeden onu ortadan kaldıracam.

Sanki malları inceliyormuş gibi, sorumlu adam bileğini tekrar sallıyor ve diğer adamları, minibüslerden on beş kadın daha çıkarana kadar etrafa dağıtıyor.

Kızlar sıraya diziliyor, kontrol ediliyor, elle aranıyor ve ağladıkları için tokatlanıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ama ellerim sabit kalıyor. Adrenalinim yükseliyor, midem gurulduyor, ama takım elbiseli adam, babamın Kane ile paylaştığım çocukluk odasında denetim yaparken yaptığı gibi kadınların önünden geçerken ben bir milim bile kıpırdamıyorum.

Vadideki yedi adamın hepsinin ateşli silahları olmasına ve şoförün de kendi silahını sakladığına şüphe olmamasına rağmen, takım elbiseli adam silahını çekiyor, diğerleri ise silahlarına dokunmuyor.

Altı kişiye karşı bir kişi, keşke birlikte çalışsalar. Keşke beyinlerini kullanıp, kendilerine yutturulan saçmalıkları bıraksalar, bu geceyi atlatabilirlerdi. Ama liderleri, küçük insanları nasıl bölüştüreceğini, onları birbirlerine düşürerek önlerindeki tehlikeyi bile

önlerini göremeyecek hale getirmek için onları birbirine düşürmeyi biliyor. Çete üyeleri birlikte çalışmayı akıllarından bile geçirmiyorlar, çünkü onlara diğer tüm çetelerin düşman olduğu öğretilmiş. Yaşamak ve başarılı olmanın tek yolunun diğerlerini ortadan kaldırmak olduğu öğretilmiş.

Bu yüzden takım elbiseli adam, insan gücü, silah gücü ve vücut kütlesi eksikliğine rağmen bu işi yönetiyor.

Ama takım elbiseli adam benim burada olduğumu bilmiyor. Bu gösterinin başındaki kişinin ben olduğumu bilmiyor ve bu geceyi de hayatta kalamayacak.

Dürbünümden elini izliyorum, Beretta'sındaki oyma desenleri inceliyorum ve yüksek bir patlama sesiyle adamlardan birini vurduğunda başımı sallıyorum. Kadınlar çığlık atıyor ve adamın kafası patlayarak beyin parçaları yere ve kendi minibüsünün yan tarafına sıçırıyor.

Çığlık atarak, ağlayarak, kızlar düzeni bozuyor, erkeklerin yapamadığı bir şekilde birlikte çalışıyor ve ortadaki en küçüğünü korumak için sıkı bir daire oluşturuyorlar.

Kalan beş çete üyesi, beyaz yüzlerle ve titreyen ellerle üstlerini izliyor.

Konuşurlar, bahaneler uydururlar ve dikkatleri dağılmış halde yavaşça uzaklaşan kadınları görmezden gelirler.

"Devam et, orospu çocuğu. Onları kopar. Onları benim ellerimden al."

Telefonum cebimde titriyor, ama takım elbiseli adam adamlarına sorular sorarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Vadideki korkmuş kadınlar aklıma Sophia'yı getiriyor; muhtemelen şimdi uyanıyordur ve yatağını boş bulacaktır. Gittiğim için mutlu mu olacak, yoksa gizlice kaçtığım için kızacak mı? Kilitlerini değiştirip şehrin başka bir yerinde bir daire mi kiralayacak, yoksa beni bulamadığında endişelenecek mi?

Ve bu dünyayı biliyor mu?

Kimsenin ona zarar vermediğini söyledi, ama belli ki biri vermiş. Silah taşıyor ve erkeklerden nefret ediyor. Profesyonel dansçı olarak çalıştığı hayatı bırakıp, her gün canını dişine takarak çalıştığı bir işe girdi. Dans etmek de onu yoracak, ama en azından bunu kendisi için yapacak, asla giremeyeceği bir ofisteki bir yöneticiyi zengin etmek için değil.

Kadınlara saygı duyuyorum; onları seviyorum, onlardan zevk alıyorum, onları tüketiyorum. Ama onların uyku düzenleri veya iş yükleri hakkında asla endişelenmiyorum. Onlarla sevişiyorum, tadını çıkarıyorum ve onlara zevk veriyorum. Ama onlarla asla yemek yemiyorum veya geceleri yataklarında uyumuyorum.

Sophia'nın bende bu yeni davranışları ortaya çıkarması, eşyalarımı toplayıp kendimi görünmez hale getirmem için yeterli. Şehirden ayrılmam bile gerekmiyor. Sadece apartmanımdan ayrılmam ve Ginnie'nin evine gitmeyi bırakmam gerekiyor.

Ghillie kıyafeti giymiş, elimde uzun menzilli bir Winchester ile soğuk bir tepede yatarken, bir adamın birkaç kişiyi infaz etmesini izliyorum. O işini bitirdiğinde, geri kalanını ben infaz edeceğim.

Bu, *Bilge ve Barışçıl* Sophia Solomon'un maruz kalabileceği bir dünya değil.

Bu çok tehlikeli ve eğer beni tanıdığı için zarar görürse, kendimi asla affetmem.

Öyleyse neden hala cebime uzanıp telefonumu çıkarıp onun mesajı olup olmadığını kontrol etmek istiyorum?

Bir başka silah sesiyle, önümdeki dünyaya yeniden odaklanıyorum ve geriye üç haydut kaldığını sayıyorum. Bu adam hepsini öldürecek. Benim işimi benim yerime yapıyor ve bu aptalların hiçbirisi bir saniye öncesini düşünüp hayatlarını kurtarmak için silahlarına sarılmıyor.

Daha fazla soru soruluyor.

Daha fazla cevap veriliyor.

Kadınlar erkeklerden birkaç santim daha uzaklaşıyor.

Ve takım elbiseli adam, sadece iki kişi kalana kadar başka bir adamı vurur.

Sonunda, herkesin kelimeler olmadan anlayabileceği bir işaret veriyor: onları yükleyin.

Hayır. Benim gözetimimde olmaz.

Kadınlar, haydutlar onları minibüslere doğru sürerken çığlık atarlar. Yirmi bir kadını iki minibüse tıkarlar, karşı koyan kızların karınlarına yumruklarını indirirler ve kadınlar çığlık atıp camlara vururken kapıları kapatırlar.

İki minibüs, iki haydut, bir şoför ve zengin adam kaldı. İş zamanı.

Tüfeğimin ucuna takılı Maxim Silencer, ilk adam düşene kadar onların farkına varmamalarını sağlar. Sonra, onlar dağılmadan ve saklanmadan önce son atışlarımı yapmak için bir saniyem olacak.

Hedefimi seçip adrenaline nefes alırken, dürbünümde haydutun parıldayan altın dişini izliyorum, minibüsün camlarının önünden uzaklaşmasını bekliyorum ve tam olması gereken yere geldiğinde, rüzgara odaklanıp atışımı hesaplıyorum.

1100 metre atış mesafesi uzun bir mesafe, en uzun değil, en zor da değil, ama mesafeyi ve esintiyi hesaba katmazsam işleri batırabileceğim kadar uzun. Tüfeğimi biraz sola kaydırıyorum, sayıyorum, odaklanıyorum, nefes alıyorum ve tetiği çekiyorum.

Mermi tüfeğimden çıktıktan dört buçuk saniye sonra, çete üyesinin kafasından geçer ve beton üzerinde bir karpuz gibi patlar. Tahmin ettiğim gibi, kızların çığlıkları benim burada olduğumu ele verir.

Hızla tüfeğimi doldururum, dürbünümü sağa doğru kaydırırım ve ikinci hedefimi bulurum. Nefes almaya vaktim yok, yörüngeyi hesaplarım, o hareket halindeyken ateş ederim ve o doğrudan bana doğru koşarken onu vururum.

Takım elbiseli adam silahını tutar ve bakışlarını bana doğru çevirir, ama kimse beni göremez.

Ben lanet olası bir hayaletim.

Ben ekvatorun bu tarafındaki en iyi eğitilmiş hayaletim.

Takım elbiseli adam topuklarını döndürürken, minibüsler kızların çığlıklarıyla sallanıyor. Lüks arabasının ön yolcu koltuğuna atlayıp kapıyı çarparak kapatıyor, sonra şoförüne dönüyor, tam da üçüncü atışım ön camdan geçip şoförün kafasını koltuğa çarparken.

"Çık dışarı, orospu çocuğu." Nefesim beyaz bir sis olarak dışarı çıkıyor. "Bana merhamet etmemi iste, hadi bakalım."

Panik içinde, sürücü tarafındaki kapıyı açmaya çalışıyor. Dürbünümde, sürücüyü arabadan itmeye çalıştığını ama emniyet kemerini çözmemeyi unuttuğunu izliyorum. Arabanın camından bana hiç yaklaşmayan mermiler ateşliyor ve nereden geldiğini

nerede olduğumu bilmediğini fark edince arabadan atlar ve silahını kızlara doğrultarak minibüse doğru koşar.

Onları öldüreceğim! Onu duyamıyorum ama dudaklarının hareket ettiğini görüyorum. *Onları geberteceğim!*

"Hayır, öldürmeyeceksin." Dördüncü ve son kez tetiği çekip, mermi kalbinden geçip sert toprağa dizlerinin üzerine çöktüğünde memnuniyetle başımı sallıyorum.

Takım elbise içinde, dizlerinin üzerinde.

Tam da ait olduğu yerde.

Burada son kalan adamın o olduğunu bilerek, telefonumu çıkarıp e-postamı açıyorum.

Gönderen: KingOnD8

Konu: İş tamam.

Altı gangster, bir alıcı ve şoförü – hepsi öldü. Yirmi bir kız iki minibüse bölünmüş durumda.

Yerel polise isimsiz bir telefon aç ve birini buraya gönderip onları almasını sağla.

Polisler gelene kadar bekleyeceğim, sonra bir gün izin istiyorum.

Bu sefer iyi iş çıkardın Ace; bugün yirmi bir kadın bizim sayemizde güvende.

BANA YEMEK GETİR

JAY

Erkekleri öldürmek için bir vadiye yaptığım geziden sonra istediğim günü elde etmekle kalmıyorum, tam üç gün ve gece elde ediyorum. Soğukkanlılıkla erkekleri öldürmemişim gibi, Sophia'nın dairesinde takılıp, varlığımın onun için tehlikeli olmadığını iddia ediyorum. Onun televizyonunu izliyor, yemeğini yiyor, sıcaklığını sömürüyor, vücudunu kullanıyorum ve o benden gitmemi istediğinde, direnip onun benim yanımda çalışabileceğine söz veriyorum.

Ben buradayken çalışmaması için hiçbir neden yok.

O da öyle yapıyor.

Uzun bir yolculuğun ardından eve döndüğümde, duş alıp yemek yedikten sonra, cinayetin kokusunu üzerimden atmak için hayatımın en uzun koşusunu yaptıktan sonra, kapısını çaldım ve dışlerimi sıktım.

İçeride kim olacaktı? Sıcakkanlı ve rahat Sophia mı? Yoksa evine yabancıların girmesinden hoşlanmayan gergin kontrol delisi mi?

Gizlice kaçmıştım.

Hoşça kal demedim.

Ve onun kapısına geri döndüğümde, neredeyse yirmi dört saat boyunca ortada yoktum.

Tanrıya şükür, gece gizlice kaçtığım için beni cezalandırmadı. Beni karşılayıp elimi tuttuğunda ve sanki önceki gün hiç ayrılmamışım gibi çıplak ve sıcak bir şekilde yatağa geri yatırdığında, ayrıldığımdan beri ilk kez rahat bir nefes alabildim.

Üç gün üç gece onun vücudunda kaldım.

Hayatımda hiç aynı kadını tekrar ziyaret etmedim; birlikte olabileceğim milyonlarca kadın var, bu yüzden hep kendimi neden sınırlayayım ki diye düşündüm. Ama işte buradayım, tekrar ziyaret ediyorum ve daha da iyisi, bundan zevk alıyorum.

Gitmek istemiyorum.

Şu anda dairemde yalnız kalmak istemiyorum. Üç gece önce yaptıklarımı düşünürken, o kızların yüzleri zihnimde dolaşp gözyaşları kalbimi parçalarken, Sophia'nın yüzünü görmek istemiyorum.

Neyse ki, Soph işini daha fazla görmezden gelemeyince, televizyonun kumandasını bana verdi, bol bir eşofman giydi, müziğin sesini kısıdı ve Mandarin dilinde de olsa işine geri döndü.

Ne iş yaptığını öğrenmek istiyorsam, onu çalışırken izleyerek öğrenemeyeceğim. Mandarin dilini konuşmayı hiç bilmiyorum ve öğrenemeyecek kadar yeteneksiz değilim ama onun oturma odasında kamp kurduğum birkaç gün içinde öğrenemeyeceğim.

Bu yüzden onu rahat bırakıyorum, çünkü benim de kendi sırlarım yok değil. *Büyük* sırlar, adam öldürmek, fahişelerle yatmak ve kokain bağımlılığı gibi sırlar.

Ve bu, kafamdan vurulup kardeşimin kız arkadaşının gözleri önünde infaz edildiğim zamandan bahsetmiyorum bile.

Soph sormuyor, ben de anlatmıyorum.

Bana *ihtiyacım olan* mahremiyeti sağlıyor, bu yüzden ben de ona nasıl para kazandığını ve yemeklerini nasıl karşıladığını sormayarak bu iyiliğine karşılık verebiliyorum. Bunun yerine, onun büyük ekran televizyonunda öğlen dizilerini izliyorum; her saat başı mutfağını basıyorum; masasına yemek getiriyorum ve her yaklaştığımda ekranı çevirdiğinde sırtıtıyorum, ve üç gün önce Winchester ve dört mermiyle yaptıklarımı zihnimde tekrar ederken ayaklarımı sehpaına koyuyorum.

Kane'i arayıp dört atış yaptığımı ve her seferinde hedefimi vurduğumu söylemek istemem delilik.

Otuz yaşında olsam bile, ağabeyimi etkilemek istiyorum.

"Jay?" Kahve fincanını kaldırarak, Sophia masasında dönüp benimle göz göze geliyor. Akşam yemeği vakti, neredeyse yatma vakti, ama o kahveyi su gibi içiyor ve kafeinin uykusu üzerindeki etkisini umursamıyor. "Açlıktan ölüyorum."

Uzaktan kumandayı bir kenara atıp, parlak oje sürülmüş çıplak ayak parmaklarından, topuz yaptığı saçlarına kadar onu inceliyorum. Hiçbir şey vaat etmiyor

hiçbir şey vaat etmiyor, serseri gibi görüldüğünü umursamıyor, kapüşonlu sweatshirt'ünün altında sütyen giymiyor ve yüzünde makyaj yok.

Aslında, onu henüz hiç makyajlı görmedim.

O, olabildiğince gerçek ve beni etkilemek için özür dileme gereği duymuyor.

Gerek de yok.

Ona şimdiden biraz aşık oldum, çünkü ben izlemediğimi sandığında melek gibi dans ediyor, ben izlerken bile at gibi yiyor ve ona tavır takındığımda hiç çekinmiyor.

Yaralanmadan ve kokainin beni mahvetmeden önceki zamanları hatırlıyorum. Gecelerim bulanık, parçalanmış ve kötü seçimlerle doluydu. Günlerim ise kötü seçimlerimle ve iyi hafızamla başa çıkmak için çok fazla nikotin, çok fazla alkol ve çok fazla şekerlemeyle geçiyordu.

Yol kenarındaki bir lokantadan 1200 metreden fazla uzakta arabamda oturup, dürbünle kardeşim ve kız arkadaşını izlediğimi hatırlıyorum. Gülümsayarak, onun bu sarışının elbisesinin altından kışını okşamasını, herkesin içinde onunla öpüşmesini ve neredeyse ikisinin de kamu ahlakına aykırı davranıştan tutuklanmasını izledim.

Benim dünyam başıma yıkılıyordu çünkü ben uzaklaşamayan bir bağımlıydım ve kariyerim, haydut gibi davranan gizli bir ajandan, çözdüğümünden çok daha fazla suç işleyen gerçek bir hayduta dönüşmüştü.

Ama Jessie ve Kane sabahın ortasında o lokantada oturmuş, bahar tatilindeki iki çocuk gibi öpüşüyorlardı. Onun dünyası da benimki kadar berbattı, ama karanlıkta aşkı bulabilmişti.

Bana, Abel Hayes'in hükümdarlığı altındaki dünyamızın son olmadığını gösterdi.

Onun Jess ile gülümsediğini ve şakalaştığını izledim. Onu , arkasına döndüğünde başka bir kadın gelip Jess'e küstahça davrandığında, o sarışın ateş parçası Soph'un bana bağırdığı gibi ona sertçe karşılık verdi.

Ne diyebilirim ki? Bishop erkekleri psikopatlarla ilgi duyuyor.

"Hey!" Soph kafama bir tenis topu fırlatır ve yaramın hemen altına isabet ettirir. "Açım dedim."

"Öyleyse buraya gel ve sikimi yala. Bu seni doyurur."

Dudaklarını büzerek masasından kalkar ve omurgası  atırdayana kadar sırtını gerer ve boğazından bir inilti çıkar. "Yiyecek bir şeyler alıp getirirsen çok minnettar olurum." Kanepenin etrafında dolaşıp önümde durur,   melir ve gözlerine bakar. "Lütfen?"

"Bir şey sipariş et. O zaman botlarımı giymek zorunda kalmam."

"Ama Ginnie's'ten hamburger istiyorum."  ne eğilerek dudaklarına alaycı bir öpücük kondurdu ve avucuyla sikimi hızlıca ok adı. "Ginnie's eve servis yapmıyor. Lütfen, lütfen?"

Ben tek bir kızla takılan bir adam değildim. Onların evlerinde kalmam, televizyonlarını izlemem, onlar altı saat uyurken ben uyanık kalıp saçlarını ok amam. Ve kesinlikle istek üzerine yemek getirmiyorum.

Ama... "Bir ara ver ve benimle a a ı gel." Onu kuca ıma çekiyorum ve onun sıcak vücudu, onun sertle tirdi i penisi ok adı ında gülümsüyorum. O sadece varlığıyla bile beni sertle tiriyor. Ve eğer seks i tahımın tuhaf bir anormallik olduğunu ya da *hiçbir* kadının buna ayak uyduramayaca ını d   n yorsam, yanılıyordum. Soph  alı mıyor, yemek yemiyor ya da uyumuyorsa, bana zevk veriyor ve diğer kadınların aklımdan bile geçmemesini sağlıyor.  a ırtıcı bir şekilde, o *yeterli* ve hiçbir kadının bunu yapabileceğini d   nmemi tim. Elimi s veterinin altına kaydırıp çıplak g  s n  avuçlarım ve alt duda ı seksi bir şekilde b z ld  nde sırtıyorum. "Bütün gün durmadın. Benimle gel, hadi benimle gel."

"Yapamam..." Ba ını geriye atıp meme ucumda parmaklarımın tadını çıkarırken gözlerini kapatıyor. "Jay..." Kendine rağmen kuca ıma oturuyor, amını uylu umun üzerine kaydırıyor ve g  s me yaslanıyor. Çok duyarlı. Benim kadar a . Saçma bir şekilde, gezegende benim kadar çok yiyen, sonra enerjisini sikerek harcayan ve sonra da daha sonra için biraz enerji saklayan tek kadını bulmak zorunda kaldım. "Jay, dur. Çalışmayı bırakacak vaktim yok. Beni tanıyorsun."

"Sadece bir saat?"

"Geçen sefer bir saat istemi tin, ama neredeyse ta ınmı sın ve hala gitmedin. Şu anda seninle ilgilenecek vaktim yok."

Öne eğilip, kalın alt dudağını dişlerimin arasına alıp, o tıslayana kadar ısıyorum. "Bu kaba ve soğuk bir davranıştı."

Gülerek göğsüme vurur ve onu bırakmadığımda homurdanır. "Kaba olmadığımı hiç söylemedim. Ayrıca seni burada istemediğimi de söyledim. Bunun hangi kısmı sana hoş geldin izlenimi verdi?"

"Seksi amın biraz hoş geldin diyordu." Meme ucunu çimdikledim ve o benim sikimin üzerinde sürtünce inledim. "Önce sevişelim güzel Sophia, sonra akşam yemeği, sonra da işine dönebilirsin."

"Hayır!" Elimi üstünden iterek, kucağımdan atlayıp amını elleriyle kapattı. "Şu anda dokunmana izin yok. Yapmam gereken işler var, Jay. Gerçekten önemli işler. Ve bu işleri yapabilmek için yemeğe ihtiyacım var. Kanepemde oturan bir beleşçi var, saçma sapan buzdolabı işinden birkaç gün izinli olduğunu iddia eden bir beleşçi. Ya gidip kendi dairenize dönün ya da bana yemek getirin ve işimi korumama yardım edin, bu arada, bu iş sayesinde ısınma ve yemek masraflarınızı karşılıyorum, ki bunları beleşçilik yapmayı çok seviyorsunuz."

"Çok otoritersin." Öfkeyle ayağa kalkıp, hala sert olan penisimin etrafındaki şortumu düzeltiyorum. Odanın diğer ucuna yürüyüp cüzdanımı ve telefonumu alıyorum, sonra geri dönüp parmağımla işaret ediyorum. "Buraya geldiğimden beri her yemeğin parasını ben ödedim, bilgin olsun. Tamamen beleşçi değilim. Kendi masraflarımı kendim karşılıyorum."

"Senin cimri olduğunu hiç söylemedim, sadece çalışmaya çalışırken başımın belası olduğunu söyledim. Lütfen bana yemek getir. Çok minnettar olurum. Geri döndüğünde, işimi bitirdikten sonra sevişebiliriz ve incinen gururun daha iyi hissedecektir."

"Bunu unutmama izin vermeyeceğim, Sophia. Kaba davrandığın için özür dileyene kadar seninle sevişeceğim."

"Bana uyar." O, küçümseyen bir omuz silkmeye arkasını dönüp masasındaki sandalyeye geri oturur. "Zaten kızginken sevişmeni seviyorum. Kızgın olduğunda daha sık orgazm oluyorum."

Kalbim güm güm atarken, onun sandalyesinin arkasında durup eğildim. Boynunu ısırarak, o dirseğini geriye doğru savurup çığlık atana kadar bırakmadım. "Adi herif." Dönüp boynunu ovuşturdu. "Acıttın, serseri."

"İyi. Bu, o kapıdan çıktığımda bile beni hissedeceğin anlamına geliyor." Çenesini tutup onu kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Gürültülü, kuru bir öpücük ve sonunda onun sabırsız bir nefesiyle biter.
"Hemen döneceğim, Minik Dansçı. Çabuk ol, halletmemiz gereken kişisel işlerimiz var."

KANE BİSHOP BENİM BAŞIMIN BELASI

JAY

"Siktir. Siktir. Siktir. Siktir!" Ertesi gün telefonumu elimde ezerek Sophia'nın dairesinde dolaşıyorum ve o işinden başını kaldırıp bana baktığında onu itip geçiyorum. "Sabırsız sikik pislik yerinde duramıyor. Kahrolası kahraman olmak zorunda. Neden *her zaman* kapıdan ilk giren o olmak zorunda? Siktir!"

"Jay?" Sophia sandalyesinden yavaşça kalkarak, sanki ona saldıracakmışım gibi kaşlarını çatıp ellerini kaldırarak bana bakıyor. "İyi misin?"

"Hayır! Hayır, değilim!" Botlarımı giyip bağcıklarını bağlamadan, dairesinde koşarak onun dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Gitmem gerek."

"Jay?"

Kapıya koşup açtım. "Jay!"

"Daha sonra döneceğim. Belki. Bilmiyorum." Koşuyordum, ama şimdi kalbim her şeyi yeniden düşünmemi sağlıyor. Acı bağırsaklarımı kesiyor. Sağduyum kalbimle savaşıyor ve Soph'un karanlık gözlerine bakıp uyku şortuyla ince vücudunu incelerken, burada kalmak istediğimi itiraf etmekten utanıyorum. "Kimseyi içeri almayın, tamam mı? Kapıyı kimseye açmayın. Geceleri tek başına dışarı çıkmayın. Bu gece geri dönebilir miyim bilmiyorum, o yüzden..." Elimi başımın üstüne götürüyorum ve kaybolan bereyi hatırlıyorum. "Siktir. Gitmeliyim. Ben geri dönene kadar uslu durun."

"Jay?" Beyaz bir yüzle koşarak gelir, sonra kapıyı kapatıp çerçeveye çarptığımda sıçrar. Yemin ederim, onu son kez o uyku şortu ve beyaz yüzüyle görürsem, veda edemezsem, lanet olasıca çılgına döneceğim.

Hayatımda ilk kez, Kane Bishop'ı boğazlamak istiyorum, çünkü Ace'in e-postası geldi ve tam da okumak istemediğim şeydi.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Kane Bishop istifa etti.

Rozetini teslim etti. Silahlarını teslim etti. Saklanıyordu ve öldüğü sanılıyordu, ama şimdi geri döndü. O bir sivil; hiçbir koruması yok ve aldığım bilgiye göre şehre dönüyor. Bu konuda ne yapabilirsin bilmiyorum – sen de öldün.

Bana yardım ettin. O kızlara yardım ettin, bu yüzden ben de anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını yerine getiriyorum. Ama bu konuda aceleci kararlar alma. Aklını kullan, hiçbir şeye acele etme. Bana planlarını anlat, birlikte bir çözüm bulalım.

Ace ve onun "konuşalım" saçmalığını siktir et. Eşyalarımı toplayıp arabaya binip Kane oraya varıp kendini öldürttürmeden önce eve dönmem lazım.

Kafasına ödül konduğunu bilmiyor!

Abel'in grubundan üst düzey birinin hala Kane'i hedefinde tuttuğunu bilmiyor. Ve kardeşim pusuya düşerken ben burada güzel bir kızla kalmayacağımdan eminim.

Tek bir merdiven basamağını koşarak inerken, daireme girip dondurucu havayı umursamıyorum. Günlerdir yatağımda uyumadım, ama her gün buraya gelip temiz kıyafetler aldım. Hemen yatağıma koşarak, altından bir spor çantası alıp yatağın üzerine atıyorum.

Kalbim "ya eğer"lerle çarpıyor. Ya Kane'e zamanında yetişemezsem? Ya ben giderken Sophia'nın bana ihtiyacı olursa? Ya Kane'e gidersem, ama sözleşmeleri imzalayan adam tahmin ettiğimiz gibi buradaysa ve şehre geri dönmek yanlış bir hareket olursa?

Sadece bir hamle seçebilirim. Tek bir yön.

Ve hangisini seçersem, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verebilirim.

Kane'e gidersem, ama adamımız buradaysa, Kane'in eline düşerim. Burada kalırsam, o orada olacak ve kimse onu koruyamayacak.

Ve hangi seçimi yaparsam yapayım, Sophia'yı kaybedeceğim. Çünkü her iki dünya da onun için çok tehlikeli.

Çekmecelerden kıyafetlerimi çıkarıp spor çantama atıyorum, sonra yatağımı kaldırıp siyah bir kanvas çanta çıkarıp yırtarak açıyorum.

Silahlar, nakit para, sigaralar. Kısa bir süre önce kaçış çantamda sigaraya ihtiyacım olması ne komik. Şimdi onları odanın diğer ucuna atıp, yatağımın yanındaki çekmecedan sakızlı solucan şekerleri çıkarıyorum. Onları protein barlarının ve bir şişe suyun üzerine atıyorum. Sonra nakit paraları sayıyorum. Her rulo bin dolar. On rulo. *Teşekkürler, Ace.* Üç pasaportu karıştırıyorum; hepsinde benim fotoğrafım var, ama çok farklı isimler ve doğum ülkeleri yazıyor. Sonra üç tane daha karıştırıyorum: Kane'in fotoğrafı, farklı doğum tarihleri ve yerleri.

İkimizin de ülkeyi terk etmek zorunda kalacağını sanmıyorum, ama babamız bize bir şey öğrettiyse, o da hazırlıklı olmak ve bir yedek planın olması gerektiği.

Onları nakit paranın yanına çantama atıyorum, sonra M9'umu kontrol ediyorum. Namluyu kontrol ediyorum, emniyeti kapatıp tekrar açıyorum, sonra onu çantama atıp bir sonrakini kontrol etmek için elime alıyorum.

Kane'in bıçağı cebimde, çünkü onu hiç bırakmıyorum, ve Glock'um da kot pantolonumun arkasına sıkıştırılmış durumda. Sophia silahımı gördü, ama soru sormadı ve uzun süre bakmadı.

Bu eyalette silah taşımak yasadışı değil. Gizli silah taşımak da yasadışı değil.

Yani ya silahımı haklı nedenlerle taşıdığımı güveniyor ya da uzun zamandır uyguladığım "sormam, söylemez" mantrasını benimsiyor.

Beni rahat bırakmasını seviyorum. Cevaplar talep etmiyor, telefonumu kontrol etmiyor ya da neden neredeyse hiç uyumadığımı sormuyor. Sadece kendi işine bakıyor ve uyumadığımı ya da günün yirmi iki saati e-postalarımı kontrol ettiğim gibi, bilmek isteyip istemediğinden emin olamadığı bir şey yaptığımda beni göz ucuyla izliyor.

Son eşyalarımı çantama atıp Winchester'ımı yatağımın altındaki taşıma çantasında bırakıyorum, çantayı kapatıp bir kenara koyuyorum, sonra yatağıma oturup saçlarımı elime alıyorum.

Düşün. Düşün. Düşün.

İlk olarak nereye gideyim? Sonra nereye gideyim?

Telefonumu çıkararak Ace'in e-postasını yeniden açtım ve bir şeyi kaçırmış olabilirim diye her kelimeyi dikkatle okudum.

Kane dışarıda. Kız arkadaşının yanına dönüyor. Kafasına ödül konduğunu bile bilmiyor.

İlk kararım, ona haber vereyim mi? Anonim bir e-posta göndereyim mi?

Benim yaptığımı bilmemeli; o benim öldüğümü sanıyor ve ona geri döndüğümde, bu bir e-posta yoluyla olmayacak. Binlerce kilometre uzaktayken ve beni göremeyip iyi olduğumdan emin olamadığı bir zamanda olmayacak.

O benim sorumluluğumdaydı, tıpkı benim onun sorumluluğumda olduğum gibi. Onun zihninde, ben öldüğüm için başarısız oldu. Bu onu incitecek.

Geri dönmem de onu incitecek.

Sonra yalan söylediğim için beni dövdüğünde bu da *beni* incitecek.

Ace ile yaptığım e-posta yazışmalarını geriye doğru kaydırarak, Peter Aguilar, Cole Fenney ve üç gün önceki düşüş hakkında yazdıklarımızı tarıyorum.

Cole ve Pete ile konuştuğum zamandan beri kafamı yoruyorum. Yardımcı olacak bir şey söylediler mi? Gözümden kaçan bir şey var mı? Bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda bana ipucu verecek bir şey var mı?

Cole, Pete'den mesajlar aldığını söyledi.

Pete ise bu hafta başında infaz ettiğim pislikten mesajlar aldığını söyledi.

Ama Ace, onları sorgulamamıza gerek olmadığını, sadece ortadan kaldırmamız gerektiğini söyledi. Bu da hangi adımın atılması gerektiğini bildiği anlamına geliyor.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Nereye gideyim?

Sırada kim var? Şimdi hareket etmeliyim; beni bir sonraki adıma gönderin ya da eve gönderin.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: re: Nereye gideceğim?

Şu anda bilmiyorum. Şu anda Stan Corrin'in iletişim cihazları üzerinde çalışıyorum. Günlerdir bunun üzerinde çalışıyorum. Ne kadar yükseğe çıkarsak, verileri o kadar güvenli oluyor.

Stan, son görevindeki takım elbiseli adam, ama cihazları zaten bendeydi, bu yüzden sorgulamaya gerek yoktu. İletişim cihazlarını ve ajandasını aldım, istihbarat topladım ve sana görevinizi verdim.

Mektuplar var; bunları bir bulmaca haline getirmişler.

TN – Trenton Neal, sanırım. Hala onu bulmaya çalışıyorum.

CAB – bir hayalet. Onu bilmiyorum.

ML – Onu da bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum.

Gönderen: KingOnD8

Konu: Çok fazla bilinmeyen var!

Ace, her gün tam olarak ne yapıyorsun? Çünkü çok fazla bilinmeyen var ve yeterli cevap yok! Bana bir şeyler ver. Koordinatları ver, gerisini ben hallederim.

Gönderen: AcesAndEights

Konu: Siktir git!

Ve bir kez daha siktir git!

Bu istihbarat için kendimi paralamış durumdayım. Kapa çeneni ve otur. Bir daha benim iş ahlakımı sorgulama.

CAB'yi bul, Trenton'u bul ve ML'yi bul. Görevin bu! Kendini çok akıllı sanıyorsun, çöz bakalım.

Ekranları çevirerek internet arama motorunu buldum ve basit bir şekilde başladım:

CAB nedir?

509.000.000 sonuç ve 0,50 saniye sonra, bir dizi küfürler savuruyorum.

söylüyorum.

Bu lanet olası bir
taksi. Hiç yardımcı
olmadı!

Tekrar deniyorum, CAB seks kulübü yazıyorum.

Hiçbir şey çıkmıyor.

Bir kulüp olmalı; baş harfleri ne olursa olsun, bunlardan biri bir kulüp olmalı. Kulüpler bu imparatorluğun ekmek ve tereyağıdır; kızları buraya getirirler; burada onları eğitir ve satarlar. Kulüplerin arkasındaki arka sokaklarda uyuşturucu ve silah alıp satarlar.

CAB veya ML bir şekilde bir kulübü temsil ediyor olmalı.

ML seks kulübü yazdığımda bir sürü sonuç çıkıyor. Çok fazla sonuç çıkıyor, ama lanet olası bir taksi bulmaktan iyidir. Kalem ve kağıt çıkarıp, ismi bana bir şeyler ifade eden ve web sitesindeki iç mekan fotoğrafları bana Abel ve Pete'in kulüplerini hatırlatan şehirdeki tüm kulüpleri listelemeye başlıyorum.

Murphy'nin

Yasası. Monster

Lounge. Mr.

Love.

Siktir, Mr. Love daha ürkütücü olabilir mi?

En ürkütücü olandan makul olana doğru çalışmaya karar vererek ayağa kalkıp bereyi tekrar takıyorum. Alışkanlıktan silahımı kontrol edip gömleğimin altına geri koyuyorum, sonra eşyalarımı yatağımın üzerinde bırakarak ön kapıya doğru dönüp ceketimi giyiyorum, çünkü diğer ceketimi Soph'un dairesinde bırakmışım.

Trenton'ı bulana kadar bu kulüplerde oturacağım, sonra patronunu bulup onu ortadan kaldıracacağım.

Oynamıyorum. Bu benim için lanet bir oyun değil. Bu benim kardeşimin hayatı ve Kane'i sabırsız bir pislik olduğu için dövmek istesem bile, dikkatimi vermediğim için onun zarar görmesine izin vermeyeceğim.

Ön kapıyı açarak, koridorda Sophia'ya çarparak, göğsümden sekip karşı duvara çarpmadan önce elini yakalarım. "Siktir, Soph!" Onu göğsüme çarpma kadar geri çekerim. "Az kalsın seni uçuruyordum, bebeğim. Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni görmek istedim." Nefes nefese, nefesini düzenlemeye ve adrenalin patlamasını bastırmaya çalışıyor. "Şu anda aptalca bir şey yapmaya gidiyorsun. Bir erkeğin beynini değil, adrenalinini kullandığını anlayabilirim."

"Ben iyiyim. Sadece halletmem gereken bazı işler var."

"Burada kal." Koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor. "Gözlerindeki o çılgın bakış kaybolana kadar bir dakika burada kal."

"Yapamam." Onu kolumun altına alıp kapımdan çıkıyorum ve dairemi kapatıyorum. İstememesine rağmen onu merdivenlere doğru götürüyorum, onu itiyorum ve kapısına varana kadar durmuyorum. "Yapmam gereken işler var, halletmem gereken bazı şeyler. Ama aptalca davranmıyorum, söz veriyorum."

Tek elimle kapı kolunu çeviriyorum ve kapı açıldığında kaşlarımı kaldırıyorum. "Kilitlememiş miydin, Soph? Şimdi kim aptal davranıyor?"

"Aptal olma!" Onu itmeye çalıştığımda kapı çerçevesine tutunur. "Dördüncü kattasın; kimse bizi geçip buraya çıkamaz. Burada kal." Elimi sıkıca tutar. "Yapman gerekeni yapman gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama on dakika daha bekleyip nefes alırsan hiçbir kötü şey olmayacak."

"Kötü bir şey olabilir." Parmaklarını benimkilerden ayırıyorum ve tırnakları derime batınca yüzümü buruşturuyorum. Bu konuda benimle kavga edecek. Ne yaptığımı öğrenince beni fena halde dövecek. "Burada kal Soph. Sonra arayıp durumunu kontrol ederim."

"Burada kalamam. Bu gece çalışmam gerek."

"Çalışmak mı?" Kalbim bir-iki kez hızla attı. "Her zamanki gibi evden çalış."

"Yapamam. Bunun için iş yerine gitmem gerekiyor. Burada kalıp eve güvenle vardığımı kontrol etmen daha iyi olmaz mı? Ya sokakta soyulursam? Asla bilemezsin."

"Sophia!" Elini elimden çekip onu dairesine itekledim. "Bana seçim yaptıрма. Suçluluk duygusuyla oynayan biri değilim. Hiçbir oyun oynamam. İçeri gir, hasta olduğunu bildir. Ben sonra gelirim." *Belki.*

Hırslayarak, koyu renkli gözleri öfkeyle parıltıyor. Kapıya tutunarak beni baştan aşağı süzer ve gözlerime bakarak durur. Fikrimi değiştirmemi bekliyorsa, şansı yok.

Sophia benim için önemli. Ama Kane bir kıza ikinci planda kalmayacak. Hayatta olmaz.

Geri adım atmayınca, hırıldayarak kapıyı yüzüme çarptı.

Peki. Neyse. Sonra hallederim.

Topuklarımı döndürerek merdivenlerden aşağı koşar ve sokağa çıkarım.

Önce, *Bay Love*. Bu saçmalığı bitirmem lazım; eve, kardeşimin yanına gitmem lazım ve hepimiz ölmeden önce Soph'un gülümsemesini kazanmam lazım.

Murphy's Law'da müzik çınlarken, ben kanepede oturmuş karanlıkta dolaşan insanları inceliyorum. Bay Love bir fiyaskoydu. Monster Lounge korkaklarla doluydu, ve kadınlardan bahsetmiyorum.

Gece yarısı Murphy's'e doğru yol alırken, şimdi bir bardak kola yudumluyorum, içinde viski varmış gibi davranıyorum ve on beş metre önümdeki sahnede kadınların kendilerini sergilemelerini izliyorum.

İlk iki kulüp pek hoşuma gitmedi ve Murphy's'in de uygun olup olmadığından emin olmasam da, başka seçeneğim kalmadı. Burası da fiyasko çıkarsa, yarın gece C, A ve B harflerini kullanan kulüpleri deneyeceğim.

Bu mekanın her zaman kostüm partisi düzenlediğinden emin değilim, belki de bu gece bir istisnadır, ama dansçıların çoğu, daracık kıyafetlerinin üzerine tüyler takmış ve yüzlerine maskeli balo maskeleri takmış. Kalabalıktaki bazı erkek ve kadınlar da benzer maskeler takmış, bu da beni tedirgin ediyor.

Kafamda hala bereyle ve başım eğik halde, kimliklerini gizleyen insanlarla dolu bir kulüpte oturmak adrenalinimi yükseltiyor. Saatlerce bu şekilde uyanık kalmak enerjimi tüketiyor ve işim bittiğinde normalde iki saatten daha fazla zamana ihtiyacım olacağına eminim.

Bu kulüp, deri koltukları ve seksi dansçılarıyla şık bir yer. Kadınlar on beş yaşında değil; aksine, muhtemelen on yıl daha yaşlılar ve dans ederken mutlu bir şekilde bolca para topluyorlar. Diğer dansçılar kalabalığın arasında dolaşıyor; zengin erkekleri baştan çıkarıyor, kucaklarına oturuyor ve biraz daha para kazanmak için onları özel odalara götürüyorlar.

Pete ve Abel'in kulüplerinde olduğu gibi, ikinci kat başımın üstünde uzanıyor ve ofis kulübü görüyor. Bu, yıkmayı planladığım ağın bir parçası olmanın bir gerekliliği gibi: inşa etmek

bir kulüp, kadınları alıp satmak, çalışanlarınıza bakan bir ofisiniz var.

Karanlıkta yeni ve baştan çıkarıcı bir şeyin derin bas sesi yankılanıyor. Ton değişiyor ve dansçılar geri çekilip sahnede tek bir kişiye yer açarken gözler ona çevriliyor. Belki de o patron, en deneyimli, en pahalı olan. Ya da belki de bu sadece yeni bir rutin ve onlar bir gösteri yapıyorlar.

Kola yudumlarken, sıkı vücudu, tüylü eteği ve ışıltılı topuklu ayakkabıları olan kadını inceliyorum. Ayakkabıları birkaç santim yüksekliğinde ve onu meslektaşlarının üzerinde yükseltir. Ama bu önemli değil, çünkü onunla sahneyi paylaşmak zorunda değiller. Derin thump-thump-thump sesi kulübü ayaklarımın altında titreştirirken geri çekiliyorlar.

Ayağımı yukarı çekip bileğimi dizime dayayarak, elimdeki yarısı dolu bardağı çevirip dansçının hareketlerini izliyorum. O, 50 mil çapındaki her erkeği baştan çıkarıyor, sanki dans etmek için doğmuş gibi sahnede kayıyor ve sahneye atılan banknotları kabul ediyor. Diğerleri gibi o da yüzünün yarısını ve her iki gözünü kapatan ayrıntılı bir maske takıyor.

Spot ışıkları onun üstünden parlıyor, görebildiğim özelliklerini gölgeliyor ve sahnede her adımını takip eden ve erkekleri çılgına çeviren baştan çıkarıcı gölgeler yaratıyor.

O çok güzel. Her müşterinin dikkatini ön kapılardan uzaklaştıran bir büyücü gibi.

Ama ben değilim.

Sadece gözlerimi çevirerek, bir grup erkeğin içeri girmesini izliyorum. Pahalı takım elbiseler, parlak ayakkabılar ve paltolarının altında ağır silahlar taşıyorlar. Çoğu insan silahları fark etmez, ama ben çoğu insan değilim ve her şeyi fark ederim.

Başımı biraz daha eğerek gizli kalmaya devam ediyorum ve adamların dansçıya doğru ilerleyip sıradan insanlar arasına oturmalarını izliyorum. O bir yılan oynatıcısı gibi. Onları kendine çekiyor, baştan çıkarıyor ve yukarı çıkması gereken adamların kulüp müşterileri arasına oturmasını sağlıyor.

Beş kişilik bir grup. Biri Abel ve Pete gibi, dördü ise onun arkasını kollayan ve baştan çıkarıcı dansçıyı görmezden gelmeye çalışan askerler.

Dansçı. Görevleri, patron dedikleri adama göz kulak olmak ve kulübün diğer tarafında elinde kola ile onu ortadan kaldırma sözü veren kimse olmamasına dikkat etmek.

Beni burada görmüyorlar ve bu yüzden, çoktan başarısız oldular.

Silahım sırtımda duruyor, soğuk çelik neden burada olduğumu acı bir şekilde hatırlatıyor. Kane'in bıçağı kalçama bastırıyor. Ve Sophia'nın öfkeli gözlerinin hatırası göğsümde duruyor.

Onu bu durumun önüne koyamam. Kardeşimin önüne bir kızı koyamam. Trenton Neal olduğunu düşündüğüm adamla konuşmak, ondan alabileceğim bilgileri almak ve kadın, silah ve uyuşturucu kaçakçılığına karıştığı için onu ortadan kaldırmak gibi bir görevim var. Onu ortadan kaldırmak, Kane'in kafasına silah dayayan adamın korumasını bir kat daha azaltmak anlamına geliyor.

O adamı bulana kadar Sophia öncelikli olamaz. Olması gereken budur.

Benim görevim bu adamları gözaltına almak, yetkililere teslim etmek ve mahkemelerin ilgilenmesini sağlamak olmalı. Ama ben öyle yapmıyorum. Tek seferde yargılama ve infaz etme görevini üstleniyorum. Bu çok güçlü bir konum ve ben bu konumdan vazgeçmeye niyetim yok.

Jay Bishop öldü ve onun hayaleti olarak, ne istersem yapabilirim.

Birkaç dakika önce burada olan dansçılar, yeni dansçı kulüpteki tüm erkek ve kadınları baştan çıkarırken unutuldu. Dansçı, ince kalçalarını sallıyor, mücevherlerle süslü göğsünü elleriyle okşuyor ve kalın alt dudağını ısıyor.

Üzerinde sadece tanga bikini ve tüyler var. Uzun sarı saçları sırtının ortasına kadar uzanıyor ve yüksek topuklu ayakkabılar hareket ederken ona hiç zorluk çıkarmıyor. Seksi olmaya çalıştığı belli; izleyicilerini büyülemeye çalışıyor, ama ara sıra seksiliği başka bir şeye yol açıyor. Daha klas bir şeye. Seksi kalçaları biraz daha akıcı bir hale geliyor ve uzanıp döndükçe uzun bacakları daha da uzuyor.

Trenton olduğunu düşündüğüm adamın hiçbir şey söylemesine gerek yok. Sadece elini hafifçe sallayarak kadını çağırıyor ve kadın sahneden indirilip ayağa kaldırıldığında, dans etmeyi bırakmadan ilerleyip vücudunu onun vücuduna kaydırıyor.

Seks, sınıf, tekrar seks... Adamın etrafında dolaşarak askerlerini ayırıyor. Parmak uçlarını adamın ensesine, kare şeklinde çenesine kaydırıyor, sonra kışını adamın kucağına kaydırıyor ve adamın büyük elleri onu kavradığında gülümsüyor.

Kola'm artık tatsız geliyor.

O adamın kucağından kalkıp elini tuttuğunda, sırtımdaki silahı unutuyorum.

Trenton ayağa kalkıp adamlarına geri çekilmeleri için işaret verdiğinde ve kalabalığın içinden onu takip ettiğinde adrenalin kanımda dolaşmaya başlar. Göğüslerini avuçlar, boynunu ısırır ve kız onu bir kapıdan geçirip gözden kaybolduğunda güler.

Sanki onun yaptığı büyü bozulmuş gibi, kalabalık başlarını sallar, dünyaya geri döner ve kendi aralarında konuşmaya devam eder.

O sihirli bir kadın. Bütün odayı kontrol ediyor ve bir adamın askerlerinden ayrılmasını sağlıyor, oysa adam bunun tehlikeli olduğunu biliyor.

Bana uyar.

Bardağımı bir kenara bırakıp ayağa kalktım, beremi düzelttim, paltomu düzelttim ve Trenton'un geçtiği kapıya doğru ilerledim. Her zamanki gibi bu kulüp için bir planım yoktu. Ace genellikle geçtiğimiz her kulübün haritasını ve planını bana verir, ama o benim burada olduğumu bilmiyor.

Bana ML'yi bulmamı söyledi; sanırım buldum.

Murphy Kanunu, hiçbir şeyin ters gitmeyeceğine yemin ettiğiniz, ancak en kötü anda yanıldığınız kulüp.

Trenton'ın askerleri sahnenin önündeki sandalyelerde oturmaya devam ediyor. Önceki kadınlar geri dönmüş ve önlerindeki baştan çıkarıcı kadınların yarısı kadar bile olsa odanın kontrolünü ele geçirmek için çok çalışıyorlar. Tek tek sahneden inip kucaklara kayıyorlar, ama karanlık salona girip kapı kapanmadan saniyeler önce dansçının tüylerinin özel bir odaya girdiğini gördüğümde hiçbirini görmüyorum.

Geri dönüp Ace'e nerede olduğumu söylemeliyim. Bilgi isteyebilir ve bu kulübün zayıf noktalarını bulabilirim. Trenton'un dansçısını keyfini çıkarmasına izin vermeliyim, çünkü o, onun sahip olabileceği son dansçı olacak. Eve gidip Sophia'nın yanına yatmalı ve Ace'in talimatlarını beklemeliyim, çünkü üç gizemden ikisini çözdük: ML bir kulüp ve Trenton Neal tam burada.

Bu gece yapılması gereken çok şey var, ama ben hiçbirini yapmıyorum. Bunun yerine, Trenton'un adamlarının beni takip etmediğinden emin olmak için koridora son bir kez bakıp, dansçının kaçtığı kapının kilidine minyatür aletlerimi sokuyorum ve kilidin açıldığını hissediyorum. Müzik çok yüksek, bu yüzden kilidin sesini duymuyorum, ama neyse ki bu, Trenton'un da duymayacağı anlamına geliyor.

Koridora son bir kez daha bakıyorum, kot pantolonumun arkasından silahımı çıkarıyorum, sonra kapıyı itip içeri giriyorum ve dansçıyı kucağında, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş halde buluyorum.

Ona eşsiz bir kucak dansı yaparken bir an donakaldım. Uzun kolları havada sanki asmadan üzüm koparır gibi kayıyor ve ayak parmakları, bu hafta Soph'un dairesinde görmeye alıştığım şekilde uzanıyor.

Kalbim göğsümde zıplıyor, diyaframımı inciten ve yaralı ciğerlerimden oksijeni iten taklalar atıyor. Dansçı beni fark etmeden dönüyor. Trenton da beni fark etmiyor çünkü yüzü kadının göğüs dekoltesinde ve elleri kadının kalçalarını o kadar sıkı kavriyor ki, eminim morartıyordur. Trenton ve dansçı kızı ayıran tek şey, minicik bir tanga ve bir demet tüy. Trenton, elini aralarına sokup kızın külotunu aşağı çekmeye çalışırken, kafam belirsizliklerle doluyor.

Aklımı mı kaçırdım?

Hayal mi görüyorum?

Ne oluyor lan?

Kadın, adamın pantolonunun kemerinden deri kemeri tutup, çatırtı sesi çıkana kadar çırpıyor.

"Sophia?"

Nefes nefese, başını kaldırıp avını koklayan bir av köpeği gibi etrafına bakınıyor. Uzun sarı saçları beni şaşırtıyor, ama koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni kendine çekiyor. "Siktir. Jay?"

Trenton Neal'ın içgüdüleri bir an geç kalır. Kalçasındaki silahına uzanır, ama pantolonu ayak bileklerine kadar inmiştir. Glock'um dolu ve Trenton'ın alnına doğrultulmuştur, ama Trenton ayağa kalkıp Soph'u itmeye çalıştığında kalbim acı bir şekilde sıkışır.

Her zamanki gibi çevik, bir çocuk sırtında taşınmak ister gibi kolunu onun boğazına dolarken kıyafetinden tüyler fırlıyor. Trenton ya da ben ne olduğunu anlamadan, deri kemeri onun boynuna geçirip, gözleri şişene kadar sıkıştırır. Bacaklarını onun geniş kalçalarına dolayarak, sol elinde kemerin ucunu, sağ elinde ise benimkine ve Kane'inkine benzer bir bıçağı onun şah damarına dayar. "Lanet olsun, Jay! Neden beni buraya kadar takip ettin?"

"Seni takip etmek mi? Ne?"

Trenton'ın yüzü birkaç nefes içinde pembe renkten koyu kırmızıya döner. Dansçıyı sırtından çekmeye çalışır; saçını çekmeye çalışır, ama tek elde ettiği bir avuç sarı peruk ve bıçağı boğazına sapladığında boğazından akan bir damla kandır. "Kıpırdama Neal ve birkaç soruya cevap ver."

"Siktir git, orospu!"

Ne yapacağımı bilmiyorum. Kime yardım edeceğimi. Silahımı kime doğrultacağımı. Bu yüzden, elimde dolu bir silahla, ne yapmam gerektiğini hiç bilmeden, gereksiz bir manken gibi kapıda duruyorum.

"Hayır, siktir git," diye kulağına fısıldadı. "Benim adım Sophia Asa Solomon ve sen, işleri düzeltme görevimde bir sonraki hedefim oldun. Kızları satın alıyorsun. Onları satıyorsun. Sana mesajları kimin gönderdiğini bilmem gerek."

"Sophia!"

Öfkeli gözleri tekrar bana döner. "Kapa çeneni Jay. Siktir! Oturmak istiyorsan otur, ama bu pislik oksijen yetersizliğinden ölmekten ve biz hiçbir cevap alamadan önce bir saniye çeneni kapat."

"Şu anda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum!"

"Sana evde kalmanı söyledim! Durup nefes almanı söyledim. Seni uyardım!"

"Beni neye uyardın?" Çıplak Soph'un beş adım ötesine kadar ilerledim, o ise pantolonsuz bir haydutun sırtında oturuyordu. "Striptizci olduğunu mu? Seks sırasında erkekleri boğmayı sevdiğini mi? Bu bir fetiş mi? Şu anda olan bu mu?"

"Bazen çok aptalsın, yemin ederim." Hala Neal'ın sırtında, başını sallıyor ve o kadar yaklaşıyor ki, neredeyse kulağının arkasındaki deriyi ısırmak üzereymiş gibi görünüyor. "Bunu

daha nazik bir şekilde yapacaktım. Yine ölecektin, ama daha yumuşak bir geçiş olacaktı. Şimdi Jay geldi ve girişimi mahvetti."

"Sophia!"

"Al." Karanlık odanın içinde bir telefonu fırlatır, telefon göğsüne çarpar ve ben onu yakalamak zorunda kalırım. "Onu cebine koy. Eve vardığımızda kontrol ederim. Bekle. Aslında." Neal'ın kemerini daha sıkı çeker. "Telefonuna girmek için şifre ne?"

"Siktir git, melez orospu." Sözleri boğuk ve kesik kesik, ve kafam karışık olsa da, beni o kadar sinirlendiriyor ki, yaklaşıp silahımı çekiyorum.

"Ona bir daha fahişe de, orospu çocuğu. Cesaretin varsa tabii."

Boğazına bıçak dayalı, göğsüne silah doğrultulmuş ve pantolonu ayak bileklerindeyken, yerinde durup nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamaz. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Eve gidince telefonuna girmek üç saniyemi alır," diyor Soph. "O üç saniyeyi harcamak bana zarar vermez, ama işbirliği yaparsan daha kolay bir ölüm elde edebilirsin."

"Hiçbir şey yapmayacağım." Kötü görünmek için tükürüyor, ama tükürüğü acınası bir şekilde kendi göğsüne düşüyor ve bu pislik için üzülüyorum. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, ama adamlarım o kapının dışında. Bir ses çıkarırsan, bu odayı kuşatıp sefil hayatlarınızı sona erdirecekler."

"Hayatım sefil değil." Omuz silkerek, Soph kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Bugün seviştim. O benim amımı yaladı ve ben üç kez boşaldım, sonra o boşaldı."

Kibirli bir gülümsemeyle başımı sallarım. "Evet, yaptım."

"Onun hayatı da sefil değil, çünkü hiç bilmediği soruların cevaplarını aldı."

"Aslında, hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Ama bugün seviştim, yani..."

Soph, homurdanarak kemeri daha sıkı çekerek, gevşememesi için pimi sabitler. Trenton'un gözleri kırmızılaşır. Kontrolün kendisinde olduğunu göstermeye çalışır, ama vücudu gerçeği bilir ve göğsü spazm geçirmeye başlar. "Yaklaşık otuz saniyen kaldı. Konuşmana gerek yok, ama konuşursan sana daha yumuşak davranırım."

"Kemerleri çöz," diye boğuk bir sesle söyler. "Nefes alamıyorum."

"Nefes alamadığını biliyorum, aptal. Kemerini ben taktım. Hücrenin şifresi ne?" "Bir-iki-üç-dört."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" Kodu girip erişim sağladığımda gözleri benimkilere bakıyor. Ben başımı salladığımda, hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Gangster okulunda şifrelerin biraz daha erişilemez olması gerektiğini söylemiyorlar mı?"

"Bırak beni. Soruna cevap verdim."

"Hiçbir şeyi cevaplamadın." Kemerini daha sıkı çekince kasları şişti. "Kızlarla ilgili mesajları kim gönderiyor? Bana bir ipucu ver."

"Bilmiyorum. Sadece emri alıyorum, sonra yerine getiriyorum." "Kızları kime teslim ediyorsun?"

"Bir adama." Gözlerinden kırmızı gözyaşları akıp yanaklarından süzülür. "Bir asker adama. Bilmiyorum."

"Adı?"

"Bilmiyorum! Ona CAB diyoruz. Tek bildiğim bu."

Soph'un gözleri benimkilere bakıyor. "Yine o mektuplar var."

"Ace'i tanıyor musun?" Anladığım anda silahımı indirdim. "Sen içeriden misin? Başından beri kim olduğumu biliyor muydun?" Bir yandan kızgındım, ama bir yandan da rahatlamıştım. "Bütün sırlarımı biliyor musun? Her şeyi biliyor musun?"

"Tüm sırlarını biliyorum. Silahını kaldır lütfen."

"Ace'i tanıyor musun? Seni de tehlikeli durumlara gönderiyor mu? Bu senin için çok tehlikeli, Soph! Aklından ne geçiyor?"

"Ben Ace'im, aptal. Silahını kaldır lütfen."

Kulüpteki müzik hala yüksek sesle çalıyor, ama Trenton'ın kükremesi, Sophia'nın başını tutup omzuna çarpmadan yarım saniye önce zihnime işliyor. Beyaz gömleğine kan sıçırıyor ve Trenton onu duvara fırlatıp yere düşmeden bir saniye önce, Sophia'nın dudaklarından acı dolu bir çığlık çıkıyor. "Çekil üstümden, seni pis fahişe!"

CEVAPLAR

SOPHIA

"Sophia!" Jay'in kükremesi beynimde yankılanıyor ve sanki kafatasımın içinden kıymıklar geçiyormuş gibi hissediyorum. Kafamı kaldırıp Jay'in Trenton Neal'a saldırdığını izlerken, griye bürünen görüşümde yıldızlar uçuşuyor. Jay'in iri cüssesi Neal'ı benimkinden sadece iki adım uzaklıktaki duvara sıkıştırıyor ve elleriyle Neal'ın yüzüne vurarak onun kanını benimkiyle beyaz gömleğinde karıştırıyor.

"Jay." Dizlerimin üzerine çökmeye çalışıyorum, ama sallanıp tekrar dört ayak üstüne düşüyorum. "Jay, bir saniye dur." Yumrukları yıldırım hızıyla uçuyor, ama Trenton her üç ya da dört vuruşta bir kendini koruyor ve savuşturuyor. Jay'in yumrukları kemiklerimi kırıyor ve silahı ayaklarımın yanında unutulmuş bir şekilde yatıyor. "Jay?" Tekrar deniyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve boğucu mide bulantısını nefes alarak atlatmaya çalışıyorum. Sanki beynimin içinde eşek arıları var, sokuyorlar, vızıldıyorlar, daha fazla sokuyorlar. Kemer Neal'ın boynunda kalıyor ve Jay bunu fark edince, Neal tamamen mücadeleyi bırakana kadar kemerin ucunu sıkıca çekiyor.

Ayakları seğirir ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlar.

"Boynunu kırmadan önce on saniyen var," diyor Jay öfkeyle. "CAB kim?"

Trenton başını sallar, reddetmek için değil, bilmediğini söylemek için.

Dizlerimin üzerine çöküp elimi yüzüme götürdüm, acıdan tısladım ama bunun beynimdeki bulanıklığı gidermesine izin verdim. İleri doğru sürünerek ilerledim ve Jay'in şişkin ön koluna elimi bastırdım. "Bir saniye bekleyin lütfen."

Vahşi, zaptedilemez, siyah gözlü bakışları bana doğru döner ve bana vahşi doğada açlıktan kıvranan bir ayıyı hatırlatır. Hiçbir şey zihnine giremez; hiçbir şey avını durduramaz. "Sophia?"

"Ben iyiyim. Kırık yok. Kemerini bir saniye gevşet. Bana düşünmem için biraz zaman ver."

"O sana zarar verdi, Soph." Körü körüne elini tekrar aşağıya doğru salladı ve Trenton'un çenesini yana doğru ezdi. "O sana zarar verdi."

"Bunun bedelini ödeyecek. Bana düşünmem için bir saniye ver." Eli kemerin etrafında sıkılı kaldığında, kolunu sıkıyorum. "Lütfen. Bir saniye içinde intikamını alabilirsin. Cevaplara ihtiyacım var, ama beynim ağrıyor. Bana bir dakika ver."

Jay kemerini biraz gevşetirken ben parmaklarımı şakağıma sürüyorum. Deliklerden pimi çıkarıyor ve Trenton'ın tekmeleyen ayakları yavaşlayacak ve oksijen nihayet boğazından ciğerlerine ulaşacak kadar gevşetiyor.

"Teşekkürler. Bana sadece... Askerleri gelmeden önce bir dakikamız var. Kırk saniye içinde onu alabilirsin."

"Sen Sophia mısın?"

Bence Jay şokta. Sırtına kurşun mu? Önemli değil. Beynine kurşun mu? Önemli değil. Günde iki saat uyku mu? O da idare eder.

Ama masum dansçısının sandığı kadar masum olmaması? İmkansız.

"Evet. Ben Sophia. Ben Ace. Ben senin arkadaşım. İki yıldır arkadaşız." Yerdeki bıçağı görürce eğilip onu aldım, sonra Jay'i nazikçe iterek yer açtım ve Trenton'un geniş göğsüne oturup ağırlığıyla onu bastırdım.

"Seni öldüreceğim." Kan, şişmiş yüzünü, gözlerini, gömleğini ve göğsünü kaplıyor. Sözleri anlaşılabilir ama niyeti ölümcül olmaya devam ediyor. "Kimse benimle uğraşıp paçayı kurtaramaz. Seni becereceğim, sonra amının derisini yüzüp, sen ağlarken sana yedirteceğim."

Bıçağı açarak, beynimi ezen sisin içinden gülümserim ve bıçağı boğazına dayarım. "Küçük bir adam için büyük konuşuyorsun. Onun sırtında, yüzü parçalanmış, boğazına bıçak dayalı ve göğsünde onu tutan minik bir dansçı olan sensin. Hayır..." Durumumuzu düşünürcesine daha dik oturuyorum. "Sen beni öldürmeyeceksin, ama ben seni öldüreceğim. Sen küçük kızları satıyorsun. Sen sorunun bir parçasısın, bu yüzden üstündeki adamı ispiyonlasan da ispiyonlamasan da, yine de öleceksin."

Jay yanımda duruyor, öfkesi küçük odada yer kaplayan somut bir canavar gibi. Renkli ışıklar hala yanıp sönüyor ve hareket ediyor, çünkü dış dünya için ben hala bu pislığe iyi vakit geçiren bir dansçıyım. Ama Jay... o vahşi ve sabrını hızla kaybediyor.

"İyice düşün, Neal. CAB. CAB. CAB. Bir sonraki adımım bu. CAB'ın kim olduğunu söyle bana."

"Bilmiyorum, kaltak. Ve bilseydim bile..." Kanlı tükürüğü göğsüme sıçırıyor.

"Bana hakaret etmek seni kötü hissettiriyor mu?" Göğsümden kayarak mücevherli sütyenime akan tükürüğünün iğrenç hissini görmezden geliyorum. "Bu raundu zaten kazandım. Bu imparatorluğun bir katmanını daha yıktım. Şimdi kurtulmak isteyip istemediğine karar ver. Gerçeği söyle, iyice düşün ve bana cevap ver; belki Cennet seni kabul eder. Ama sessiz kalırsan, öbür dünyada başka bir şeyle karşılaşabilirsin."

"Sence umurumda mı? Hayatımın bugün sona ereceğine bir saniye bile inandığımı mı sanıyorsun? Adamlarım benim işaretimi bekliyorlar. İşaret verdiğimde, bu odayı ele geçirecekler ve seni kendi cep bıçağınla becerecekler."

"O zaman işaretini ver," diye cesaret ediyorum. "Onları çağır. Bana ordunu göster."

Bahse girerim gelmeyeceklerdir."

O da haklı olduğumu biliyor, çünkü bu kulüpte kimse bir şey duyamaz. Müzik çok yüksek. Dansçılar çok büyüleyici.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu gezegende bunu senin için kolaylaştırabilecek tek kişi benim. CAB neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Her zaman gece teslimat yapıyorum. Her seferinde kayak maskesi takıyor."

"Onunla nerede buluşuyorsun?"

"Nereye buluşalım derse oraya!" Bıçağımı batırdığımda sesi birkaç oktav yükseliyor. "Her seferinde farklı bir yer!" diye bağılıyor. "Farklı bir yer! Bazen bu kulüpte."

"Bu kulübe mi geliyor?" diye sorar Jay. "Senin patronun bu kulübe mi geliyor?"

"Evet. Geçen ay envanter sayımı yapmak ve benim kaliteyi koruduğumdan emin olmak için buraya geldi."

"Başka nerede karşılaştınız?" Yüzüne bir tokat atıp, gözlerini dolaşan Jay'den uzaklaştırıyorum. Buradan çıktığımızda cehennemi yaşayacağız. "Nerede? Bana yerleri söyle."

"Bazen şehir dışında buluşuruz. Kamyon duraklarında. Onunla Noel'den bir ay önce birkaç eyalet ötede tanıştım. İşine ve ruh haline göre değişir."

"İşi ne?"

"Asker. Bilmiyorum. Gerçek bir orduya komuta eden bir adam. Arkadaşmışız gibi kişisel bilgilerini benimle paylaşmıyor."

Asker. Yüksek rütbeli. Farklı buluşma noktaları.

"Neye benzediğini bilmiyor musun? Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Otuz yaşında olabilir, elli yaşında olabilir. Sesi kalın ve vücudu sağlam. Tek fark ettiğim bu."

"Tamam." Jay dolaşmayı bırakıp omzumun yanında durdu. "Bitti mi, Soph?"

"Evet, ben..." Beni kaldırıp Trenton'ın cesedinden uzaklaştırdığında çığlık attım. Benim yerime çöken Jay, bıçağını elinde çevirip Neal'ın şah damarına sapladı, bıçağın ucu yere değdi. "Jay! Lanet olsun."

"Sıra bana gelecek demiştin." Bıçağı çevirip Neal'ın bedeni yerde kıvrılırken etini parçaladı. Hâlâ pantolonuyla bağlı olan ayakları yere vurup düşük sesler çıkardı ve elleri, katili kurtarıcısı olacaktı gibi Jay'in gömleğini sımsıkı tuttu. "Başka kimseyi satamaz, Soph. O işini bitirdi." Kan bıçağın etrafında köpürür. Trenton'un vücudu Jay'in altında sarsılır; başı bir kez yere çarpar, sonra gözleri görmez hale gelir, elleri gevşer.

"Onu öldürdün." Şimdi şokta olabilirim. "Onu öldürdün lan."

"Patron?"

Kapının çalınmasıyla dönüp bakıyorum ve Jay elimi tutup beni geri çekince irkiliyorum. Sütyen, tanga ve parlak yüksek topuklu ayakkabılarla ayakta duruyorum. Bıçağım var ama başka hiçbir şeyim yok. Buraya hızlı ve sessizce girip bilgi alıp, müşterim hayatının dansından sonra dinleniyormuş gibi çıkıp gitmek niyetindeydim, ama

çok uzun süre burada kaldık, çok gürültü yaptık. Burnum kanıyor, uyluklarım Trenton'un kanıyla kaplı. Bu odadan çıkıp görünmez kalmam imkansız.

"Al." Aklımı okuyan Jay, paltosunu çıkarıp omuzlarıma atıyor. Hızlı elleriyle ve sol elinde tuttuğu kanlı bıçakla fermuarı kapatıp, uyluklarımın ortasından çeneme kadar beni örtecek şekilde yukarı çekiyor. "Benimle kal, Sophia. Önemli bir şey yapma."

"Buraya gelmemeliydin." Trenton'un cesedinden uzaklaşıp kapıya yaklaşınca onu geri çekiyorum.

"Patron?"

"Jay!" diye tısladım. "Burada olmamalıydın."

"Aynısını senin için de söyleyebilirim, Ace. Arkamda kal. Yakında konuşuruz. Bir kez bile dışarı çıkarsan, bir hafta boyunca oturamayacağın kadar seni dövüyorum."

"Bekle." Kapıdaki vuruşlar daha ısrarcı hale gelince onu geri çekerim. "Yukarıda. Kanallar bu odanın üzerinden geçiyor. Buraya gelmeden önce planı inceledim."

"Buraya girmeden önce bunu söyleyebilirdin, Sophia. Siktir." Beni ileri çeker. "Havalandırma kanalları tehlikelidir. Ve saçma sapan bir klişedir. Kapı açılmadan yukarı çıkamayız. Sol mu, sağ mı?"

"Ha?"

"Sol mu, sağ mı? Bu kapıdan çıkınca, sol mu, sağ mı?"

"Sola!" Kaçmak yerine düşmanımızın içinden geçerek koştuğumuzu fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı. "Arka taraftaki sokağa çık. Sağdan bin metre dolaş, çünkü eski şehir tren hatları bakım için kapatılmış. Tünellere doğru koş."

"Tamam." Elimi sıkıca tutar ve bıçağını silahıyla değiştirir. "Geri dur. Aptalca davranma."

"Yedek silahını bana ver."

"Benim..." Durur ve döner. "Ha?"

Gömleğinin arkasını yukarı çekip kot pantolonunun belinden 9 milimetrelilik Glock'u çıkarıyorum. Jay'in şarjörün dolu olduğuna güveniyorum. Silahın iyi olduğuna güveniyorum. Ve yeteneklerime güveniyorum. "Koş

, durma. Seni bırakmayacağım, ama durup bana bakmak için geri dönme."

"Yaralanırsan, bana hesap vermek zorunda kalırsın." Beni kendine doğru çeker ve ikimiz de kanın tadını alana kadar dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. "Bunu mahvetme."

Tehlikeye atılmadan önce kızı öp. *Şimdi kim klişe davranıyor?*

"Patron?" Dışarıdaki adamlar sinirlenmekten öfkeye dönüşünce kapı menteşeleri gıcırıyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar ve odayı kuşatmaya hazırlar.

"Üç." Jay'in eli benim elimi sıkıca kavrar ve kemiklerimi ezip geçer. Adrenalin damarlarında dolaşır, ta ki gücünün farkına varamayacak hale gelene kadar. "İki. Kapıdan dışarı. Sola. Ne kadar mermiye ihtiyacın varsa kullan. Artık polis değilim; senin hayatın benim için önemli. Onları değil."

"Tamam. Tamam. Tamam." Panik halimden kurtulmaya çalışırken kalbim hızla atıyor. Ben veri kızıyım, orkestratörüm, organizatörüm. Bazen sahaya çıkarım, ama nadiren kendimi açığa çıktığım bir durumda bulurum. "Yaralanma Jay. Ölme."

"Patron!" Bir kurşun kapıyı delip geçip topuklarımdan bir adım öteye düşüyor, ardından ikinci bir kurşun kapı kolu parçalanana kadar ateş ediliyor.

"Bir!"

Jay'in sesi kulaklarıma ulaşır ulaşmaz kapı birden açılır. Beni öne doğru çekince omzum ağrır, ama sonra topuğumda burkulur ve onun üç dediği sırada onları çıkarmam gerektiğini anlarım. Kurşunlar ateşlenirken ve kapıdaki adamlar bowling pinleri gibi devrilirken, ben de topuklu ayakkabılarımı çıkarıp koşmaya başlarım. Jay'in silahı çok gürültülüdür, bu yüzden beynimdeki arılar kulak zarlarımda arılara dönüşür ve kulüp müşterilerinin çığlıkları da buna katılır ve işitme duyumda yankı oluşturur.

Adamlar bize doğru koşuyorlar, ama Jay beni önüne atıyor, böylece koşarken sırtı beni koruyor. Beni vücuduyla koruyor, ama yirmi metrelik koridoru koşarken elini elimden bırakmıyor ve ben acil çıkış kapısına çarpıyorum. Trenton'un askerleri düzinelerce mermi ateşliyor, ama kulüp müşterileri her yöne koşup çıkışlardan dışarı dökülürken, tüm bunlar kaosun içinde kayboluyor.

Jay'i geceye doğru çekip yeraltı metrosuna doğru koşarken ateşi kolumu yakıyor. Trenler yer üstü sistemiyle değiştirilmiş, bu da bize görülmeden eve gitmek için mükemmel bir yol sunuyor.

Kar artık yağmıyor, ama hava hala dondurucu, burnumun ucunu yakıyor. Koşarken ayaklarım ağrıyor, küçük taşlar ayak tabanlarımı deliyor ve ıslak çimler parmaklarımı donduruyor. Ama koşmayı ve kulüp ile tüneller arasındaki adımları saymayı bırakmıyorum.

Bin metre. Bin adım.

Artık arkasına bakıp ateş etmeyen Jay hızlanır ve beni geçer. Ama eli benim elimi bırakmak istemiyor. Bacakları benimkinden daha uzun, kasları daha büyük, ama ciğerleri yaralı ve geniş vücuduna nefes vermekte zorlanıyor.

Ayaklarım ağrıyor, dişlerim takırdıyor, hızlanmaya, ona yetişmeye ve tökezlememi en aza indirmeye çalışıyorum, sonra tünelin girişine varır varmaz onu durdurup beton duvara çarpıyorum.

Nefesi ciğerlerinden hırıltılı çıkıyor, göğsü çok fazla çaba sarf ederek inip kalkıyor. "Nefes al, Jay. Yavaşla."

"Yapamıyorum." Çılgın gözleri panik içinde dönüyor. Trenton'un kemeri sıkıca bağlandığında olduğu gibi görünüyor. Öne eğilip ellerini dizlerine dayayarak nefes almaya çalışıyor. "Nefes alamıyorum."

Kafamı tünelden dışarı çıkarır ve kulübe doğru bakarım. Trenton'un adamları görünür olsa da, hiçbiri bu tarafa gelmiyor. "Tamam. Bir şey yok." Jay'in yanına dönüp omuzlarından tutup onu geri iterim. "Dik dur, nefes al, göğsünü aç. Kontrolünü sağlamalısın."

"Yapamıyorum."

"Evet, yapabilirsin! Hadi." Omzunu çekip onu tünelin karanlığına doğru çekiyorum. Önümde bir metre ötesini göremiyorum ama bu tünelleri yeterince yürüdüm, nereye gittiğimi biliyorum. Onun paltosunun altında titreyerek, kolundan tutup onu ileri doğru çekiyorum. "Yürü, bebeğim. Omurgasını düzelt. Derin nefes al. Derin nefes ver." Kolum ateş gibi bir acı ile yanıyor, ama buna odaklanmıyorum. Ben

Daha önce de incinmişim ve zamanım olduğunda bunu atlatmışım. Şu anda zamanım yok. "Ne biliyoruz? Trenton'dan ne öğrendik?"

"Trenton mu?" Nefesini dışarı verir, sonra tekrar içeri çeker ve göğsünden gelen hırıltı sesi beni endişelendirir. "Şey... Trenton. CAB. Asker. Otuz yaşında olabilir, elli yaşında da olabilir."

"Oh! Telefonu." Ellerimi ceketinin ceplerine soktum, sağda sakızlı şekerler, solda cep telefonu buldum. Telefonu çıkardım, ana ekran düğmesine bir, iki, üç kez bastım ama ekran açılmadı. "Kahretsin, kapıyı kırarken bozulmuş olabilir. Sorun değil." Aslında kendime konuşuyorum, düşünüyorum, plan yapıyorum. "Eve dönelim. Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var, o zaman bu telefonu açabilirim."

"Sen Ace misin?" Nefesi ısıklık çalmaya devam ediyor. "Sen Ace misin?" Aniden duruyor ve ben ağlamaya başlarken beni döndürüyor. Kolum sandığımdan daha kötü durumda ve ayaklarım ya betondaki su birikintilerinden ıslanmış... ya da kanıyor. "Sen Ace'sin!"

"Evet, şimdi sus. Trenton'un adamları buraya gelmeden yürümeye devam et. Eve gidince bunu konuşuruz."

"Hayır, konuşmayacağız. Şimdi konuşacağız. Bana yalan söyledin, Sophia!"

"Bana yalan söyledin, John D. Hamilton! Sen buzdolabı satmıyorsun."

"Güzel balerini koruyordum," diye bağıırır. "Senin ilgilendirmedeği bir dünyadan uzak tutarak doğru olanı yapıyordum. Sen bana yalan söylüyordun!"

"Seni koruyordum. Kim olduğumu bilmen gerekmiyordu."

"Beni kullandın!"

"Birbirimizi kullandık!" diye karşılık verdim. "Ben sana kardeşin konusunda yardım ettim, sen de benim işime yardım ettin. Bu iyi bir ortaklık değilmiş gibi davranma. Gerçek ortaya çıktı diye şimdi pişmanmış gibi davranma."

"Sen Ace'sin! Bu da demek oluyor ki iki yıldır konuşuyoruz!" Büyük eli kolumu sıkarak derimi kemiğe yapıştırdı. "İki yıl önce bana kim olduğunu söyleyebilirdin. Yine de sana yardım ederdim."

"Hayır, sen güzel balerinle flört eder, sonra da kadınları korumakla ilgili bir konuşma yaparak beni bir kenara iterdin. Yapmam gerekeni yaptım ve bu iş bitene kadar yapmam gerekeni yapmaya devam edeceğim."

"Sophia!"

"Sen bana ihtiyacın olan kadar bana ihtiyacın yok," diye öfkeyle söylüyorum. "Ben beyinim. Sen kasın. Apartmanımın kapısından her çıktığımda kas bulabilirim, ama benim becerilerime sahip birini asla bulamazsın, o yüzden şimdi saçmalamaya başlama. Yürü. Yürü! Donuyorum ve içeri girip ayaklarımı kontrol etmem lazım."

"Ayakların mı?" Öfkeden endişeye dönüşen gözleri yere kayar, ama ikimiz de onun ayaklarını göremeyeceğini biliyoruz. "Acıyor mu?"

Hala ayaklarımın en büyük varlığım olduğunu düşünmem çok komik. Eskiden, dansçı olmayı düşündüğüm zamanlarda öyleydi, ama şimdi sadece ayaklarım. Şu anda en çok ihtiyacım olan şey beynim; beynim, zirveye çıkmamızı ve bu imparatorluğu sona erdirmemizi sağlayan şey. Yine de, ayaklarımın yaralanmasından duyduğum korku, midemi bulandırıcaya kadar beni rahatsız ediyor. "Ben iyiyim, ama bu paltonun altında sadece iç çamaşırı giyiyorum ve cildimde başka bir adamın kanı var. Eve gidip duş almak istiyorum."

Eve yürümemiz sadece yirmi dakika sürüyor. Benson binasının merdivenlerine girip yukarı çıktığımızda, Jay'in nefesi normale dönmüş ve ayaklarım artık ağrımıyor... donmuş durumda.

Bir kat, sonra iki kat. Jay üç katı geçerken ayaklarını yere vuruyor ve sanki onu terk edip kaçacağımdan korkuyormuş gibi dört katı hızla geçiyor. Daireme girip kapıyı çarpıyoruz ve o oturma odasına gidip ısınmak için kollarını ovuştururken, ben sadece kapıya yaslanıp tavana bakıyorum.

Bu gece bir adamı incittim. Onu neredeyse boğarak öldürecektim. Sonra Jay'in benim başladığım işi bitirmesini izledim.

Nadiren ellerimi kirletirim; işimi halletmek için masamdan nadiren kalkarım, ama bu gece dans etmek, cezbetmek ve sonra tuzağa düşürmek zorunda kaldım. Ama en kötüsü, başka bir adamı incitmekten daha kötüsü, Jay'in kim olduğumu öğrenmiş olmasıydı

kim olduğumu öğrenmiş olması ve eve kadar olan yol boyunca, güvensiz gözleri sanki yepyeni bir insanı kataloglamak istercesine üzerimde dolaşıp durmasıydı.

Onu aldattım, ama pişman değilim. "Sophia?"

"Evet." Gözlerimi indirip, dairenin diğer ucunda duran onunla göz göze geliyorum. Trenton'un kanıyla kaplı, elleri titriyor, gözleri çılgınca bakıyor. "Evet. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Duş alacağım." Onun yanından geçip, o bana uzandığında sağa doğru uzun bir adım attım. Dokunulmak istemiyorum. Konuşmak istemiyorum. Bir saat yalnız kalıp biraz yas tutmak ve sonra bir adamın daha ortadan kaldırıldığını ve Ellie gibi kızlara artık zarar veremeyeceğini bilerek biraz rahat nefes almak dışında hiçbir şey istemiyorum.

"Bebeğim?" Jay beni banyoya kadar takip eder ve ben onun paltosunu yere bırakıp muslukları açtığımda hiçbir şey söylemez. Trenton'un kanı göğsümü ve karnımı kaplamıştır; aptal mücevherli bikinimi çıkarıp çöpe attığımda kaşıntılı ve endişeli hissederim. "Sophia?"

"şu anda konuşmak istemiyorum."

"Kurban olmadığını söylemiştin." Gömleğini çıkarıp yere atıyor. "Hiç tecavüze uğramadığını veya incinmediğini söylemiştin, o zaman neden bu adamları avlıyorsun?"

Sıcak duşun altına girip başımı geriye eğiyorum, su sağlarımdan ve yüzümden akıyor. Perdeyi kapatmıyorum, çünkü izin versem de vermem de o içeri girecek.

"Sophia! Cevap ver lanet olası!"

"Hiç incinmedim." Aşağıya bakıp Trenton'un kanının cildimden akıp giderken giderden aşağıya aktığını izliyorum. "Önemli birinin izleyeceği ilk dansım için hazırlanırken on yedi yaşındaydım. Büyük bir sahnede, önemli kişilerle birlikteydim. Çok prestijliydi," diye mırıldanıyorum. "Bir sonraki Anna Pavlova olmam gerekiyordu. Dünyayı dolaşacak, bir dans okulu açacak ve ihtişamımla ün salacaktım." O kot pantolonunu çıkarıp arkamdaki duşa girdiğinde başımı salladım, ellerime sabun sıkıp göğsüme sürdüm. "New York'ta yaşıyordum ve dünyanın en prestijli dans okuluna gidiyordum. Ellie, küçük kız kardeşim, bahar tatilinde beni ziyarete gelmişti. O

On beş yaşındaydı, ama dans da edebiliyordu, bu yüzden beni görmek, okulumuzu görmek, geleceğinin nasıl olacağını öğrenmek istedi.

"Bebeğim."

"Bana dokunma." Bir adım öne çıkıp ellerini kalçalarımından çekti. "O on beş yaşındaydı, Jay. Olgunlaşmamış değildi, partilere gitmiyordu, risk almıyordu. Bize dondurma almak için dairemde iki kapı öteye yürüdü ve birdenbire ortadan kayboldu."

Dönüp gözlerine bakıyorum. "Terliklerimi çıkarıp spor ayakkabılarımı giymem için harcadığım sürede çalındı. Geçen hafta sen gizlice girdiğinde olduğu gibi, dairemde dans ediyordum. Atıştırmalık bir şeyler istedi ve market iki kapı ilerideydi, ben de ona birazdan geleceğimi söyledim."

"Onun güvende olacağına güvendin, Sophia. İki kapı ötedeki bir dükkândı. Bu senin hatan değildi."

"Benim hatam olmadığını biliyorum!" Kapıya doğru kolumu uzattım. "Onların hatasıydı! Trenton, Cole, Stan ve en tepede oturan ve on beş yaşındaki güzel kızları satın alan herifler gibi adamların hatasıydı. Bu yüzden seni kullandım ve bu yüzden üzgün değilim. Senden özür dilemeyeceğim, Jay. Sana özür borçlu olduğumu düşünüyorsan siktir git. Gitmek istiyorsan git. Aldatma ya da kırılan güven hakkında atıp tutmak istiyorsan, yap. Ama bunu benden uzakta, kendi dairenizde yap."

"Bana özür borçlu olduğunu sanmıyorum." Bileğimi tutup öne doğru çekerek kolumda uzanan sarmaşıkları görmeye çalışıyor. *Kanatların hazır, ama kalbim hazır değildi.* "Küçük kız kardeşin."

"Sen kardeşini korumak için buradasın. Ben ise Ellie'nin ölümüne karışan herkesi yakalamak için buradayım. Kardeş endişesini anlayabileceğini düşündüm."

"Anlıyorum." Kolumu kaldırıp bileğime dudaklarını bastırıyor. Ön koluma. Omzumun üst kısmına. "Sana kızgın değilim, bebeğim. Şok olmuştum, kafam karıştı, ben... tamam," diye gülüyor. "Biraz kızgındım. Ama sanırım çabucak kabullendim, değil mi?"

"Tünellere kadar."

Beni kendine çekip göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştırır. "Bir anlık bir şey oldu, ama şimdi geri döndüm. Senin dünyanı daha iyi hale getirmek için buradayım. Çok üzgünüm, Sophia. Küçük kız kardeşin için çok üzgünüm."

Nefesim boğazımda takılır ve hıçkırıkla çıkar. "Kardeşin hala hayatta."

"Evet, öyle. Onu asla ele geçirmelerine izin vermeyeceğim."

"Ellie asla geri dönmeyecek." Sıcak gözyaşları düşer ve duş suyuyla karışır, ta ki o beni kendine çekip göğsüne yaslanarak ağlamama izin verene kadar. "O daha bir bebektir, Jay. Kaçırıldı, satıldı, istismar edildi, tecavüze uğradı. Onun için kolay bir ölüm değildi. Trenton'unkinden ya da seninkinden bile kolay değildi. Bu ona acı vermiş olmalı. Çok korkmuş olmalı."

"Kes şunu." Beni göğsüne sıkıca bastırır ve sakinleştirir. Tabuttaki cesedini hiç görmedik. Düzgün bir şekilde veda edemedik. Tabutunu çivilediler ve annemle babama bakmamaları için uyardılar.

"Onu o kadar kötü incittiler ki, Jay, onu görsek bile tanıyamazdık."

"Onların ona yaptıklarını düşünmeyi bırak, bebeğim. Artık acı çekmiyor. Artık hiçbir şey hissetmiyor."

"Bunu düşünmeden duramıyorum!" Onu geri itmeye çalışıyorum, ama o her zaman benden daha güçlü olacak. Her zaman daha geniş, daha büyük, daha hakim olacak. "Ona bunu yapanı bulmam lazım, sonra ona zarar verirken gözlerinin içine bakmam lazım. O ölene kadar durmayacağım."

"Sana yardım edeceğim." Dudakları şakağımdan geçip başımın üstüne doğru ilerliyor ve kulağımın arkasına gömülüyor. "Sana yardım edeceğim, söz veriyorum. Kim olduğunu öğrendiğim için bu iş burada bitmeyecek. Beni öldürttüren adam, kardeşimin başına da ödül koydu. Vazgeçmeyeceğim, söz veriyorum."

"Sadece durumu düzeltmem lazım," diye dövmeli göğsüne fısıldadım. "Bunu değerli kılmam lazım. Onu gururlandırmam lazım."

Islak saçlarım sarkık bir şekilde bornozla yatağımda oturuyorum ve bir ayağımı yukarı kaldırmış, antiseptik krem ve yara bandı ile uğraşıyorum. Kendimi

bir şeyden kestim kendimi — taş, cam, her neyse. Ama evde halledemeyeceğim bir şey değil.

Dansçı ayaklarım yarın yine dans edecek.

"Onu kaçırdıklarını söyledin..." Jay temiz kot pantolon ve uzun kollu gömlek giymiş, dairemi dolaşıyor. Saçları ıslak, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve gözleri çılgın. "Onu kimin kaçırdığını nereden biliyorsun Soph? Sen sadece dondurmasını bekleyen bir dansçıydın. Onların olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni de kaçırmaya çalıştılar."

"Ne yaptılar?" Aniden durup döndü. "Ne zaman?"

"Kaçırıldıktan üç gece sonra, hala kayıpken, onun izlerini takip ettim: evimin kapısı, mağazanın kapısı, evimin kapısı, mağazanın kapısı, milyonlarca kez. Annem ve babam şehirde onu arıyorlardı. Ben BumFuck Albuquerque'de büyüdüm, ama ben aradığımda hemen geldiler. İçeride kalmam söylendi, ama tabii ki ben de onu aramaya çıkacaktım. Gündüz o dükkana girdim, ama hiçbir şey yoktu. Akşam yemeği vaktinde oraya gittim, ama hiçbir şey yoktu. Sabahın ikisinde oraya gittim..."

"Sophia! Sen on yedi yaşındaydın. Yatakta olman gerekirdi."

Gözlerimi devirip sol ayağımın tabanına yeni bir kat merhem sürmeye devam ediyorum. Derisi açılmış ve uyuşukluk geçmeye başlamış. "Onları buldum. Onlar da beni buldu." Omuz silkiyorum. "İkisi vardı, ikisi de Cole Fenney gibi. Sıska, kokuşmuş, aptal. Beni yakaladılar ve sanırım kısmen şokta olduğum için, ama aynı zamanda buna hazırlıklıydım, anlarsın ya? En azından Ellie'den daha hazırlıklıydım. O olgun biriydi, ama masumdu, anlıyor musun? Akıllıydı, ama güvenilirildi, bu yüzden muhtemelen ona sevmesi için bir kedi yavrusu tutmuşlardır ve o da onlara yaklaşmasına izin vermiştir." Gözlerine bakıyorum. "O aptal değildi, Jay. Ama güvenilirildi. İnsanların kötü yanlarını görmek istemiyordu, altın dişli ve ağız kokan insanlar bile."

"Sana ne yaptılar, Soph?" Ellerini ceplerine sokuşu, omuzlarını kamburlaştırışı ve iri gözlerinin parıldayışı... Sanki bir köpek yavrusu ya da çocukmuş ve bu da bir yatmadan önce anlatılan hikayeymiş gibi. Bana karşı sorumluluk hissettiriyor, sanki o benden daha yaşlı, daha iri, dünyayı daha iyi tanıyan ve ölümcül birisi olmasına rağmen, geceleri onu yatırmam gerektiğini hissettiriyor.

"Beni o dükkânın arkasından yakaladılar. Küçük bir marketti, fiyatların yüksek olduğu ve dondurucuların altında hamam böceklerinin koştuğu 24 saat açık dükkânlardan biriydi. Ama dondurma kapalı bir kapta, değil mi? Bu yüzden böcekleri pek umursamadık. Oraya girdim, dondurucuların yakınında, en arkada dolaştım. Sonunda geldiler. Yanlarında bir sorun havası taşıyorlardı, sanki havadaki değişikliği hissetmişim gibi. Ayrıldılar ve farklı koridorlardan geldiler, sanki beni tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. İçgüdülerim bana Ellie'ye olanların aynısının olduğunu söylüyordu, bu yüzden bir dakika kadar bunun olmasına izin verdim."

"Sophia!" Bağırışı dairemdeki duvarlardan yankılanıyor ve beni irkiltir. "Delirdin mi sen? On yedi yaşındaydın ve onların seni almasına *izin mi verdin?*"

"Yapmam gerekeni yaptım!" diye karşılık veriyorum. "Başka nasıl bulabilirdim onu? Başka nasıl neler olduğunu öğrenebilirdim?" Ayağımı indirip diğerini kaldırarak aynı işlemi tekrarlıyorum. "Üzgün değilim, Jay. Ve sekiz yıl sonra burada oturup yaptıklarımı sorgulamayacağım. Beni mağazadan yakaladılar ve gözlerim tezgahın arkasındaki kasiyerle buluştuğunda, onun ilk adımım olduğunu anladım. Onların ne yaptığını biliyordu ve arkadaki acil çıkış kapılarının açıldığında kimseyi uyandırmayacak şekilde ayarlamıştı." Derin bir nefes alıp, ağrıyan ayağım zonklarken tıslayarak nefesimi veriyorum. "Beni dışarıya, yedi koltuklu ama koltukları olmayan bir minibüse bindirdiler. Beni içeri attılar ve bağlamaya çalıştılar, ama dansçı ayaklarım mahvolana kadar tekmeledim, tekmeledim, tekmeledim. Kaçtım, ama kaçarken ceplerinden plakaları ve kimlikleri aldım."

"Onları çaldın mı?"

Omuz silkiyorum. "Çaresiz bir kızın yapabileceği şeyler çok komik. Kız kardeşimi bulmam gerekiyordu, bu yüzden küçük kasabanın uslu kızından şu anki halime dönüştüm."

"Şu anda kimsin, Soph?"

Gülmeden güldüm. "Ben bir katilim. Bir hacker. Bir hırsız. Ben bir kanunsuzum, çünkü polisi aramak yerine, kendim yapamadığım şeyleri halletmeme yardım edecek kaslı adamlar buluyorum."

"Ben senin kasınım."

"Evet. Onların izini takip ettim. O gece kaçıktan sonra eve gittim, temizlendim, *şüphelerimi* polise ilettim, ama başıma gelenleri kimseye anlatmadım, sonra araştırmaya başladım. İyiydi. Yaşıma göre hatta harikaydım. Ama şimdi daha iyiyim. Bulmacalara ilgim vardı ve derinlemesine araştırma yapma motivasyonum vardı. Bir gecede bir şey olmadı, ama oluyordu. Ellie'nin cesedi kaybolduktan yirmi dokuz gün sonra bulundu. Otuzuncu gün, dükkana geri döndüm ve tezgahtar beni tanıdığında gülümsedim." Şimdi gülümsüyorum ve onun domuz gibi çıglık attığını hatırlıyorum. "Ben sadece zayıf bir dansçıydım, onun korkması için bir neden yoktu. Ama o benim öldüğümü sanıyordu, bu yüzden içeri girip gülümsediğimde, yemin ederim, altını ıslattı."

"O bir hayalet görüyordu."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Evet. Ben bir hayalettım ve ona zarar vermekten zevk alıyordum." Jay'in gözlerine bakıyorum. "O insanlar geceleri nasıl uyuyabiliyorlar? Nasıl olur da her gün o dükkanda durup kızların kaçırılmasına izin verir ve hiçbir şey yapmaz?"

"O insanlar..." İç çekerek, yatağımın önüne çömelene kadar ilerler ve yaralı ayağımı sıcak ellerine alır. "Bilmiyorum Soph. Nasıl uyuduklarını bilmiyorum. Para güçlü bir motivasyon kaynağıdır, ama yine de... Bilmiyorum."

"Şey..." Omuz silkiyorum. "Her neyse. Onu takip ettim, peşinden gittim, deliye çevirdim. Aslında ona dokunmadım, saçının tek bir teline bile, ama onu takip ettim. Ve kaçmak için sokağa çıktığında... Muhtemelen ona gelen kamyonu uyarmak için vaktim vardı."

Jay'in dudakları yukarı kıvrıldı. Sanki benim cinai yöntemlerim onu etkilemiş gibi. "Vahşi. Şu anda korkmuş muyum yoksa tahrik olmuş muyum bilmiyorum. Sanırım ikisinden de biraz var."

"Sen hastasın," diye gülüyorum. "Korkmalısın. Bu bir oyun değil, Jay. Ben de onlar kadar kötüyüm; insanları öldürürüm, onlara dokunsam bile. Onu o sokağa zorla götürdüm ve seni tepenin üzerine bıraktım. Tetiği çeken ben olmayabilirim, ama her şeyi ben planlıyorum."

"Onlar masum değiller, bebeğim. Bu yüzden tetiği çekiyorum. Biz normal bir hayat yaşamıyoruz..." Sözlerini düşünür. Kaşlarını çatır. Biraz daha düşünür. "Biz normal, banliyöde yaşayan, *anne ve babası olan bir hayat* yaşamıyoruz

. Normal bir hayat sürme lüksümüz yok. Ama yaptığımız şey de yanlış değil."

"Teknik olarak, kanun buna katılmayacaktır."

"Evet, ama kız kardeşin yine de yaralandı ve ben yine de öldürüldüm. Kane hala bir hedef. Ve o kadınlar hala vadideydi. Bazen kanun, bizim yapabileceğimiz şeyleri halledemez. O yüzden biz onlar için yapıyoruz ve dünyayı pisliklerden arındırıyoruz. Pişman değilim."

Karşımda duran adam gömleğini çıkarıyor, sonra da kot pantolonunu çıkarıyor. Bu bir baştan çıkarma değil, sadece battaniyemi geri çekip bana yardım etmeden önce yapması gereken şeyler. "Gizlice içeri girip dansını izlediğim için seni korkuttuğum için özür dilerim."

Başımı göğsüne yaslayıp parmağımı karnındaki yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu, sekiz yıldır ilk kez dans ettiğim zamandı," diye itiraf ediyorum. "Ellie kaçırıldığında birdenbire bırakmıştım, sonra yeni görevim hayatımı tamamen ele geçirdi. Farkına varmadan bir ay, sonra altı ay dans etmeden geçmişti. Eskiden her gün dans ederdim, bu yüzden bu aylık dönüm noktaları benim için çok önemliydi. Bir yıl geçti, sonra iki yıl. Dans kariyerim bitmişti, ama Ellie'nin intikamını alma görevim daha yeni başlıyordu. Sonra... Bilmiyorum. Lokantada benimle konuştun. Benimle konuşmaman gerekiyordu, Jay. Buraya iş için gelmiştin ve güzel balerinle konuşmaya başladın."

Kıkırdayarak dudaklarını saçlarımin üstüne bastırdı. "Ne kadar çelişkili hissettiğimi bilemezsin. Ace'in senaryodan saptığım için beni pataklayacağını düşündüm. Ne kadar da aptalım, değil mi? Sen Ace'sin ve şimdi neden bana bu kadar kolay Jay diye seslendiğini anlıyorum. Çok doğaldı, Soph. Sanki gerçek beni tanıyormuşsun gibi."

"İki yıldır seninleyim. Gerçek seni tanıyordum; Bishop kardeşleri tanıyordum; kokain bağımlısı halini tanıyordum, sonra iyileşen halini."

"Sophia?"

"Mmm?"

"Nasıl para kazanıyorsun?"

Burun kıvırdım. "Nasıl yapıldığını çabuk öğrendim... Boş zamanlarımda borsada oynuyorum diyelim."

"Tamam, öyle diyebilirsin. Ama gerçek ne?"

"Şey... Cole Fenney, Trenton Neal, Peter Aguilar ve diğer serserilerin hesaplarını hackliyorum ve istediğim her şeyi alıyorum. Onlar paralarını hak etmiyorlar ve zaten yakında ölecekler. Paralarının onlara bir faydası yoktu."

"Ne kadar vahşi." Gülüyor ve beni yanına sıkıca sarıyor. "Sana hiç bu kadar çekici gelmemiştim Soph. Benim Küçük Dansçım bir psikopat ve kan gördüğünde ağlamıyor."

"Kapa çeneni."

"Birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağız, bebeğim. Bu çılgınlığa katlanabilecek başka kimse yok bu gezegende."

"Kapa çeneni!" Dönüp uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o beni tekrar çekince *geri* geliyorum. "Biz birlikte değiliz, Jay. Biz sadece birbirimize cinsel olarak çekilen iki insanız. Yatakta benzer ihtiyaçlarımız var, aynı libidoya ve yatak dışında da aynı iştahla sahibiz. Bu bir çıkar ilişkisi."

"Bu ilişki utançla anılacak bir ilişki. Seni şimdi ele geçirdim ve bir keresinde sana evlenme teklif ettim bile."

Onu istediğim gibi vurmak yerine, ona sokulup gülmemi saklıyorum. "Seninle kolaylık için evlenmiyorum. Ya da yemek için. Ya da sıcaklık için. Bunun için şehre geri dönüp sarışınını bulabilirsin."

Ve bu düşünce tek başına göğsümü ağrıtıyor.

Beni onu tutmak istememe neden olduğu için siktir et.

PLANLAR

JAY

"Kalk, Soph." Benson deposunu çevreleyen çok katlı binaların arasından güneş doğar doğmaz onun uyluğuna vuruyorum. İki saat uyudum, yedi protein barı yedim, saatlerce onun bilgisayarında oturup tüm T-I-T-I-E-S şifrelerini denedim ve hacker'ın bilgisayarını hacklemek için elimden geleni yaptım.

Elimde sadece ekran koruyucusu vardı, ki o da aslında benim dairemdeki güvenlik kamerası görüntüleri idi.

"Sophia! Uyan." Battaniyeyi çekip attım ve çıplak poposu *orada* yatarken planlarımı yeniden gözden geçirdim.

"Git buradan. Uykum var."

"Uykum yok." Yatağa diz çöküp bacağını okşadım. Uyluklarını yavaşça ayırdım, o bana direnir bacaklarını tekrar sıkıca kapattığında sııttım. Oynuyordu. Yatağa diz çöküp bacaklarının arasına girdim, bacaklarını ayırdım ve o kıkırdadığında sırtına bir öpücük kondurdum, sonra parmaklarımı ıslak sıcaklığına kaydırđım ve o inlediğinde omzunu ısırdım.

"Açım Soph. Yemek için, senin için." Parmaklarımı içeri sokup çıkardım. Yavaşça, işkence edercesine, ve bana hareket alanı açmak için kıcını daha yükseğe kaldırdığında sııttım. "Seni yiyeceğim. Yüzüme boşalmanı sağlayacağım, sonra da sikime. Ondan sonra gerçek yemek yiyeceğiz."

"Tamam." İç çekerek, uyuyormuş gibi yapmayı bırakır, dizlerinin üzerine çöker ve kıcını uzatır. "Çabuk ol."

Eşofman giyiyorum, bu da onu aşağı kaydırıp sikimi serbest bırakmamı kolaylaştırıyor. Parmaklarımı amının içine kaydırırken, diğer elimle sikimi kavriyorum ve her çekişimi zamanlayarak ikisini aynı anda yapıyorum. Öne eğiliyorum, böylece sikimin ucu kış deliğine değıyor ve inlemeleri

çaresiz inlemelere dönüştü. "Bugün özel bir şeyin başlangıcı, Minik Dansçı. Doğru bir başlangıç yapmalıyız."

"Tamam." Dirseklerine dayanarak yüzünü yastığa gömer. Başını sallayarak, sanki kendini mızraklamak istercesine elime doğru itilir. "Tamam. Acele et."

"Ne kadar sabırsızsın." Kıkırdayarak parmaklarımı amından çekiyorum ve onun kaybettiklerine haykırışından büyük zevk alıyorum. O şikayet etmeden önce, sikimi derinlemesine sokuyorum ve başı duvara çarpana kadar onu öne doğru itiyorum. "Bana sert davranabilirsin, değil mi Soph? Yatakta sana acı çektirdiğimde hoşuna gidiyor." Sertçe içeri giriyorum ve o benim saldırıma karşı koymak için ucunu kavradığında sırtıtıyorum. "Sana şaplak attığımda hoşuna gidiyor ve seni çığlık attırdığımda bayılıyorsun." Kalçalarını kavriyorum ve onu bir köpek gibi beceriyorum.

"Evet." Nefes nefese kalır. "Yatakta beni ağılattığında çok hoşuma gidiyor."

"Ne yaramaz kızsın." Açık avucumu kıkına vuruyorum ve amcığı beni sıkıca sıktığında inliyorum. "Sen benim yaramaz kızımsın, değil mi Sophia?"

"Evet."

"Sadece

benim

misin?"

"Evet."

Kalçalarını tutup geri çekiyorum, böylece çarpışıyoruz. Beni tamamen içine alıyor. Beni yutuyor ve daha fazlasını istiyor, ve ona acı verdiğini bilsem de, durmamı söylemiyor. "Seni saklayacağım, Sophia. Seni sonsuza kadar saklayacağım." Uyluklarım yanana kadar akılsızca onu sikiyorum. Her çarpışmamızda çığlık atıyor, elleri çarşafı yumrukluyor, ama her seferinde geri itiyor. Yatakta benim eşim. Küçük, narin ve güzel, ama fare değil.

"Jay..." Beni sıkıca sarar ve yastığına ağılar. "Siktir! Jay."

"Evet, güzelim." Testislerim çekilip boşalmadan önce hızlıca çekiyorum. Kondomum yok ve almaya da niyetim yok. Soph, kaybettiklerine başını kaldırıyor. Katil gibi gözleri benimkilere bakıyor, ama ben sikimi onun kıkına dayayıp, öfkesi tam bir paniğe dönüşene kadar yavaşça içeri sokuyorum.

"Oh, lanet olsun."

"Panik yapma, bebeğim. Beni içeri al."

Yavaşça içeri girerken, o yastığa dönüp yüzünü gömüyor. İlk seferinde sert davranmayacağım. Onu tokatlamak ve incitmek istiyorum. Ama onu parçalamayacağım ve gerçekten incitmeyeceğim. "Beni dışarı itmeye çalış, Soph. Kaslarınla beni dışarı itmeye çalış."

Direnışten açılmaya ve beni içeri almaya doğru bir değişim hissediyorum. Çığlık atıyor ve çarşafı yumrukluyor, ama aynı anda inliyor ve bana karşı itiyor. Nefes nefese, sallanıyor ve penisimi bir santim bir santim içeri alıyor.

"Çok sıkı, Sophia. Delice sıkı."

"Devam et." Elini bacaklarının arasına getirip parmaklarını amına sokuyor. Parmaklarının içeri girip çıkarken sikimi okşadığını hissediyorum; bizi ayıran tek şey, kıcı ile amı arasındaki duvar. "Aman Tanrım! Tanrım. Devam et."

"Tanrı değil, Tiny Dancer. Ve İsa da değil." Onun içine giriyorum ve nefes almak için duruyorum. "Çok sıkı." Yavaşça dışarı çıkarken, orgazmımın beni parçalamasını engellemek için nefesimi tutuyorum. "Benim için boşal, Soph. Acele etmen gerek."

"Daha hızlı hareket et." Eli vücudunun altına kayıyor. "Artık hareket edebilirsin."

En ucuna kadar geri çekip tekrar içeri giriyorum ve başımı geriye atarak haykırıyorum. "Siktir, Sophia!"

"Çok iyi," diye inliyor. Benim hareketlerim ona göre çok yavaş olduğunda geri itiyor, benim sikimi kıcının derinliklerine yerleştiriyor, çığlık atıyor, sonra tekrar ileri doğru hareket ediyor, ta ki beni sikene kadar.

Nefesimi tutup boşalmamak için elimden gelen tek şey bu.

"Geliyorum, Jay. Geliyorum... ah!" Beni sıkıca kavrar, sikimi sağar ve aynı anda boğar. Vücudu spazmlar geçirir; omurgası kavrar ve inlemeleri çığlıklara dönüşür, ben de onun içine derinlemesine girip onu doldururum.

"Aman Tanrım." Orgazmı sona erdiğinde yere yığılır, göğsünü yatağa bırakır ve yastıkla kendini boğar.

Kıcını yukarıda tutar, benim penisim hala içinde atıyor. "Siktir, Jay."

"Mmm." Öne eğilip sırtının ortasına, omuz kemiğine, boynunun arkasına öpücükler yağdırıyorum. "Sen sadece uyum sağlıyorsun, değil mi? Geri adım atmıyorsun."

"Asla." Nefesi hızla girip çıkıyor, genişleyen ciğerleri göğsünü kaldırıyor. "Sadece kaybedenler geri adım atar."

Burun kıvrarak, yavaşça geri çekilirim ve o an geçtiğine göre ona zarar vermemeye çalışırım. Vücudu gerilir, ama yumuşayan penisim dışarı çıkar çıkmaz, yatağa yığılır ve iç çeker. "Mmm. İtiraf etmek istemem ama bu çok iyi geldi."

"İkimiz adına da itiraf ederim." Yanıma uzanıp yüzündeki saçları çekiyorum. "Bu gerçekten harikaydı. Kesinlikle tekrar yapacağız."

"Acıdı." Sorgulayan bir şekilde kaşımı kaldırıyorum, bu da dudaklarını seğirtiriyor.

"Ama sadece birazcık."

"Sen benim küçük ucubemsin, değil mi?" Elimi uzatıp, başparmağımın ucuyla onun güçlü çenesini okşadım. Dün gece Trenton'un sırtından düştüğünde kafasının çıkardığı sesi hatırlıyorum. Sallanışını ve başının dönmesini hatırlıyorum. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, bütün gece uyumak zorunda olmadığım için. Böylece onu izleyebiliyorum. Böylece onu güvende tutabiliyorum. "Sana acı çektirmemi seviyorsun, değil mi?"

"Belki." Kızarak dudaklarını büzüp gülümsüyor. "Daha önce buna ayak uydurabilen bir erkekle tanışmamıştım."

Ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Diğer erkeklerden bahsetmiyoruz, Sophia. Benim öncesinde hiç var olmadığın gibi davran."

Kıkırdarak yanıma dönerek yüz yüze geliriz. Elini alnıma getirip yara izimi okşar ve uzun bir süre sessizlik içinde inceledikten sonra, hayatımın son iki yılını hatırlamam için bana bir dakika verir, ama Ace'in bir erkek olduğunu düşündüğüm yeri Sophia ile değiştiririm.

O her şeyi gördü. Kadınları, uyuşturucuları, Abel'ı, kardeşimi gördü. Ölümümü gördü.

"Bu olduğunda ödümü kopardın," diye itiraf ediyor. "Yemin ederim, kalbim göğsümden fırlayacak sandım."

"Beni kulüpten çıkardın mı?" Aslında o günle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir arkadaşımın kanepesinde uyuduğumu hatırlıyorum; bir sonraki dozumu o kadar çok istiyordum ki, bir şeyler hissetmek için kahve çekirdeklerini bile yemeye razıydım. Kaçtığımı hatırlıyorum, çünkü o gün arkadaşım beni rehabilitasyon merkezine gönderecekti

. Ama rehabilitasyona gitmek Kane'den ayrılmak anlamına geliyordu. Bunu yapamazdım, bu yüzden kaçtım; saklandım; kendimi onun kız arkadaşını kollarımda tutarken yanan bir kulüpte buldum.

Sonra kendimi burada, hastanede, başım çok fena ağrıyarak buldum.

"Beni nasıl çıkardın?"

"Senden başka kaslarım da var." Dudakları seğirdi, ama parmağı saç çizgimi okşamaya devam etti. "Sen bayılır bayılmaz onu içeri gönderdim, seni hastaneye götürdüm, benim John Doe'mun Jay Bishop olduğunu anlamadan seni buraya naklettirdim..."

"Dur, dur, dur, dur." Bileğini tutup hareketlerini durdurdum. "Geri dön."

Koyu renkli gözleri parıldadı.

"Hm?" "Başka kasların mı var?"

O kıkırdar. "Tabii ki. Ben asla hazırlıksız yakalanmam."

"Diğer kaslarınla yatıyor musun, Sophia? Onlar için dans ediyor musun? Çünkü evet dersen, bir grup kas yığını kamyonun önüne itebilirim."

"Hayır." Öne eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurur, sonra dudakları göğsüme degecek şekilde uzanır. "Uzun zamandır bilgisayarımınla ciddi bir ilişkim var. Erkekler çoğunlukla beni rahatsız ediyor."

"Ama ben değil miyim?"

"Özellikle sen," diye gülüyor. "Sen hepsinden daha sinir bozucu olabilirsin. Morse kodunu çözemeyeceğimi mi sanıyorsun? Tavana vurduğunda hamburger istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kıkırdayarak, parmak uçlarını dudaklarıma götürüp ısırırım. "Bilmiyordum, ama centilmenlik kurallarını uyguladığım için memnunum, çünkü oral seks isteyecektim."

"Domuz."

Omuz silkiyorum. "Az önce bilgisayarını gördüm." "Bilgisayarımı mı?"

"Evet. Dairemin güvenlik kamerası görüntülerini gösteren bilgisayar. Beni izliyor muydun?"

Gülümseyerek cevap verdi. "Seni görebildiğimi söylemiştim. Her şeyi görebildiğimi söylemiştim."

"Yukarıdaki seksi balerin için mastürbasyon yaparken beni izledin mi?"

Nabzı hızlanıyor. "Birkaç kez."

"Ne yaramaz kızsın," diye gülüyorum. "Yemin ederim, seni Ace olarak kabul etmekte zorlanıyorum. Onu hep erkek sanmıştım."

"Neden?" Dirseklerini yere dayayarak gözlerimin içine bakar. "Kadınlar akıllı olamazlar diye mi? Kadınlar senden üstün olamazlar diye mi? Kadınlar..."

"Çok mu konuştum?" Bana vurmak için geriye doğru sallanan yumruğunu yakaladım. "Kadın düşmanı olmak istemedim, bebeğim. Sadece öyle olduğunu düşündüm." Onu geri çekip başını göğsüme yasladım. "E-postalar, bilmiyorum, sanki yine bir asker çocuğuymuşum gibi, babam emirler veriyormuş gibi hissettirdi. Ace'in bir erkek olduğunu varsaydım ve öyle devam ettim. Sonra dün gece seni gördüm, ama yine de senin Ace olduğunu düşünmedim; senin lanet bir striptizci olduğunu düşündüm. Başka erkekler için kıcını salladığın için kızgındım, ama yalan söylediğin için hiç kızmadım."

"Önceliklerin tamamen karışmış."

"Hayır." Parmağımı çenesinin altına koyup, dudaklarımı dudaklarına değdirebilecek kadar yüzünü yukarı doğru çektim. "Önceliklerim gayet iyi. Hazır lafı açılmışken..." Yine poposuna bir şaplak attım ve yarım saat önce yapmaya çalıştığım şeyi yeniden denedim. "Kalkmalısın. Ginnie'ye gidiyoruz. Veda edebilirsin, sonra yola çıkacağız."

"Yola çıkmak mı?" Oturur. "Nereye yola çıkacağız?"

"Kane programı bıraktı, Soph. Hedefimiz onu arıyor, bu yüzden kuyruğumuzu kovalamak yerine Kane'in yanına gidiyoruz." Bunu söylemek içimi parçalıyor, ama "o bizim yemimiz."

"Hayır. Sorunumu çözene kadar bu şehirden ayrılmayacağım. Sen gidebilirsin, sanırım. Ama ben kalacağım."

"Aynı sorununuz var, Soph. Aynı adam. Ve o adam yakında Kane'in kaçtığını öğrenecek. Sen haber aldıysan, o da alacak."

"Onun adı için anahtar kelime aramaları ayarladım, Jay. Federal veritabanlarını hackledim ve onun adı geçtiğinde uyarı alacağım şekilde aramayı ayarladım. Ama bu konuda hiçbir haber yok."

"Birincisi," ayağa kalkıp eşofmanımı düzeltiyorum. "Bu çok yasadışı, Soph. O kadar yasadışı ki, yakalanırsan süper maksimum güvenlikli hapishaneye girebilirsin."

Eskiden polismişim ve bu bilgi içimi ürpertiyor."

O sırtarak, "Yakalanmayacağım. Ben çok zekiyim." der.

"B: Bu bilgileri nereden öğrendiğini bilmem gerek." Onu işaret ettim, sonra NASA'nın kullanabileceği bir şeye benzeyen V şeklindeki masasını işaret ettim. "Konuşacağız ve baban annenin içine boşaldığı andan şu ana kadar tüm hayat hikayeni anlatacaksın. Her şeyi bilmem lazım, hatta onun doğum hikayesini ve onun vajinasından mı yoksa güneş tavanından mı çıktığını bile bilmek istiyorum, çünkü detayları öğrenmeden ne olup bittiğini anlayamıyorum."

Küçük burnu kırışır. "İğrençsin."

"Ve üçüncüsü: Adamımızın, senin kontrol ettiğinden emin olduğun veri tabanlarının sahipleri için çalıştığını zaten tespit ettik. Sen arama yapıyorsan, onun da yapmadığını kim söyleyebilir?"

"Çünkü ben ondan daha zekiyim. Ben herkesten daha zekiyim."

"Aynı zamanda kibirlisin ve ben uzun zaman önce kibirin savaşı ya kazanabileceğini ya da kaybedebileceğini öğrendim. O bıçak sırtında dikkatli ol, bebeğim. Düşüşün acı verecek."

"Oh, kes sesini." Gözlerini devirdi ve yatağın kenarına kaydı. Saatler önce attığı bornozu giyerek ayağa kalktı ve *iğrenmiş* bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Spermilerin bacağımdan aşağı akıyor ve şu anda bunun hakkında ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Ben nasıl hissettiğimi biliyorum. *Lanet olası bir kral gibi*. "Git, duş al, eşyalarını topla. Ginnie'ye gidiyoruz, sonra da yola çıkacağız."

Odanın ortasında durup somurarak, "Ben gitmiyorum! Bütün eşyalarım burada. Dosyalarım, bilgisayarım, giysilerim. İhtiyacım olan her şey burada" dedi.

"İhtiyacın olan her şey dizüstü bilgisayarında mı? Hepsi taranıp saklandı mı?"

"Evet." Sözleri *evet* diyor, ama gözleri *tabii ki, aptal! diye* bağırıyor.

"O zaman her şey hazır. Duş al. Taşın."

"Siktir git, Jay! Dün bana emir vermedin, bugün de vermeye başlayamazsın. Bu işte senin güzel dansçin değilim. Ben Ace'im; Ace senin üstün ve buna uygun saygıyı talep ediyorum."

"Biliyor musun, daha önce üstümü sikmedim. Teklifin hala geçerli mi?"

"Hayır!"

"Şimdi mi?" Yataktan kalkıp, onun tavrının kahkahaya dönüşmesi üzerine sııttım.

"Hayır!" Duşa doğru koşar ve muslukları açar. "Duş alacağım. Git buradan. Ginnie'ye git, bize yemek al, geri getir."

Onu banyoya kadar takip ediyorum ve sıcak su altında onun baştan çıkarıcı vücudunu inceliyorum. Henüz bahsetmediği morluklar omzundan kalçasına kadar uzanıyor. Yürürken topallıyor ve düz ayakları yerine ayak parmaklarını kullanıyor. Dün gece ona zarar verdi, bu yüzden o lanet bıçağı çevirdim.

"Aşağı inmezsen Gin'e veda etme şansın olmayacak. Arkadaş olduğunuzu sanıyordum?"

"Hoşça kal demiyorum!" diye bağılıyor su basıncının üstüne. "Gitmiyoruz! Ben burada kalacağım ve uzun zaman önce başladığım şeyi devam ettireceğim."

O gidiyor, çünkü bu konuda yanılmıyorum. Kane dışarıda; korumasız ve birinin hedefinde olduğunu bilmiyor, bu da tüm okların benim için her şeyin başladığı küçük kasabaya yöneleceği anlamına geliyor. Oraya gidiyorum ve Sophia'yı bağlayıp bagaja tıkmak zorunda kalsam bile o da benimle gelecek.

"Birkaç gün yalnız kalmak sana düşünme zamanı verecektir."

"Ha?"

"Hiçbir şey, güzelim. Yemek almaya gidiyorum. Hemen dönerim. Gin'e '*hoşça kal*' dediğini söylerim." Sophia'nın çıplak vücudundan uzaklaşıp yatağa geri dönüyorum. Eşofmanımı kot pantolonla değiştirip kalın çorapların üzerine botlarımı giyiyorum ve dışarıdaki soğuğa hazırlık olarak paltomu arıyorum. Kısa bir süre önce donduğumu unutmak çok kolay. Utanmadan Sophia'nın ısınmasını kullanıyorum ve her koridora çıktığımda yüzüme bir tokat yiyorum ve dünyanın geri kalanının sıcak bir vaha olmadığını hatırlıyorum.

Gangster parasıyla fahiş ısıtma faturalarını ödüyor... Bundan daha fazla gurur duyamazdım.

Beremi gözlerimin üzerine indirip dokuz milimetrelik silahımı kot pantolonumun arkasına sokuyorum ve apartmanın kapısından çıkıyorum.

ve Sophia'nın duşta mırıldanma sesine gülümserim.

O, benim tanıdığı en sinir bozucu kişi olduğumu söylüyor, ama ben yanındayken gülümsüyor.

Onun benim arkadaşlığımdan hoşlanmadığını bir an bile düşünmüyorum.

Dairemin kapısından koşarak geçip, üçüncü kata çıkıp, ön taraftaki cam kapıdan dışarı çıkıp sola dönünce, Ginnie burger düşüncesi ağzımı sulandırıyor. O hızlıdır, iyidir ve ben açlıktan ölüyorum.

Ellerimi ceplerime sokup solumda Kane'in bıçağını bulduğumda, sağımda sadece sakızdan daha fazlasını hissediyorum. Elimi çıkardığımda, Soph'un benim için bırakmış olduğu protein barına gülümsüyorum. Folyo ambalajı yırtıp, çenem ağrıyana kadar büyük bir ısırık alıyorum. O beni önemsiyor. Önemsiyormuş gibi davranmıyor, ama ben aptal değilim ve beni güçlü tutacak bir protein barım var.

Yıllardır, hatta on yıllardır ilk kez, aptalca bir sırtışla ve hiçbir endişe duymadan caddede adeta zıplıyorum.

Hala halletmemiz gereken bir sürü sorun, atlatmamız gereken bir sürü keder, intikam almak için sakatlayıp öldüreceğimiz bir sürü pislik var. Ama bir hamburger alıp Ginnie ile flört etmek için harcayacağım on dakika boyunca, kendime gülümsemeyi ve akışına bırakmayı izin veriyorum.

Birkaç gün sonra kardeşimi göreceğim.

Ve belki de kendi ışığını biraz bulabilirim. "Günaydın, yakışıklı."

Lokantanın kapısından içeri girip tezgahını temizleyen Ginnie'yi görünce geniş bir gülümsemeyle selam veriyorum. "Günaydın, güzelim." Protein barımın kalanını ağzıma tikiştırıp, folyo ambalajını cebime koyuyorum ve Gin'in ellerimi tutabilmesi için tezgahın önünde duruyorum. "Çok açım, açlığım aç."

"Her zamanki gibi." Gözleri şakacı bir şekilde parlar.

"Burger ve patates kızartması mı?" "İki porsiyon! Soph eve döndü ve o da aç."

Tsk diye ses çıkarır ve siparişimi aşçıya vermek için arkasını döner. "Sen büyük kötü kurtsun. O sadece karnını doyurmak için lokantada tek başına oturmaya çalışan iyi bir kız, ama sen gelip onu gülümsetmek zorundaydın, değil mi? Bu meydan okuma senin için çok büyüktü, uzaklaşmadın."

"Ama o çok güzel, Gin." El havlusunu çıkarıp elime vurunca gülüyorum.

"Sen çok kötüsün. Ve çok yakışıklısın, onun sana neden karşı koyamadığını anlıyorum."

"Bu Bishop genleri, Ginnie. Kadınlar bize karşı koyamazlar."

"Bishop mu?" Tezgahın kendi tarafında durup kalçasına yaslanır. "O zaman onunla flört ederken kullandığın soyadın bu değildi."

Küçük bir hata ile kimliğimi açığa çıkardığım için bir an panikledim. Seksle bulanıklaşmış beynim ve açlıktan ağrıyan midem, ağzımdan laflar dökülmesine ve hatalar yapmama neden oluyor. Ama endişem, kayaların üzerinden akan su gibi gelip geçiyor. Ginnie beni kimseye satmayacak ve ben de birkaç saat içinde Soph'u buradan götüreceğim.

"Sadece bir takma ad, Gin. Endişelenme."

"Sophia senin sırlarını biliyor mu?"

Kırmızı ve beyaz tezgahın üzerinden gözlerimiz buluştu. "Evet, hanımefendi, öyle."

"O zaman benim için önemli olan tek şey bu." Gülümsayarak kahve makinesine döner ve bir galon süt çıkarır. "Yuvana götürmek için biraz kakao ister misin? Eminim o tatlı kızın şu anda biraz enerjiye ihtiyacı vardır."

"Teşekkürler, güzelim. İki tane olsun." "Tabii ki."

Tezgahın arkasına oturup, birkaç metre aralıklarla duran şeker paketlerini çıkarırım. Paketleri sayarak sıraya dizip, bu beyaz maddenin şeker olmadığı zamanları düşünürüm. Artık neyin ne olduğunu bilemediğim, Abel'in bizi test ettiği kirli parti benim sefil hayatımın sonu olacağını düşündüğüm zamanları.

O kadar berbat bir haldeydim ki, ölmeyi dilerdim.

Polis arkadaşımın kanepesinde yatıp, midem ters dönene kadar kusmaya devam ettim. Huzur için ağladım ve arkadaşım beni kendimden kurtarmak için boğazımdan dilimi çıkarmaya çalışırken onun ellerini itip kakıştım. Riley Cruz hayatımı kurtardı ve bir ay önce Ace'den, Soph'tan istediğim raporlara göre, Riley görev başında yaralanmış ve şimdi bir bacağı eksik olarak dolaşıyor.

O kahramanca davranışları yüzünden neredeyse ölüyordu, ama ben de artık kalitesini kontrol etmeden arka arkaya uyuşturucu alan bir bağımlı olduğum için neredeyse ölüyorduk.

Ne kadar aptalca.

Dışarıdan gelen cam kırılma sesi başımı kaldırmamı sağladı. Lastiklerin caddede gıcırdayarak kaymasıyla midem ağzıma geldi ve Ginnie nefesini tutarak döndü, ama ben tabureden fırladım ve onu yere fırlatarak boş lokantayı geçip dışarıya koştum.

Sadece bir blok ötede siyah duman bulutları yükseliyor.

"Hayır!" Akıntıya karşı koşuyorum, eski Benson binasından kaçan insanları geçiyorum, eski cepheyi yutan ve onu yıkık bir tuğla yığınınına dönüştüren cehennemden uzaklaşıyorum.

KAÇIŞ

SOPHIA

Jay için özel olarak bacaklarımı tıraş etmem beni rahatsız ediyor. Onun bana bakışını değiştirmek istemediğim için tatlı kokulu sabunlarla köpürterek uzun saçlarımı yıkamam beni rahatsız ediyor. Beni sevmesini, beni istemesini, benim için ay ve yıldızları asmış olduğumu düşünmeye devam etmesini istiyorum.

O, çok az kişiye bağlanan bir adam. Onun dünyası bir ya da iki kişi etrafında dönüyor ve onlar için, ihtiyaçları olursa kurşunların önüne bile atlar. Onların dünyalarını daha iyi hale getirmek, acılarını dindirmek ya da onları güldürmek için ne gerekiyorsa yapar. Ama diğerleri için, omuz silkip, sanki önemli bir şey değilmiş gibi uzaklaşabilir.

Ben o az sayıdaki kişiden biri olmak istiyorum.

Sanırım zaten öyleyim, ama şimdi tadını aldığım için daha fazlasını istiyorum. İronik olarak, Jay Bishop benim kokainim ve ben ona bağımlıyım.

Duştan çıkıp raftan bir havlu alıyorum, hassas cildime sürüyorum ve aşırı koruyucu ayıyı düşünerek gülümsüyorum. Sanki parmağını şıklatıp bana gitmemi söyledi diye toparlanıp gideceğimi sanıyor.

Yani, gideceğim, ama benim üzerimde ne kadar güçlü olduğunu bilmesine gerek yok.

Jay gibi erkeklerin bu güce sahip olması ve bunun beni sadece öfkeye sürükleyeceğini ve her gün onu bir kademe aşağı indirmek isteyeceğimi *bilmek*. Bu yüzden kalbimin onun için iç çekmesine izin veriyorum, ama ona bunu söylemiyorum, yoksa hayatım "*sana söylemiştim*"lerle dolu olur ve ben buna hazır olduğumdan emin değilim.

Saçımı kurulayıp havluyla kuruladıktan sonra banyodan çıkıp yatağımın yanına gidip gün için temiz kıyafetlerimi aldım.

Trenton Neal'ın verilerini araştırırken ve CAB imparatorluğunda bir basamak daha yükselirken masamdan kalkmaya niyetim yok, bu yüzden temiz bir külot ve eşofman altı giyiyorum, sonra bir sütyen alıp Jay'in geçen hafta ortalıkta bıraktığı eşofmanlarından birini omuzlarıma geçiriyorum.

Sanırım, iznim olmadan taşınmış ve kendini evindeymiş gibi hissediyor.

O böyle biridir, değil mi? O bir boğa. Ya da bir ayı. İçeri dalar ve varlığını hissettirir.

Yatağımın yanındaki çekmecedен bir protein barı alıp, midem açlıktan protesto etmeye başlayınca folyoyu yırtıp açtım, sonra masama doğru yürüdüm ve dün gece Trenton'dan aldığımız telefonu aldım.

Kaçışımız sırasında kırdığımız telefon.

Kırık ekran beni hiç rahatsız etmez, ama kırık bir sabit disk beni çok kızdırır.

Telefonu masamın üzerine bırakıp, ağır alt çekmeceyi açtım ve dizüstü bilgisayar çantamı çıkardım. Evdeyken masaüstü bilgisayarda çalışıyorum ve tüm dosyalarımı kendi oluşturduğum ve bakımını kendim yaptığım bulutlara kaydediyorum. Bu bulutlara Google, Mac veya işime burnunu sokmak isteyen başka kimse erişemez. Bu bulutlar benden başka kimseye görünmez, benden başka kimse erişemez ve panik düğmesine basıp dosyalarımı silmem gerekirse uzaktan yok edebilirim.

Yedeklerimin yedekleri ve güvenlik duvarlarını koruyan güvenlik duvarlarım var.

Federal ajanlar güvenliklerinin aşılmaz olduğunu düşünüyorlar, ama ailem beni sadece benzersiz bir beynim olduğu için pahalı okullara göndermedi. Dans etmek istediğim için dans etmeme izin verdiler, ama benim sıradan bir insandan daha fazla yeteneğim olduğunu biliyorlardı.

Beş yaşındayken web siteleri kodluyordum ve yedi yaşındayken yazılım tasarlıyordum. Boş zamanlarımda makrolar oluşturuyordum ve on yaşındayken ayak bileğimi burktuğumda kendi yarattığım oyunları oynuyordum.

Bütün yaz dans yapmadım ve kafamda çok fazla şey vardı, öylece oturup hiçbir şey yapamazdım, bu yüzden devlet okulunun idaresine yardımcı olacak bir yazılım geliştirdim, ama babamın

lisansına adını eklemesine izin verdim, böylece cevaplamak istemediğim soruları cevaplamak zorunda kalmayacaktım.

Kırk yaşındaki bir adam yazılım mı geliştiriyor? Harika, teşekkürler.

Bu yazılımı bir çocuk mu yarattı? Yerel gazetelere haber olacak. Ve bu benim en son istediğim şeydi. Ben hayalet, yaratıcıydım ve babam benim koruyucum ve kalkanımdı, böylece insanlar tuhaf davranıp "dahi" ve "eidetic memory" gibi kelimeler kullanmadan sevdiğim şeyi yapabiliyordum.

Çantamı masanın üzerine bırakıp fermuarını açarken, dirseğim masaüstü bilgisayarımın faresine çarptı ve uyku modundaki ekranları açtı. Jay'ın dairesi ekrana geldi ve beni gülümsetti. Onu izlediğimi biliyordu, ama açıkça mahremiyetine tecavüz ettiğim için kızmak yerine, onu izleyip izlemediğimi sordu.

Evet, cevap evet.

Onun tavandan benimle konuşmasını izledim. Gözleri tavanda kalmış halde düş almasını izledim. Ve onun penisine dokunup benim adımla fısıldamasını izledim.

Jay Bishop'ın çekiciliğine karşı verdiğim mücadele, Ginnie's'te yanıma oturup kendini tanıttığı gün sona erdi.

Adi herif.

Çantama bakarak dizüstü bilgisayarımı yarıya kadar çıkardım, ama bir şey dikkatimi çektiğinde donakaldım. Ekranıma bakarak gözlerimi kısarak, dairesinin neredeyse her köşesini kaplayan görüntü karelerini inceledim. Uzak köşeler korunuyordu, ama dairenin çoğu şu anda önümdeydi ve her şey normal görünse de, bir şey hala midemi bulandırıyordu.

Jay oldukça düzenli biridir, ama bu "eşya" eksikliğinden kaynaklanıyor olabilir, temiz bir evi sevdiği için değil. Yerinde olmayan çok fazla eşya yok. Ceketini sürekli dairemde bırakıyor, ama sanırım bunu beni kızdırmak için yapıyor. Ayakkabılarını kapımın önüne, silah ve pasaport çantasını da dolabımın arkasına bırakıyor. Kendini zeki sanıyor ve benim haberim olmadan bunları benden gizlediğini düşünüyor, ama benden hiçbir şey gizlenemez. Her şeyi görürüm. Her şeyi hatırlarım. Ve görmediğim şeyler – Ellie'nin ölmeden önce maruz kaldığı istismar gibi – onları da görebilirim.

hayal gücümle sihir yapmaya çalışıyorum, ama sonra o düşünceleri unutamıyorum ve onları gerçek anılar olarak görüyorum.

Aslında onun çığlıklarını hiç duymadığımı bilmeme rağmen, zihnimde çığlıklarını duymaktan kendimi alamıyorum. Onun morarmış cildini ve daha kötüsünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

CAB'yi bulmam ve kız kardeşimin acısını onun acısıyla değiştirmem gerekiyor. Bu, bunu untabilmemin tek yolu. Onu huzur içinde yatırabilmemin ve onun intikamını aldığımı vaat edebilmemin tek yolu bu. Ve belki o zaman, belki tüm bunlardan sonra, kalbim göğsümde parçalanacakmış gibi hissetmeden tekrar dans edebileceğim.

Jay'in kameralarından yine bir hareket gözüme çarpar, ama bu sefer onu yakalarım. "Siktir!" Dizüstü bilgisayarımı ve Trenton'un telefonunu sırt çantama tikiştirip fermuarını çekerim. Hâlâ ağrıyan ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokarken, pürüzsüz zeminde kayarken ve dolabımın yanında durup Jay'in çantasını alırken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Tam o sırada, monitörde ve kendi kulaklarımda alt kattan cam kırılma sesleri duyulur.

"Siktir. Siktir. Siktir. Siktir." Jay'in çantasını alıp ayağa fırlıyorum, ikinci bir patlama altımdaki zemini sallıyor. Burası tek katmanlı tuğlalardan yapılmış, yalıtımı olmayan eski bir bina, ama ben rahatım için özel olarak getirdiğim malzemeler var.

Bir Molotof kokteyli daha atılırsa, zemim çökecek ve beni binlerce tuğla altında gömecek.

Dönerek, havlum saçımdan fırlayıp yere düşerken, beton ayaklarımın altında kelimenin tam anlamıyla çatlıyor. İnce bir çatlak, sonra bir tane daha, sonra örümcek ağı gibi yayılıyor, ta ki zemim çökene kadar ve ben kendimi ön kapıya doğru atıyorum.

Doğruca salona, düşmanımın üzerine koşuyorum, ama başka seçeneğim yok. Acil durum merdiveni yok, kaçarken ayaklarımın altında parçalanan merdiven dışında acil çıkış yok.

Kara duman koridorları dolduruyor ve ben nefesimi tutarak Jay'in kapısının önünden koşarken, parçalanan beton havada cızırdamaya başlıyor. O orada değil ve orada hayatımı riske atmaya degecek hiçbir şey yok. Kulakları sağır olup lanet olası patlamayı duymamış olmaları ihtimaline karşı, üçüncü katın kapısına ellerimle vuruyorum, sonra ayağım kayınca bir sonraki merdivenden aşağı kayıyorum ve ayaklarımın kaldırabileceğinden daha hızlı hareket ediyorum.

"Buraya geri dönme, Jay. Geri dönme, geri dönme." Onlar beni değil, onu arıyorlar. Ben hala görünmezim ve beni isteselerdi, beşinci daireye gelmiş olurlardı.

Ben sadece yangının çıktığı binanın sıradan bir sakiniyim. Şüpheli değilim; sadece sırt çantası ve ıslak saçlarıyla, son merdivende ayağa kalkıp dönen zayıf bir kıyım. Nefesim kesilir ve bir çığlık atarım, çünkü deri ceketler, deri eldivenler ve siyah kayak maskeleri giyen üç iri adam merdivenin altında duruyor ve ben virajı döndüğümde sıçrarlar.

Onlar benim Jay olmadığımı anlarken kaçmak için tek bir anım var, sonra Jay'ın dün gece bir dansçıyla birlikte olduğunu fark ettiklerinde son bir saniye daha var, ve belki de o dansçı benim.

Köşeyi döndüğümde, kafamdan sadece yarım metre uzaklıktaki metal yangın hortumu makarasından kurşunlar sekiyor. Bir başka kurşun, taşan posta kutularının yanında duran plastik çöp kutusunu delip geçiyor ve patlayarak içindeki broşürleri havaya savuruyor. Koşarken gözlerimi kör eden bu broşürler. Ayakkabılarımda ısı birikiyor, kesik ayaklarımdan kan akıyor ve ön kapıdan dışarı çıkıp Jay'ın geniş göğsüne çarptığımda kolumda daha fazla ısı hissediyorum.

"Sophia!"

"Koş." Ceketini tutup onu sürüklemeye çalışıyorum. "Jay, koş!"

Ön kapiya geri döner ve bana ateş eden adamların gözlerine bakar. Bir saniye. İki saniye. Silahlarını kaldırırılar. Sonra kaçar. "Siktir!" Beni sürükleyerek koşar, ayaklarım yere zar zor basar. Çantalarım kollarımı aşağıya doğru çeker; havada uçarlar ama bizi takip ederler, çünkü onları bırakmayı reddediyorum.

Jay beni bir köşeyi, sonra ikinci bir köşeyi dönerek sürükler. Bizi kovalayan botların sesleri yüksek, ısrarcı ve beni çok korkutuyor, çünkü döndüğümüz binanın köşelerinden bir başka kurşun yağmuru geliyor.

"Buraya gir, Soph." Beni ileriye doğru fırlatır ve spor salonuna, ağırlık alanını geçip eliptik bisikletlerin etrafına doğru sürükler. Spor salonundaki insanlar, daha önce hiç bu kadar garip bir şey görmemiş gibi bir an bizi izlerler, ama sonra yankılanan odada silah sesleri patlar ve onlar da korunmak için yere atlarlar.

Jay ve ben, dolapların bulunduğu koridordan, sonra ikinci bir koridordan koşarak acil çıkışa ulaşırız ve hareketlerimizi bildiririz.

Alarmlar çalmaya başlar. Peşimizdeki adamlar hala yeterince uzaktalar, onları göremiyorum ama seslerini duyuyorum; yetişmek için koştuklarında botlarının yere vurma sesini ve bağırarak küfür ettiklerini duyuyorum.

Jay arkamda kapıyı çarparak kapatıyor ve yarısı karton kutularla dolu devasa bir çöp konteynerinin arkasına koşuyor. Omzunu arkasına atıyor ve kapıya doğru yavaşça itiyor.

Ne olduğunu anlayınca, onun yanına koşuyorum ve itmesine yardım etmeye çalışıyorum. Homurdanarak, nefes nefese kalarak ve belki de biraz ağlayarak, acil durum kapısı açılır açılmaz çelik kutuyu kapının önüne getiriyoruz. "Siktir!"

"Soph, gidelim." Jay beni koşarak sürükler ve acil durum kapısı ile çöp konteyneri arasındaki iki inçlik boşluktan bir silah sıkıştığında neredeyse hiç irkilmez. "Arkana bakma, bebeğim." Beni ileriye, başka bir köşeye ve bir Çin restoranına doğru çeker. Orası onunmuş gibi, beni oturma alanından, mutfaktan, günün hazırlıklarını yapan personelin yanından geçirir ve arka kapıdan dışarı çıkar, ta ki Jay'in bizi kaybettiği bir kalabalığa rastlayana kadar.

Kalabalığa karışıyorum. Uzun zaman önce kalabalığa karışmayı öğrendim, bu yüzden sırt çantamı okul çantam gibi sırtıma takıyorum ve saçımı bileğimdeki saç bandıyla topuz yapıyorum. Soluma bakınca kolumdaki kanı görünce boğazım düğümleniyor, ama hiçbir şey söylemeden açık yarayı elimle kapatıyorum ve Jay'in beni kalabalığın içinden hızlı adımlarla götürmesine izin veriyorum.

"Senin dairenize girmişler." Jay bizi apartmanımızdan gittikçe uzaklaştırırken, kalabalık seyrekleşip nefes alış yavaşlayana kadar şoktan dişlerim takırdıyor.

"Nasıl çıktın?"

"Onları bilgisayarımın monitörlerinden gördüm." Arkama bakmaktan kendimi alamıyorum, yürürken silahların kafamıza doğrultulmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. "Trenton'un telefonunda çalışacaktım, bu yüzden masama gidip çalışmak için dizüstü bilgisayarımı aldım. Ana ekranlarım açıldı ve onları senin dairenizde gördüm."

"İyi misin Soph?" Son bir köşeyi döndük ve bir yerleşim sokağında durduk, sonra beni tuğla duvara yapıştırdı ve vücudu benimkine degecek şekilde eğildi. Büyük eli yaralanmamış kolumu sardı, burnu neredeyse benimkine degecek kadar yakındı ve gözleri yüzümü tarıyordu. "Tanrım, Sophia. Orayı yanarken gördüğümde neredeyse ölecektim."

"Ben iyiyim." Dişlerim hala takır takır titriyor. "Aslında kimse bana dokunmadı. Onları gördüm, ben de dizüstü bilgisayarımı aldım. Oh!" Sırtımdan çantasını çıkarıp göğsüne bastırıyorum. "Bunu aldım. İster miydin bilmiyorum, ama almaya vaktim vardı."

Çantanın içine bakıp başını salladı. "Teşekkürler." Bir eliyle çantayı sıkıca tutarken, diğer elini çeneme koydu ve gözleri benimkilerle buluşup ayrıldı. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Üşüyorum."

Başını sallar ve vücudunun ısıısıyla ısınmam için bana yaklaşıp. "Şoktansın. Yaralanma var mı? Vücudunu kontrol et Soph. Hisset. Neren acıyor?"

"Ayaklarım."

Gözleri düşer. "Yeni yaralanmalar mı?"

Dudaklarımı yalar ve başımı sallarım. "Hayır, dün gecedan kalma. Ama sanırım tekrar açıldılar."

"Tamam. Başka?"

"Kolum mu?" Bu bir soru gibi çıkıyor, sanki yanmayı hissedebiliyorum ama yine de bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Jay'in kaşları soru işareti gibi kalkıyor, ama geriye yaslanıp bakıyor. Giydim sweatshirt'ün kolunu yırtıp deliye dönmesi sadece bir saniye sürüyor. "Sophia! Seni vurmuşlar."

"Onlar... ne?" Soluma doğru yavaşça baktım. Sanki melas dolu bir dünyada yaşıyormuşum gibi. Beynim bulanık, hareketlerim yavaş. Jay küfürler savuruyor ve geniş göğsüne nefes alırken her seferinde koluma çarpıyor, ama ben sadece jöle içinde yüzüyor, sıcaklığa kayıyor ve sonra uyuyorum.

"Sophia?" Çok karanlık ve sıcak, rüyalarım da bir değişiklik olsun diye hoş. "Uyan, Sophia. Orada mısın?"

"Uykum var." Sağıma dönüp kıvrılıyorum. "Zamanı değil."

Jay kalçama oturup beni geri çekince yatağım sıkışıyor. "Uyan, uyuyan güzel. Uyan, bana adını söyle, ilacını al, sonra tekrar uyuyabilirsin."

"Şşşş. Benim adım Sophia, aptal."

Kıkırdayarak, parmakları alnımda kayıyor ve saçlarımı geri çekiyor. "Uyanık mısın? Birkaç hap al, bebeğim, sonra tekrar uyuyabilirsin."

"Zamanı mı geldi?" diye mırıldandım. "Henüz kalkma zamanı değil."

"Aslında akşam yemeği vakti. Bir yerin ağrıyor mu?"

Beynimdeki sis yavaş yavaş dağılmaya başlıyor. Bir dakika önce sıcacık ve rahattım, ama yalnızdım. Artık yalnız değilim, ama bunun bedeli olarak vücudum uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde ağrıyor. Ayaklarım ağrıyor, kaburgalarım ağrıyor. Başım zonkluyor ve kolumdaki ateş o kadar güçleniyor ki gözlerimden yaşlar akıyor ve Jay'e dönüp bakıyorum.

"Ne yaptın?" Elimi ateşe dokunmak için kaldırıyorum. "Kolum neden bu kadar ağrıyor?"

"Ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Bana oturmamda yardım ediyor ve yastıklı başlığa yaslanmamı sağlıyor. "Kafanı da çarptın mı?"

"Başım ağrıyor." Gözlerimin kenarında parıldayan lambaya körü körüne uzanıp kapatmaya çalışıyorum, ama lambayı yere düşürüp camını kırıyorum. Sonuç aynı. "Başım ağrıyor."

"Biraz su iç." Jay, ellerimin arasına bir bardak koyar, parmaklarımı bardağın etrafına geçirir ve kaldırmama yardım eder. "Biraz iç, sonra sana Advil de vereceğim."

O, ellerimi bardakla yukarı doğru zorladığında kolumda bir ateş hissettim. Bir yudum aldım ama ateş karıncaları derimin altında ısırıp beni ağlatınca tekrar indirdim. "Kahretsin, Jay. Ne yaptın sen?"

"Koluna kurşun isabet etti, bebeğim."

"Kurşun mu?!" Kafamı çevirip kar beyazı bandajlarla kaplı solgun koluma bakıyorum. "Ne?"

"Sadece bir sıyrık," diye mırıldanıyor. Elini dudaklarıma götürüyor, ağzımı açtığımda dilimin üzerine bir hap koyuyor, sonra hemen yanına ikinci bir hap koyuyor ve elimi tekrar yukarı itiyor. "Kolundan bir parça kopmuş, ama delik yok, iç hasar yok. Sen uyurken dikiş attım."

"Beni dikmiş misin?" Midem isyan ediyor, dudaklarımı sıkıca kapatıp gözlerimi kapatıyorum.

"Sakin ol, Sophia. Sakin ol, bebeğim." Şakaklarımı okşuyor ve hassas cildime sıcak nefesini üflüyor. Koyu renkli sakalları tam da benim

Gözlerimi açtığımda onu görüyorum; konuşurken inci gibi beyaz dişleri parıltıyor. "Hatırlamaman için uyumanı sağladım. Eczaneden aldığım hafif uyuşturucu merhem kullandım."

"Eczaneye ne zaman gittin?" "Sen uyurken."

Kalbim panikle hızla atıyor. "Beni terk mi ettin?"

Gözleri acı ile parıltıyor. "Yemin ederim, zor bir karardı. Eczane sadece birkaç kapı ileride. Seni bırakmak istemedim, ama antiseptik ve antibiyotiğe ihtiyacın vardı. Kararımı verdim ve koştum, yemin ederim. Beş dakikadan az bir süre yoktum. Seni bıraktığım yerdeydin, ben de bunu fırsat bilip sen baygınken seni temizledim."

Gölgeli odaya bakıyorum ve duvarlardaki eski baskıları, masanın üzerindeki küçük televizyonu ve onun altındaki mini buzdolabını kaşlarımı çatarak izliyorum. "Neredeyiz?"

"Otoyol kenarındaki otel. Şey..." Duvarda bir tabela varmış gibi geriye yaslandı. "Cherry Drop Inn. Birkaç saattir uyuyordun." Sinirli bir şekilde alnını ovuşturdu ve bereyi kafasından çıkardı. "Sokakta bayılmıştın Soph, ben de seni bir an önce bir yere götürmem gerekti. Arabayı tuttuğumuz garaja taksiyle gittik, adama senin kötü bir akşamdan kalma uykusu uyuduğunu söyledim. Bana inanmadı ama yine de bizi gitmemiz gereken yere götürdü ve paramı aldı. Enclave ile buraya geldim ve ben check-in yaparken seni arkada uyumaya bıraktım. Bebeğim?" Eli çenemin altına gelip yüzümü yukarı kaldırdı. "Gözlerime bak. Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim." Gözlerimi kırpıştırarak, yıldızları silmeye çalışıyorum.

"Sen iyi değilsin," diye gülmeden güldü. "Sen tamamen dalgınsın. Senin keskin zekalı olmadığını hiç görmedim."

"Beni hiç tanıımıyorsun." Kaşlarımı çatıyorum. "Vurulduktan ve bombalandıktan sonra nasıl davranacağımı nereden bilebilirsin ki?"

Onun sırtışı, sanki gülümsemesi yakınlaştırp odaklanmama yardımcı oluyor gibi, görüşümdeki bulanıklığı gideriyor. "Görüyorum ki hala aynı tavır sorunun var." Öne eğilerek dudaklarıma nazikçe bir öpücük konduruyor, sonra bir tane daha. Sonra çeneme üçüncü bir öpücük. "Bugün bana yaklaşık on yılımı kaybettirdin Soph. Lanet olsun." Derin bir nefes alıyor. "Duyduğumda..."

İlk patlama olduğunda, tekrar Infernos'a geri döndüğümü ve seni kaybedeceğimi sandım. Senin cesedini almaya gittiğimi sandım, ama sonra bu pislikler peşindeyken binadan fırlayarak çıktın. Her zaman çok soğukkanlı ve etkilenmezsin, sonra sokağa düşüp beni neredeyse öldürüyorsun.

"Çünkü açtım."

Kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Ha?"

"Korkudan ya da başka bir korkakça sebepten düşmedim. Henüz yemek yemediğim için düştüm. Bana yemek getirmek için Ginnie'nin yerine gittin, hatırladın mı?"

Kıkırdayarak, alnıma çok daha sert bir öpücük kondurup bir dizi küfür mırıldandı. "Buradasın. Hayattasın. Ve ben bize yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Açlıktan ölüyorum."

"İyi." Sessizce gülerek, arkasını döndü, yatağın yanındaki masadan telefonu aldı ve arama motorunu açtı. "Ne yemek istersin? Buralarda pek bir şey yok galiba. Sokağın yukarısında bir bar var, ya da otoyolun karşısında bir kamyoncu lokantası."

"Siktir! Trenton'un telefonu! Trenton'un telefonu nerede?" Yataktan atlayıp, uyanık olan Jay'i geçiyorum. Ağrıyan ayaklarım yere değdiğinde çığlık attım, sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, dizüstü bilgisayar çantama doğru ilerlerken kirli halıda kendimi yaktım. İçeriği dışarı çıkarıp yere saçarken, çok hızlı hareket ettiğim için başım dönüyordu, ama inatçılığım beni uyanık tuttu ve ön cebinden telefonu çekip, sanki hacklemek istediğim bir gangsterin telefonu değil de romantik bir jestmiş gibi göğsüme sıkıca bastırdım.

"Sophia!" Jay hızla öne atılır ve beni o kadar hızlı kaldırır ki, vücudum protesto etmek için çığlık atar. "Tanrı aşkına, Sophia. Bu kadar dramatik davranıp hayatımın on yılını daha kısaltmana gerek yoktu. Lanet olsun." Beni yatağa geri taşır ve tam olarak olduğum yere yatırır. "Kalkma!" Siyah gözleri öfkeyle parlar. "Bir daha böyle bir şey yapma."

"Trenton'ın telefonuna ihtiyacım vardı." Telefonu göğsüme sıkıca tutmaya devam ediyorum. "Onu kaybedersem, bir sonraki adımımızda başımız belaya girer."

"Artık elinde," diye bağırır. "Artık çığlık atma, kaçma ya da çıldırma. Sanırım, benim türümden birinin

Kız arkadaşım bir silahlı çatışma ve yangın bombası olayına karışmış. Beş dakika bana zaman ver, ani hareketler yapma.

Onu yanıma oturmak için aşağı çekiyorum, sonra elimi kafasının arkasına vurup bacaklarının arasına itiyorum. "Nefes al. Rahatla. Bekle, dizüstü bilgisayarımı getirir misin?"

O homurdandır. Büyük, kötü, kaslı ve dövmeleli haydut, kolumu koparacakmış gibi homurdandır. Başını kaldırıp gözlerime meydan okurcasına bakar, ama ben geri adım atmayınca, küfürünü yutar ve yerde yaptığım dağınıklığa geri döner. Dizüstü bilgisayarımı odanın diğer ucuna fırlatır ve ben çığlık atıp beş bin dolarlık makinemizin yere çarpıp parçalanmasını hayal ederken intikamını alır. Bilgisayarım yatağıma güvenli bir şekilde düşer, ardından bir protein barı da onu takip eder ve tam üstüne çarpar. "Ye, Sophia. Beni uykunda boğmak için kışkırtmaktan başka bir şey yap. Şu anda pek iyi durumda değilim."

"Sen gidip yemek al." Barı alıp ambalajını yırtıyorum. "Artık uyanığım; bandajımı yaptım ve ilaçlarımı aldım. Sen gidip yemek al. Ben burada oturup Trenton'un hücrelerini didik didik edeceğim. Neredeydik demiştin?"

"Cherry Drop Inn." Dik durur ve çikolatasının yarısını tek ısırıkta yer. "Oda on sekiz. Yolun karşısındaki kamyon durağına koşacağım. On dakikada dönerim. Ben yokken patlarsan, vurulursan veya bayılırsan, çok kızarım."

Kıkırdayarak, o öne doğru yürüyüp saçımı geriye çekince öpücüğünü kabul ediyorum. "Dikkatli olacağım, söz veriyorum. Bizi buraya kadar takip eden var mı?"

Gözlerini devirip, sallanan masadan cüzdanını ve anahtarlarını almak için arkasını döndü. "Tabii ki hayır. Bu amatörlerin işi değil."

"Beni kandırabilirdin," diye sesleniyorum, o kapıdan çıkarken. "Sen balerin şakalarını anlattığından beri her şeyin amatörce olduğunu düşünüyordum."

"Hey, Soph. Balerinler neden parmak uçlarında dans ederler?"

Cevap vermiyorum. Cevap vermeyi reddediyorum!

"Seyircileri uyandırmamak için!"

Dudaklarımı büzerek, o belinden eğilip kendi saçma şakasına gülerken ona hiçbir tepki göstermiyorum, ama kapı kapanır kapanmaz başımı sallayıp gülüyorum.

O bir aptal.

Ama o benim aptalım.

YOLCULUK

JAY

Güneş doğmadan uyanıp tatlı Sophia'mın içine kayarak, sırtımızdaki giysilerle boktan Cherry Drop Inn'e veda edip, Benson binasından birkaç blok ötedeki bir otoparkta Ace'in sakladığı kırmızı Enclave'e biniyoruz.

Ace,
Sophia'dır.
Sophia,
Ace'dir.

Bu çok garip! Çünkü benim doğal içgüdüüm, telefonumu alıp ona bir e-posta göndermek. Dün olanları, Trenton'daki gelişmeleri, binamın bombalandığını ona anlatmak ve bundan sonra nereye gitmem gerektiği konusunda talimat istemek. Ama o bir erkek değil, bir kadın ve o Sophia.

Sağıma bakıp elini kucağıma çekerek, onun hala yanımda olduğunu kendime kanıtlıyorum. Sophia hayatta ve iyi, biraz yaralı olsa da, yine de bir arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyorum.

Ace artık Ace değil ve iki yıldır benim bir nevi güvenlik ağımdı. Kaybolduğumda veya kafam karıştığında, bir e-posta gönderirdim ve her zaman bir cevap ve yeni talimatlar alırdım.

Artık bu yok.

"Bana bakmayı kes," diye mırıldanıyor Soph. "Ve elimi bırak, çalışıyorum."

Önündeki dizüstü bilgisayara gözlerimi devirdim ve elini elimle sıktım. "Tek elle çalış. Şu anda keyfim yerinde ve bırakmak istemiyorum."

Gözlerini önündeki ekrandan ayırmıyor ama gülümsüyor. "Tamam, ama yola dikkat et. Sen benim göğüslerime bakarken ölmek istemiyorum."

Bakışlarımı öne çevirip eve doğru giderken beyaz çizgileri sayıyorum. Birkaç saatlik yolumuz var ve karnımda bir sürü sinir var, midemi bulandırıyor. Kardeşimi göreceğim için gergin olmam garip. O beni görmeyecek. Bunun zamanı değil, ama ben onu göreceğim. Onu izleyeceğim ve güvende olduğundan emin olacağım, ve zamanı geldiğinde geri döneceğim.

Zamanın doğru olması gerekiyor. "Birkaç şey."

Onaylayarak çenemi kaldırıyorum. "Ne gibi şeyler?"

"Son zamanlarda çok fazla *anın* var. Yaşlandıkça yumuşuyorsun. Bu bir soru değildi." Gözleri başımın yanını ısıtıyor. "Bu bir ifade ve ben bundan hoşlanmıyorum. Tehlikeli."

"Eskiden ben eğitilmiş bir makineydim, Soph. Bu dünya buna izin vermediği için hiç yumuşak başlı olmadım. Ama şimdi sen geldin ve her şeyi değiştirdin. Artık kaybedilecek bir şeyim olduğu için zor *anlar* yaşıyorum. Sence bu konuda nasıl hissediyorum?"

Elimi sıkıp gülümsüyor. Gülümsemesi, onun da beni önemseydiğini düşündürüyor, ama sonra ekliyor: "Sertleşmen lazım. Zayıflığa yer yok, Jay. Hala bir hedefimiz var. Hala CAB'yi ortadan kaldırmamız gerekiyor. Sırf seviştin diye bunu mahvetme. Sana bir kez söyledim: kız seni mahvediyorsa, onu denklemden çıkarırız."

Çok acımasız. "Evet. Sırada ne var?"

"Trenton'ın hücrelerine girdim. Dediği gibi, CAB sadece CAB olarak kaydedilmiş, bu da bir işe yaramıyor. Ama Trenton kısa bir süre önce şehirdeymiş."

Bir anlığına gözlerim ona kaydı. "Hangi şehir? Abel'in şehri mi?"

O başını salladı. "Ama bu Infernos'tan sonraydı, yani o kulüp yok olmuş ve Abel, sen ve yayınlanan açıklamalara göre Kane de ölmüş olsanız bile, Trenton hala kasabada idi. Neden?"

"Bunu telefonundan anlayabilir misin?"

"Mmm. GPS verileri burada." Ekranını biraz sola çevirir. "İnsanlar cep telefonlarındaki GPS'i kapattıkları için artık kayıt yapılmadığını sanıyorlar." Alaycı bir şekilde ekler. "Hepsi yalan. Onlar biliyorlar. Her zaman bilirler. Sanırım haklıydın; bir sonraki adım

kasabaya geri dönmek. Ne istediklerini bulmalıyız. Ve onu bulduğumuzda, kim olduklarını da öğreniriz."

"Kane'i istiyorlar," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Kardeşimi istiyorlar."

"Ama o öldü," diyor acımasızca. "Trenton'ın ziyareti sırasında Kane hala programdaydı ve öldüğü sanılıyordu. Kız arkadaşı onun öldüğünü sanıyordu. Yerel polis onun öldüğünü sanıyordu. Jay Bishop da onun için bir anma töreni düzenlemişti. Hepiniz öldünüz. Yani ya başka bir şey arıyorlar ya da gerçeği biliyorlar ve onun hayatta olduğunu biliyorlar."

Yine dişlerimi gıcırdatıp düşünmeye çalışıyorum. "Yani, onun hayatta olduğunu zaten biliyorlar çünkü başına ödül koymuşlar. Öyleyse sızıntı kim? Onun ölmediğini nereden biliyorlar?"

"Hükümetin zaten istihdam ettiği biri," diye düşünür. Elini elimden çekip, dizüstü bilgisayarıyla meşgul olur ve elinin yokluğunda benim elimdeki soğukluğu fark etmez. "*Onlar* da senin çalıştığın kişiler tarafından istihdam ediliyorlar. Ya öyle, ya da senin çalıştığın kişiler için çalışan birini cephelerine almışlar. Federaller, DEA, ATF, ordu, Kongre?"

Gözleri, bilgi ve pencereler açıldıkça ekranında hızla dolaşüyor. İlk kez işini görmeme izin veriyor, ilk kez gözlerimi açar açmaz ekranını kapatmıyor. Ve hepsini Mandarin değil, İngilizce yapıyor. "O güçlü biri, Jay. Kim olursa olsun, güçlü biri ve neredeyse on yıldır güçlü. Ellie sekiz yıl önce kaçırıldı." Sesi çatlıyor ve onun da yumuşak bir tarafı olduğunu gösteriyor, ama ben tekrar elini tutmaya çalıştığımda, beni itip yazmaya devam ediyor. "Sanırım bu, Trenton'ın *otuz yaşında olabileceği* ihtimalini ortadan kaldırıyor. Eğer otuz yaşındaysa, Ellie kaçırıldığında reşit bile değildi. Bunun yirmi yaşındaki birinin işi olduğunu sanmıyorum."

"Yani, orta yaşlı."

"Doğru." Alt dudağını ısırıp elini kaldırarak bir şey istiyor. Elimi tutmak istemiyor. Atıştırmalık istiyor. Cebime uzanıp paketten bir avuç jelibon solucan çıkarıp avucuna döküyorum ve hepsini birden ağzına attığında gülümsüyorum.

Domuz gibi yemesini seviyorum.

Nezaket kurallarını umursamamasına bayılıyorum. "Ne kadar yolumuz var?"

"Şehirden mi?" Omuz silkiyorum ve açık yola bakıyorum. "Üç saat, sanırım."

"Tamam, bir ev buldum ama karanlık basana kadar varamayız."

"Neden?"

"Tamam," diye fısıldıyorum, arabada yalnız olmamıza rağmen. Sophia, laptop ekranının ışığıyla aydınlanan yüzüyle, benim iyi bildiğim bir sokağa yönlendiriyor beni. "Kırk yedi numara. Doğruca garaja gir."

"Caddenin tam karşısında mı, Soph?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, dışarıdan bile hissedebiliyorum. "Bizi Kane'in evinin tam karşısına mı getirdin?"

"Evet, başka nasıl gözetleyebiliriz ki? Çabuk gir içeri. Onun güvenliğini uzun süre engelleyemem, biliyorsun. Farkına varır."

Kafamı sallayarak, istediğim yere gitmek yerine sağa, bizim evin garaj yoluna dönüyorum. O tam orada. Işıklar açık, garaj yolunda bir kamyonet ve sokakta küçük bir Mazda park edilmiş. Bu gezegende kan bağı olan ve değer verdiğim tek kişiye çok yakınlım.

"Işıkları kapat, motoru kapat." Dizüstü bilgisayarındaki bir düğmeye basıyor ve otomatik garaj kapısı arkamızda kapanıyor. "Kapı kapanana kadar dışarı çıkma. Görmek ister misin?"

"Neyi göreyim?" Onun tarafına eğildim ve kardeşimizi gördüğümde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. O tam orada! Mutfağında durmuş, sarışın kız arkadaşını kucaklıyor ve Eric geçerken gülümsüyor. "O mutlu."

"DeWhit'e güveniyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak, onun gözlerine bakmak için geri çekildim. "Eric mi? Evet, ona güveniyorum. O da bizden biri." Yine de, o benim içgüdülerimi sorgulamama neden oluyor. "O iyi biri, değil mi?"

"Evet, sanırım." Dizüstü bilgisayara geri dönüp, kolayca hacklediği yayını izlemeye başladı. "Onun hakkında hiçbir şey bulamadım, ama aradım. Çok aradım. Sadece senin düşüncelerini merak ettim. Oyuncuları kayıtlardan ve gözetimden görüyorum, biliyorsun. Ama sen onu gerçekten tanıyorsun. Senin içgüdülerini istiyorum."

Omuz silkiyorum. "İçgüdülerim, onun temiz olduğunu ve herhangi birimiz için kurşun yiyebileceğini söylüyor. Madem bu konuyu açtık, Spence'in de temiz olduğunu söylüyorum, Cruz da öyle. O polis, ama o da bizden biri. O iyi biri."

"Tamam. Şimdi veda etmelisin." "Ne?

Hayır..."

O bağlantıyı kestiğinde ve Kane ortadan kaybolduğunda, sanki hiç orada olmamış gibi, kalbim parçalandı. "İçeride kalamazdım Jay. Bağlantılarını araştırırlarsa, sinyal bozukluğunu fark ederler."

"Bakmayı bitirmemiştin!"

Gülümseyerek, nazikçe elini çeneme koydu. Burası karanlık, tek ışık kaynağı yüzünü aşağıdan aydınlatan dizüstü bilgisayarının ekranı. "Yarın bununla ilgileneceğim, böylece içeri girip kalabileceğiz. Onu 24 saat izleyebileceksin, söz veriyorum. Ama bu gece yapamam. Beynim yorgun."

"Son birkaç günün çok yoğun geçti."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Dün önce kafamı çarptım ve striptizci işimi kaybettim. Dün patlama ve silahlı saldırı oldu. Bu sabah arabaya giderken ayak parmağımı çarptım. Biraz dinlenmeyi hak ediyorum. Yarın senin için yayını düzelteceğim, söz veriyorum."

"İyi görünüyor. Mutlu, zarar görmemiş."

Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp başını salladı. "Öyle. Senin sayende güvende. İkisi de güvende. Fedakarlıkların boşa gitmedi."

"Şu anda ben öldüm Sophia, ama o gülümsüyor." Ve kalbim parçalanıyor. "Belki de beni geri istemiyordur."

Çenemi okşuyor ve ben ona yaslanırken beni kucaklıyor. "Ya da belki kız arkadaşı osuruk şakası yapmıştır. En sert haydut bile sevimli bir kızın osuruk şakasına karşı koyamaz."

Kalbim onun haklı olmasını istiyor. Bir an bile onun benim ölmemden daha iyi olacağını düşünmedim. Kendimi gereksiz ya da seilmeyen hissetmedim. Ama aylardır yoktum... belki beni unutmuştur. Belki hayatına devam etmiştir ve dönüşüm hoş karşılanmayacaktır.

"Ben bir keşdim, Soph. Ona yük oluyordum."

"Dur." Dizüstü bilgisayarını çantasına koydu, emniyet kemerini çözdü ve bana doğru eğildi. "Yine o anı yaşıyorsun. Bu yıl ilk kez kardeşini gördün, bu yüzden sana izin vereceğim, ama sonra kendini toparlaman gerek. İçeride bana yardım etmen gerek, sonra içindeki o sert katil makinesini tekrar bulmalısın, çünkü o adam şüpheyeye kapılmaz."

"Kardeşimi özölüyorum Soph. Onu o kadar çok özölüyorum ki, midem bulanıyor." "Ben de kız kardeşimi özölüyorum." Gözleri parlıyor. "Aradaki fark, Kane

Orada. Caddenin karşısında, yaralanmamış ve sevdiği kişiyi kucaklıyor. Bu seni mutlu etmeli. Yapacak işlerimiz var, bu yüzden var olmayan şeyler için kendini hırpalamayı bırak ve kendine gel.

Arkasını dönerek arabanın kapısını açar ve elinde dizüstü bilgisayar çantasıyla dışarı çıkar. Acı içinde inler ve ayaklarının ağrıdığını hatırlatır. İç çekerek yüzümü ovuşturup nefes alıyorum. Bir saniye, sonra iki saniye. Bu an için elimden gelen tek şey bu, sonra arabadan inip, topallayarak geçmeye çalışan Soph'u kucaklıyorum. Onu kollarımın arasına alıp, boynuma sarılınca dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Burası mobilyalı mı?"

"Evet, her şey hazır. Sadece yiyecek almamız lazım. Yarın dışarı çıkıp market alışverişi ve kıyafet alacağım. Sen öbür dünyada olman gerekirdi, bu yüzden gelemezsin. Evde kalman lazım."

"Yarın buradan çıkıp gözümün önünden kaybolmana izin vereceğimi düşünemezsin. Hayatta olmaz."

Alaycı bir şekilde, iç garaj kapısından geçip beyaz fayans ve paslanmaz çelik aletlerle donatılmış tertemiz mutfığa girerken ışık düşmesine basar. "Sen 1,95 metre boyunda, alnında yara izi olan, gözlerinde ölüm olan dövme bir kas yığının. Kardeşine o kadar benziyorsun ki, insanlar bir ara ikinizin aynı kişi olduğunu sandılar. Senin ölmüş olman gerekiyordu, Jay. Bize bomba yağdırmadan Main Street'te nasıl yürümeyi düşünüyorsun?"

"Bere ve palto giyeceğim. Kimse benim olduğumu anlamaz."

"Ya Kane, biz mağazaya girdiğimizde aynı anda mağazadan çıkarsa?" Onu tezgahın üzerine koyup bacaklarının arasına girdiğimde kaşlarını kaldırdı. "Doğru cips ve salsa alacağıma güvenmediğin için her şeyi mahvetmeye razı mısın?"

"Hayır, adil davranmıyorsun."

"Hayır, *sen* bebek gibi davranıyorsun." Daha dik oturarak, elini kısa saçlarımın arasına sokup gülümsüyor. Yara izimin hemen soluna bir öpücük kondurup iç çekiyor ve yüzümü sıcak nefesiyle okşuyor. "Çok iyi iyileşiyor. Atlatabileceğinden emin değildim."

"Her zaman yumuşak bir nokta kalacak. Başparmağını oraya sokup beynimi hissedebilirsin."

"İğrenç." Beni itti ve ben onun kalçalarına tutunduğumda kıkırdadı. "Kimsenin kafana dokunmasına izin verme, tamam mı? Yumuşak kafatası olan bir bebek gibisin. Zayıflığını belli etmemek önemli."

"Belki de bereye gümüş bir plaka takmalıyım," diye düşünüyorum. "Kafatasımın içine hiçbir şey koymadılar. Gerek olmadığını söylediler."

"Yarın örgü örmeye başlayacağım." Beni kendine çekip alınma bir öpücük daha kondurur. "Yemek sipariş edelim, karnımız patlayana kadar yiyelim, sonra sana bir sürprizim var."

"Benim için dans edecek misin?" Geriye yaslanırken gözlerim parlıyor. "Sürprizleri severim."

Kıkırdayarak, elini dizüstü bilgisayar çantasına soktu. "Senin için dans etmiyorum. Ayaklarım çok ağrıyor, ama sana başka bir şey getirdim. Al." Bir dürbün çıkararak avucuma koyar ve gülümser. "Senin değil, ama aynı türden. Ön pencerenin önüne oturup Kane'in evine bakabilirsin. Perdeleri açık bırakmış olabilir."

"Sen en iyisisin, Sugar Plum." Dönüp uzaklaşıyorum ve Diamondbacks'i gözlerime götürüyorum.

"Önce yemek!" diye bağırır. "Açlıktan ölüyorum."

ŞARJ ET!

SOPHIA

"Telefonun yanında mı?"

"Evet." Spor ayakkabılarımı bağlayıp, topuğumda zonklayan ağrıya yüzümü buruşturarak tepki veriyorum. Ayaklarım ciddi şekilde yaralanmış değil. Bir hafta içinde iyileşecek ve kalıcı bir sorun bırakmayacak bir şey, ama yine de acıyor.

Şu anda içinde bulunduğumuz durumda, hızlı hareket edebilmeli, bir saniye içinde koşup kaçabilmeliyiz. Kendimi dezavantajlı hissediyorum ve görevimin bu aşamasında dezavantajlar kabul edilemez.

"Silahın yanında mı?"

"Evet." Arkama uzanıp, kot pantolonumun arkasına sıkıştırılmış soğuk çeliği parmaklarımla okşuyorum. "Polisler beni şüpheli bulur ve üstümü aramak isterlerse, oyun biter ve hapse girerim. Umarım bu seni mutlu eder."

"Hapishane ölmekten iyidir." Jay bir elinde sakızlı solucanlar, diğer elinde dürbünüyle hızla geçer. Dudaklarıma bir öpücük kondurur, sonra mutfağa geri döner. "Seni muhtemelen hapishaneden çıkarabilirim, ama ölü ölüdür."

"Adın Jay Bishop değilse tabii."

O burun kıvrır. "Biz kurnaz piçleriz. Her birimizin dokuz canı var."

"Mm." Gözlerimi devirip ayakkabımın bağcıklarını bağlarım. "Kaç tane kullandın?"

Lavabonun önünde durup arkasını döndü. Tezgaha yaslanarak, düşünmesine yardımcı olacakmış gibi ayak bileklerini çaprazladı. "Yemin ederim, şimdiye kadar yüz kez ölmüş olmam gerekirdi. Ve bu, uyuşturucu bağımlısı bir DEA ajanı olmadan *önceydi*." Kollarını kavuşturup kıkırdadı. "Kane ve ben dağ tırmanışına çıktığımızda, ip almamıştık.

uzun bir mesafe düştüm Soph, ve kendimi fena halde yaraladım. Sonra bir keresinde bir motorlu tekne tarafından ezildim. Pervaneler kafamı koparmalıydı, ama ben yeni gibi su yüzüne çıktım. Kardeşimi korkudan neredeyse öldürüyordu. Altı yaşındayken bir araba çarptığı zaman da vardı."

"Araba çarptı mı sana?" Ayağa fırlarım ama ayaklarım itiraz edince kararımdan hemen pişman olurum. "Kim çarptı sana?"

Omuz silkiyor. "Yaşlı bir çift. Kardeşimden önce eve varmak için sokağa koştım. Çarptılar ve yirmi metre kadar uzağa fırladım."

"Bir yerin kırıldı mı?"

"Hayır, ama bir dakika uyudum. Kalktım. Yürüyerek geçirdim." O gülümser. "Altı yaşındaydım, ama benim ailemde, ağlamak için bir nedenin yoksa ağlamazsın. Bu yüzden bacağımı salladım ve eve kadar yürüdüm."

"Sen delisin."

Gülüyor. "Bunu daha önce de duydum. Bir keresinde balık tutmaya gitmiştik."

"Balık tutmaya mı?" İleri doğru yürüdüm ve o kollarını açtığında kendimi onun kucağına attım. "Bana balıkçı gibi gelmiyorsun."

"Değilim." Dudaklarını saçlarımin üzerinde gezdirir ve şeker kokulu nefesi ile beni sarar. "Kane ve ben zorlu hayattan bıkmıştık, bu yüzden Cape Cod'da tatil yapmaya karar verdik. Balık tutmak. Tehlike yok. Kızlar yok. Sadece sessizlik."

"Ne oldu?"

"Kaya duvarından balık tutuyorduk ve dalgalar yükselip beni yakaladı. Kafamı kayalara çarptı, ta ki bulutlarda süzülene kadar." Kafasını salladı. "Kane, aptal kıcıımı pek çok tehlikeli durumdan kurtarmak zorunda kaldı, sonra bu Hayes davasına girdik ve sonunda yine kendimi öldürttüm. Eminim kendini suçluyor, sanki beni yine kurtarmalıymış gibi. Ama aynı zamanda, benden kurtulduğu için muhtemelen rahatlamıştır."

Kucaklamamdan kurtulan Jay, yemek odası ve oturma odasından geçerek dün gece pencereden dışarıyı izleyebilmek için çevirdiğı sandalyenin önünde durur. "Artık bir kız arkadaşı, bir hayatı, bir evi var. Onu terk etmeyecek, o da bu kasabayı terk etmeyecek, yani onun için her şey bitti."

yerleşip evcilleşiyor." Nazikçe dantel perdeyi kenara çekip sabah güneşine doğru bakıyor. "Hem beni *hem de* onu tutamazdı. Biz iki farklı dünyadanız ve o eninde sonunda kararlı bir tavır sergileyecekti."

Bana döndü. "O bir avukat ve ailesi bu kasabaya o kadar yerleşik ki, kardeşi polis şefi ve şefin babası da ondan önce şefi. Bir de ben ve Kane varız... piçler, haydutlar ve benim durumumda, aptalca şeyler yapmaya meyilli bir kokain bağımlısı."

"Kendine çok fazla yükleniyorsun, farkında mısın?" İlerleyip tekrar göğsüne yaslanıyorum, çünkü kendinden şüphe duyduğu zamanlarda kalbimi acıtacak kadar sıkıyor. "O seni çok seviyor, Jay. Ve onu tekrar gördüğünde, senin iyi olduğunu görünce inanılmaz derecede mutlu olacak. Bir konuda haklısın: Eminim senin ölümünden kendini sorumlu tutuyordur. Senin ona karşı hissettiğin sorumluluk duygusunu o da sana karşı hissediyor. Ama neden burada olduğumuzu unuttun mu? Çünkü biri onu hedefine aldı ve sen bunu düzelteceksin. Birbirinize iyi bakın; o senin öldüğünü düşünse bile, sen ona iyi bak. Abel Hayes seni tutsak tutup vücuduna kokain enjekte ettiği için kendini suçlama. Kokaini arzulaman kaçınılmazdı. O da *tam olarak* bu yüzden yaptı." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Artık ayık birisin; onu yendin. Ve sen güçlüsün."

Sokakta gürleyen bir motor sesi duyulunca, dönüp pencereden dışarı bakıyoruz. Eski beyaz lastikleri ve solmuş kırmızı boyası olan klasik bir Buick, Kane'in boş garaj yoluna giriyor. Dün gece garaj yolunda duran kamyonet, şimdi küçük Mazda'nın arkasında sokakta park etmiş durumda.

Kot pantolon ve lekeli gömlek giymiş uzun saçlı bir adam arabadan inip anahtarları cebine koyarken, bir an sessizce izliyoruz. Ön tarafa dolaşıp ön merdivenlere çıkıyor.

Zihnimde sakladığım milyarlarca dosyayı zihnimde gözden geçirip doğru olanı buluyorum. "Bu Angelo Alesi."

Jay'in vücudu gerilir. "Nereden biliyorsun?"

"O gün Infernos'taydı, sen..." Boğazımı temizliyorum. "Bilirsin. Sen öldüğün gün."

"Öyle miydi?"

"Evet. Her şeyi izlerim, hatırladın mı? Kane ile birlikte içeri koştu, sarışın bir kadını yakaladı ve dışarı çıkardı. On dakika geçmeden, sen ambulansa bindirilip acilen hastaneye götürüldün."

"O iyi biri mi?" Beni yanına çekerek, dürbünü kaldırır ve ön kapı aralandığında Angelo'nun geri adım attığını izler. "Kardeşıme zarar vermeyecek, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Kane ile ateşli bir kulübe girdi, sonra senin hoşlandığın sarışınla birlikte çıktı."

O gülümser. "İkizler mi? Biri Jessie, diğeri kim?" "Laine Lenaghan. O bir Infernos fahişesiydi."

Dürbünü uzaklaştırırken vücudu dikleşir. "Öyle miydi?"

"Evet, ama kendi isteğiyle değil. Ona yardım etmeye çalıştım; Abel ve Graham denen adamlar, Cole'la yaptığın gibi ilgilenmeni isteyecektim, ama o gün her şey mahvoldu ve kulüp çöktü."

"Görünüşe göre dışarı çıktı."

"Mm." Pencereden dışarı bakıyorum ve Kane'in ön kapısı tamamen açılıp, büyük beden eşofman ve kapüşonlu sweatshirt giymiş sarışın kız ortaya çıktığında gülümsüyorum. Saçları kirli ve donuk, gözleri çökmüş ve üzgün. Bir çift parmak arası terlik giyiyor ve kollarını sıkıca kavuşturarak yerel tamircinin yanından geçiyor. "Çok üzgün görünüyor, Jay. Dışarı çıktığına ve tamircinin ona öyle baktığına sevindim. Onu tamir etmek için buraya gelmiş gibi görünüyor."

Dantel perdeden bakarak onu izler ve başını sallar. "Onu yiyip bitirmek istermiş gibi bakıyor."

Gülüyorum ve Jay'i sıkıca sarıyorum. "Bence soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor. Ama bu konuda berbat. Ne yazık ki senin için, *evdeki o sarışın* kız müsait değil. Hayalini kuracak yeni bir kız bulmalısın."

Sonunda gözleri pencereden ayrılıp benimkilere doğru iner. "Artık esmerleri hayal ediyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırır. "Uzun zamandır sarışınları düşünmüyordum." Saçlarımı geriye doğru çekip alnıma bir öpücük kondurur. "Yalnız çıkman gerektiğinden emin misin? Chucky maskesi takıp kimliğimi gizleyebilirim."

"Evet, çünkü bu hiç dikkat çekmez. En fazla bir saat sonra dönerim." Kollarından kurtulup çantama doğru yürüdüm. Bugün topuklarımdaki baskıyı hafifletmek için ayaklarıma fazladan çorap giydim, ama bu da ayakkabılarımdan çok sıkı olduğu anlamına geliyor. "Aslında, muhtemelen iki saat."

"Sophia!"

"Giysi, sonra tıbbi malzeme, sonra da market alışverişi yapacağım. Çabuk döneceğim, söz veriyorum."

Beni iç garaj kapısına kadar takip ediyor ve somurtuyor. "Son kez yiyecek aramak için ayrıldığımızda dairemize yangın bombası atılmış ve sen vurulmuştun, bunu kayda geçirmek istiyorum."

"Sadece bir sıyrık." Arabayı açıp içeri giriyorum. Camı açıp gülümsüyorum ve onu gözümün önünden ayırmamak için boynumu uzatıyorum. "Sadece bir sıyrık. Geri döneceğim ve sana düzenli olarak mesaj atacağım. Dışarı çıkma!" Göğsünü işaret ediyorum. "Ciddiyim, John D. Hamilton. Bu işi mahvetme. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Biz hayaletiz, bunu mahvetme."

"Kızlar!" Sarışın, ortalama boylu, benim asla olamayacağım kadar seksi ve kıvrımlı bir kadın, Jonah'ın mağazasının ortasında genç kızına öfkeyle bağıyor. "Kıçınızı tekmelemeden önce oyalanmayı kesin."

"Anne! Git ve cipsleri bul!" Kıvrıcık sarı saçlı bir genç kız ve esmer saçlı arkadaşı, dördüncü reyondaki bir alışveriş arabasının içinde durmuş, ellerinde kılıç gibi Fransız ekmeği çubukları sallıyorlar. Zavallı sarışın kadın ise arabayı itmekle meşgul ve onları tanımıyor gibi davranıyor. "Cips, sos, soda ve kek lazım. Jack amca, baharatlı sosu unutmamamızın özellikle önemli olduğunu söyledi."

"Jack amcanız kışımı öpebilir," diye homurdanıyor kadın. "Ona tembel kıçını buraya getirip kendi sosunu almasını söyleyin. Ya da daha iyisi, sizi evlatlık alıp evimden çıkarmasını söyleyin. Utanç verici olursunuz."

"Saldır, Tina Teyze!" Esmer kız kılıcını öne doğru savurur ve neredeyse tüm arabayı devirecekti. "Utanç verici değiliz. Girişimciyiz. Ayrıca Jack Amca salam istiyor."

"Siktir et." *Tina teyze*, ağır bir homurtuyla arabayı ileri iter ve bırakır, böylece kızlar mağazanın diğer ucunda ölümlerine doğru fırlarlar. Kızlar çığlık atar ve birbirlerine sarılırlar, ama Tina sadece güler ve ellerini çırparak arkasını döner.

Ta ki gözleri benimkilerle karşılaşana kadar. "Oh, lanet olsun."

Kızlar depo kapılarına çarparak arabalarını devirince gülerek başımı sallarım. Saçları uçuşur, bacakları sallanır, kolları çırpınır, acı ve kahkaha çığlıkları atarak karo zemine düşerler, sonra araba kazasından kurtulanlar gibi birbirlerini enkazdan çıkarır ve üzerlerindeki tozu silkelerler.

"Bunu gördüm ve onları itmeden önce fısıldadığın küfürler önceden planlanmış olduğunu gösteriyor."

"Sophia!" Tina, mavi gözlerinde hiç şüphe yokmuş gibi, geniş bir gülümsemeyle öne doğru yürüdü. "Seni aylardır görmedim. Nerede saklanıyordun?"

"Ah, bilirsin. Çalışıyordum." Sepetimi sıkıca tutuyorum, böylece arkadaşlığımızı bir üst seviyeye taşımak isterse ona sarılmak zorunda kalmam. Kaburgalarım ağrıyor, kolum hala yanıyor ve ayrıca kimseye sarılmayı sevmiyorum.

Hiç.

Jay hariç.

"Hep çalışıyorum," diye devam ettim. "Son zamanlarda bazı hesapları kapatmak için seyahat etmek zorunda kaldım."

"Spor salonunda seni özledik. Aslında sana 'kendini savunma dersinden ayrılan' lakabını takmıştık." Dişlerini sıkar ve yüzündeki uzun yara izi kırışır. O yara izlerinin nasıl oluştuğunu hiç sormadım, ama bunlar gösteriş için değil, kazara da oluşmamış. Onlarda, tüylerimi diken diken eden, *eski* sevgilisinin *şiddetinden* kaynaklanan belirgin bir iz var. "Kusura bakma. Buraya gelen birçok kadın var, ama hemen çıkıp saklanıyorlar. Senin hakkında yanlış varsayımlarda bulundum."

"Önemli değil. Dün gece eve geldim. Kelimenin tam anlamıyla." Kanıt olarak sepetimi salladım. "Yiyecek bir şeye ihtiyacım var, yoksa ölebilirim."

"Yakında spor salonuna geri gelir misin? Kızlar seni tekrar görmek isterler ve geldiğin derslerde çok başarılıydın. Sen doğuştan yeteneklisin."

Rollin On Spor Salonu'na neredeyse iki yıl önce katıldım çünkü hangi kasabada olduğumu, Riley Cruz'un kim olduğunu ve yerel polislerin kim olduğunu bilmem gerekiyordu. Benim için uygun olan bir şekilde, herkes bir noktada Tina'nın spor salonunda bir araya geliyor. "Muhtemelen geleceğim, ama bana birkaç hafta ver. Yakın zamanda bileğimi burktum, iyileşmesi için beklemem gerekiyor, ama ondan sonra."

"Elbette. Aslında yeni bir spor antrenörü işe aldık, bu konuda ya da başka bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, onun hizmetleri spor salonu üyeliğinizin bir parçası." Nazik bir gülümsemeye geri çekilirken, omzunun üzerinden yaramaz alışveriş arkadaşlarına bir bakış atar, sonra tekrar bana döner. "Kızım ve yeğenim. Yemin ederim, hayatımın belası. Kaç yaşındasın Sophia?"

"Ah... Yirmi beşim." Çoğu zaman kendimi dünyevi ve elli beş yaşında hissediyorum, ama şu anda bu güzel kadının bakışları altında kendimi on beş yaşında hissediyorum. Birinin sadece varlığıyla size bunu yapabilmesi ne garip.

"Yirmi beş." Alaycı bir şekilde güldü. "O zamanlar ben yıllardır anneydim. Hayatım, o doğduğu andan itibaren altüst oldu. Hatta, o gebe kaldığı andan itibaren. Bunu değiştirmek istemem, ama birkaç düzine kez kızımı bir ağaca bağlamak istedim."

"Ebeveynlik cesaretsizler için değildir."

"Kesinlikle öyle. Tamam, burayı ateşe vermeden önce gitmeliyim." Kıkırdayan kızlara doğru döner, sonra bir an düşünerek geri döner. "Seni tekrar görmek çok güzel! Spor salonunda olacağım; hazır olduğunda bizi nerede bulacağını biliyorsun."

"Biliyorum."

"Kızlar!" Dönüp, kızların konserve kutularından iki metrelik bir kule inşa edip altta kalan kutularla Jenga oynamaya başladıklarını görünce onları dağıtır. "Onları raflara geri koyun. Hemen!"

Kızlar koridoru dönüp gözden kaybolurken başımı yana eğiyorum, ama gitmeden önce eşofmanlarını görüyorum: aynı, siyah, mor yazılarla. Uyluklarındaki spor salonu logosunu tanıyorum, ama popolarında büyük beyaz harflerle "Dikkat! *Buraya bakmayın. Babam bir Roller.*" yazıyor.

İçimden bir ses, bu kızların o pantolonları giymeyi *kendileri seçmediklerini* ama bir şekilde zorlandıklarını söylüyor. Ya da belki cezalandırılıyorlar.

Her iki durumda da, başlarının üzerinde dev neon ışıklar parlıyor.
SORUN.

Kafamı sallayarak, arkanı dönüp Jay ve benim için daha sonra atıştırmak üzere birkaç paket cips seçiyorum, sonra donduruculara gidip tüm biftek ve tavukları alıyorum. Proteine, havaya ihtiyacımız olduğu kadar ihtiyacımız var.

Benim gibi yiyen biriyle birlikte olacağımı hiç beklemiyordum, ama işte buradayız, altı kişilik bir ailenin yediği kadar yiyoruz ve bunu gün içinde iki saatte bir yapıyoruz.

Aslında bunu biraz seviyorum. Eşsiz iştahım yüzünden ucube olmak yerine, her gece Jay ile birlikte cips ve protein barlarını yiyip, kot pantolonumun düğmesini açıp kanepeye uzanabiliyorum.

Evden ayrıldıktan üç saat sonra, bana ayrılan süreden bir saat daha fazla ve on yedi cevapsız – ve geri aranan – telefon görüşmesinden sonra, evimin garajına girip nefesimi tutuyorum, çünkü Kane Bishop ön bahçesinde durmuş postasını kontrol ediyor ve sokağı devriye geziyor.

Sıradan günlük işlerini yaparken ekstra dikkatli olmasaydı, o bir Bishop olmazdı.

Sıradan bir caddede, sıradan bir SUV sürüyorum, sıradan bir at kuyruğu ve bu sıradan kasabadaki tek giyim mağazasından aldığım sıradan bir kazak giyiyorum. Bagajım market poşetleriyle dolu ve komşularımın evimin diğerlerinden farklı olabileceğini düşündürecek hiçbir şey yok.

Kane Bishop'un garaj kapımın kapanmasını izlemesi için hiçbir neden yok, sadece yeni geri kazandığı tatlı kız arkadaşına bir tehlike oluşturmadığımı kontrol etmek dışında.

"Sophia!" Garaj kapısı kapanır kapanmaz Jay evin içinden geçerek garaja giden merdivenleri hızla iner. Kapıma koşar ve ben dışarı çıkana kadar kapıyı sonuna kadar açar, böylece kendimi araba ile onun güçlü vücudu arasında sıkışmış bulurum. "Geç kaldın kadın."

"Seni aradım! Nerede olduğumu söyledim, böylece endişelenmene gerek kalmasın diye."

"Yine de endişelendim." Eğilerek, çeneme acı veren bir öpücük kondurur ve ısırır. "Seni göremediğim için endişelendim ve kasabayı baştan aşağı aratıp kimliğimizi açığa çıkarmadan sana ulaşamazdım."

"Bu yüzden her aradığında seni hemen geri aradım. Ben güvendeyim. Biraz sakın ol, deli. Şu anda bu kasabada güvende olduğumuzu düşünüyorum. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor ve Kane'in burada olduğuna dair herhangi bir uyarı da yapılmadı. Nefes almaya vaktimiz var."

Başını sallayarak, az önce hissettiğim acıyı dindirmek için çeneme ikinci, daha nazik bir öpücük kondurdu. Arkasını dönerek SUV'nin arkasına gitti ve market poşetlerini çıkarmaya başladı.

Tina ve kızları mağazadan ayrıldıktan sonra, sepetimi dolu bir alışveriş arabasıyla değiştirdim ve o kadar çok doldurdum ki, bana hizmet eden sarışın kadın, kasadan geçen her şeyi sinirli bir şekilde *bipleyerek geçirdi*. Sadece birkaç gün yetecek kadar yiyecek için birkaç yüz dolar harcadım ve Jay ile benim birkaç gündür giydiğimiz aynı kıyafetleri giymek zorunda kalmamamız için birkaç yüz dolar daha kıyafetlere harcadım.

Kot pantolon, spor ayakkabı, iç çamaşırı.

"Tutu aldın mı Soph?" Jay çantaları karıştırıp arıyor. "Leotard ya da terlik görmüyorum."

Somurtarak, arabanın arkasında onunla buluşup birkaç hafif çantayı alıyorum. "Neden tutu alayım ki, aptal? Ne düşünüyorsun sen?"

"Sadece..." Bir düzine çantayı homurdanarak kaldırır ve mutfığa açılan kapıya doğru yönelir. "Yanan bir binadan kaçtık, kurşunlardan kaçtık, uzun bir yol kat ettik, boktan bir otelde kaldık ve seviştik, ve şimdi buradayız."

"Ee?" Onu takip edip çantalarımı yere bıraktım, çünkü kolum yanıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bunları bir araya getirirsek, şu anda sevgi dolu, bağlı bir ilişki içinde olduğumuz anlamına gelir. Pratikte evliyiz." Durup tavana bakar. "Kane'e kendimizi açıkladıktan sonra evleneceğiz. O benim sağdıcım olabilir."

"Delirdin mi sen? Neyin var senin?"

"Delilik değil." Dönüp daha fazla market alışverişı yapmak için garaja geri döner. "Demek istediğim, şu anda birbirimizi seviyoruz, bu yüzden bağlılık ve sevgi karşılığında ve ayda bir hafta boyunca varlığımdan dolayı beni öldürdüğün için, seni tütü giyerken görmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Açıkçası, bu çok fazla bir şey değil. Hayatımın geri kalanında kucak dansı yapacağım." Daha ağır çantaları dışarı çıkarır ve homurdanır. "İnan bana, bundan mutsuz değilim. Sen o kadar güzelsin ki, tek bir kıza bağlı kalmak hiç de zor değil. Murphy's Law'daki tüm o adamlar seni o kadar çok istiyorlardı ki, bunun için ölmeye bile razıydılar. Ama ben buradayım ve bu dansları sadece ben alıyorum."

O resmen kafayı yedi. "Senin için dans etmeyi asla kabul etmedim!"

"Ve bu danslar harika ve seksi olsa da," diye devam ediyor, "kafamda gerçekten bir fantezi var. Seni tütü giyerken görmek istiyorum, Soph. Kalbim bunu yemek, şekerleme ve bir zamanlar kokain için özlediği gibi özlüyor." Merdivenlerde durup, geniş bir gülümsemeyle dönüyor ve dudaklarını benimkilere yapıştırıyor. "Seni tütülü bir elbiseyle görmek istiyorum, bebeğim. Yemekten daha çok istiyorum bunu, ve küçük, hanım evladı bir tütülü elbise olmamalı, büyük ve kabarık olmalı. Ve dik durmalı ki, tüm zaman boyunca külotunu görebileyim. Ya da daha iyisi, külotsuz dans et, çünkü dansın bittiğinde, sen çığlık atana kadar seni sikip duracak."

Sadece çığlık çığlığa seks yapacağımız sözüyle bile külotumun içinde nabzımın attığını hissediyorum. Gözlerinde açlık dolu bir bakışla bana bakması yeterli, vücudum hemen tepki veriyor.

Aklımı başımdan almayı bildiği için onu sikiyorum.

Dönerek mutfağa doğru yönelir ve çantalarını yere bırakır. "Bir tutu bulmanı istiyorum, hepsi bu. Ve bize yeni bir ses sistemi alman gerekiyor, çünkü ne zaman canın isterse dans edebilmeni istiyorum. Gündüz, gece, hafta sonu, ne zaman olursa. Ayak parmaklarında bir titreme hissedersen, bunu bilmek istiyorum, sonra seni izleyeceğim. Muhtemelen izlerken sikimi okşayacağım."

"İğrençsin."

"Ben dürüstüm," diye karşılık verir. Et torbalarını alır, dönüp onları büyük dondurucuya atar, istiflemeyi veya

düzenlemeye aldirmeden büyük dondurucuya attı. "İki torba et mi?" Emin olmak için tüm torbalara elini soktu. "Buzdolabına veya dondurucuya koyulması gereken başka bir şey var mı? Yoksa her şey bir süre dışarıda kalabilir mi?"

"Şey..." Dondurma dolu poşeti alıp ona uzattım. Sonra süt kartonlarını alıp buzdolabının kapısına koydum. "Bütün bozulabilir şeyler bu kadar. Neden sordun?"

Cevap vermek yerine, beni belimden tutup göğsüne doğru çekiyor, nefesim kesilene kadar. Penisi kaya gibi sert ve karnıma baskı yapıyor, dudakları sert ve ısrarcı, benim dudaklarımı açıp dilini içeri sokuyor.

Beni öperken daha aşağı eğilir, kot pantolonumun düğmelerini açar ve sertçe aşağı iter. Sonra, ağrıyan ayaklarımdan beni kaldırır, tezgahın üzerine yatırır ve kot pantolonundan penisini çıkarır.

Market alışverişlerini paketlememizden, onun içime girip boğazımdan şok bir çığlık koparmasına kadar sadece birkaç saniye geçer. Sadece birkaç saniye, hiç temas olmadan, onun beni bedenen ve ruhen tamamen tüketip dokunduğu bir şeye. Sonra zaman kaybolur, o içeri girip çıkar, daha fazla giremeyeceği kadar derine girer, sonra penisinin ucu sinir uçlarımı okşayarak beni çılgınca arzulandırıncaya kadar dışarı çıkar.

"Senin dans ettiğini düşünmek beni çok tahrik ediyor, Sophia Solomon." Dudakları yüzümde dolaşıyor ve beni nefes nefese bırakıyor. "Seni düşünmek, nokta, beni çok tahrik ediyor." Elleri kalçalarımı morartıyor, ama acıtmıyor. Beni tüketiyor, dolduruyor ve bahsettiği hayatı özlememi sağlıyor.

Sonsuza kadar, benim gibi bir kız için gerçek değil, ama şimdilik, bugün, bu evde, bu mutfakta, öyleymiş gibi davranabilirim.

Nisan ayında sıradan bir Perşembe günü saat dokuzdu, bu küçük kasabaya vardık ve Jay hayattayken ve caddenin karşısında yaşarken kullandığım eve geldik.

Tıpkı Benson binasında Jay'in üstündeki dairede kaldığım gibi, o Abel için çalışırken ben de bu evde kalıyordum. Gitmem gereken her yerde evim var ve hepsi kötü insanlardan çaldığım parayla satın alındı.

Pişman değilim ve geri verme niyetim de yok.

Cumartesi günü, Kane'in evini içten gözetleme sözümü yerine getirdim.

Yemek yiyoruz, sevişiyoruz ve çalışıyoruz. Şu anda hayatımız böyle, ben kanepede oturup dizüstü bilgisayarımda CAB'yi arıyorum.

Aramızda sadece bir dizüstü bilgisayar var ve benim ihtiyaçlarım Jay'inkinden çok daha fazla olduğu için, o günün çoğunu ön pencerede dürbünüyle oturarak geçiriyor ve ben tuvalete gittiğimde gizlice dizüstü bilgisayarıma girip kardeşini kontrol ediyor.

O, gözetlemek ve küçük bir ev bulmak istiyor ve Kane'in iyi olduğundan emin olma ihtiyacını anlasam da, bilgisayara daha çok ihtiyacım var. Bu yüzden o, benim tuvalet molalarımınla yetiniyor ve ben de onun için internetten yeni bir dizüstü bilgisayar sipariş ediyorum, böylece beni daha fazla tuvalete çıkarmak için sürekli kahve yapmak zorunda kalmıyor.

Şu ana kadar bildiğim her şeyi araştırıyorum ve Trenton'un cep telefonu verilerini de bu araştırmaya ekliyorum. GPS izleme verilerini takip ediyorum; ölmeden önceki her hareketini bir kalıp bulmak için çiziyorum – *en çok nereleri tekrar ziyaret etti? En çok kimi aradı? En çok kime e-posta gönderdi?* – Bu arada Jay, yaralanmadan önceki gücünü geri kazanmak için çalışıyor. Silahlı pisliklerden kaçarken bir daha *nefes darlığı* çekmemek için akciğer kapasitesini artırıyor, sonra Kane'in evini gözetliyor.

Nisan Mayıs'a döner ve Kane burada olmasına ve haberler yayılmaya başlamasına rağmen kimse onu almaya gelmez.

Mayıs, hazirana döner ve caddenin karşısındaki üzgün kız, Angelo ilk geldiğinde kullandığı eski Buick'i tamir etmek için geldiğinde biraz daha sık gülümser.

Haziran Temmuz'a döner ve sonunda, Jay'i gece yarısı dışarı çıkarırım çünkü demans hastası olan ve Jay'in hayatını borçlu olduğunu söylediği Raya Cruz'u ziyaret etmek istiyor.

Aylardır kapalı kalmış, arka bahçede veya boş yatak odasında çalışmaya zorlanmış, mahalledeki

çocukların sokakta oynamasını izlemek zorunda kalıyor, oysa içindeki çocuk da oyunlara katılmak için can atıyor.

Son yaşadığımız şehirde bizi rahatsız eden soğuk hava, bunaltıcı bir sığağa dönüştü ve eğer onun sızlanmalarını bir kez daha dinlemek zorunda kalırsam, onu bir ağaca bağlayıp çocukların beyzbol topunu vurmak için kullandıkları sopayla dövmek zorunda kalabilirim.

Bu yüzden onu gece yarısı koşuya çıkmasına izin verdim; telefonunu ve silahını almasını istedim ve saat ikide eve geldiğinde, unutkan Raya Cruz'un onu hatırladığını, ona sarıldığını ve istediği zaman tekrar gelebileceğini söylediğini anlatırken aptalca sırıtıyordu. Aylardır ilk kez kalbimin gevşediğini hissettim.

Jay Bishop yalnız bir adam değil; bir keşiş değil ve aylarca evde saklanmak için yaratılmamış.

Evde kalmak onu Abel ve kokain kadar hızlı öldürüyor ve ben sadece onu korumaya çalışıyorum ama ısrarımın en azından bir kısmının görevimi korumak için olduğunu kabul edebilirim.

Jay'in mutluluğunu kız kardeşimin huzuru ile takas ediyorum.

Silah cephaneliğimde güçlü bir araç var, kimsenin varlığından haberdar olmadığı tehlikeli bir silah. Jay Bishop, hayalet var ve onu kaybetme riskini göze almak istemiyorum.

Ace de Ellie'nin acı çekmesi nedeniyle bunu kaybetmek istemiyor.

Ve içimdeki kadın, Sophia, onu paylaşmak istemiyor, çünkü o burada olduğunda kalbim daha hızlı atıyor. O aşk hakkında şakalar yapıyor, ama o odadan geçip ağzına sakızlı şekerler tıktırdığında her seferinde bir şeyler hissediyorum. O sonsuza kadar süren ilişkiler hakkında şakalar yapıyor, ama kalbim, o kendini halka gösterirse sonsuza kadar süren bir ilişkinin gerçek olamayacağını söylüyor.

Bu yüzden onu kendime saklıyorum ve her geçen gün onu biraz daha çıldırtıyorum.

İnanılmaz derecede bencilim.

"Bebeğim. Bebeğim. Bebeğim! Bebeğim!" Jay pencerenin yanındaki tekli sandalyesinden kalkıp bana doğru koşuyor.

Dizüstü bilgisayarımdan ve umut verici görünen bir askeri kayıttan gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Yolculuk!"

"Hm?"

Dizüstü bilgisayarını çevirip Kane'in evinde oturan dört kişinin fotoğrafını gösteriyor. Kane sarışın Jess ile oturuyor, uzun saçlı Angelo ise diğer sarışını izliyor. Kızlar oturma odasının ortasında oturup bir deftere bir şeyler yazıyorlar, ama erkekler kelimeler olmadan asla bilemeyeceğimiz bir şeyi ifade eden bakışlar paylaşıyorlar.

"Yolculuğa çıkıyorlar! Gidiyorlar, böylece sonunda biz de girebileceğiz."

"Neden içeri girmek istiyorsun?" Gözlerimi tekrar bilgisayarına çevirdim. "İçeride ne var ki istiyorsun?"

"Devasa bir silah deposu dışında, sadece içeri girmek istiyorum. Bu işin ısısı artıyor, bu yüzden onu şehirden çıkarmak iyi bir şey. O GPS cihazlarından sipariş etmelisin, Soph." Yanımdaki kanepeye oturur ve ağırlığıyla beni yanına düşürdüğünde gülümser. İşim olmasına rağmen, bacağımı kendi bacağına çeker ve üzerine dizüstü bilgisayarını koyar.

Kane Bishop gülümser ve kız arkadaşını izler. Gülümsemesi Jay'inkine çok benzer, o kadar benzer ki midem düğümlenir. İkiz değil; kolayca ayırt edilebilirler. Jay'in yüzü biraz daha yuvarlak, dudakları biraz daha kalın. Kane'in saçları biraz daha kısa, ama ikisi de kısa saçlı. Ama önemli olan, ruhlarını oluşturan şeyler – gözleri ve gülümsemeleri – aynı.

Ekranda, Angelo su bardağını masaya vurur ve ayağına fırlar, Kane'e onu takip etmesini işaret eder. Jay ve ben, ikili mutfaktan geçip bizimki gibi garaja girerken yeni kameraların devreye girmesini izleriz.

Beton zemine basıp kapıyı kapatan Kane, sırtarak dönüyor. "Biraz kızdın mı, Ang? Seni bahçede onu becerirken gördüm; hayaların biraz morarmış mı? Endişelenme kardeşim, en azından bir çiftin var."

"Kapa çeneni," diye cevaplar Angelo, Jay'in irkildiği anda. Kane'in ona kardeşim demesi, karşıdaki evde bu yeni dostluğu görmek Jay'i incitir. Angelo sadece bir kız yüzünden takılan bir adam değildir. Aylardır kamera aracılığıyla bu uyumsuz aileyi izledik; aralarında bir bağ var, Jay'i derinden etkileyen bir kardeşlik

derinden etkileyen bir kardeşlik. Kardeşinin bu kadar mutlu olduğunu görmek hem bir lütuf hem de bir lanet; kendini yerinden edilmiş ve gereksiz hissediyor.

"Kameraları kapat," der Ang. "Ve sesi, ve kızlara geri beslenen diğer her şeyi."

Kane gülerek, evindeki gözetleme sistemini gizleyen ve kontrol eden gizli güç kutusuna doğru ilerler. Düğmelere basarken, sistemi beni dışarı atmak için mücadele eder.

Bizim izlediğimizi bilmiyor. Asla da bilmeyecek. Ama gözetleme sisteminin karanlık arka sokaklarında, botlar bizim burada olduğumuzu biliyor ve bizi dışarı atmaya çalışıyorlar.

Ekranına bir kod girer ve kızları dışarıda bırakır, bu sırada bizim tarafımızda da bir anlık bir aksaklık olur. Jay yanımda panik yapar, kardeşini gözden kaybetmekten korkar, ama ben ne olduğunu biliyorum, bu yüzden sessizce onu sakinleştirmek için elini tutarım ve ekranın düzelmesini beklerim.

"Bitti." Kane pis bir sırıtışla geri adım atıyor. "Sessizlik konisindeyiz, Doksan Dokuz. Ne var ne yok?"

Jay'e dönüyorum. "*Get Smart* hayranları mı?"

"Evet." Elini ağzıma bastırarak beni susturur. "Konuşuyorlar."

"Onlarla bu yolculuğa mı çıkıyorsun?" diye sorar Angelo, ama Jay, benim aptalca bir şey söylediğimde yaptığı gibi alaycı bir şekilde gülümser.

"Aksini düşünmen çok aşağılayıcı. Onu asla tek başına bırakmam. Ayrıca ben de plaja gitmek istiyorum. Hayal et," ellerini kaldırarak bir çerçeve oluşturur, "sarı saçlar, minicik sarı puantiyeli bikini, çekici bir popo ve günlerce sürecektir küstahlık." Bishop'un sırıtışını taklit eder ve Jay'e de aynısını yaptırır. "Ve daha Jess'e bile gelmedim."

"Dostum!"

"Komik adam," Jay gülüyor. Sesinin çatlamasına ya da elinin bacağıma inanılmaz derecede sıkıca sarılmasına yorum yapmıyorum. Sırları olabilir, ve daha sonra, yatakta olduğumuzda, onun acısını biraz dindirmeye çalışacağım.

"Şaka yapıyorum," Kane gülüyor. Jay'in şaka yaptığı gibi şaka yapıyor - her zaman son derece uygunsuz, ama aynı zamanda, olmaması gereken bir anda sevimli geliyor. "Ben seninkine bakmıyorum, sen de benimkine bakmıyorsun"

ben de seninkine bakmıyorum. Ama cidden, kamp ateşi, plaj, günlerce süren araba yolculuğu. Bana cennet gibi geliyor."

"Ben de gelmek istiyorum," diyor Ang. "Gelebileceğim şekilde ayarla."

Jay'in ekranının sağ üst köşesinde, ikiz sarışınlar tartışmaya başlayınca gözlerim tekrar oturma odasına kayıyor. Kane ve Angelo onları göremiyor ve duyamıyor, tıpkı kızların erkekleri göremediği gibi, ama Jay ve ben her şeyi görüyoruz. Kane'in kız arkadaşı Angelo'nun kız arkadaşını ittiğinde, ikimiz de gülümsüyor ve gözlerimizi bir gözetleme kutusundan diğerine çeviriyoruz.

"Söyle onlara, aptal. Çok kolay – ellerini çırp ve 'Yolculuk!' de," diyor Kane. "Onları kandırdığımı bilmiyorlar. Greg'in evinde sana söylemiştim – tavırların eğlencenin yarısıdır. Zaten davet edilmişsin gibi davran, o zaman sorgulamayacaklar."

"Greg kim?" Jay bana dönüyor. "O oyuncuyu tanımıyorum."

"Greg aslında Graham, ama kardeşin insanların isimlerini karıştırarak onlara saygısızlık yapmayı seviyor."

Jay burun kıvrır. "Bazen pislik olmak eğlencelidir."

"Graham, sarışının eski sevgilisi, onu kulüp fahişesi yapan adam."

"O pislik herif kısırlaştırılmayı hak ediyor."

"Şey..."

"Benim için o kadar kolay değil, Bish," Angelo karşı çıkar. "*Sen* Jess'le birliktesin, ama ben sadece bir arkadaşım. Hiçbir şey talep edemem."

"Evet, talep edebilir," diye mırıldanır Jay. "Her gün seninle takılıyor, aptal. O senin; her şeyi talep etmelisin."

"Her gün seninle takılmayı *seçiyor*, aptal." Kane, kardeşinin söylediği şeyi aynen tekrarlar. Farkında olmadan ve sadece yirmi metre uzakta olsalar da, düşünceleri hala uyumludur. "Neden bu geziye gelmeni istemesin ki?"

Kızların kavgası tam bir güreşe dönüştüğünde ve uzun bir lamba başlarının hemen yanında yere düştüğünde, dikkatimiz tekrar sağ üst köşeye çekilir.

Panikleyen Kane ve Angelo, kapıdan ilk çıkan ve sarışınları kendilerinden kurtaran kahraman olmak için birbirlerini itip kakıyorlar.

Başımı sallayarak Jay'ın dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp çenesini avuçlarım. "Şehir dışına çıkıyorlar. Biraz eğlenecekler."

"Orası bizim balık tuttuğumuz yer," Jay somurtuyor. "Kardeşimle plaja gitmek istiyorum."

"Sonra." Dizüstü bilgisayarını kenara itip, kendiminkini sehpa koyduktan sonra, kucağına oturup yanaklarını avuçlarım. "Yakında, bebeğim. Yakında tekrar özgür olacaksın. Kardeşini geri alacaksın; o zaman diğer adamı bir kenara itebilirsin." Dudaklarımı yavaşça dudaklarına bastırıyorum, bir öpücük buraya, bir öpücük köşeye, bir öpücük de çenesine. "Yakında her şeyi daha iyi hale getireceğiz."

"Arabalarına koymak için bana GPS cihazları getir. Ben gidemediğim için, bu yolculukta nerede olduklarını bilmem gerekiyor." Güçlü elleri popomu okşuyor, ama sonra durup gözlerime bakıyor. "Gidemeyeceğim, değil mi?"

"Hayır." Gülerek cevap veriyorum. "Ölmediğine dair bir ön hazırlık yapmadan öylece arabalarına atlayıp gidemezsin."

Alaycı bir şekilde iç çeker ve boynumu ısırarak için eğilir. "Bana GPS ve ses aleti getir. Onlar yokken seslerini duymak istiyorum."

"Tamam." Dişleri kulağımın arkasındaki deriyi çekerken inlerim. "Söz veriyor musun?"

"Söz."

"İyi." Aramıza uzanarak, eşofman altını aşağı indirir ve sertleşmiş penisi dışarı çıkar, sonra arkaya uzanıp benimkini de indirir. "Penisime otur, tatlı Sophia. Kalbim acıyor."

"Ben onu iyileştirebilirim."

GPS TAKİP CİHAZLARI

JAY

"Tamam." Soph elimi tutup avucumu yukarı çevirerek, ortasına minik takip cihazları bırakıyor. Gece yarısı ve komşularım birkaç saat sonra yolculuğa çıkacaklar. Şimdi harekete geçmeliyim, yoksa onları kaybedeceğim ve geri dönmelerini dua etmek zorunda kalacağım. "Bir tanesini lastik yuvasına koy. Bulamayacakları bir yere. Manyetikler, bu yüzden özellikle kirli bir yere yapıştırmaya çalışmadığın sürece yapışacaklar."

"Tamam."

"Onları duymak istiyorsan ikincisini arabanın içine koymalısın.

Gizli ama engelsiz bir yere koyun."

Gülüyorum. "Anlaşıldı. Saklanmalı ama açıkta olmalı."

"Aynen öyle. Tıpkı bizim gibi." Flörtöz bir gülümsemeyle bana bakar. "Kulağındayım, mayday diye bağırsam beni dinle. 'Kıçını kaldır' dersem, kıçını kaldır demek. Bahçesinde güvenlik kamerası var, o yüzden..."

"Jericho."

Durur ve gözlerini tekrar bana çevirir. "Ha?"

"Jericho" dünyanın yanıp kül olduğu anlamına gelir. Harekete geçmem gerektiği anlamına gelir. Sadece ölüm kalım meselesi olduğunda "Jericho" de.

"Tamam." Parmaklarımı geriye doğru kıvrarak, GPS cihazlarını kapalı yumruğumun içine aldı. "Birkaç dakikalığına onun gözetimini kapatacağım. Eğer yapmazsam, Buick'e binmeden önce yakalanırsın. O önce ateş eden, sonra soru soran türden bir adam, bu yüzden kardeşin tarafından vurulma. Kendini kötü hisseder."

Gülüyorum. "Sensörler takmış, değil mi?"

"Doğru. Teknolojisinin bozulduğunu fark etmeden önce üç dakikan var, o yüzden gir ve çık. Çabuk ol, sonra doğruca eve gel."

"Tamam." Kayak maskemizi aşığı çekip gülümsüyorum. "Yine kendimi sert hissediyorum.

Çok uzun süredir ev hanımıyım."

"Sen bir aptalsın." Göğsüme vurur ve iyi bir balerin gibi parmak uçlarına basar. Dudaklarını dudaklarıma bastırır, uzun kirpikleri yanağıma değerek kalbimi çarptırır. "Git. Sessiz ol, hızlı ol."

"Tamam." O bana karşılık vermeden önce kışına vurup koşarak uzaklaşıyorum. GPS cihazını elimde sıkıca tutarak ön kapiya koşar ve onun işaretini beklerim.

Dönerek bilgisayarının önüne oturur, her zamanki gibi tuşlara basar, sonra sinsi bir gülümsemeyle başını kaldırır. "Git. Zamanın şimdi başlıyor. Dikkatli ol."

"Tamam, görüşürüz. Seni seviyorum."

Sözlerim beynime ulaşmadan kapıdan dışarı fırlarım. Soph'un yüzü bembeyaz olur, sonra bir anlığına ön merdivenlerde durup kalırım. "Git," diye kulağıma fısıldar. "Hemen. Üç dakikan var."

"Soph..."

"Şu anda ben Ace'im. Bu Ace ve Hamilton," diye fısıldar. "Jay ve Soph yatak odası için. Git!"

Sokağın karşısındaki zifiri karanlık eve bakıp sinirlerimi yutuyorum. Aylardır buradayız ama ben henüz oraya gitmedim. O çok yakın, çok ulaşılabilir ama aynı zamanda değil.

Yeni kardeşı ile bağ kurmakla çok meşgul.

Sırtımda soğuk çelik silahım, elimde Kane'in bıçağıyla karanlığa daldım, eğildim ve düz yolda koşmaya başladım. Bu banliyö caddesinde çukurlar, römorklar, hurda arabalar yoktu. Burası ailelerin kurulduğu türden bir caddeydi. Erkeklerin ev sahibi olmak istediği türden bir cadde.

Şimdi restore edilmiş Buick Super'in yanında durup, arka tekerleğin altına uzanıyorum ve ilk GPS noktasının mıknatısı yerine oturduğunda başımı sallıyorum. "Biri gitti. Biri kaldı."

"Güzel," diye fısıldadı Soph. "Seni görüyorum. Bir tane daha."

Eğik durarak ön yolcu tarafına doğru ilerlerim ve kot pantolonumun arkasından metal çubuğu çıkarırım. Çubuğu pencere ile kapı çerçevesi arasına sokarım.

Parmaklık açılır ve alarm çalmaz. "Açıldı."

"Güzel. Hala temizsin. Işıklar sönük. İçeride uyuyorlar.

İçeri gir ve işi bitir."

Kapıyı aralarken, içeri girebilecek kadar açarken eski arabanın gıcırdamamasını diliyorum. Kapıyı tekrar kapatırken, ama gıcırdamadan, karanlık arabayı arıyorum ve istemememe rağmen, bir zamanlar çürümüş olan arabanın yenilenmiş halinden etkileniyorum. Sanki showroomdan yeni çıkmış gibi görünüyor.

Angelo, *komik, havalı, kardeşimin yanında benim yerimi alan* Angelo, üzgün ikizlerin bunu yeniden inşa etmesine yardım etti. Şimdi kardeşimle bir yolculuğa çıkıyor ve muhtemelen onlara uyumlu şapkalar falan almıştır.

"Odaklan, Jay!"

"Kadın, odaklanıyorum."

"Mırıldandığını duyabiliyorum. Topla kendini, takip cihazını yerleştir, eve git."

Kane'in bıçağını kullanarak, deri koltuğun dikişini kesip içine madeni para şeklindeki cihazı yerleştirirken hastalıklı bir zevk duyuyorum. Bunu yaptığımı asla bilmeyecekler, ama ben bileceğim ve bunu her düşündüğümde gülümseyeceğim.

Öcünü aldım, pislik. Ve yakında kardeşim de geri gelecek.

"Jay!"

"Ugh, geliyorum." Kapıyı tekrar açarak, kaygan arabadan kayarak çıkıyorum ve kilitleri indiriyorum. Sokakta diz çökerek, kolu tutuyorum ve omzumla kapıyı iterek tamamen kapanmasını ve kilidin kapalı kalmasını sağlıyorum.

"Bitti."

"Güzel. Şimdi eve gel. Çok geç kaldın." Görevdeyken çok dırdırcı oluyor.

Gözlerimi devirerek, caddeyi baştan aşağı süzdüm ve yerinde olmayan bir şey bulduğumda kaşlarımı çattım. Bir şey eksikti. Evime, sonra komşumun evine baktım, dönüp Kane'in evine bir göz attım ve homurdandım.

"Jay? Jay!" Sanki aklımı okuyabiliyor gibi, ya da belki de benim dürtüsel davranışlarımı bekliyor. "Jay Bishop! Hemen geri dön ve eve gel."

"Çöpünü çıkarmayı unutmuş, Sugar Plum." Onun garaj yolunda parmak uçlarında yürüdüm ve ağzına kadar dolu çöp kutusunu aldım. "Sadece kardeşime yardım ediyorum."

Ha! Angelo onun gerçek kardeşi olsaydı, çöprü unutmazdı.

"John D. Hamilton! O çöp kutusunu yere bırak.

Hemen!" "Bir saniye, bebeğim. Sokağa götürüyorum."

"Jay! Lanet olsun! Jericho. Jericho! Çöp kutusunu bırak."

Arkamda iç ışıklar yanıyor, ama otuz saniyem daha olduğunu biliyorum. Kane dışarı çıkmadan önce gözetleme bilgisayarına gidecek. Aptalca bir gülümsemeyle ve asla itiraf etmeyeceğim kız gibi bir kıkırdama ile koşarak, çöp kutusunu kaldırıma bırakıp kapağını düzgünce kapatıyorum.

Çöpçü, dağınık olursa almaz.

Sophia kulağıma görevleri mahvettiğimi haykırıyor ama onu görmezden geliyorum. Caddeyi geçip ön merdivenleri koşarak çıkıyorum, ön kapıyı sonuna kadar açıp Kane'in ön farları bahçemi aydınlatırken sessizce tekrar kapatıyorum.

"Sen delisin!" Soph cips torbasını fırlatıp bilgisayarını kenara itiyor. Sadece seksi bir eşofman altı ve spor sütyeni giymiş halde, beni öldürmek istercesine üzerime atılıyor, ama ben kayak maskemizi çıkarıp onu havada, cinayet girişimindeyken yakalayıp duvara çarpıyorum.

Gülerek dudaklarımız çarpışır ve dişlerim onu ağlatana kadar ısırırım. Tadı tuz, sirke ve seks gibidir. *Evet, lütfen.* Bu gece kimsenin hayatı tehlikede değildi, bu yüzden gülmek benim için kolay. "Herkes hayatta, tatlı Sophia. Rahatla."

"Sen çok çocuksun!" Yumruğunu kaburgalarımın vurur ama boynunu uzatır ve dişlerimin yine de onu okşamasına izin verir. Beni istiyor; bana kızgın olmak istiyor. İkisini de yapabilir, çünkü öfkeli seks her zaman normal seksten daha iyidir.

Kane'in ışıkları tekrar söndüğünde onu kollarımda döndürerek koridora doğru yürüdüm ve yatak odasına girdim. Öfkesi kıkırdamaya dönüştü, sonra da pantolonunu yırtıp onu ters çevirip çıplak kığını gördüğümde uzun bir iniltiye dönüştü. Yatağın arkasında diz çöküp

arkasına diz çöküp, açık avucumu onun kremse tenine vurup, kot pantolonumun içindeki sikimi kıkına dayadım.

Fermuar klitorisini srtyor ve onu çığlık attırıyor, ama ben neredeyse çıplak vücuduna eğilip omuz kemiğini, omzunu, boynunu ısırıyorum. Yüzü yorganın içinde yatıyor, nefes nefese ve titriyor, ve her ısırdığımda kıkını kalalarımaya doğru itiyor.

"Beni çok istiyorsun, değil mi Sophia? Ben olmadan nefes alamıyorsun."

"Seni istiyorum," diye nefes nefese diyor. "Lütfen abuk ol."

"Beni sevdiğini söyle, Soph. Sevdiğini biliyorum."

Beklendiği gibi, kaskatı kesilir ve nefes almayı tamamen keser. "Uh..." Yüzünü çevirir ve dağınık saçlarının arasından bakar. "Şu anda bunu konuşmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum..."

"yle." Kot pantolonumun düğmelerini açıp, sikimi serbest bırakacak kadar aşağı indiriyorum. "Biliyorum. Benim güzel balerinim aşık." Sikimi hizalayıp, derinlere giriyorum ve patlamadan önce dişlerimi sıkıyorum. Soph yüzünü yastıklara gömüyor ve boğuk bir çığlık atıyor. "Bana söylemene bile gerek yok. Aşk kelimeler değildir Soph, duygulardır, eylemlerdir." Penisimin ucu rahmini dokunana kadar sertçe giriyorum ve o acı içinde nefesini verirken, sonra tekrar dışarı çıkıyorum ve zevk dolu inlemelerine homurdanıyorum. "Aşk, kızı kurtarmak için yanan binaya koşmak ya da kurşunlardan kaçmak ve vücudunu kullanarak erkeğini korumaktır. Aşk, gece yarısı hamburger yemek, saat üçte milkshake içmek ve ben bozuk ciğerlerimle nefes alamadığımda elimi tutmaktır. Aşk, istemesen de benim için dans etmektir Soph, ama parmak uçlarında durduğunu görmek beni mutlu eder, bunu biliyorsun."

"Aman Tanrım." Ağlayarak, yorganı yumruklar ve ben onun vücuduna saldırmaya devam ederken bana karşı itekler. "Durma Jay. Lütfen durma."

"Durmayacağım, güzelim." Kalçalarını tutup tutacak gibi kullanıyorum. Onu geri çekerken aynı anda ileri itiyorum, birbirimize çarpıyoruz ve kendimizi kenara doğru sürüklüyoruz. "Bana söylemene gerek yok, çünkü nasıl hissettiğini biliyorum. Ve sorun değil." ne eğilip omuz kemiğini ısırıyorum. "nk seni deli gibi seviyorum,

tatlı Sophia." Kalçasını bırakıp, başparmağımı kış deliğine kaydırıp içeri sokuyorum. "Hadi Soph. Sikimi kurutana kadar sık."

Soph ve ben saat bir civarında yorgun bedenlerimizle ve sersemlemiş gülümsemelerle yatağa düştük, ama saat üçe kadar iki saat uyudum ve onu uyandırarak daha fazla uyumak için kendimi suçlu hissettim.

Bu yüzden, aptalca bir nedenden dolayı kendimi korumak için eşofman altı ve bere giydim, yatak odasının kapısını kapattım ve kahve yapmak için mutfağa gittim.

Sabahın üçü yalnızlık dolu bir zamandır. Ölümcül bir sessizlik, soğuk ve saatlerce kimse kıpırdamıyor. Ama ben pencerenin yanındaki sandalyemde dizüstü bilgisayarım ile oturmuş Kane'in karanlık mutfağını izliyorum. Bekliyorum, izliyorum ve kıskançlığa çok benzeyen bir iç savaşla mücadele ediyorum.

Bu sabah ışıklar her zamankinden erken yanıyor, ama bu beklenmedik bir şey değil, çünkü yol yolculuğuna çıkıyorlar. Jess'in kız kardeşi, üzgün ikiz, ilk kalkan, sonra Jess. Kane mutfağa en son giriyor, ama halsiz değil. Uykulu da değil.

Sadece eskisi gibi tam olarak uyanık değil.

Zihninde, o özgür; kız arkadaşıyla ev hayatı yaşıyor ve şu anda dünyada birinin onu aradığından haberi yok. Onun kafasını hedef aldıklarından haberi yok, bu yüzden gece yarısı küçük bir gürültü duysa da endişelenmek için bir neden görmüyor.

Güneş doğmadan hemen önce, Jess bir enerji içeceği içip ardından bir fincan kahve içtiğinde ve Kane, yüzünde aptalca bir gülümseme ve gözlerinde bela ile onu takip ederken, diğer ikiz, kulüp fahişesi olmaktan kurtulup iyileşirken sakladıkları ikiz, kolları çantalarla dolu olarak bahçeye girer.

Dizüstü bilgisayarımdan gözlerimi ayırıp, dantel perdenin arkasından, çimlerin üzerinde yavaşça parlak klasik arabasına doğru ilerleyen kadını izliyorum. Nefesimi tutuyorum, o sürücü tarafına yaklaşıyor, kapıyı açıyor ve açıyor. Homurdanıyor ve yumuşak tavanı geri çekmeye çalışıyor, sonra çantalarını arka koltuğa atıyor ve durup ufka gülümsüyor.

Onu Abel'in kulübünde gördüğümü hatırlamıyorum, ama orada milyonlarca kadın vardı, yarısı sarışındı ve Abel, bir sonraki dozumdan başka bir şeye odaklanmamam için sürekli uyuşturucu vermeye devam ediyordu.

Laine Lenaghan arabasının yanında durur ve sabahın erken saatlerindeki soğukta kollarını ovuşturur, ama gülümsemesi devam eder.

Neredeyse... özgürlük gibi.

Onu uzun süredir esir tutan zincirleri atıyor.

"Sarışın kızın çok güzel, değil mi?"

Soph, eşofman altı ve sütyen giymiş olarak oturma odasına girdiğinde başımı çevirip gülümsüyorum. Sütyen süslü değil, dantelli ya da kristalli değil, ama sırt kısmı çapraz olan ve benim görmediğimi sandığı zamanlarda dans edip zıplamayı sevdiği zamanlar için tam destek sağlayan bir spor sütyeni.

Dans etmeyi sevmediğini söylüyor, çünkü bir daha asla dans edemeyecek olan kız kardeşine saygısızlık olduğunu düşünüyor, ama beş dakikalığına yalnız kaldığında, çalma listesinde tam da doğru şarkı çaldığında ve kendine özgürlük verdiğinde, kendi zincirlerini bırakıp sanki yerçekimi onu bizim gibi etkilemiyormuş gibi süzölmeye başlıyor.

"Günaydın, Sophia Solomon. Erken kalkmışsın."

Dümdüz ilerleyip koltuğumun koluna kayıyor. Gülümsayarak dizüstü bilgisayarımı kenara itip onu kucağıma çekiyorum, böylece bana sokulabilir. "Selam." Başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "İyi misin?"

"Mmhm."

"Saat erken. Ne oldu?"

"Uyanık olacağını biliyordum," diye esniyor. "Kane'in bugün ayrılacağını biliyordum." "Ee?"

"O giderken yalnız kalmanı istemedim."

Evet. Memnuniyetle iç geçirdim. O beni seviyor.

"Bu çok akıllıca ve huzur verici bir davranış, Sophia."

Kıkırdayarak, dizlerini göğsüme dayayacak şekilde ayaklarını yukarı çekti ve saçları burnumu gıdıkladı. "Adımın anlamı bilge ve huzurluymuş. Ben de öyle yapıyorum: erkeğime bakıyorum." Klasik bir Charger'ın derin gürültüsü şehrin diğer ucunda başladı ve doğrudan göğsüme yankılandı.

göğsüme kadar yankılandı. Laine başını dışarı çıkardı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Uh oh," diye mırıldandı Sophia. "Kardeşini çalan adam, kızını da çalmaya geliyor."

"Adi herif."

O kıkırdayarak boğazımın dibini dairesel hareketlerle ovuşturuyor. "Senin kıskanç halini göreceğimi hiç beklemiyordum. Bu, gülünç derecede önemsiz ve çocukça bir şekilde sevimli."

"Kapa çeneni. Çocukça davranan sensin."

"Uh-huh." Daha dik oturarak, etrafı arar ve yarısı dolu kahve fincanımı bulduğunda homurdanır. Fincanı dudaklarına götürür, kucağıma geri uzanır ve kendine bir yudum alır. "Yiyecek bir şeyin var mı?"

"Jelibon var."

Bir yudum aldı ve avucunu bize doğru uzattı. "Onları alacağım. Sadece birkaç saat uyuduğum için çok açım."

Elime aldığım bir avuç dolusu şekerlemeyi avucuna döktüm, o da bir avuç dolusu ağzına attı, memnun bir şekilde iç geçirdi ve kucağıma uzandı. "Dışarısı hala biraz karanlık."

"Güneş yirmi dakika sonra doğacak, izle."

"Mm." Başını sallayarak, ağzına daha fazla jelibon atar, sonra kahve ve bir iç çekişle onları yutar. "Korkuyor musun?"

"Neden?"

Omuz silkti. "Yani, her şeyden. Ama ben özellikle Kane'in şu anda kasabadan ayrılmasından bahsediyordum. Onu aylarca kaybettin, sonunda geri kazandın ve şimdi kalkıp gidiyor. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bilmiyorum. Karar veremiyorum. Sanırım onun bir süreliğine ayrılması iyi bir şey olabilir, çünkü eğer onu arayan varsa, buraya geleceklerdir. Onun uzakta olması sadece iyi bir şey olabilir. Ama eğer onu orada bulurlarsa ve ben buradayım ve onu koruyacak hiçbir yolum yoksa... o kendini onun için feda edecek ve bu da onu bir yük haline getirecek. Bu hoşuma gitmiyor."

"Sen benim için kendini feda ederdin," diye mırıldanıyor. "Beni de bir yük olarak görebilirler."

Onu daha sıkı sararım. "Değilsin."

"Biliyorum, değilim. Birlikte daha güçlüyüz; birbirimizi koruyoruz. O yüzden belki de onun kızını hafife almamalıyız; o gece Abel'in kulübünde onun için

Abel'in kulübünde onun için savaşmaya gitti. Onu kurtarmak için herhangi bir pisliliği ezmeye hazırды."

Jess'i hala kollarımda hissedebiliyorum, eriyen merdivenlerden koşarken benimle nasıl mücadele ettiğini ve Abel'in kurşunlarının sırtıma çarparak ciğerlerimi delip geçmesinin ateşli acısını. "Onun için savaşa girecekti."

"Doğru, yani gittikleri yerde sorunla karşılaşılırsa, onun korkup kaçacağını sanmıyorum. Savaş borazanını çalacak, sonra da kafalarını koparacak."

"Ve hepimiz biliyoruz ki, her erkek hayatında katil, hain, dürtüsel ve psikopat bir kadını hak eder."

"O olmadan hayat tam olmazdı," diye gülüyor. Caddenin karşısındaki Buick'in arkasına itfaiye arabası kırmızısı bir Charger yanaşınca sessizleşen Soph, kahvemi yudumlarken Angelo arabadan inip Laine'e doğru yürüdüğünde elini ağzıma sıkıca bastırıyor.

"Günaydın," Angelo'nun sesi dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden gürültülü bir şekilde geliyor ve GPS konumumun çalıştığını doğruluyor. Tıpkı sinir bozucu derecede harika arabası gibi, sesi de *gürültülü*.

"Selam." Uzun saçlarını geriye atan Laine, baş döndüren gülümsemesini bastırmaya çalışır ve *"Senden çok hoşlanıyorum ama hoşlanmıyormuş gibi davranacağım"* tavrını takınır. "Saçına ne oldu?"

"Seksi," diyor Soph gülümseyerek. "Kısa kesmiş, *yakışmış*." Kelimeyi birkaç hece fazla uzatarak söylüyor ve kanımı kaynatıyor.

"Lanet olası aptal gibi görünüyor. Kapa çenenı, Sophia Solomon."

"Benden nefret etme, bebeğim. Kalbimin nerede olduğunu zaten biliyorsun

biliyorsun. Bu, adamın yeni saç kesimini beğenemeyeceğim anlamına gelmez."

"Aynen öyle demek." Nefesini kesene kadar onu sıkıyorum. "Ona bir daha iltifat etmene izin yok."

Angelo geldikten yirmi dakika sonra, Kane Jess ile birlikte evden çıktı ve Eric de onu takip etti. Kane'in kurmak istediğı bir iş hakkında burada orada bazı sözler duydum.

"Checkmate Security," Soph, Eric'in söylediklerinin hemen ardından tekrarlar. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence insanları avlamak için bir yol arıyor, ama artık hapishaneye girmeden bunu yapacak ve insanları bunun için ona para ödemeleri için ikna edecek."

Gülümseyerek, Soph'un dudaklarımın arasına sıkıştırdığı sakızlı solucanı kabul ediyorum. "Aslında hoşuma gitti. Dahice bir çözüm ve bizim yaptığımızdan daha güvenli."

"Tüm bunlar bittiğinde ne söyleyeceğini düşündün mü? Onunla tekrar konuşabildiğinde?"

Ve şimdi gülümsemem kayboldu. "Hayır, düşünmedim."

Gizlice, o anın gerçekten geleceğini merak ettim. Gelmeyecek bir neden yok, ama yine de o kadar ileriye planlamıyorum. Ölmüş olmam gerektiği gerçeğinden asla kaçamayacağım. Belki de evren benim ölmüş kalmamı istiyor. "O günün nasıl olacağını bilmiyorum; mutlu bir kavuşma mı olacak? Üzücü mü? Beni vuracak mı? Kızacak mı? Ben kızacak mıyım?" O beni çoktan değiştirdi.

"Kızmayacak," diye fısıldadı Soph. "Senin yasını tutuyor. Geri döndüğüne çok sevinecek."

"Bana yas tutuyor gibi gelmiyor." Kalabalığa doğru başımı sallayıp, Kane ve Jess parlak Buick'in arkasına binip gülerek, şakalaşarak, hayattan keyif alarak, sonra Angelo da Laine ile ön koltuğa oturunca, içimdeki acıyı yutuyorum. "Bana oldukça sağlam bir çift gibi görünüyorlar."

"Kızlar ikiz, Jay. Tabii ki erkekleri birbirine yaklaştıracaklar. Ama bu senin dışlandığın anlamına gelmez."

Grup ayrıldıktan ve Eric eve geri döndükten sonra Soph en az bir saat boyunca kucağımda oturur. Elini bereimin arkasına sokar ve saçımı yatıştırıcı bir şekilde kaşır. Artık sadece şekerlemelerle yaşamaya dayanamayacak hale geldiğinde, gerçek proteine ihtiyaç duyduğunda ya da açlıktan ölme riskiyle karşı karşıya kaldığında beni yalnız bırakır. Ben ise Buick'in GPS'inden gelen kahkahaları dinlerim. Şakalaşıyorlar, flört ediyorlar ve hayatımda ilk kez, Kane'in bu yeni versiyonuyla tanışırken kendimi bir sinek gibi hissediyorum. O her zaman benim koruyucum, ciddi ağabeyimiz, omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan kişiydi. Ama şimdi özgür, mutlu; aptal şakalarıyla benim bazı özelliklerimi üstleniyor.

Ama sonunda, başarısız olduğunu düşündüğü küçük kardeşi olan benden bahsederken beni ağlatıyor ve benim adım dudaklarından döküldüğünde sesi kırılıyor.

Domuz pastırması, yumurta ve tostla dolu tabaklarla oturma odasına geri dönen Soph, başımın arkasına şefkatli bir öpücük kondurur ve saç derime sıcak nefesini üfler. "Sana seni özlediğini söylemiştim. Kimse seni tanıyıp sevebilir ve seni kaybettiğinde kalbi göğsünden sökülmüş gibi hissetmez. Kız arkadaşı onu mutlu ettiği için gülümsüyor, ama kardeşinin yasını tutuyor. Ben de beni mutlu ettiğin için gülümsüyorum, ama bu Ellie'yi unuttuğum anlamına gelmez. Onu bir saniye bile unutmadım. Sen seviliyorsun, Jay. O yüzden kendi kalbini kırmayı bırak."

BİR HAFTA

JAY

Bir

hafta.

Bir hafta boyunca yoklar ve bu süre deli gibi hızlı geçiyor, ama aynı zamanda acı verici derecede yavaş. İlk gün, arkadaşlarının arabada konuştuklarını sekiz saat boyunca dinledikten sonra, Soph bilgisayarının başına oturdu ve tüm dikkatini toplayarak adamımızı aramaya başladı.

Benson binasından ayrıldığından beri araştırması durma noktasına gelmişti – ana bilgisayar yok edilip geride bırakılmış, kağıt dosyaları imha edilmiş, ivmesi kırılmıştı. Ama ona göre, önemli şeyler dijital olarak kaydedilmişti ve hala erişilebilirdi.

Şu anda zaman bir sorun, çünkü düşmanımız da bizim kadar hevesle arama yapıyor. Aradaki fark, Kane artık saklanmıyor. Şimdiye kadar onun nerede olduğunu biliyor olmalılar, bu da saldırıyı planladıkları anlamına geliyor. Onlar bize göre ona milyarlarca adım daha yakınlar ve bu beni çok sinirlendiriyor.

"CAB," Soph bilgisayarının önüne oturur ve konsantre olmaya yardımcı olacakmış gibi tekrar tekrar mırıldanır. "CAB, CAB, CAB. Kimsin sen, orospu çocuğu? Senin için geliyorum."

Üçüncü gün, gözleri yaşlı ve elleri titreyerek Soph, Abel ve Trenton gibi başka bir oyuncu bulduğu için yas tutmaya başladı. Bu bizim için iyi bir haber olmalıydı, ama onu bulmak, o anda takas ettiği kızları da bulmak anlamına geliyordu. "Çok uzak," diye titrek dudaklarından boğuk bir ses çıktı. Öğle yemeğini bir kenara itip, titrek eliyle dağınık saçlarını okşadı ve başını salladı. "Oraya zamanında varamayız. Onları kurtaramayız."

Soph isimsiz bir telefon görüşmesi yaptı ve bu durumu yerel polise bildirdi, ancak saat 18:00 haberlerinde gördüğü yüzleri

asla unutamayacağı yüzleri gösterdi.

Oraya zamanında varamadık. Onları kurtaramadık.

Beşinci gün, evimizi parçalamaya hazırdım çünkü arabalarına GPS takip cihazı yerleştirmek iyi bir plandı ve her şey yolundaydı... ta ki onların otelde park edip tatil boyunca arabayı orada bırakacaklarını çok geç fark edene kadar. Kaldıkları kasaba küçük ve kızlar sürekli güneşlenmek ve dinlenmekten bahsediyorlardı.

Bu yüzden zihnimde, bronzlaşmış, içkilerini yudumlarken gülümseyen ve eve dönme zamanı gelene kadar kışlarını kıpırdatmayacaklarını hayal ediyorum. Ama gerçekte, hiçbir şey görmüyor ve duymuyorum, çünkü arabaları yer altı otoparkında park edilmiş ve geldiklerinden beri hiç hareket etmiyor.

"Bir dahaki sefere, onun hücrelerine bir tür cihaz falan yerleştirelim." Oturma odasında volta atıp kanepeye kötü bakışlar atıyorum. "Sophia! Sana söylüyorum."

"Tabii, tabii," diye gözlerini devirdi. "Bana saygısızlık ettiğini duydum, şimdi de senin için bunu halledeceğim. Pahalı bir takip cihazı bulup, onu haydutun mısır gevreğine koyacağım ve dikkatini dağıtmak için kucağında dans etmek zorunda kalmamayı dileyeceğim. Hiç de önemli değil."

"Sophia! Beş gündür ondan haber almadım! Beton ayakkabılarla okyanusta olabilir, biz bunu bilemeyiz."

"Eminim bilirdin." Sonunda, koyu renkli gözleri yukarı kalkıp benimkilere bakıyor. "Ellie öldüğünde hissetmiştim. Eminim şu anda içini derinlemesine araştırırsan, onu orada hissedersin."

"Sen çok kayıtsızsın!"

"Çok gerginsin. O iyi. Eric alarmı çaldı, hatırladın mı?" Dizüstü bilgisayarını çevirip Kane'in mutfağındaki güvenlik kamerası görüntülerini gösterir. Eric, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle tezgaha yaslanmış, telefonunu kulağına dayamıştır. "*Laine ile anlaşmayı mı yaptı? Sonunda! Bekle... Karaoke mi? Ne oluyor dostum? Sen kimsin?*"

"Gördün mü?" Bana nazik bir gülümseme gösterir. "O iyi. Arkaya çık ve egzersiz yap. Ciğerlerin *ıslık çalıyor gibi*. Buradan duyabiliyorum."

Tatillerinin son günü, öğleden sonra geç saatlerde, yaz güneşi evlerimizi kavururken, Kane'in bahçesinde bir kalabalık toplanır ve bugün kardeşimin eve döneceği günü teyit eder.

Kalabalığı görünce paniğe kapıldım, gücümü topladım ve kardeşim için savaşılmaya hazırlandım, ama sonra fısıltılar kulağıma geldi: onlar düşman değiller. Jess ve Laine'in aileleri ve bir haftalık tatilden sonra kızların iyi olup olmadığını kontrol etmek için buradalar, tıpkı benim Kane'in iyi olup olmadığını görmek istediğim gibi.

Hepimiz endişeden hasta olan ve hayatın bize attığı sürprizlerle nasıl başa çıkacağımızı bilmeyen bir aileyiz.

"Şuradaki evin nesi var?" Yerel polis şefi ve sarışın ikizlerin ailesi olan Alex Turner, Kane'in ön verandasında, kucağında yeni doğmuş bir bebekle oturuyor ve gözlerini çatarak doğrudan oturma odanın penceresine bakıyor. Bizi görmüyor, ama bakışları yine de beni tedirgin ediyor. "Orada kim yaşıyor?"

"Bilmiyorum." Eric, kafasında tüylü bir şapka ile ön kapının yanında duruyor ve 38 derecelik havayı umursamıyor. "Genç bir kız, kırmızı bir SUV sürüyor. Oldukça sessizdir."

"Gidip bir bakacak mısınız?"

"Hayır." Soph yanımdaki kanepeye oturur ve bacaklarımın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını izler. "O bizim bahçemize adımını atmadı. Onun güvenliğini aşabilirim, ama kimse benim güvenliğimi aşamaz."

Onun kurnazlıklarından gurur duyarak, başının üstüne bir öpücük kondurup gülümserim. "İnsanların sistemlerini hacklemen beni tahrik ediyor, Soph. Sen çok sert birisin."

"Seni her şey tahrik ediyor. Güzel bir günde şortunu hışırdatacak hafif bir esinti bile seni tahrik ediyor."

Kıkırdayarak onu kendime yakın tutuyorum ve beni heyecanlandıranın esinti olmadığını, onun olduğunu açıklamıyorum. Sadece o. Her zaman o.

"Hayır," Eric Soph'un sözlerini onaylar. "O bekar ve yalnız. Tehdit oluşturmuyor, bu yüzden penceresine bakmaya cesaret edemiyorum."

"Kesinlikle yalnız mı?"

"Evet, ve çok seksi."

Kaşlarımı çatıp, tekrar görüştüğümüzde kafasına bir şaplak atmayı planlıyorum.

"Jess neden henüz gitmedi?" diye sorar Alex. "Kız kardeşimi bilinmeyen bir bölgeye göndermelisin demiyorum, ama onun sinirlenip yine de gitmemesi beni şaşırttı."

"Laine ile meşgul." Omuz silkiyor. "Öncelikleri var. Karşıdaki kız minyon ve kendine saklanıyor. Bizim için sorun değil."

"Karşıdaki kız herkes için sorun," diye mırıldanıyorum. "Tanıştığım en tehlikeli yaratık."

O gülüyor ve yaklaşıyor, ama Kane'in sesinin geldiği ekrana çarpıyor ve sesi açıyor. On dakika uzaklıktalar ve kasaba giriş tabelasının yanında işiyorlar.

Kane'in *cehennem gibi tatilden* şikayet etmesi kalbimi biraz ısıttı. Belki de kayalıklarda neredeyse ölecekken bile, ikizler ve Angelo ile olduğundan daha çok benimle eğlenmişti.

Geri döndüğümde onu balık tutmaya götüreceğim ve Angelo davetli değil.

"Siktir." Eski araba köşeyi dönüp bizim sokağa girdiğinde, Angelo'nun inlemesi beni gülümsetir ve dik oturmamı sağlar. Karşıdaki ekip dik durur. Kız kardeşlerini geri almak için savaşılmaya hazırlanırlar ve farkında olmadan kalbimde bir akrabalık duygusu yaratırlar. Birbirimizi tanımıyoruz bile, ama onlar kendininkini geri istiyorlar, ben de benimkini geri istiyorum.

Hiçbir taraf kazanamayacak, çünkü Kane Jess'i asla bırakmayacak. Ama en azından onlar da benim hissettiğimi hissediyorlar.

"Tamam." Soph çenemi tutup yüzümü kendine doğru çevirdi. "O evde, güvende ve biraz da aşık. Yapacak işlerimiz var, çünkü eve döndüğümüz için işler kızışacak gibi hissediyorum."

CAB

"Richie'ye kadınları güney kanadına taşımasını söyle, sonra Dominic'i ara, çünkü bazı lanet delikleri tıkamamız gerekiyor! Neden Şubat ayından beri gelen ilk sevkiyat bu? Lanet kadınlarım nerede?"

"Efendim." Joshua, korkuyla alt dudağını titretirken cep telefonunu çıkarıp emirlerimi iletiyor. "Efendim, şey... Bishop. Her yerde."

"O zaman düzeltin! Neden hala nefes alıyor?"

"O çok hızlı, efendim. Onu takip ediyoruz, ama radarlarımızın altında hareket ediyor ve teslimatları ele geçiriyor. Birisi ona istihbarat sağlıyor, bu yüzden hızlı hareket edebiliyor; sonra biz onu durduramadan tekrar ortadan kayboluyor. İyi eğitilmiş."

"O bizim tarafımızdan eğitildi!" diye bağıryorum. "O bizim malımız. Bu ülkenin malı." Askerimi boğazından yakalayıp, önemsiz bir köpek gibi sallıyorum. "Onu yere yatır. Yoksa seni yere yatırırım."

"E-e-e-evet, efendim. Hemen bir ekip kurup bu işi halledeceğim."

"Nerede olduğunu biliyoruz. Nerede uyuduğunu biliyoruz. Lanet olası verilerini al, dokunduğu her şeyi al, sonra onu ortadan kaldır. Bu, o öldüğünde bitmez; bilgileri de öldüğünde biter." "Evet, efendim."

Topuklarını döndürerek, ofisimden koşarak çıkar ve telefonuna bağırarak talimatlar vererek bu lanet Bishop'u da dünyadan silmek için koştu.

Birini yakaladık. Onun öldüğünü kendi gözlerimle gördüm, ama ikincisi hala ortada. O lanet bir hamamböceği gibi; onu kaç kez yok etmeye çalışsam da, her seferinde kaçıp adamlarımdan kurtuluyor.

Kane Bishop ölmüş ve kardeşi ile birlikte çürümüş olmalıydı. İşlerime karışmaya devam ediyor, bu da onun bilgiye sahip olduğu anlamına geliyor, sızdırılırsa beni mahvedecek bilgiye.

"Siktir." Masa telefonumu kaldırıp, numarayı çevirip bu işi kendim halledeceğim. "Evet?"

"Git. Hemen. Harekete geç ve onu ortadan kaldır." "Efendim?"

"Halkla ilişkiler bunu başka bir şey gibi gösterir. Umurumda değil. Sana şüphe duymak için para vermiyorum. Emirleri yerine getirmek için para veriyorum. Anladın mı?"

"Evet, efendim. Anladım."

GİDİYORUZ

SOPHİA

"Bence bu çok boktan bir fikir." Jay, sanki çıkışımlı engelleyebilecekmiş gibi ön kapıda durur. "Soph, hayır!"

"Evet! Onunla konuşmam lazım, Jay. Bu sadece bir bilgi toplama görevi, o yüzden aptalca davranmayı bırak."

"Ne olduğunu biliyorum." Kalın kollarını havaya kaldırır ve aylarca evde tıkilıp kalıp, egzersiz yapmaktan başka bir şey yapmadan geçirdiği zamanın sonuçlarını gösterir. "Gerçekten kaçırmak istemiyorum, bebeğim. Bu adil değil."

Gülerek karnına hafifçe vurup kolunun altından kayarak garaja kaçtım. "Sen otuz yaşındasın, on üç değil. Kaçırmak, başa çıkmayı öğrenmen gereken bir şey. Kendine gel."

"Ama çok yorgunum Soph. Yedi aydır ölü gibiyim! Artık ölü olmak istemiyorum."

"Bebeğim, güvenlik sistemlerinde bir sorun var." Arabama binmeden önce dönüp onun üzgün gözlerine bakıyorum. "*Bizim dışımızda biri* güvenlik sistemlerini bozuyor! Biri evlerine girmiş ve biz bunu fark etmedik."

"Beni de yanına al."

"Hayır! İşler değişti ve artık mesele sadece apartmanlara atılan yangın bombaları ve keskin nişancı tüfekleri değil. Kane uyurken evine girmişler ve ne benim ne de onun güvenliğini uyarmamışlar." Arabamın kapısını açıp çantamı içeri attım. "Onu uykusunda öldürebilirlerdi ve biz kimin yaptığını bilemezdik. Adli tıp uzmanı onun evinin önüne gelene kadar bilemezdik ve o zamana kadar onlar çoktan gitmiş olurdu ve her şey bitmiş olurdu. İstedğin bu mu?"

"Tabii ki istediğim şey bu değil! Hayatım ve *ölümüm boyunca* onu hayatta tutmak için uğraştım, o yüzden şimdi araya girip

suçluluk duygusu yaratmaya çalışmayın. Onlar sizin gözetiminizi bozdu diye kırgınsınız sadece."

"Sen de onun yeni bir kardeşi olduğu için kırgınsın! Yargın kıskançlıkla bulanıklaşmış."

"O onun *gerçek* kardeşi değil," diye karşılık verir Jay. "O onun geçici kardeşi. Ve o geçici kardeş, yirmi dakika sonra ben Checkmate ofisine gidip kendimi lanet bir mucize ilan ettiğimde bir kenara atılacak." Her zaman şaka yapan adamın gözlerinde başka bir şey, ölümcül bir şey belirir ve beni durdurur. "Sen kırgınsın çünkü onlar içeri girip çıktılar ve senin güvenliğinin bunu fark etmedi. Eğer bunu yapıp bilgisayarında görünmeden tekrar çıkabilirlerse, bu Ellie'ye kimin zarar verdiğini bilemeyeceğinin anlamına gelir. Bu Kane ile ilgili değil. Bu seninle ve kız kardeşinin intikamını alma görevinle ilgili."

"Ne olmuş yani?" diye bağıryorum. "İkisiyle de ilgili! Neden ikisiyle de ilgili olamaz?"

"Çünkü ikisiyle de alakalı *değil*. Ne kadar alakalı olduğunu söylersen söyle, bu yüzde yüz Ellie ve seninle alakalı. Kane bu oyunda sadece bir piyon."

"Bu saçmalık!" diye öfkeleniyorum. "Evden çıkmak istediğinin için kötü davranıyorsun. Kane'in yanında unvanını geri almak ve güneşini tekrar görmek istiyorsun. Ama kalbinin derinliklerinde, ne dersem diyeyim seni seveceğime yemin ettiğinin o karanlık yerde, söylediklerinin saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Seninle geliyorum."

"Eğer bu sadece Ellie ile ilgili olsaydı..." Jay beni itip geçmeye çalışırken kolunu tuttum. "Eğer bu sadece Ellie ile ilgili olsaydı, New York'taki o marketten beni kaçırmalarına izin verirdim. Sekiz yıl önce alt kademe adamlara erişimim vardı ve bu, cehennemin merkezine giden doğrudan bir yol olurdu."

"Öyleyse neden yapmadın?"

"Çünkü bu daha büyük bir mesele! Büyük, önemli biri ipleri elinde tutuyor ve konuştuğumuz herkes onun sadece büyük biri olmadığını, aynı zamanda hükümet için çalıştığını söyledi. Ben zirveye çıkacak kadar zekiyim, bu yüzden kısa vadeli bir oyun oynamayı reddettim ve

sonuna kadar gitmeye karar verdim. Sekiz yıl önce onların piyonunu ortadan kaldırılabildim, ama kral yine de kalırdı."

"Ben lanet olası kralım, Sophia! Bu oyun benimle biter.

Şimdi arabaya bin, seninle geliyorum." "Jay!"

Beni kelimenin tam anlamıyla kaldırıp yolcu koltuğuna taşıyor. "Bugün evde kalmıyorum. O çoktan işe gitti ve sen hala kahrolası cihazı mısır gevreğine koymadın. Yapacağımız şey bu, o yüzden bin, sessiz ol ve bunun için mutlu ol."

Onu öldüreceğim. Mısır gevreğine bir şey katacağım ve bu kesinlikle bir takip cihazı olmayacak.

Yolcu koltuğuna oturduğumda, emniyet kemerimi takıp kollarımı kavuşturuyorum. O sürücü koltuğuna geçip bereyi başına geçiriyor. "Bana kızma Sophia. İçgüdülerimin doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum."

"Yaptığımız işi mahvediyorsun." Garaj kapısının düğmesine bastığında gözlerine bakmayı reddettim. "Sen bir hayaletsin, Jay. Kaç erkeğin işini yaparken görünmez olmayı dilediğini biliyor musun?"

"Peki *bu* adamın yeniden hayatta olmayı ne kadar istediğini biliyor musun? Aylarca evde kaldım, Soph. Senin oyununu oynadım, ama bugün eve, kardeşimin yanına gidiyorum."

Arabayı geri vitese takan Jay, gerginliğini bastırarak aylardır ilk kez geri geri çıkıyor. Sessiz sokağa girip vitesi sürüş konumuna getirirken, otomatik olarak kapanan garaj kapısını inceliyorum ve burayı son kez görüp görmediğimi merak ediyorum.

Bu sefer yanımda dizüstü bilgisayarım bile yok.

"Bu arada, bugün çok güzelsin."

"Kapa çenenini." Kollarımı göğsüme sıkıca sarar ve dışarıdaki mavi gökyüzünü incelerim. Kot şort ve parmak arası terlik giyiyorum. Saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde ve ojem çatlamış. "Dışarı çok sıcak ve tırnaklarım çatlamış."

"Ee?"

"Göğüslerim terliyor."

"Öyle mi?" Sırıtarak uzanıp, sıkıca tuttuğum elimi, ben homurdanarak bırakana kadar çekip aldı. "Benim de testislerim terliyor, yani aynı şey sayılır, değil mi?"

"İğrençsin."

Elimi dudaklarına götürerek, kalbimdeki buzı eritir ve sırıtarak, "Ve benim son derece gelişmiş araştırma becerilerim, senin gergin olduğunu düşündürüyor. Neye gerginsin, bilge ve huzurlu Sophia Solomon? Seni bu kadar tedirgin eden ne?"

"Hiçbir şey. Ben telaşlanmam."

"Nadiren," diye düzeltti. "*Nadiren* sinirlenirsin. Ama bu sefer öyle." Sokağın sonunda yavaşladı ve sağ sinyal lambasını yaktı. "Öleceğim için mi gerginsin?"

"Hayır."

"*Senin* ölebileceğinden mi endişeleniyorsun?" "Hayır."

"Ama sen gerginsin." Şakacı bir şekilde parmaklarımı ayırıp birini dudaklarının arasına alır. Yolu izlerken parmağımı emer ve ucunu ısırır. "Kardeşimle tanışmaktan gergin misin? O oldukça havalıdır, sen de çok sevimlisin. Seni sevecektir."

"Hayır."

Ciyaklayan sesim beni ele veriyor. Bugün, yalnız yaşamaktan korktuğu için güvenlik sistemi kurmak için biraz yardıma ihtiyaç duyan rastgele bir kız olan Sophia Solomon olarak onlarla tanışmaya gitmek benim için sorun değildi. Ama şimdi Jay'ın bir nevi kız arkadaşı olan Sophia olarak gidiyorum.

"Seni ben öldürdüm, Jay." Elini elimden çekip kucağımda birleştirdim. "Dosyanıza 'ölen' yazan ve sana yeni bir kimlik yaratan bendim. Seni buradan götüren bendim; seni hiç gerek olmayan birçok tehlikeli duruma sokan bendim."

"O sana kızmayacak, bebeğim."

"Onunla tanışmaktan heyecanlı değilim," diye tekrarlıyorum. "Ama kimliğimizi açığa çıkarmaktan biraz heyecanlıyım."

"Biz bir takım olarak daha güçlüyüz, Soph. Hepimiz. Bugün bunu açmak, Jay Bishop'ın hayatta olduğunu dünyaya duyurmak anlamına gelmiyor. Sadece Kane'e burada olduğumu ve onu koruyacağımı söylemek anlamına geliyor." Kasabadaki tek trafik ışığını geçip

Kane'in güvenlik şirketinin merkezi olarak kurduğu binaya doğru ilerledi.

Kane, eskiden belediye binası olan bir binayı seçmişti. Tuğla, işlevsel, iki katlı, ancak ikinci kat loft tarzında ve tepesinden devasa bir saat kulesi çıkıntı yapıyor. Binanın her şeyi eski ve tarihi eser olduğunu gösteriyor, ancak sahip oldukları en üst düzey güvenlik sistemi başka bir şey söylüyor. Tüm bloğu kaplayan sensörler ve arkaya inşa edilmiş garaj pahalı ve aşılmaz olduğunu gösteriyor.

Ve yine de... Ben onun duvarlarını, onun yerel polis teşkilatının güvenlik duvarlarını aştığı kadar kolay aştım.

Tüm bunlar bittiğinde, kendimi siber güvenlik başkanı olarak atayabilir ve benim gibi daha zeki biri gelip her yere virüs yerleştirmeden önce bu cahilleri düzeltebilirim.

"Bir blok geri çekileceğim, sonra yürümek zorunda kalacağız." "Jay!"

"Arabayla gidemeyiz, bebeğim. Bu işin... *hassas bir* şekilde yapılması gerekiyor, anlıyor musun? İçeri dalmak kardeşime pek bir fayda sağlamaz." Jay, şehir merkezindeki parka bağlı otoparka girip motoru kapatır ve sinirli bir şekilde bereyi başına oturtur. Öpüşmek için öne eğilir ve "Burada beklersen çok iyi olur" diye mırıldanır.

Alaycı bir şekilde, onun büzülmüş dudaklarını itip benim tarafımdan arabadan inerim. Çantamı almam. İhtiyacım olan her şey şortumun arkasına ya da Jay'i çelik bir kirişe bağlamam gereken evime saklıdır. "Bu oyunu oynayamazsın, John. Sen seçimini yaptın, şimdi biz..."

"John?" Kapısını kapatıp arabayı kilitliyor. Benim tarafıma gelip elimi tutuyor ve beni kaldırıma doğru çekiyor. Biz sadece yaz ortasında yürüyüşe çıkan sıradan bir çiftiz. O bere takıyor ama burada şüpheli bir durum yok. "Artık adım John mı?"

"Sensörlerinin anahtar kelimelere duyarlı olduğunu biliyor muydun?" Merakla kaşlarını kaldırır.

"Harekete duyarlılar da," diye devam ettim. "Ama şehir merkezinde olduğumuz için, bütün gün boyunca tetiklenecekler, bu da

bu da onları 24 saat izlemek için kullanışsız hale getiriyor. Ama yeni teknoloji sayesinde, ilgilerini çekebilecek belirli tetikleyici kelimeleri girebiliyorlar."

"Öyle mi?"

"Mmhm." Rahatlayarak, kollarımızın aramızda sallanmasına izin verdim. "Acaba belirli isimler yazmışlar mıdır?"

"Kendi sorunun cevabını zaten biliyorsun."

Gülümseyerek başımı salladım. "Biliyorum. Cevabı biliyorum. Senin adını kendisi yazdı. Onu yaparken gördüm. Ölüm belgesini görüyor, ama bunun doğru olmadığına dair umudunu koruyor. Ve eğer doğruysa, sana zarar veren örgütün ortaya çıkmasını bekliyor."

"Nasıl bu kadar akıllı oldun Soph?" Beni kolunun altına alır. "Yaptığın şeyleri nasıl yapmayı biliyorsun?"

Omuz silkıyorum. "Açıkçası bilmiyorum. Beynim nedense üç kat hızda çalışıyor. On sekiz aylıkken okumayı öğrendim. İki yaşında çarpım tablosunu ezberledim, üç yaşında limonata standı kurdum ve kazandığım paradan daha fazlasını yankesicilik yaparak kazandım."

O gülüyor. "Sen sıradan bir sokak serserisisin, değil mi? Benim bebek serserim. Bu bilgisayar işi..." Sanki sensörleri tetiklemekten korktuğu için bilinçli olarak *hackleme kelimesini* kullanmıyor. "Bu öğrendiğin bir şey mi? X-Men'ler için özel bir okula gidip güçlerini geliştirdin mi?"

Onu seviyorum. Onun bu kadar aptalca davranabilmesini, ama aynı zamanda bu kadar ölümcül olabilmesini seviyorum. Farklılıklarım yüzünden beni bir ucube gibi hissettirmemesini seviyorum. "Aslında tam tersi. Okul bana ders vermekten hoşlanmıyordu, çünkü ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, beynimi yeniden programlayamıyorlardı. Ve bu onların istediği şeyle uyuşmadığı için, ben bir nevi sorunlu çocuk oldum. Çok zekiydim, çok hızlıydım ve onlar normal çocuklara ders verirken ben sıkılıyordum. Birinci sınıfa kadar çok fazla izlenim bıraktığım için ailem bizi başka bir eyalete taşındı ve yeni bir okulda, ön yargısız bir şekilde baştan başlamama izin verdi. Bana uyum sağlamamı söylediler ve akşamları benim konularım üzerinde çalışırdık."

"Hiç kusurun yok mu?" Şakacı gözleri benimkilere iner. "Cidden. Seksi, akıllı ve yatakta kıcına dokunmama izin veren biri olamazsın."

. Bu sadece..." Memnuniyetle içini çeker. "Bu çok fazla."

Caddeyi geçerken, kaburgalarına vurup, şaşkınlıkla boğulduğunda gülüyorum. "Kapa çeneni! Halka açık bir yerde kıcıma dokunmaktan bahsetme. Bu kasabanın güvenliği hakkında sana az önce anlattım. Senin neyin var böyle?"

"Ama cidden," diye gülüyor. "Bir melek gibi dans ediyorsun; bir denizci gibi küfrediyorsun; her seferinde beni zekânla alt ediyorsun; bilgisayarları senin kullandığın gibi *kullanıyorsun*. Sadakatin o kadar yoğun ki, başkalarının hayal bile edemeyeceği şeyler yapıyorsun. İyi bifttek pişiriyorsun ve pahalı bir fahişe gibi sikimi emiyorsun. Happy Meal'imde çok fazla değer elde ediyorum."

"Senden nefret ediyorum."

"Bu çok yazık, çünkü ben sana biraz aşık oldum."

Igh.

Beni öldürüyor.

"Ben renkleri senin gördüğün gibi görmüyorum."

"Sen... Ne?" Kane'in binasının arka girişinden sadece yirmi metre uzaklıkta durur. "Yani, renk körü müsün?"

"Hayır. Renk görme bozukluğum var."

"Yani... renk körüsün."

"Renk görme bozukluğu. Durumuma duyarlı ol, lanet olsun!"

Bulunduğumuz yere göre çok yüksek sesle gülerek, beni kendine çekip ciğerlerimdeki oksijen bitene kadar sıkıştırıyor. "Vay canına, Soph. Böyle bir şeyi nasıl saklayabilirsin? Geçen hafta sana *kırmızı* çizgili çorapları almanı istemiştım. Bunu nasıl yaptın?"

"Ben renkleri kendi tarzımda görüyorum," diye homurdanıyorum.

"Senin gördüğünden farklı, ama yine de ne gördüğümü biliyorum."

"Şu anda hangi renk gömlek giyiyorum?"

Bu yüzden bu konuyu sık sık gündeme getirmiyorum, çünkü bu *herkesin* sorduğu ilk soru. "Lacivert."

Gömleğine bakıyor. "Gözlerimin rengi ne?" "Şeytan gibi siyah."

Çocuksu bir gülümsemeyle "Şortun dikişleri ne renk?" diye sorar.

"Şey..." Aşağıya bakıp paniğe kapılıyorum. "Şey..."

"Aman Tanrım! Cevap veremiyorsun. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım." Beni geri iter ve uzun zaman önce eski bir demiryolu tüneline yaptığı gibi ellerini dizlerine koyar. "Sonunda senden daha akıllıyım."

"Benden daha akıllı değilsin! Kimse benden daha akıllı değil. Ve dikiş ipliği gri. Açık gri."

"Hayır, değil," diye ciyakladı. "Aman Tanrım, gri değil Soph. Yanılıyorsun. Sonunda bir konuda yanıldın!"

"Bitti." Dönüp yürümeye devam ediyorum, ama o kolumu tutunca tekrar dönüp ona bakıyorum. "Soph, çimlerin rengi ne?"

"Tanrım. Sen çok aptalsın. Kes sesini." "Soruma cevap ver."

"Yeşil. Herkes çimlerin yeşil olduğunu bilir."

"Gökyüzü ne renk?"

"Şu anda mı?" Gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum. "Mavi. Bu, standart bir soruya standart bir cevap. Ben renkleri görebiliyorum, Jay. Sadece senin gördüğünden farklı görüyorum."

"Jay" dedin! Kahretsin." Beni yakaladı ve otoparkın duvarına doğru sürükledi. Oynuyor, gülüyor ve göğüslerimi okşuyordu, ama sonra, az önce geçtiğimiz caddeden bir adam koşarak geçip belindeki kılıftan küçük bir tabanca çıkardığında, her şey bir anda değişti.

Bir panter kadar sessiz olan şakacı ortadan kaybolur ve onun yerine, Jay beni binanın köşesine sürükleyip duvara dayadığında, iki yıldan fazla süredir tanıdığım ölümcül suikastçı belirir.

"Şşş." Parmağını dudaklarına koyup gözlerimin içine baktı. "Kıpırdama." Kaçmak için döndü, ama ben kot pantolonunun kemerini bırakmayı reddettiğimde aniden durdu. "Sophia!" Adımı zar zor duyulacak bir tıslama ile söyledi, ama niyeti değişmedi. "Benimle gelmeyeceksin."

"Sen de yalnız gitmeyeceksin. Biz bir takımız. Artık ayrılmayacağız."

"Seni oraya götüremem, Soph!"

"Ve ben burada durup senin o silaha doğru koşmanı izleyemem. Ya hepimiz varız ya da hepimiz yokuz."

"Kane orada, kadın!"

"O zaman hepimiz varız."

Bir araba garajın dışındaki park yerine girer, sonra omuz uzunluğunda siyah saçlı ve hayalet gibi beyaz yüzlü zayıf bir kadın omzuna bir çanta atar ve arabanın kapısını çarpar. Garajın girişine göz ucuyla bakıp, kadına, sonra da girişe bakarım.

"O adam içeride."

"Ve o da doğruca içeri giriyor," diye homurdanır Jay. "Siktir. Ne yapacağız? Siktir. Siktir. Siktir. Bir düşüneyim."

"Bekle." Telefonumu çıkarıp, dayandığımız binanın güvenlik kamerası görüntülerini açıyorum. Ana karakterleri bulmak için her bir küçük kareyi tarıyorum, ama ekranım küçük ve kalbim hızla atıyor. "Orada." Kane ve adamları garajlarının güvenlik kamerasında kadını gördüklerinde ekrana dokunup resmi büyütüyorum.

Bir şey, maskeli adam, onları uyandırdı, ama şimdi eski polis Riley Cruz'un kız arkadaşı Andi Conner olduğunu bildiğim kadını görüyorlar. "Bu tarafa geliyorlar," diye Jay'e fısıldıyorum. "Tanrım, hepsi bu tarafa geliyor."

"Tuzak içine giriyorlar," diye tısladı Jay. "Onları durdurmalıyım."

"Hayır, bekle. O zaten içeride ve onlar yaklaşık üç, iki, bir..."

İç kapı, güvenli ofislere açılan kapı, gürültüyle açılır ve beş iri adam kapının önüne toplanırken, Andi on iki arabalık garajın ortasında durur. Aylardır ön penceremizden Kane'i izlememize rağmen, Jay, kardeşi kapıya yaklaştığında, Jay'in şu anda takındığı ifadeyle yine nefesini tutar.

Kane'in neşeli ve özgür halini görmüştük.

Ama şimdi katili, koruyucuyu görüyoruz, Andi'nin adamı öne çıktığında onun gölgesinde kalıyor.

"Şey..." Onun hemen öncesinde başka bir adamın garaja girdiğinin farkında olmadan, Andi'nin grubu korumak için geri adım attığını ekranımdan izliyorum. "Streç bantlarımı unuttuğum için eve gittim." Jay ve ben telefonuma yaklaşıp Andi'nin titrek sesini dinliyoruz. "Evimizde biri varmış, Riley. Her şey mahvolmuş."

Jay'in gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. *Kane'in evinde de biri vardı.* Jay'in bunu düşündüğünü anlayabiliyordum çünkü ben de öyle düşünüyordum.

Riley somurtarak Kane'e döner. "Seninki mahvolmamış. Spence'inki de mahvolmamış." Andi'nin çantası çığlık atmaya başlayınca ona döner.

Onun çantasında bir evcil hayvan olduğunu fark etmem sadece bir anımı aldı, ardından kapıdaki adamlar birbirleriyle meşgulken, karanlık bir köşeden çıkıp doğrudan Andi'ye doğru koşan kayak maskeli adamı fark etmem bir anımı daha aldı.

"Git." Jay'in omzuna ittim. "Hemen git. Çabuk."

YENİDEN BULUŞMA

JAY

Koşuy
orum.

Sevdiğim kadından uzaklaşıyorum ve kimse bizi izlemiyor olsun diye dua ediyorum, çünkü izleyen varsa beni ve Soph'u görecekteler ve adamlarına haber verecekler.

Kot pantolonumun arkasından 9 milimetrelik silahımı çıkararak, kapıda aniden durur ve bir an beklerim. Durumu değerlendirmeden içeri koşmak kimseye fayda sağlamaz. Sadece on saniye daha, bir hayalet olabilirim.

"Bırak onu, orospu çocuğu." *Onu* görmüyorum, ama geçmişimden gelen sesi duyuyorum, kirli bir kokain partisi yüzünden ölmek üzereyken kanepesinde uyumama izin veren adamın sesini. Kane'e eve gitmeye çok korkuyordum, ona bu kadar zayıf halimi göstermekten çok utanıyordum, bu yüzden Memur Riley Cruz'un evinde saklandım ve sonunda Infernos adlı bir kulüpte çok yavaş davrandığım için bedelini ödedim.

Sophia'ya bakarak, o köşeden başını uzatıp beni izlediğinde bir sürü küfürle kelimeyi dişlerimle ısııyorum. "Geri çekil!" diye tıslıyorum. "Çekil!" Riley'nin içimdeki gürleyen sesi kalbimi hızlandırırken, bereimin önünü yüzümü kaplayacak ve kimliğimi gizleyecek şekilde aşağı çekiyorum.

"Beş kişiye karşı biriz," diye bağırır Riley. "Geri çekil lan."

Karanlık garajın içine göz attığımda, kalabalığın ortasında bir adamın kızı göğsüne sıkıca sarıldığını gördüm. Riley, silahının namlusu adamın alnına neredeyse değecek şekilde duruyordu; Kane adamın etrafında dolaşırken, adamları Spence, Eric ve Angelo da onları çevrelemek için dağıldılar.

Kane tehlikede değil. Bugün başı belada olan tek adam, beş silahın bu kadar çabuk üzerine geleceğini hiç beklemeyecek kadar aptal olan adam.

Eğer dönüp beni fark etseydi, altı kişi olurdu. "Kane Bishop'ı arıyorum."

"O Kane değil," Riley öfkeyle tükürüyor, "ve kendini koruma becerisi yok. Onu kullanmak ilk hatan oldu." Adam geri çekilmeye başlayınca silahını biraz daha yukarı kaldırıyor. "Onu bırak, sonra bir erkek gibi öl."

Onu bırakmaz. Bir adım geri atar, sonra bir adım daha. Omzuna astığı çanta gıcırdar ve kız, ayak bileğini burkan salak adama savaş açar.

"Dur dedim!" Riley, sesinde neredeyse hiç titreme olmadan ileri atılır. Gözlerim bir saniye aşağıya iner, şimdi yürüdüğü protez bacağının gümüş rengi parıltısına çekilir. Orada olduğunu biliyordum. Ace – Soph – bu bilgiyi aylar önce benim için bulmuştu, ama gerçek hayatta görmek tamamen farklı bir şey ve kalbimi acıtıyor.

"Arkamda durma," der adam. "Bishop'ı ver, seni rahat bırakayım."

"Ben Bishop'ım." Kane dikkatsizce öne doğru adım atar ve geniş göğsünü ortaya çıkarır. Elindeki silahı gevşetir ve parmağında sallandırır, tam bir pozcu gibi. Vücuduna bağlı ve dolu altı tane daha silahı olduğunu biliyorum. "Benimle ne alıp veremediğin var, asker?"

Adam Kane'e dönerek, saldırgan rehineyi de yanında sürükler. Çantasındaki hayvan o kadar yüksek sesle çığlık atar ki, kulak zarlarım acır. Ses adamı telaşlandırır, ama silahı sabit kalır. "Buradan üç bin mil uzakta dalga yaratıyorsun, Bishop. Başına ödül kondu ve seni teslim etmek benim işim."

"Seni kim gönderdi?" Kane rahatça cevap verir.

Bir zamanlar haydut olan, her zaman haydut kalır. Silah ya da başına konulan ödül onu korkutmuyor... ta ki sarışın kıızı kapıda durup gözlerini kocaman açıp nefes nefese kalana kadar.

"Ne oluyor lan?" diye bağırır.

"Hemen içeri gir, Jessica."

"Ne oluyor lan?" diye tekrarlar, çığlığı çantadaki evcil hayvana rakip olacak kadar yüksektir. Garaja iner ve kendi Glock'unu kaldırır, Angelo'yu, sonra Eric'i geçip Kane'in yanında durur

yanında durur. Onun önüne geçmeye çalışır, ancak geri çekilir ve Kane'in arkasına sıkıştırılır.

"Hepinize ihtiyacım yok," diye tıslar adam. Tıslar, çünkü bir erkek gibi konuşursa, sesinin gerginlikten çatladığını belli eder. "Bishop'a ihtiyacım var. Bu kasabaya daha kötü adamlar geliyor, o yüzden benimle gel, işini kolaylaştırayım." Büyük bir adım geri atar ve bana doğru ilerler. "Sadece ona ihtiyacım var. Geri kalanlarınızla bir sorunum yok."

"Onunla birlikte o kapıdan çıkabileceğini düşünüyorsan, sen tam bir aptalsın." İki metrelik kaslı ve deli gibi görünen Spence, adamın ayaklarına bir el ateş eder ve Andi çığlık atarak havaya zıplar. Adam kısa saçlarını tuttuğunda, Andi tekrar yere düşer ve inler. "Bugünkü numaranla hayatta kalmazsın evlat. Sadece kolay bir ölüm için yalvarabilirsin."

"Kazançlı kart bende," der adam titrek bir sesle. "Kız benim." Onu geri çeker ve çığlıklarını duymazdan gelir. "Onu alacağım, sonra sen de onu Bishop ile takas edeceksin."

"Neden?" Kane etrafında dolaşır ve Riley ile karşılaşır. "Benim mülküme girip hayatını kaybetmeni gerektirecek ne yaptım?"

"Abel Hayes'i sen öldürdün."

Kane, bir adamı öldürmenin büyük bir mesele değilmiş gibi başını sallar. "Doğru. Onu alınının ortasından vurdum ve ona lanet bir ninni söyledim."

"Trenton Neal'ı ve Stan Corrin'i de öldürdün."

Bu onu duraklatır. "O piçlerin isimlerini biliyorum," der Kane. "Ama onları ben öldürmedim. Yanlış numarayı aradın, evlat."

"Peter Aguilar."

Kane'in kalın kaşları kalkar. "Bana isimler sayıyorsun, ama bunu bilmiyorum."

"Onun kulübündeydin! Mart ayında boğazını kestim ve değerli bilgilerle kaçtın."

"Ah... Aynı fikirde değilim. Mart ayında buradaydım." "Seni gördüm dostum!"

Merdivenlerdeki askerlerden biri. Birdenbire aklıma geldi, bu, o gece Pete'in kapısının önünde durup beni Kane sanan pislik. Senatörün kızının karnından kokain çeken adam.

"Ne gördüğünü bilmiyorum ama o ben değildim. Bu büyük bir yanlış anlaşılma gibi görünüyor, o yüzden kızı ver ve hareketsiz dur ki senin sefil hayatını sonlandırayım."

"Hayır!" Asker geri çekilir, ta ki o ve Andi benim bulunduğum yerden sadece bir metre uzakta durana kadar, ve sinirleri havaya yayılır. "Bugün burada ölmeyeceğim."

"Öylesin, orospu çocuğu." Spence ikinci tur ateş eder ve askerin eli Andi'nin başının hemen yanında patladığında *neredeyse* üzgün görünür. Silahı havaya uçar ve Andi çığlık atar, kulaklarını tutar ve siper almak için yere düşer.

Asker, parçalanmış elini göğsüne bastırarak döner ve ikinci bir kurşun uyluk arkasını deldiğinde çığlık atar. Kaçmaya karardır, çünkü ölü bacağını garaj kapısından sürükler, ancak ben öne çıkıp yolunu kesince tekrar durur.

Glock'umu kaldırıp alnına dayadığımda, otomatik olarak dizlerinin üzerine çöküp, kim dinliyorsa ona sefil hayatını kurtarması için yalvarması bana hastalıklı bir zevk veriyor. "Sanırım aradığın adam benim." Bereyi kaldırıp yüzümü ortaya çıkardığımda, gözleri geriye doğru yuvarlanınca gülümsüyorum. "Sanırım ikimiz olduğumuzu unutmuş."

"Ne oluyor lan?" Garaj kapısına doğru koşan Eric'in açık renkli gözleri benim yüzümden Kane'in yüzüne, sonra benim yüzüme, sonra tekrar Kane'in yüzüne kayıyor.

Şu anda dürbünleriyle bizi izleyen adamlar varsa, hepimiz öldük demektir, çünkü Kane ile aramızdaki yirmi fitlik boşluğa rağmen, Kane ile benim yarattığımız balonun dışındaki hiçbir şeye kimse dikkat etmiyor.

Spence, beni net göremezmiş gibi gözlerini kısarak öne çıkar. "Kafam mı güzel?"

Nazik bir el sırtıma dokunduğunda irkilirim. Bakmadan Soph'u yanıma çekerim ama onu arkamda tutarım.

"Anlamıyorum." Jess, kardeşimin sıkı tutuşuna karşı direnir. Beni izlerken kasları şişer. Çenesi seğirir ve gözleri mutluluktan başka bir şeyle parlar. "Kane, bırak beni." Ellerini itiyor, sıkıca tuttuğunda homurdanıyor ve sonunda öfkeyle kurtuluyor. Yavaşça ilerleyen sarışın, mavi gözlü bomba, gözlerimin içine bakıyor, ama benim gözlerim ölümcül bir şekilde hareketsiz kalan kardeşimde kalıyor.

Bir şey söyle. Beni bu ızdıraptan kurtar!

"Şu anda neler olduğunu anlamıyorum." Jess, Spence'in iri cüssesinin etrafından dolaşır, sonra Eric'in kolunun altından geçerek yaklaşır. Andi beton zeminden kaldırılır ve Cruz'un bekleyen kollarına itilir. Diğer ikiz de kavgaya karışır ve kız kardeşini kurtarmak için öne atılır, ancak acımasız Angelo tarafından geri çekilir.

Önümde duran Jess, boynunu geriye doğru eğip gözlerini kısar. Dudaklarını yalayan Jess, elini uzatıp dokunmak ister, ancak elini tekrar tekrar geri çeker. "Ne... ne..." Başını sallar. "Ne oluyor lan?"

Boğazımı temizleyip, gergin bir şekilde "Jess?" diyorum.

Konuştuğumda Eric'in şüpheli gözleri birden açılır. Sanki beni daha önce hiç konuşurken duymamış gibi, ya da belki de uzun zamandır beni ayıkken duymamış olduğu içindir...

Jess, sözler yerine parmak uçlarına basarak titrek bir eliyle öne doğru uzanır. Onu durdurmam. O bana zarar vermez, ben de ona zarar vermem ve şu anda bu karanlık garajda duran ondan fazla insan arasında, öne çıkacak kadar cesur olan tek kişi odur.

Nazikçe, tüy kadar hafif bir dokunuşla, yıldız şeklindeki yara izini ortaya çıkarana kadar bereyi geri çeker, sonra elini geri çeker ve iki elini göğsüne sıkıca bastırır. "Bu bir rüya mı?" Spence'e, sonra Eric'e döner. Kane ise sanki ben bir yabancıymışım gibi, yaklaşmaya niyeti olmayan tehlikeli bir yabancıymışım gibi geride durur. "Kane hala ölü mü, çocuklar? Bunların hepsi bir rüya mıydı?"

"Rüya değil." Boğazımı temizleyip, üst dudağımı elime silerek tekrar deniyorum. "Ah... Bu... Sanırım biraz garip." Yavaşça elimi uzatıyorum ve Spence'in silahı yükseldiğinde daha da yavaşlıyorum,

Jess'in gözlerine bakıp başımı salladım. "Benim adım Jay Bishop. Daha önce bir kez tanışmıştık."

Elimi tutmaz. Elim tutuyormuş gibi bile *yapmaz*. Bunun yerine, gömleğimi çeker ve Spence'in kardeşime temkinli bakışlar atmasını sağlar. Yaklaşır ve gömleğimi yukarı çeker, karnımın önündeki yara izini nazikçe okşar. O yara izi, bir kurşunun ciğerimi delip geçtiği yerdir. İkincisini bulamayınca, kot pantolonumun paçalarını tutar ve beni döndürür, böylece sırtımı inceleyebilir.

Benim yaşadığım hayatı yaşamış bir adam normalde düşmanına sırtını dönmez, ama şu anda onlar düşman gibi geliyor. Benim tarafımda değiller, bu kesin.

Yumuşak parmaklar sırtımı okşuyor, yatakta uzanırken Sophia'nın yaptığı gibi iki yara izinin üzerinden geçiyor, ama aşağı bakıp Soph'un gözlerine baktığımda, Kane'inkindekine benzer bir şey görüyorum.

Şu anda kimse benim tarafımda değil.

Ve içimdeki genç aptal bunu anlamıyor.

Jess beni geri döndürüyor, böylece Soph'u göremez oluyorum, sonra mavi gözleri kirpiklerinde ağır gözyaşlarıyla benimkilerle buluşuyor. "Şu anda kafam çok karışık."

"Bunun için üzgünüm. Seni korkutmak falan istemiyorum." "Sen gerçekten Jay mısın? Bilmediğimiz üçüncü bir Bishop mu var?"

"

"Ben Jay'im."

"Jay'in yüzünü soyup kırmızı yüzlü düşmanımızı ortaya çıkarmak üzere olan kötü bir adam değilsin, değil mi?"

"Ah... hayır. Bu benim yüzüm."

"Jessica." Kane'in sert sözleri onu yerinde sıçratır.

Elini kalbine koyar ve ona döner. "Bir saniye bekle."

"Jessica!" diye tekrarlar Kane. İleri adım atarak takım arkadaşlarının arasından geçer ve Jess'in kolunu o kadar sertçe tutar ki, Jess çığlık atar ve kolunu onun elinden kurtarır.

"Bana kötü davranma, Kane Bishop! 'Bir saniye bekle' dedim."

"Ben de 'geri çekil' dedim." Onu arkasına saklayıp bana doğru adım attı. Benden sadece bir santim daha uzun, daha geniş

daha geniş, daha kötü değil. Ama onun delici bakışları, çocukluğumdan beri, babamızın saçma sapan bir suçtan dolayı bizi dövdüğü zamandan beri hissetmediğim bir şekilde içimi parçalıyor.

O anda, sanki Colum Bishop'ın gözlerine bakıyormuşum gibi hissettim.

"Sen öldün." Kane'in burnu genişledi. "Bu doğru değil."

"Ben buradayım." Soph bana yaslanıp Jess'in duruşunu taklit ettiğinde onu geri itiyorum.

"Hayır!" Kane bağırır. "Sen öldün lan." Çenesi tehlikeli bir şekilde titrer ve eli dolu silahının kabzasını sıkıca tutmaya devam eder.

"Senin öldüğün gibi, değil mi?" Soph kalabalığı görmekte ısrar edince onu tekrar geri itiyorum. "Cap seni geri çekti ve herkes senin öldüğünü sandı. Kız arkadaşın öldüğünü sandı, polis de öldüğünü sandı. Sonra geri döndün ve kız arkadaşın sana inanmadı."

"Bu tam bir saçmalık," Kane öfkeyle söylüyor. "Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum..." Ayaklarımızın yanında betona uzanmış olan asker, inleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkıyor, ancak Kane'in çelik burunlu botu hızla hareket edip kafasını geriye doğru savurunca tekrar yere düşüyor. Hiç pişmanlık duymadan, hiç tereddüt etmeden Kane adamı bayılttı ve Spence'e işaret etmek için elini kaldırdı. "Onu sığınağa taşıyabilir misin?" Kane dönmüyor. Gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. "Spence?"

"Evet, anladım." Spence öne adım atar ve askeri kaldırır. Onu iki yüz kilo değil de sadece kırk kilo ağırlığında gibi kalın omzuna atan Spence yavaşça geri çekilir, ama dönüp gitmeye tereddüt eder. "Bish?"

İkimiz de ona döneriz.

İkimiz de Bish'iz.

"Onu duvara bağlayın ve bacağını sarın," diye mırıldanır Kane.

"Bugün ölecek, ama onunla konuşmadan önce."

"Anladım."

Spence uzaklaşır uzaklaşmaz, Kane'in öfkeli gözleri tekrar bana döner. "Seni kim geri çekti? Neden?"

"Ace çekti. Ve çünkü bu her zaman Abel Hayes'ten daha önemliydi."

"Abel öldü."

"Biliyorum." Elimi çenemin üzerinde gezdirdim, sonra tekrar geri çekip Soph'un küçük bileğini kavradım. "Abel öldü. Onun hedef olduğunu sanıyorduk, ama o sadece bir asker. Corrin gibi, Aguilar gibi, Neal gibi."

"Onları vurdun
mu?" Başımı
salladım.

Eric, temkinli gözlerle etrafımda dolaşarak Soph'a yaklaşır. Soph göğsünü sırtıma bastırır ama ben dönemem. Kane şu anda benim düşmanım. Sorunlu olan o. Neyse ki Eric çok yaklaşmaz. Bunun yerine, ağır garaj kapısını tutup arkamdan elle kapatır ve garajı daha da karanlık hale getirir. "Sadece burayı daha özel hale getiriyorum," der Eric. "Tek kapı soluna on iki adımda. Seni kilitlemiyorum, bir çıkışın var. Sadece bunu sokaktan uzaklaştırıyorum."

"Gerçekten burada mısınız?" Kane'in silah tutan eli sonunda titremeye başlar. "Neden..." Gözleri alnıma dikilir. "Hayır. Ben... Bu kesinlikle imkansız. Kayıtlarını gördüm; ölüm belgesini gördüm. Kendim emin olmak için onu almadığımı mı sanıyorsun?" Sesi öfkeyle yükselir. "Seni aramadan öylece bırakacağımı mı sandın? Siktir git, Jay! Sen öldün."

"Buradayım."

"Kayıtları gördüm lan!"

"Ace onları değiştirdi. Yeni kimliğimde John D. Hamilton yazıyor." "John D..."

"Mesela, John Doe. Ben Ace'in John Doe'suydum. Uçakla daha büyük bir hastaneye götürüldüm, sonra yine ortadan kayboldum." "Seni gördüm." Jess, Kane'in yanından daralmış gözlerle geçer. "Senin düştüğünü gördüm. Vurulmuştun. Birçok kez."

"Evet, öyle. Klinik olarak da birçok kez öldüm."

"Böyle bir şeyden nasıl hayatta kalabildiğini anlamıyorum." Aklına bir fikir gelmiş gibi, gözleri büyür ve kolunu havaya kaldırır. Kolundaki kalın bir yara izini gösterir ve yaklaşır. "Kelimenin tam anlamıyla

seni geçip bana çarptı. İnsanlar böyle bir şeyden kurtulamaz. En azından... Benim gibi...

"Hayatta kaldım. Ama kurşunum sana isabet ettiğı için üzgünüm. Keşke onu durdurabilseydim."

"Keşke..." Kaşlarını çatarak, öfkeyle nefesini bıraktı. "Bunu anlayamıyorum. Yapamıyorum... Ben... Kane?"

"Ace kim?"

Soph arkamda sertleşir ve yaklaşır.

"Bekle." Riley öne ıktı. "Herkesin güvenliğini bozuyor musun? Bu sen misin, yoksa Spence'in az önce aldığı pislik mi?"

Bir zamanlar Riley'i kardeşim, yoldaşım ve arkadaşım olarak görürdüm. Kane gibi bana bakmıyor olsa da, bir arkadaş gibi de bakmıyor.

"Ace senin güvenliğin içinde," diye itiraf ediyorum. "İçerideyiz ve izliyoruz. Nisan ayından beri izliyoruz. Ama tek biz değiliz; başka biri daha var. Bu yüzden bugün buradayız."

Kane biraz sola eğilerek, Soph öne eğilene kadar sağ omzuma gözlerini kısıyor. "Sen benim komşusun."

Onun dairesine girip dansını izlediğim o zaman dışında, Soph'un korktuğunu gördüğümü hatırlamıyorum. Ama şimdi arkamda titriyor. Elleri titriyor, dizleri çarpışıyor. "Evet. Ben senin komşunum."

"Seni içine ektiğı dünyayı biliyor musun? Burada olmanın tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Boğazını temizliyor. "Bu dünyayı biliyorum."

"Senin evin benimkinin tam karşısında olduğu için kapını çaldı ve içeri girdi, çünkü bu onun için iyi bir gözetleme noktasıydı, değil mi?" Kane gözlerini bana çevirir. "Güzel kızı baştan çıkar, onu kullan, sonra düşmanların seni aramaya geldiğinde onu öldür? Hala sen misin, Jay? Kadınları umursamıyorsun, çünkü onlar sadece sikilecek delikler mi?"

"Öyle değil. Bu..."

Yumruğu beklediğimden daha hızlı, hatırladığımdan daha sert gelir ve beni yıldızları görene kadar yere serer. Grup geri çekilirken başım döner, geriye sadece ben, Kane ve Soph kalır. Cesurca, Kane'in yumruğu ikinci kez sallandığında benimle Kane'in arasına atlar ve bana sarılır.

Kane, yumruğu Soph'un çenesine çarpmadan hemen önce geri çekiyor, sonra silahını kaldırıp bacağıma doğrultuyor. "Lanet olası cevapları istiyorum, hem de yedi ay önce."

"Kafasına vurma!" diye bağırır Soph. Artık bana yaslanmadan, göğsünü açar ve ona doğru adım atar – gerçi bunu benim üstüme oturarak yapar. "Karnına vur, ona kötü isimler tak, bacağına ateş et..."

"Bacağını vurma," der Riley.

"Ama kafasına vurma!" diye bitirir Soph. Beynim kafatasımın içinde sallanır ve başım döner, Soph ayakta dururken baldırları gözlerimin önünde durur. "Yara izini görüyorsun. Kafatasının zaten zarar gördüğünü görüyorsun. Kafasına vurma lanet olası Kane Bishop!"

"Bana cevap ver! Kardeşim öldü. Kardeşim bir uyuşturucu bağımlısıydı. Kardeşim kızımın hayatını kurtardı ve bir kahraman olarak öldü. Şimdi geri döndü ve kimse bana cevap vermiyor."

"Vurmayı bitirdin mi?" diye soruyor Eric. Soph ve Kane'in arasına giriyor. "Bitirdin mi?"

"Hayır!" Kane kükrer. "Daha yeni başladım."

"Gel buraya." Eric dönerek elini uzatır ve beni ayağa kaldırır. Kane ayrıldığımız süre içinde güçlenmiş mi, yoksa ben yumuşamış mıyım bilmiyorum, çünkü en son ne zaman biri bana yumruk attığını hatırlamıyorum. Ya da belki Soph haklıdır ve kafatasım artık bu tür şeyleri kaldıramıyordur, ama midem bulanırken beynim kafatasımın içinde dönüyor. "Doktor mu lazım?" Eric'in gözleri sürekli alnıma kayıyor. "Yardımcı olabilecek biri var ve senin burada olduğunu kimseye söylemez."

"O iyi." Cesurca *ya da aptalca*, Soph benimle Eric'in arasına girip onun elini itti. "Ona bir daha vurma."

"Hadi konuşalım," diye tekrarlar Eric. "Savaş odası. En iyi halinle gel, çünkü konuşacak çok şeyimiz var, sonra da sığınaktaki adamlarla ilgilenmemiz gerekecek. O adam kim lan zaten?"

"On dakika sonra savaş odasında buluşuruz," der Kane sertçe. Jess'in elini tutarak dönüp onu kalabalığın içinden çeker ve çıkarken kapıyı çarparak kapatır.

"Narin," diye mırıldanır Soph. Dönüp beni dengelemek için iki elimi tutar, gözleri yaşarır. "Narin olacağını söylemiştin, seni koca aptal."

KANE

"Ne yapmamı istiyorsun?" Jess sessizce ofisimin kapısını kapatıp arkasını döndüğünde, ben ona doğru fırlayıp onu kollarıma aldığım anda nefesini tuttu. "Hey." Ben kendi başıma yapamadığımda beni tuttu, tırnaklarını saçlarımin arasına geçirdi ve boynumun yanına nazik öpücükler kondurdu. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

"Bu gerçek değil. Eğer gerçekse, o zaman küçük kardeşimi incittim." "Şimdi eve geldiğinde nasıl hissettiğimi anlıyorsun, değil mi?"

gölümsediğini *hissedebiliyorum*, ama bu kalbimdeki acıyı dindirmiyor. "Bir anlığına kızgın olman normal. Güvensiz olman normal."

"Alnında lanet bir yara izi var Jessie. Çok kötü yaralandı."

"Şimdi ona bir bak: güçlü görünüyor; gözleri berrak; dik duruyor ve o kızı, sen mağara adamı gibi davranmaya çalıştığında beni tuttuğun gibi tutuyor."

"Hayır." Kafamı sallayıp reddettiğimi tekrarlıyorum. "Bu gerçek değil; olamaz. Belki de hepimiz öldük. Belki de hepimiz Kasım ayında Infernos'ta öldük."

"Umarım değildir," diye fısıldadı. Beni geri iterek, yüzümü avuçladı ve gözyaşlarıyla dolu gözlerini bana gösterdi. Ama gülümsemesi... Gülümsüyordu. "Ölümün mutlaka sonsuza kadar sürmediğini uzun zaman önce öğrendim. Sen ölmüştün. Riley öldü. Jay öldü. Ama bir şekilde hepiniz geri döndünüz."

"O benim küçük kardeşim, Jess."

"Ve şimdi her zamankinden daha güçlü," diye titrek bir sesle karşılık verir. "Bağımlılar onun gibi görünmezler. Bağımlılar zayıf, güçsüz ve hastalıklıdır. O güçlü, iri ve cesur. Cildi temiz ve konuşması net."

"Küçük kardeşimi dövdüm."

Omuz silkiyor. "Muhtemelen hak etmiştir. Güvenliğini bozduğunu itiraf etti, bu yüzden yüzüne bir yumruk atılmayı hak etti. Bu iyi haber, bebeğim. Geri döndü ve bizim güvenlik ihlaliz. Dünya sona ermiyor."

Onun bilgeliğini takdir etmek yerine, ağırlığımı bırakıp onu yere sürüklerim. Artık dayanamıyorum. Göğsümdeki baskı altında çökmekten başka bir şey yapamıyorum, bu yüzden kıcımın üstüne çöküp dizlerimi bükerek, yeniden dirilmiş olabilecek ölen küçük kardeşim için onun göğsüne yaslanıyorum.

CEVAPLAR

SOPHIA

Bir toplantı odası. Duvarda devasa bir televizyon. Sekiz öfkeli insan, biri protez takmış ve bastona dayanıyor, ikisi de tonlarca ateş gücü taşıyor, biri çantasında domuz taşıyan ve kısa süre önce kafasına silah dayandığını düşünürsek şaşırtıcı derecede hızlı uyum sağlamış bir rehine, biri Kane'in eski sevgilisinin yanında oturan ikiz ve bir sürü gerginlik.

Kane'in gelmesini beklerken ve Jay meraklı bakışları karşılarken, bu oda öfke ve endişenin kaynaştığı bir yer haline gelmiştir.

Güvensiz bakışlar.

"Nereye gittin?" Riley sessizce sorar. Jay'in zıplayan dizini engellemek için kucağına bir paket jelibon solucan koyduğumda gözleri kısılır. "Benim evimdeydin," diye devam eder. "Sonra birden yok oldun."

Jay paketi yırtıp açar ve intikam alırcasına yer. "Rehabilitasyona gitmek istemedim. Kane'e ulaşmam gerekiyordu, bu yüzden kaçtım. Özür dilerim."

"Evime zorla mı girdin?"

"Hayır, biz değildik." Jay bir jelibon atar. "Ama anneni birkaç kez ziyaret ettim. Onun kucaklamaları, ölü bir adam için bile hala iyileştirici."

Riley'nin gözleri yumuşar. Eski polisin, ölen haydutun sarılmak için gizlice eve girdiğine kızmasını beklerdin, ama o sadece gülümser ve başını sallar. "Biliyor musun, bana seni ziyaret ettiğini söyledi. Lanet olsun, bana söyledi, ama ben onun yanıldığını ve daha öncesinden bahsettiğini düşündüm."

"Önceden değil," diye cevaplar Jay. "Salı günü onunla birlikteydim." "Tabii ki öyleydin," diye gülümser.

"Temiz misin?" diye sorar Eric. Ellerini kaldırarak arkasına yaslanır. "Yargılamıyorum; Abel'in sana yaptıklarını gördüm. Seçeneğin yoktu."

Ama Şimdi temiz misin?"

Jay başını sallar ve bir tane daha jelibon atar. "Hastanede baŐımda bandajlarla uyandığımdan beri hiÇbir Şeye dokunmadım. AĞrı kesiciler kokain ihtiyacımın yerini aldı, sonra da ağrı kesicileri bıraktım. DürüŐ olmak gerekirse, Đok kolay oldu. O zamandan beri hiÇbir Şeye dokunmadım." İronik bir Şekilde, bir tane daha jelibon atar ve Eric'e yeni koltuk değneğini *ĐöŐterir*.

Spence duvara yaslanıp elinde bir Şeyi Đevirir.

KüÇük bir Şey ve... ninja yıldızı Đeviriyor! "Kız kim?" Jay'in gözleri birden açılır. "O benim. Düşmanımız değil."

"Onu bir topa sokup buradan fırlatmak istediğimi söylemedim, evlat. Kim olduğunu soruyorum."

"Ben Sophia Solomon." Ayağa kalkmıyorum ve el sıkıŐmıyorum. Bu aptalca olurdu ve Jay'in bana daha Đok ihtiyacı var. Đatıdan fırlayıp patlamadan önce, elimi uyluğunda tutmam gerekiyor. "Ve ben naif bir kadın değilim. Bunun ne olduğunu biliyorum."

Spence yaralı kaşını kaldırıp başını sallar. "Đüzel bayan bildiğini sanıyor."

"Şortunu beğendim," diye mırıldanır Andi. O, bu odadaki en az etkilenen kişi, en az ĐıldırmıŐ olan. Sadece erkeğinin yanında durur ve onun kendisine yaslanmasına izin verir, ama onun yaslanmasını gizler. "Yanlardaki dikiŐli ĐiĐekleri Đok beğendim. Pembe rengi Đok güzel."

Pembe!

Jay'in dudakları seğirir. En Đok paniğe kapılan odur ve kardeşi yokken geÇen her an ona daha fazla acı verir. Ama dudakları hala seğirir. "Pembe, Soph. DikiŐler pembe."

"Sen Đok aptalsın." Ona yaslanarak, dudaklarımı omzunun üst kısmına bir saniye kadar bastırıyorum, sonra geri Đekiliyorum ve sırttan Spence'in keskin bakışlarından kaçınıyorum.

Grubumuz gergin bir sessizliğe büründü, ama fırtına yaklaŐıyordu. Gök gürültüsü geliyordu.

Sonunda, sarışın kızla garajdan Đıktıktan yirmi dakika sonra, Kane, kızın eli hala elinde ve gözleri savaş ilan edercesine, toplantı odasına girer. Ama ben, kız kardeşi ölen bir kardeşim. Ruhum, kendi sorumluluğu olarak gördüğü kişi için ağlayan başka birini tanıyor

Bu yüzden, onun bakışlarındaki yıkımı görmek, Jay'e vurduğunda göğsümde yerleşen öfkeyi ortaya çıkarır.

Kabul ediyorum, ben de Jay'i binlerce kez vurmak istedim.

"Cevaplara ihtiyacım var." Kane masanın başına gelip bir sandalye çekiyor. Bir sandalyeyi de yanına çekip Jess'in oturmasına yardım ediyor. "Bunun senin beklediğin gibi olmadığını biliyorum, ama cevaplara ihtiyacım var."

"Ben bir kucaklaşma ve aşk ilanı bekliyordum," diye itiraf eder Jay. "Bir 'evet, orospu çocuğu!' ve göğüs göğüse çarpışma bekliyordum."

Kane'in dudakları hayır diyor, ama gözleri evet diye bağıyor. Yakında.

Yakında göğüs göğüse çarpışmalar olacak.

"Hayatımda riske atamayacağım biri var," diyor Kane. "Onun güvenliği artık hayatımın misyonu ve hayaletler beni korkutuyor. Lütfen anlamama yardım et."

Jay omuzları düşmüş halde başını sallar. "Abel, çoğunlukla kadın ticaretine odaklanan devasa bir ağın sadece bir askeriydi."

"Kızlar," diye ekliyorum. "Kadınlar değil. Çocuklar."

Jay masanın altında elimi sıkıyor. "Evet, çocuklar. Ayda kırk ya da elli kız taşıyorlar. Onları sokaklardan kaçırıyorlar. Marketlerden." Sesi kısılıyor. "Sonra Infernos'ta gördüğümüz şeyleri yapıyorlar."

"Hayes'ten daha büyük mü?" diye sorar Kane. "Ne kadar büyük?"

"Hayes'in kulübü ülkenin her yerinde kopyalanmış. Onlarca tane var, hepsi aynı, hepsi aynı derecede tehlikeli. Onlarca Abel Hayes var ve hepsi aynı şeyi yapıyor."

"Corrin. Aguilar. Neal." Eric konuşurken dikkatle notlar alıyor.

"Doğru," Jay başını sallar. "Corrin, Aguilar, Neal: hepsi aynı. Aynı büyüklükte kulüpler, aynı ürün, aynı ekip, aynı hedefler. Kızları alıp satıyorlar."

"Bu adamları vurdun mu?" Kane soruyor. "Onları hallettin mi?"

"Evet. Son yedi aydır yaptığım şey bu." "Ama onlar benim yaptığımı mı düşünüyorlar?"

"Evet, ama bu kasıtsızdı. Seni zor durumda bırakmak istememiştim. Jay Bishop ölmüştü, bu yüzden mantıken suçlu sen olmalısın."

"Tamam. Devam et."

"Sen ve ben Abel'in kulübüne yerleştirildiğimiz sıralarda, üçüncü bir şahıs bana yaklaştı. Büyük resmi gören biri. Tüm ağı çökertmek için yardımımı istiyorlardı. O kişi Ace'di ve sadece e-posta ile iletişim kuruyordu. Bana bilgi verildi, ben de üzerinde çalıştım ve sonra rapor verdim."

Eric'in gözleri parladı. "Ace bu bilgileri nasıl elde etti?"

Çünkü Ace erkek olmalı.

"Ace akıllıdır." Jay, odadaki fili görmezden gelerek devam etti, "Sanırım Abel benim için bir tehlike olduğumu düşündü, bu yüzden beni daha fazla hedef aldı, bana daha fazla ürün verdi, kılıcımı köreltti. Dikkatsiz davrandım, sonra öldürüldüm."

"Seni o kulübe girerken gördüm," diye fısıldadı Jess. "Seni gördüm."

"Sonra seni dışarı sürüklediler," diye cevaplar Jay. "Ace izliyordu; seni dışarı sürüklediler, sonra başka biri benim cesedimi almaya gönderildi. Ace benim de öldüğümü sandı, bu yüzden nabzım hala atarken acilen ameliyata alındım ve ben baygınken dosyalarım değiştirildi. Jay ölü ilan edildi; John Doe doğdu ve hayatımın yeni bölümü başladı – bir hayalet olarak."

"Neden geri dönmedin?" diye sorar Kane. "Neden hemen geri dönmedin? Neden bana değil de bu Ace'e sadakat gösteriyorsun?"

"Çünkü bir e-posta ile uyandım; başına bir ödül konmuş." Jess nefesini tuttuğunda Jay tepki göstermedi. "Abel ve adamları ikimizi de ortadan kaldırmakla görevlendirilmişlerdi. Beni yakaladılar, ama sen hala nefes alıyordun. Hayalet olduğum için, seni avlayan kişiyi bulmak için aylarca fark edilmeden çalışabildim."

"Biri beni mi avlıyor?" Kane kendi göğsünü işaret etti. "Şu anda kafama ödül konmuş mu?"

"Evet."

"Değerim ne kadar?"

"Kane!" Jess onun omzuna vurur. İkinci kez vurur, sonra üçüncü kez vurur ve Kane onun ellerini tutana kadar vurmaya devam eder.

"Sakin ol, sarışın. Ben buradayım. Güvendeyim."

"Kafana ödül konmuş ve sen sadece paranın değerini mi düşünüyorsun?"

"Sadece merak ediyorum. Dediğim gibi, ben buradayım; biz izole durumdayız ve artık kendi ordum var." Gözleri Jay'e geri döndü. "Ne kadar?"

"Bir milyon."

Kane arkasına yaslanıp ayak bileğini dizine kaldırdı ve başını salladı. "Adil bir fiyat. Çok büyük değil, ama küçük de değil. Gururum okşandı. Beni kim arıyor?"

"Bilmiyorum," diye cevaplar Jay. "Ben de bunu yapıyorum. Seni arayan kişi, tüm bu organizasyonu yöneten adamla aynı kişi. Bu mini kulüpleri o yönetiyor; kızları o emrediyor. Onların nakliyesini izliyor, sonra da... daha iyi bir kelime bulamadığım için, onları *tahsis ediyor*. Kim olursa olsun, güçlü biri; korunuyor ve ortaya çıkmak istemiyor."

"Ace neden bana değil de sana yaklaştı?"

Jay, bir sakız daha atarken dudaklarını seğirtti. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ben daha seksi olduğum için. Başka mantıklı bir nedeni yok."

"Mm." Kane çenesini ağır bir eliyle okşadı ve düşünmek için kendine zaman tanıdı. "Neden komşuyu işe karıştırdın? Sen bundan daha iyi eğitildin. Karşı caddeden birine ihtiyacın yoktu. Birkaç kapı yukarıdan da aynı sonucu elde edebilirdin."

"Sophia, biz şehre dönmeden önce benimdi." *Benim dediği* şekilde kalbim atladı. Bu basit bir kelime değil, tüm odaya yapılan bir açıklama. "Başka bir şehirde komşumdu; işler ters gitti, sonra buraya geldik. Bizi o eve o getirdi, ben değil."

"O eve nasıl girdin?" Kane'in gözleri benimkilere kilitlendi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kiralama tabelası görmedim; satılık tabelası görmedim. Tam olarak doğru caddede, tam olarak doğru eve nasıl ulaştın?"

"O evi iki yıl önce satın aldım." Jay elimi sıktığında başımı sallıyorum. "İş için sık sık gidip geliyorum."

Jess, gözlerini kısarak beynimin içine bakmaya çalışıyor. "Sen bizim komşumuzsun. O evi iki yıldır satın aldın. Başka bir şehirde de *onun* komşusuydun." O, erkeklerin görmediklerini görüyor. Olan bitenin özünü görebiliyor. "Bu çok fazla tesadüf."

"Ya da belki de o kadar tesadüf değil," diyorum. "Belki de insanları olması gereken yere yerleştirdim, değiştirilmesi gereken belgeleri değiştirdim ve kız kaçakçısını yakalamak için yapmam gerekeni yaptım."

"Sen Ace'sin."

"Ne?" Kane şok içinde Jess'e döner. "Ha?"

"O masum bir komşu değil," diye açıklıyor Jess. "Seksi bir haydut tarafından baştan çıkarılıp tehlikeli bir dünyaya çekilmedi. Onun önüne çıktı ve '*gel beni al*' dedi."

"Şey, ben öyle demedim..."

"Sen Ace misin?" Eric, sanki yaklaşmak istercesine toplantı masasına doğru eğildi. "Sen onun istihbaratçısı mısın? Ama sen... sen..."

"Bir kadın mısın?"

"Hayır! Öyle değil..." Kalemını düşürür ve elini saçlarına geçirir. "Vay canına, öyle demek istemedim. Ama evet, kafam karışık, çünkü sen onun elini tutan kadınsın ve ben senin beyinsiz olduğunu ve sadece küçük bir macera için onunla birlikte olduğunu düşünmüştüm."

"*Bazı* kadınların beyni olması hayal kırıklığı yaratıyor olmalı, değil mi? Tüm bu özgür irade ve oy kullanma hakkı, zincirlerimizi çözüp bize sadece değerli sayılmak için bir erkekle evlenmek zorunda olmadığımızı söylediklerinde ruhunu incitmiş olmalı."

"Sen yansıtıyorsun." Parmağını işaret ederek gülüyor. "Erkeklerle sorunların var, bu normal, çünkü çoğu erkek pisliktir, ama senin sorunlarının sebebi ben değilim. Bizim türümüze olan nefretinle hiçbir ilim yok." Uzun bir dakika duraksıyor. "Sen gerçekten Ace misin?"

Başımı sallıyorum. "Adım Sophia Asa Solomon. Ben de Ace'im. Ve gerçekten çok zekiyim."

"Bilgilerini nereden alıyorsun?" Spence duvara yaslanıp beni o kadar dikkatle inceliyor ki, başımın yan tarafında bir sıcaklık hissediyorum. "Biri sana bilgi mi veriyor?"

"Kendimi besliyorum. Ben *senin* güvenlik merkezindesin; senin silah poligonun ve yatağını ziyaret etmeyi seven bir sarışın var. Ben *onun* içindeyim." Kane'i işaret ediyorum. "O da sarışınlarla düşkün. Ben Checkmate'in içindeyim; senin evlerimdeyim; yerel polis teşkilatındayım. Olmam gereken her yerdeyim; bütün gün konuşmaları dinliyorum, sonra ihtiyacım olan verileri alıp, ihtiyacı olanlara aktarıyorum ve ortadan kaldırılması gerekenleri öldürmelerini emrediyorum."

"Olamaz!" Andi öne eğilir; gözlerinde korku olması gereken yerde heyecan parlar. "Adamların öldürülmesini emrediyorsun. Bu yasa dışı, değil mi? Yani, süper yasa dışı."

Riley gülümser. "Bu cinayet, Dee. Bu düpedüz cinayet."

"Beş dakika önce Jay cinayet işlediğini söylediğinde kimse buna cinayet demedi. Jay olduğu için kimse kaşını bile kırpmadı, ama sonra emri benim verdiğimi öğrendiniz ve birden vicdanınız mı uyandı?" Arkanıza yaslanıp kollarınızı kavuşturuyorsunuz. "Artık polis değilsin Cruz ve seçimlerimden pişman değilim. Önce masum birine zarar vermeyen kimseye zarar vermem. Ben öldürmüyorum, yok ediyorum."

"Yasa buna katılmayacaktır," diyor Riley rahatça. "Ama bunu bir an için bir kenara bırakalım; 'asla masum birine zarar verme'yi tanımla. Kime vuruyorsun?"

"Aguilar gibi adamları," diye terslerim. "Neal gibi, Corrin gibi. Patronlarını bulmak için onların zincirinde yukarı doğru ilerliyorum. CAB."

"CAB nedir?" Sonunda Kane tekrar konuşur. "O nedir?"

Dönüp, aşık olduğum çiftle aynı gözlerle bakıyorum. Bu, Ellie ile ilgili olmalıydı, ama şimdi Jay burada ve oyunu değiştiriyor. "CAB, baş harfleri, sanırım. Sanırım bu, kulüpler imparatorluğunu yöneten adam. Kızları sipariş eden, onlara kötü davranan ve sonra onları kötü davranacak başka birine satan kişi o."

"Peki sen neden bu işe bulaştın?" diye ısrarla soruyor. "Seni görüyorum; vücudunu ve bacaklarının kıvrılma şeklini görüyorum. Sen bir dansçısın, erkeklerin kucağına oturan türden değil."

Jay burun kıvırdı ve Trenton Neal'ın kucağına oturduğum o anı hatırlattı.

kucağına oturduğum zamanı hatırlattı.

Kane'in gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. Komik olanı anlamıyor ve sormak için fazla gururludur. "Madem bu kadar akıllısın, neden bu işe bulaştın?"

"Sekiz yıldan fazla bir süre önce, sen gizli görev yapmayı düşünmeden yıllar önce bu işe karıştım." Koltuğuma yaslanarak, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Soğukkanlı davran, soğukkanlı ol. "On yedi yaşımdan beri bu işe karıştım, küçük kız kardeşimi kaçırdıklarında, ona kötü davrandıklarında, tecavüz ettiklerinde, incittiklerinde ve öldürdüklerinde." Onları incitmek amacıyla her kelimeyi odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Eğer incitmem gerekiyorsa, o zaman öyle olsun.

Yapabilirler. Onlara acı ektirirsem, belki ilgilenirler ve yardım ederler. "O on beş yaşındaydı; o da dansçıydı, sonra onu burnumun dibinden alıp birkaç hafta sonra çöp gibi attılar. Bu işe bulaştım ve o adamın gözlerinin son kez kapanışını görene kadar durmayacağım."

"Neden cinayet emri verdiğini şimdi anlıyorum," diyor Andi *çok kolay bir şekilde*. "Ben daha azı için adam öldürürdüm. Aslında, Ace'in erkek olduğunu varsaydıkları için bile adam öldürürdüm."

Eric kalemini fırlatıp Andi'nin kafasının yan tarafına vurur, ama bana sorar, "Sen FBI ajanı mısın?"

"Hayır."

"Kime hesap veriyorsun?"

"Hiç kimse. Ben serbest meslek sahibiyim, kendi kendimi finanse ediyorum ve kendi kendime yetiyorum. Kimseye hesap vermem ve çalışma şeklim hakkında söz sahibi olan bir oylama komitesi yok."

"Artık bir komite var," diyor Kane. "Bu odadaki herkes senin komitenin bir parçası, çünkü hepsine hayatımı emanet edebilirim. Andi hariç."

"Hey!"

"Olmaz," diye ters bir cevap veriyorum. "Senin rehberliğine ihtiyacım yok, Bishop. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bugün buraya gelmek bile istemiyordum. Jay seni görmek istedi. Güvenlik sistemindeki bir açığı fark ettik; Jay bugün kimliğini açığa çıkarmak için iyi bir gün olduğuna karar verdi ve şimdi buradayız. Sana ihtiyacım yok; komitenize ihtiyacım yok ve parmaklarımın bir hareketiyle sizi kapatabilirim, bu yüzden bana karşı kibirli davranma. Beni ezebileceğini düşündüğün anda, ortadan kaybolurum. Jay'i de ortadan kaybedebilirim."

"Kardeşimi mi tehdit ediyorsun?" Ayağa fırlar ve parlak dokuz milimetrelik Glock'unu masaya vurur. "Sözlerini dikkatli seç, Sophia Solomon, çünkü bunlar son sözlerin olabilir."

"Dur." Jay beni korumak için ayağa kalkarken, odadaki diğer herkes geri çekildi. Ayakta kalan tek iki kişi Bishop'ların erkekleri. Kane kardeşini koruyor, Jay ise beni. "Beni tehdit etmiyor, sakın ol. Beni seviyor sayılır."

"Seni ortadan kaldıracağını söyledi!"

"Hayır, dosyalarımı silip saklanmakla tehdit etti."

"Bana göre ikisi de aynı şey!" Kane bağıırır. "İkisi de aynı lanet şey. Küçük kardeşim yine ölecek."

"O zaman bana baskı yapma." Ayağa kalkarak Jay'i geri çekiyorum, böylece öfkeli kardeşini görebiliyorum. "Ben bir hanımefendi değilim, Kane. Ve senin yardımını istemedim. Eğer bizimle birlikte yapmak istiyorsan, önerilerini dinler ve en etkili şekilde uygularım. Ama kontrolü ele geçiremezsin. Sırf ben kadınıym diye, sikini sallayıp benim yerime geçebileceğini sanma. Ace erkek olsaydı, görevinin ne olduğunu soruyor olurdun."

"Bu doğru değil!"

"Biraz doğru," diyor Spence. "Beş dakika önce, sesimizde bir tür saygı ile 'Ace' dedik. Şimdi Ace bir kadın ve ses tonu değişti."

"Kapa çeneni," diye bağıırır Kane. "Aklımdan ne geçtiğini bilmiyorsun."

"Aklımdan ne geçtiğini biliyorum. Yarım yıldan fazla bir süredir kardeşinin yasını tuttuğunu biliyorum. Onun ölümünden kendini sorumlu hissettiğini biliyorum; kendini suçladın ve o geri dönmedikçe her geçen gün içinde biraz daha öldün. Şu anda onun geri dönmesinden korktuğunu biliyorum, ama o artık farklı bir adam. Artık senin küçük kardeşin değil, bir erkek ve artık senden emir almıyor."

"Ona hiç emir vermedim!"

"Gücünü kötüye kullandığını söylemiyorum, ama sana itaat ettiğini söylüyorum. O senden yol göstermeni istedi. Sen ona rehberlik ettin ve o yolunu kaybettiğinde kendini suçladın. Şimdi yolunu buldu, ama senden yol göstermeni istemiyor."

"Ben yokmuşum gibi konuşmayı keser misin?" Kane ve ben aynı anda Jay'e dönüyoruz. "Hayır!"

"Oh tanrım," Eric kıkırdar. "Burada ne olduğunu anladım."

"Onu eşit olarak kabul etmelisin," diye ısrar ediyorum. "O zaman beni de eşit olarak kabul etmelisin. Senin gibi bir adam için bunun zor olduğunu biliyorum, ama biz onlardan aşağı *değiliz*." Telefonumu çıkararak, parmağımı ekran üzerinde iki kez kaydırıyorum. Üçüncü kaydırmada, toplantı odasının ışıkları sönüyor ve karanlığa gömülüyoruz. "Ben aptal değilim; beceriksiz değilim ve senin bir

Ben bu binayı kontrol edebilirim ve sen benim burada olduğumu bilmiyordun. Polis karakolunu kontrol edebilirim ve onlar da benim burada olduğumu bilmiyorlar."

"Alex çok kızacak," diye fısıldadı Jess. "Öyle *bir* kızacak *ki*, çılgına dönüp *hepimizi alev makinesiyle öldürecek*."

"Spence'in güvenliğini ben kontrol ediyorum. Şu anda masasında kızarmış tavuk yiyen şehvetli resepsiyonistini görüyorum." Toplantı odasının ışıklarını tekrar açıyorum ve Kane'in gözlerinin içine bakıyorum. "Biz senin eşitin. Seninle *çalışmaya* hazırız. Ama ezilmeye ve bir kenara atılmaya razı değiliz. Eğer bunu istemiyorsan, ben giderim ve beni bir daha asla görmezsin. Ama ben seni göreceğim. Sözleşme yürürlüğe girdiğinde senin lanet hayatını kurtaracağım ve CAB tetiği çekmeden önce boğazını keseceğim."

"O yürümeyecek." Jay elimi tutup sıkıca tuttu. "Ve ben Kane'i bir daha terk etmeyeceğim. Bu da bizi büyük, mutlu bir aile yapıyor. Buna alış ve onu kucakla, çünkü o senin kız kardeşin olacak."

"Kız kardeşim..." Kane tereddüt eder. "Bu bir..." Aramızdaki mesafeyi gösterir. "Bir çıkar *ortaklığı* mı?"

"Bu soruyu zaten cevapladım. O tamamen bu işin içinde, umarım bu konuda benim kararımı güvenebilirsiniz."

"Tamam, durun." Bishop erkeklerinin üstü, barışçı olarak tanıdığım Eric ayağa kalkar ve kollarını kaldırır. "Birkaç adım geri gidelim."

"Hayır, bunu tekrar tartışmak istemiyorum," Kane tersler.

"Çünkü haklıyım," diye sataşırım. "Çünkü kimse benimle kafa kafaya gelip ikinci raunt istemez."

"Bu biraz doğru." Jay sırtlıyor.

"Hayır, sus." Eric sandalyesinin etrafından dolaşıp sandalyeyi yerine itti. "Bir saniye duralım. Hepimiz aynı taraftayız, değil mi?"

Jay ve ben başımızı sallıyoruz. Andi ve Jess de öyle. Ama odadaki diğer herkes ihtiyatlı bir şekilde sessiz kalıyor.

"Evet," Eric diğerleri adına karar verir. "Jay bizim kardeşim ve Sophia onun kız arkadaşı. Bunu sorgulamıyoruz. Bugün oldukça önemli ve şok edici bir gündü ve bence Bish savaş ya da kaç modunda çalışıyor olabilir."

"O kavgayı seçiyor." Bishop kardeşleri iğnelemek benim yeni favori şeyim olabilir diye gülümsüyorum. "Ama ben buradayım ve bir Bishop hakimiyetini göstermek istediği için geri adım atmayacağım."

"Onu kızdırmayı bırak, kadın!" Yedi fit boyunda, yüzü yaralı ve şakacı bir gülümsemesi olan Spence, Kane'in önüne geçerek aramızdaki bağı koparıyor. "O biraz vahşi, Jay. Eskiden yattığın boş kafalı kızlara ne oldu? Onlar sana karşılık vermezdi."

"Akıllı kadınlar sizi korkutuyor mu?"

"Tamam." Eric gülererek masanın etrafından dolaşp, ben vurulmadan önce önüme geçer. "Bence biraz sessiz köşelerimizde vakit geçirmeliyiz. Mutlu olduğunuz yerleri bulun, millet!"

"Hayır." Kane'in sert sesi odada bir soğukluk yaratır. "Herkesin çıkmasını istiyorum. Herkes, gidin. Sen bile." Jess'e döner ve onu kendine yaklaştırır. Kapiya doğru başını salladığında gözlerindeki kederi hissedebiliyorum. "Bir saniye dışarı çıkmanı istiyorum, sarışın."

"Ne yapacaksın?" Sesi titriyor. "Kalmak istiyorum." "Herkesin gitmesini istiyorum... Jay hariç."

Onun sözlerinin ardındaki ima yüzünden kalbim deli gibi atıyor. Dönüp, sanki onun kalkanıymışım gibi Jay'in önünde duruyorum. "Bu duruma güvenmiyorum. Eve gidelim ve yeni bir plan yapalım."

"Yeni plan yok." Eğilerek gözlerime bakar ve aptal bir şaka yaptığında yaptığı gibi gülümser. Sanki bu onun için büyük bir oyunmuş gibi. "Kızlarla bir dakika dışarı çık."

"Kadınlarla mutfağa gönderilmeyeceğim, Jay! Biz kenara itilirken erkeklerin burada kalıp plan yapabileceğini düşünüyorsan, sen delisin."

"Bu erkekler kadınlara karşı değil," diyor Kane çatallı bir sesle. "Herkesten dışarı çıkmasını istiyorum. Kız arkadaşıma bile sordum ve bunun benim için ne kadar zor olduğunu inanın bana. Sadece kardeşimle iki dakika yalnız kalmak istiyorum."

Kendimi bir kenara itilmeye izin vermek kalbimi acıtıyor, ama diğer kızlar harekete geçmeye başladığında, Eric, Riley, Spence ve Angelo da harekete geçiyor, bana da takip etmekten başka seçenek kalmıyor.

Kapı burnumun dibinde yumuşak bir sesle kapanınca koridorda durup, arkadaşlarıma dönüp yutkunuyorum.

Gözlerim bir yüzden diğerine atıyor. Sarışın ikizler. Rebound bro. Dev dağ adamı ve protezli Riley. Andi olarak bilinen kadında duruyorum ve mini domuzu çantasından kafasını çıkardığında gülümsememek için ekstra çaba sarf ediyorum.

Güzel saçlı patenci-tamirciye bakarak, sonunda gülümsemeye izin veriyorum. "Saç kesimin hoşuma gitti."

Kaşlarını çatarak, kısa olan tarafını eliyle düzeltir. "Saç kesimim mi?"

"Evet. Saçını kestirdikten sonraki gün seni gördüm. Tamamen sinirli ve boktan, çünkü ona aşıktın." Sessiz ikizine, bir zamanlar kulüp fahişesi olan, kurtaramadığım ikizine başımı sallıyorum. "O da sana aşıktı. Ama bunu zaten biliyorsun. Her neyse, saç kesimin hoşuma gitti."

"Ah... tamam, teşekkürler."

"Jay beğenmedi, o yüzden kötü bir şey söylerse kişisel algılama."

Angelo'nun gümüş grisi gözleri belirsizlikle yüzüme bakıyor. "Tamam..."

"Yani, her zaman kavga etmek istemiyorsun?" Eric DeWhit öne çıkar ve elini uzatır. "Sadece Kane'e karşı böyle davranıyorsun?"

Elini kabul ederek gülümserim. "Sanırım o benim kötü tavır düğmemi bastı. Cinsiyetçiliği sevmem. Ve açıkça aptal olmadığım halde aptal muamelesi görmekten hoşlanmam."

"Burada böyle bir şey bulamazsın," diyor Angelo. "Uzun zaman önce kadınlarla uğraşmamaya karar verdik. Aşağılanmış bir kadına karşı kasların hiçbir işe yaramaz."

Anladıkları sürece sorun yok.

Yavaşça nefes vererek kollarımı kavuşturup toplantı odasına doğru başımı salladım. "Sence orada neler oluyor?"

"İkisinin de hayatta kalması pek olası değil," diyor Spence. "Ama bu toplantının yapılması önemli. Kane'in hayatta çıkacağına 50 dolar bahse girerim."

İlk içgüdüm, Jay'e binlerce dolar yatırmak, çünkü onu tanıyorum ve neler yapabileceğini biliyorum. Ama rakibi Kane olduğunda, kimin galip geleceğini bilemiyorum. İçimden bir ses Kane diyor, sırf Jay kardeşinin dediği her şeye boyun eğip itaat edeceği için.

KARDEŞLİK

JAY

Soph'un yüzüne kapıyı kapatıp bir anlığına sağlam ahşap kapıya yaslandım. Sonunda kardeşimle tekrar aynı odada olduğum gerçeğini sindirmek için yirmi saniyeye ihtiyacım vardı, ama belki de o beni istemiyordu.

Yeniden bir araya gelmemizi böyle hayal etmemiştim. "Orada iyi olacak mı?"

Gözlerimi aşağıda tutarak, dönüp ellerimi ceplerime soktum. "Soph? Evet, durumu kontrol altında."

"Polise koşup ispiyonlayacak mı?"

Kaşlarımı çattım. "Neyi ihbar edecek ki? Birkaç düzine adamın öldürülmesini emrettiğini itiraf eden kendisi."

"Birkaç düzine mi?" diye itiraz etti. "Sen üç ya da dört adamın adını verdin, düzinelerce değil."

Omuz silkerek, sonunda gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geldim. "Sayısını unuttum, ama her birinin hak ettiğini bulduğuna eminim. O bilgiyi buldu ve bana ihtiyacım olan kanıtı verdi. Ben de tetiği çektim. İkimiz de pişman değiliz."

Başını sallayarak benim duruşumu taklit etti, ellerini ceplerine soktu ve yere baktı. Sağ cebimin dibinde, tüyler ve ceplere giren diğer iğrenç şeyler arasında sakızlar duruyordu. Ama sol elim, bunca zamandır taşımayı hiç bırakmadığım bıçağıyla oynuyordu.

Çaldığım bıçak.

Kardeşimin bıçağı.

"Dinle..." Derin bir nefes alır ve kalbimi hızla çarptırır. "Anlamıyorum..."

"Hedefimi 1100 metreden vurdum." Şu anda geri dönüşümün hoş karşılanmayacağından o kadar korkuyorum ki,

"Arka arkaya birkaç kez. Winchester model 70, tek atışlık ve Leupold dürbün kullanıyordum. Güneş ufukta yeni belirirken, ghillie giysimle bir tepeye uzandım; hafif bir esinti vardı ve 1100 metre uzaktaydım, arka arkaya dört hedefi vurdum. Seni arayıp anlatmak istedim ama yapamadım."

"Çünkü ölmüştün." Sesi kısılır ve kesilir. Odanın diğer ucunda duran adam, botlarının topuklarına basar ve dudaklarını düz bir çizgiye getirir. "Yedi ay boyunca öldüğünü sandım, Jay. Kokain aşırı dozundan öldüğünü sandım, bu yüzden zaten senin yasını tutuyordum. Sonra geri döndün, kızımı kurtardın ve tekrar öldün. Aylarca bana geri dönmeni bekledim. Bunun gerçek olmaması için bekledim, çünkü sen benim küçük kardeşimsin ve seni o kadar çok özledim ki kalbim parçalanmış gibi hissettim, ama geri dönmedin!"

"Şimdi buradayım."

"Çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı. "Hayatımın en uzun yedi ayıydı. O yedi ay hem kayıp hem de kazanç olduğu için kalbim parçalanıyor. Seni kaybettim, ama Jessie'yi kazandım. Bu, sen geri döndüğüne göre evrenin onu da alacağı anlamına mı geliyor? Seçim yapmak zorunda mıyım?"

"Hayır." Elimi kaldırıp kısa saçlarımı okşadım. "Onu senden almayacağım, söz veriyorum. Seni incitmek için burada değilim. Son birkaç aydır seni onunla izledim. Onunla mutlusun. O sana iyi geliyor."

Yavaşça başını salladı. "O benim için mükemmel. Onu kaybetmek istemiyorum." "Zayıf olduğum için çok üzgünüm." Omuzlarımı düşürdüm ve

bir adım atarak aramızdaki mesafeyi yaklaşık iki buçuk metreye indiriyorum. "Seni korumam gerekirdi, ama sonunda bağımlı oldum. Kendimden o kadar utanıyordum ki, sana ne kadar zayıf olduğumu göstermek istemediğim için, gereğinden bir hafta daha uzun süre benim için yas tutmana izin verdim."

"Abel'in bize verdiği parti..." diye mırıldanıyor. "O parti bozuktu. İkimizi de öldürmeye çalışıyordu." "İkimizi de öldürmedi."

Dudakları seğirir. "Bishop'ların adamları, biz hamam böceği gibiyiz." Uzun bir dakika boyunca toplantı odasında sessizlik hakim olur. Boktan çocukluğumuzun anıları zihnimde canlanır, boktan çünkü Colum Bishop

bizi dövdü ve aç bıraktı. O, itaat etmemizi sağlamak için bunu yapması gerektiğini düşünüyordu. Ordu da böyle yapar; sizi hiçbir şey kalmayana kadar yıpratır. Sonra, eğer hayatta kalırsanız, pes etmezseniz, sizi layık görürler ve sizi yeniden inşa ederler. Ama buna rağmen, çocukluğum aslında oldukça mükemmeldi çünkü asla yalnız başıma aç kalmadım; asla yalnız başıma incinmedim. Kane benden asla uzaklaşmadığı için asla yalnız kalmadım. Beni kendine yakın tuttu ve bana beceriler öğretti.

Aç ve yorgun olduğunuzda, kardeşiniz en üstte olduğu için siz en üstte değilseniz, değerli olmanın başka yollarını öğrenirsiniz. Ben şakacı, çılgın olan oldum, çünkü havadan yemek ya da tıbbi malzeme yaratamazdım, ama şaka yaratıp onu güldürebilirdim.

Günün ortasında bu toplantı odasında duruyorum, kardeşim birkaç adım önümde, sarılabilecek kadar yakın, ama o kadar uzak ki, artık kardeş olduğumuzdan bile emin değilim ve tüm güzel anları düşünüyorum.

Ama o orada duruyor ve muhtemelen programını, kız arkadaşını, yeni sevgilisini düşünüyor. Muhtemelen benim ipucunu anlayıp defolup gitmem için ne kadar süre geçmesi gerektiğini merak ediyor. Çünkü ben yedi ay önce öldüm ve o hayatına devam etti.

"Burada kalacak mısın?" Yukarı bakınca, onun sulu gözlerini görüyorum ve nefes almayı tamamen kesiyorum. "Kalacak mısın, Jay? O sana izin verecek mi?"

"O mu? Soph
mu?" Başını
sallıyor.

"O beni seviyor. Ben de seni seviyorum. Benim kalmam gereken yerde kalacak."

"Seni seviyor mu? Gerçekten mi?"

Başımı sallayıp sulu bir kahkaha atıyorum. "Yeni insanlara karşı biraz huysuz olabilir, ama Jess'in de seni milyarlarca kez yerine oturduğunu hatırlıyorum. İnatçı kadınlara aşık olmanın bedeli budur. Mükemmellik için ödediğimiz bedel budur." Kızımı düşündüğüm için gülümserim, nefes veririm ve endişemin bir kısmını bırakırım. Kane benden gitmemi isterse, yine de yalnız kalmayacağım. "Soph

gerçekten harika, Kane. O mükemmel ve kötü tavırları olsa da olmasa da, bizimle olduğu için mutlu olacaksın."

"Gerçekten benim kardeşim mi olacak?"

Başımı sallayarak, cebimdeki bıçağı çeviriyorum, gerginlik cildimin altında yayılıyor, sanki çatıdan uçacakmışım gibi. "Aslında ona olanları anlattım bile. Ama senin benimle birlikte olmanı beklememiz gerektiğini söyledim."

Başını eğerek botlarına bakar ve topuklarında sallanmaya devam eder. "Ben de seni bekliyordum. Jessie'ye evleneceğimizi söyledim, ona hayat boyu benimle kalacağını söyledim. Geri dönmediğin her gün beni biraz daha kırdı."

"Ben buradayım," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Sadece beni sevdiğini söylemeni istiyorum."

"Seviyorum." Kafamı kaldırıp baktığımda, yanağından gerçek bir gözyaşı süzülüyor. "Seni seviyorum Jay. Hastalandığın için üzgünüm, yaralandığın için üzgünüm. Sana bakmak benim görevimdi, ama sen tüm bu savaşları tek başına verdin."

Yetişkin hayatımda hiç ağlamadım. Kötü kokain yüzünden ölürken bile ağlamadım. Dairem bombalandığında ve Sophia'nın zarar gördüğünden korktuğumda bile ağlamadım, kafamdan vurduğumda bile ağlamadım, dünyanın en kötü baş ağrısıyla uyandığımda bile ağlamadım. Ama şimdi gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde öne çıkıp kardeşimin omuzlarına sarılıyorum. O benimle aynı boyda, aynı kiloda, aynı yapıda. Benden iki yaş büyük olduğu için her zaman sorumluluğu üstlenirdi, ama nefesim omzuna çarptığında, o da bana sarılıyor ve beni o kadar sıkı sarıyor ki, sonunda kendimi yeniden bir bütün gibi hissediyorum. "Geri döndün."

"Geri döndüm." Göğsünün nasıl zıpladığından tek kelime bile etmiyorum. Ya da hızlı, boğucu nefeslerinin omzuma çarptığından. Onun hayatta olduğunu hep biliyordum. Aylardır onu izliyordum. Ama o beni daha yeni keşfediyor, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum, bana yaslanmasına izin veriyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülünce, utanmadan onları gömleğine siliyorum.

"Seni seviyorum, Jay."

"Ben de seni seviyorum. Bir daha ölmeyeceğime söz veriyorum."

Boğuk bir kahkaha atıyor. "Siktir, bu çok stresli." Geri çekilip omuzlarını tutuyor ve beni baştan aşağı süzdürüyor. "Hayattasın. Evet, orospu çocuğu! Hayattasın." Göğüslerini çarpıştırmak yerine, beni tekrar kendine çekip sarılıyor ve yanağıma aptalca, gürültülü bir öpücük konduruyor. "Kafam almıyor."

"Kız arkadaşına mı ihtiyacın var?"

O kahkahayla güldü. "Aslında sanırım biliyorum. Tanrım, şu anda senin de bir parçası olduğun o kadar çok şey oluyor ki."

"CAB gibi mi?"

"Hayır! Kız arkadaşım harika biri. O artık benim başa çıkma mekanizmam, bu yüzden onu sık sık göreceksin."

Gülüyorum. "Tamam."

"Ama o ikiz ve kardeşi, ben yetişemediğimde Jess'in başa çıkma mekanizması, bu da Laine'in de sık sık ortalıkta olacağı anlamına geliyor. Ama şimdi sen buradasın ve sen her zaman benim başa çıkma mekanizmam oldun, bu yüzden seni yakınımda tutacağım, bu da Sophia'nın sık sık ortalıkta olacağı anlamına geliyor."

"O hiçbir yere gitmiyor. O benim." "Yani bir kız kardeşim mi oldu?"

Başımı sallıyorum. "Ama ona basma. Ve onun yemeğini alma. O bir canavar ve her seferinde boğazına saldırır."

"Anlaşıldı." Burnunu çekerek, elini burnunun altından siler ve güler. "Tanrım, beni terk ettin Jay, ve ben yapayalnız kaldım. Sonra Jess geldi, sonra Laine geldi, sonra Ang geldi, ve her şey o andan itibaren patladı."

"Evet, o konuda. O gitmek zorunda."

"O..." Şaşırarak durur ve gözlerime bakar. "Ha?"

"Angelo Alesi mi? Onu ortadan kaldırmanın zamanı geldi. O bize yük oluyor, ona ihtiyacımız yok."

"Onu öldürmeyeceğiz!" Gülerek beni geri çekip sıkıca sarılır. "Aslında o çok havalı biridir. İkizle birlikte olduğu için de sık sık buralarda olacak."

"Ama ben senin kardeşimim." Sesim acınacak bir şekilde titriyor. "Sen benim kardeşimsin, onun değil. Ona kardeşim dediğini duydum ve yemin ederim, sana ulaşmak için neredeyse evimi yıkıyordum."

"Kıskanıyor musun?" Kane'in sulu gözleri parlıyor. "Yeni kardeşimden kıskanıyor musun?"

"O senin kardeşin değil! Ben senin kardeşinim, seni pislik."

"Kızlar bir pakettir, Jay. Biri nereye giderse, diğeri de oraya gider. Twink nereye giderse, Angelo da onu takip eder. Buna alışmak zorundasın."

"O senin kardeşin değil. Ben senin kardeşinim ve senin tek kardeşin benim."

"Sen çok küçük düşünüyorsun." Gülerек sırtıma vurur ve beni kapıya doğru iter. "Ve 1100 yardlık atışlarda iyi iş çıkardın. Çok iyiydi."

"Dört buçuk saniye," diye sevinçle söylüyorum. "Ve bir esinti! Lanet olsun, neredeyse ayağa kalkıp Tarzan çığlığı atacaktım. Sana mesaj atmaya çok yaklaştım, ama mezardan gelen bir mesajın seni biraz korkutabileceğini düşündüm."

Kıkırdayarak, başlarımız birbirine değene kadar beni kendine çekiyor. "Biraz tuhaf olurdu. Ama şimdi konuşmalıyız. Her şey hakkında. Tüm detayları öğrenene kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Zaten caddenin karşısında yaşıyorum," diye gülüyorum. "Oh, ve çöpünü dışarı çıkarmayı daha iyi öğrenmelisin. Senin için bunu yapmaya devam edersem ve kimliğimin açığa çıkma riskini göze alırsam, Sophia beni öldürecek."

Durup, dönüp gözlerime bakar. Uzun bir dakika boyunca bakar; kaşları çatılır, sonra burnundan nefes vererek başını sallar ve kapıyı ardına kadar açar. "Çöpüm. Çöpümü dışarı çıkarmak istediğin için güvenliğimi mahvediyorsun ve sokak kedilerini korkutuyorsun. Millet!" Kane çenesini kaldırıp büyük Checkmate ofisinin çalışanlarının dikkatini çekmesini beklerken, sanki yeniden çocuk olmuş gibi gülümser ve ilk hedeflerimize ulaşırız. "O evde."

Gözlerim doğal olarak açık plan ofis alanında tatlı Sophia'mı arar, ama onu bulmak sadece bir an sürer. Sarışın ikizler ve Andi onu çevrelerken, o bir ofis koltuğunda oturmuş ağzını hamburgerle doldurmuştur. Karnım açlıktan guruldarken, Soph son lokmayı ağzına atıp bana hiçbir şey bırakmayınca kalbim kırılır.

Ama sonra gülümser, ikinci bir kağıt torbayı kaldırır ve sallar. "Sana da bir tane aldım, yakışıklı."

"Evet!" Kardeşimden uzaklaşarak, kadınların masasına doğru doğruca yürüdüm ve Soph'un elinden kağıt torbayı kaptım.

İkizlerin arasına eğilip Soph'un dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum ve onlar "awww" sesini çıkarınca gülüyorum. "Çok acıkmışım, Soph, açlıktan ölüyorum."

"Senin arkanı kolluyorum, bebeğim. Bir saattir bir şey yemedik, kan şekerinin hızla düşeceğini biliyordum."

"Franky'nin lokantasından aldım," diyor Eric. "Franky'nin lokantasında çok iyi hamburger yapıyorlar."

Çantayı yırtarak açtım, çünkü şu anda benim için görgü kuralları iştahımdan çok daha az önemliydi. Kağıdı soyup büyük bir ısırik aldım. Kane ve adamları etrafımızda yarım daire oluşturup gülümsüyorlardı.

Soph'un elini tutup onu kaldırdım ve yanıma çektim. "Çocuklar," konuşurken hamburger kırıntıları gömleğime düşüyor, "bu Sophia Solomon, Bilge ve Huzurlu. Barış konusunda biraz eksiklikleri var ama çok zeki, bu da eksikliklerini telafi ediyor. O benim; çok kindar; melek gibi dans ediyor ve muhtemelen bir ara sizi bıçaklayacak ya da vuracak. Kesinlikle yemeğine dokunmayın. Ama kalbi altın gibi, o yüzden kabul edin ve onu ailemize kabul edin."

Eric ilk atlayan kişi. O bizden biraz daha yaşlı, ama çok da değil; otuzlu yaşlarının ikinci yarısında, ilk yarısında değil. Aptalca bir gülümsemeyle öne çıkıyor ve Soph'u kucaklıyor, ben ise hamburgerimin yarısını bir çırpıda yiyorum.

"Aramıza katıldın. Aileye hoş geldin, Sophia."

Kalabalığın içinden geçerken kızlar selam veriyor ve Spence, vurulmadan önce Soph'tan çekilmek zorunda kalıyor. Angelo öne çıkıyor ve diğerleri kadar gürültücü olmasa da, özellikle utangaç da değil.

İki adım önümüzde durur, sarışın kızı yanına çeker ve beni taklit eder, sonra elini uzatır. "Angelo Alesi."

"Kim olduğunu biliyorum." Saçına doğru başımı sallayarak ekledim, "Saç kesimin hoşuma gitti."

"Gerçekten mi?" Gülümser, gözleri bir an Soph'a kayar, sonra tekrar bana döner. "Teşekkürler dostum. Benim için büyük bir değişiklikti, ama..."

"Şaka yapıyorum, Alesi. Çok çirkin. Sen çirkinsin. Benim alanımdan defol ve bir daha geri gelme. Ben buradayım, sen de

Kane'in gerçek aşkı burada dururken, yedek erkek arkadaşına ihtiyacı yok."

"Tamam." Kane gülerek öne doğru atılır, Ang'i geri çeker ve çiftin yerine kendisiyle Jess'i geçirir. "Ona karşı nazik olmalısın Jay. O bizim kanımızdan ve vahşidir. Bitiremeyeceğın kavgalara girme." Soph'a elini uzatan Kane, utangaç bir şekilde dönerek, "Ah... şey... Merhaba Sophia. Baştan başlasak iyi olur. Benim adım Kane Bishop. Sen benim küçük kardeşimle çıkıyorsun ve o bana senin onun olduğunu ve bunun gerçek olduğunu söylediğı için, senin de aileden biri olduğunu düşünüyorum. Kız kardeşimle kavga etmek istemiyorum. Aslında, muhtemelen birazdan sarılacağız, sonra yarın sana bir takma ad bulacağım. Sonra birlikte içki içip karaoke yarışması yapacağız ve böylece kopmaz bir bağ kuracağız."

Aptal kardeşimin konuşmasına gülmek istiyorum, çünkü eskiden hiç bu kadar saçma davranmazdı. Doğru kız insana böyle yapar sanırım, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştım. Ama gülemiyorum, çünkü kalbim bir mendeneye sıkışmış gibi hissediyorum. Kız onun eline baktıkça kalbim sıkışıyor, sıkışıyor, sıkışıyor.

Ama sonra kız kardeşim elini tutuyor.

Rahatlama hissi bedenimi kaplar, nefes almakta zorlanacak kadar, ama o Sophia Solomon olsaydı bu kadar kolay pes etmezdi. "Merhaba, Kane Bishop. Muhtemelen senden daha iyi şarkıcıyım; dans edebilirim ve seks satar. Ayrıca, striptizci olarak ek iş yapıyorum, yani bana herhangi bir sahne performansında meydan okursan kaybedeceksin. Ben uzun vadede buradayım, çünkü Jay beni senden daha çok seviyor..." Tereddüt ediyor. "Muhtemelen. Bana baskı yapmadığın sürece arkadaş olabiliriz, ama baskı yapmaya başladığın anda seni duvara bağlayıp hayalarını keseceğim. Pense kullanacağım, böylece ding dong'una dokunmam gerekmeyecek."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve dudakları sıkı sıkıya kapalı olan Kane, arkasındaki gruba dönerek kaşlarını kaldırır.

Spence kalın elini çenesine sürer ve başını sallar. "Yeni liderimiz konuştu. Bu da bana, tankın içindeki o pisliğın hâlâ orada olduğunu hatırlattı. Artık ona ulaşabilir miyiz?"

"Konuşalım." Kane masanın arkasından bir sandalye çeker, homurdanarak oturur ve Jess'i kucağına çeker. Masa telefonunu alır ve n bürodaki resepsiyonistini arar. "Dolly. Gerçekten kilitlendik. Bizi kapat, kilitle. Ben yeşil ışık yakana kadar telefonlara cevap bile vermek zorunda değılsin. İşimiz bitene kadar kimse buraya giremez."

"Emredersiniz, Kaptan. Caitlin'e gidip saçımı yaptırabilir miyim? Randevumu aldım bile, siz meşgulken gizlice çıkmayı planlıyordum."

Glerek başını sallar. "Tabii ki, ama tam bir tecrit altındayız. O kızlarla bugün bu ofiste kimlerin olduğı hakkında dedikodu yapma." Gözleri benimkilerle buluşur. "Neler olduğunu bilmiyorsun, tamam mı?"

"Anladım patron. Faturalarımı kimin ödediğini biliyorum ve sen o minik bimbo'yu gönderir göndermez, yatakta beni kimin beklediğini de bileceğim. Sana sadakatim var yakışıklı."

Telefonu kapatıp başını sallar ve Jess'in omzuna bir öpücük kondurur. "Dolly'nin benim en iyi fikrim mi yoksa en kötü fikrim mi olduğunu bilmiyorum. Henüz karar veremedim."

"lmm planlamayı bıraksa, oldukça havalı olurdu," diye cevaplar Jess rahatça. "Ama sanırım fena değıl. Katlanılabilir biri."

"Seni duyabiliyorum, beyaz kız!" Dolly, köşede kıvrımlı kalçalarını sallayarak Jess'e parmağını doğırlttu. "Sylediğın her şeyi duyabiliyorum. Dikkatli ol." Sonra bana döndü. "Salondaki kızlar biliyor ki, ben hiçbir şey bilmiyorum. Ama senin yakışıklı yüzünü görmek kalbimi mutlu ediyor, tatlım. Biraz daha kal, çünkü sonra takılmak istiyorum."

"O senin bacağına atlayacak," diyor Riley. Ona bakınca, gülümsediğinde kalbimdeki başka bir kelepçe daha üzülüyor. Gözlerinin açıkça haykırdığı şeyi söylemesine gerek yok. Beni bir keş olarak tanıyordu. Hasta ve ölmek üzereyken beni tanıyordu.

şimdi buradayım, sağıklıyım, gerçek yemekler yiyorum ve her şeyi net görebiliyorum.
gibi görebiliyorum.

Ben yapmamalıyım almamalı Kane'in Kane'in durumuna bu Angelo çok çok, Riley'i de kardeşim gibi gördüğümü düşünürsek.

"Cevaplara ihtiyacım var." Kane'in sözleri beni kendime getirir.

"Baştan başla."

"Vuruldu."

Gözleri kısıldı. "Biliyorum, orospu çocuğu. Hatırlatma."

"onu çekip Inferno'dan dedi. diyor diyor."

"Uzun zamandır uzun zamandır izliyorum."

"Neden o?" Kane sorar. "Neden onu seçtin?" O, umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Çünkü o daha seksi."

"Söylemiştim!" Arkamdaki masanın üzerine serilmiş gazetenin içinden bir patates kızartması alıp onun yüzüne fırlatıyorum. Jess çığlık atıp onu geri fırlatıyor, ama onun arkasında Kane gülümsüyor.

"Çünkü o uygun görünüyordu," diye ekler Soph. "İkinizi de araştırdım. Şey," Spence'e, Eric'e, sonra Riley'e bakar, "Hepinizi araştırdım, ama Jay, ihtiyacım olan şeye en uygun kişi olarak sürekli karşımıza çıkıyordu. Eric küstah biriydi ve bizim hedefimiz de küstah biriydi, onun da bunun bir parçası olmadığını nereden bilebilirdim?"

"Ben bu işin bir parçası değilim!" Eric tersler. "Ben kirli değilim."

"Sen iyisin," diye homurdanır. "Hepinizi çok araştırdım, Gemma'yı biliyorum. Her ayın on dördünde maaşınızın ödendiğini ve Spence'in silah koleksiyonu yapmayı sevdiğini biliyorum. Riley'nin tatlı annesi cupcake sever ve Jess gelmeden önce Kane'in tek görevi Jay'di." Eric'in ateşli bakışlarından kaçarak Kane'e bakar. "Inferno'da olmanın tek nedeni işin olduğu içindi, ama seçim şansın olsaydı, kabul edebilir ya da reddedebilirdin. Neredeyse sanki..." Durup, kendi patates kızartmasını alır ve ağzına atar. "Sanırım benim aradığım insanlık sende yoktu. Bu bir kusur değil," diye ekler. "İşin berbattı, bu yüzden neden duygusuz bir makineye dönüştüğünü anlıyorum. Ama Jay öyle değildi; hala şakalar yapıp çevrimiçi çizgi romanlar satın alıyordu. Onun her şeyden çok güldüğünü gösteren güvenlik kamerası kayıtları var..." Omuz silkiyor ve bana dönüyor. "Sanırım bu beni cezbetti."

"Tanışmadan önce bile bana aşkıydın, değil mi Sophia Solomon?"

"Hayır!" Elimi boynunun arkasına doladığımda ve onu kendime çektiğimde bana direniyor. Dudaklarımı büzerek gülüyorum, o ise başını geriye doğru eğmeye devam ediyor, ben de ayağa kalkıp yanağına gürültülü bir öpücük konduruyorum. "Çekil üstümden! Şu anda çalışıyoruz."

"Oh." Spence kaşlarını kaldırır. "Çalışırken sana Ace diyor mu? Oh! Yatakta da sana Ace diyor mu?"

"Kapa çeneni!" Boş soda şişesini odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve o şişeyi uzaklaştırınca gülüyorum. "Ona özel hayatımızda ne yaptığımızı sorma, pislik."

Kaşlarını kaldırıyor ve bunun onu baştan çıkarmaya çalıştığının farkındayım. "Striptizci olduğunu söylemiştin. Ücretlerini bana mesaj at."

"Dostum!" Ayağa fırlayarak, kot pantolonumun arkasından silahı çıkarır ve nişan alırım. "Bitti mi? Çünkü seni son gördüğümünden beri pratik yaptım." "Striptizci olduğunu söyledi! Ona çıkma teklif etmedim. Bu sınırı aşıyor olabilirim. Ama striptiz işidir ve onun bacakları..."

Silahı kurdum ve onun inanamayan bir şekilde kaşlarını kaldırması beni memnun etti.

"Peki, tamam o zaman." Eric'in koluna vurur. "Sana iş yapmadığını söylemiştim."

"Defol git buradan." Spence'in elini itti. "Ben sormadım. Jay'in uzun bacaklı dansçısını istemiyorum."

"Evet, çünkü hepimiz aslında kimin bacaklarına baktığını biliyoruz," der Laine sonunda. O, grubun geri kalanından çok daha sessizdir, ama Angelo'nun elini tutarak öne eğilir ve gülümser.

"Odaklanın, çocuklar." Kane dikkatimizi tekrar öne çevirir. "Gerçekten vurulmuş muydun, yoksa bu sadece kaçmak için bir bahane miydi?"

"Bahaneydi," diye ciddi bir şekilde cevap veriyorum. "Sonra bir kaşık alıp alınımı oyarak, biri sorarsa gerçek gibi görünmesini sağladım."

"Komik." Dudaklarını büzerek, burnundan uzun bir nefes alır ve Soph ile beni inceledi. "Bir adam kafasına kurşun yediğinde nasıl hayatta kalır?"

"Şans mı?" Omuz silkiyorum, Soph'u kendime doğru çekiyorum, daha da yaklaşıtıyorum, sonra onu kucağıma alıyorum. "Sanırım sadece şansdı. İyi niyet. Karma. Her neyse, ama benim zamanım gelmemişti. Kulüpten çıkarıldım,

ambulansda dört kez öldüğüm ilan edildi, ama beni hayata döndürdüler. Bana atanan cerrah sayesinde şanslıydım."

"Hafta sonu için şehre gelen süper deneyimli bir beyin cerrahı mı?"

"Aslında hayır," diyor Soph. "O kadar tecrübesiz birini buldular ki, acemiydi. Jay'i kayıp bir vaka olarak gördüler, o yüzden neden yeni adamın denemesine izin vermesinler ki, değil mi?"

"Siktir." Kane'in başı öne düşer. "Bu tek başına seni öldürebilirdi."

"Cerrahim beni bırakmadı. Ben yokken Soph – Ace – dosyalarımı aldı, Jay'in öldüğünü dünyaya duyurdu ve John D. Hamilton'ı tanıttı."

"John D. Hamilton tuhaf bir isim seçimi," diyor Jess. "Kafandan uydurdun mu?"

"Esasen," Soph başını sallar. "John Doe için John D. Bu kadar basitti. Dosyaları düzenledim ve oradan ayrıldım. Jay, beyin travması konusunda uzmanlaştığını bildiğim bir hastaneye nakledildi. Tesadüfen o hastane, benim zaten bir dairem olan şehirdeydi. Bir hafta uyudu, uyandı ve sonra ben de dosyalarından iyileşme sürecini takip ettim. Beyin hasarı olmasını bekliyorlardı."

"O zaten öyle bir durumdaydı," diyor Spence sıkı bir gülümsemeyle. "Durum normal."

"Yürüyeceğini veya konuşacağını düşünmüyorlardı, ama birkaç gün sonra tamamen iyi görünüyordu."

"Şiddetli baş ağrıları," diye ekliyorum. Diğer elimi kaldırıp başparmağımı alnımın ortasına bastırıyorum. "Hayatımda yaşadığım en şiddetli baş ağrılarıydı, ama ağrı kesicilerimin etkisi geçince onlar da geçti."

"Yani kalıcı bir hasar yok mu?" diye sorar Kane. "Cidden kafana bir darbe aldığını ve şimdi burada olduğunu, hiçbir hasar olmadığını mı söylüyorsun?"

"Şey..."

"Çünkü eğer öyleyse," diye devam eder, "insanları vurduğumda, tekrar ayağa kalkmadıklarından emin olmak için daha uzun süre orada kalmam gerekecek."

"Kane!" Jess ona tokatladı. "Sen bilmiyorsun *insanlara* artık hatırladın mı? Artık normal bir işin var."

"Benim normal işim, kafama ödül koyan birini de içeriyor gibi görünüyor, Sarışın. Biri bize silah doğrultursa,

tetiği ilk çeken ben olurum."

"Yaklaşık iki saatte bir yemek yer," diye ekliyor Soph.

Kane'in meraklı bakışları Jess ile sessizce karşı karşıya kaldığı durumdan uzaklaştığında, kaşları atılır. "Hm?"

"Her iki saatte bir yemek yer. Bütün gün. Her gün."

"Artık a bir adam mısın?" diye sorar Spence. "Bu o kadar da önemli bir şey değil. Ben de yemek yemeyi severim."

"Tam gnler," diye açıklıyor Soph. "Her iki saatte bir. Günde sekiz ila on bin kalori."

"Ve geceleri sadece iki saat uyuyorum." Onların dikkatini çekiyorum. Sanki Soph ve ben lazer işaretisiyiz, diğerleri ise kediler. "Hastanede uyandığımdan beri günde iki saatten fazla uyumadım."

"İki mi?" Domuzlu kız Andi ne eğilir. "İki saat imkansız. Yeterli değil. Göğsüne bak, kaslısın. Bir erkek uyumadan egzersiz yapıp böyle kaslı olamaz."

"Uyku, yemekle değiştiriliyor." Omuz silkerek, arkama uzanıp daha fazla patates kızartması alıyorum. "Ben her zaman açım. Yani, burayı yiyeceklerle doldurun, hepimiz mutlu olalım."

"alışmalarınızı nasıl finanse ediyorsunuz?" diye sordu Eric. "İkiniz de."

"Ace bana para verirdi," diye cevap veriyorum. "Ace'in erkek olduğunu sandığım zamanlarda, ondan para almak garip gelmiyordu. Ama artık o bir kadın ve çok seksi, egom artık ondan para almama izin vermiyor. Bu da beni resmen işsiz yapıyor, bu yüzden burada olduğum ve senin bir pozisyonun açıldığı için şanslıyım."

"Boş pozisyonumuz yok!" Spence gülüyor. "Sen varsayımda bulunuyorsun, evlat."

"Yerimiz var," diyor Kane. Soph'a ciddi bir şekilde bakıyor. "Nasıl finanse ediliyorsun?"

"Ben alıyorum." Bunu o kadar doğal ve kendinden emin bir şekilde söylüyor ki, kimse gözünü bile kırpmıyor. "Abel Hayes, Trenton Neal ve Peter Aguilar gibi adamların hesaplarını hackliyorum ve paralarını çekiyorum. Görevimi sürdürmek için ihtiyacım olanı alıyorum, gerisini ise kötü durumdaki kızlara yardım eden hayır kurumlarının hesaplarına yatırıyorum."

"Kız kardeşinden bahset bana." Kane'in sesi derin ve ciddidir, Spence'in gülümsemesi ise tam tersidir. "Neden bu görevi stlendin?"

"O benim bebeğimdi, tıpkı Jay'in senin bebeğin olduğu gibi. Ben üç saniye bakmadığım anda onu kaçırdılar ve birkaç hafta sonra cesedini bir yere attılar ve bulunması için bıraktılar." Soph'un gözleri öfkeyle parlıyor. "O on beş yaşındaydı, bakireydi ve o kadar saftı ki, onu kirletmekten korkuyordum. Sonra o pislikler ona el attılar ve onu mahvettiler. O günden beri onu aramayı hiç bırakmadım."

"Yaklaştın mı? Adamını bulmaya," diye ekliyor Kane. "Ne biliyorsun?"

"Daha önce buraya gelen adamla konuşmak istediğimi biliyorum. O bizim bir sonraki adımımız."

Spence aşırı enerjiyle ayağa kalkar ve ekstra uzun namlulu silahını uyluk kılıfına takar. "Penseyi getireceğim. Riggs de..."

Angelo, yüksek sesle, abartılı bir öksürükle boğazını temizler ve Spence'e, her erkeğin saklayacak bir şeyi olduğunda ustalaştığı bakışı atar. Kane'in Angelo'nun kan bağı olduğunu söylediğini düşünürsek, onun söylemek istemediği şeyi oldukça net bir şekilde anlayabiliyorum. "Bence incelik sanatını öğrenmelisin, Spencer. Ranger okulunda sana bunu öğretmediler mi?"

"Hayır. Gidelim, orospu çocukları. Son zamanlarda yoksunluk çekiyorum. Aylardır kimseyi incitmedim."

ESKİ İYİ ARKADAŞLAR KULÜBÜ

SOPHIA

Angelo'nun eşitlikle ilgili büyük konuşmasına rağmen kadınlar Checkmate ofislerinin üst katında bırakıldılar. Ama ben o kızlardan biri değilim ve bir erkek başımı okşayacağına söz verdi diye oturup boyun eğmem.

Jess ve Laine de oturup pes etmediler, ama Angelo ve Kane ile savaşlarını kazanamadılar ve kardeşlik olsun ya da olmasın, benim sadakatim Ellie'ye. Bu da demek oluyor ki, ben geride kalmayacağım.

Erkeklik ve adrenalinle dolu bir bodrum katındayım – bir zindan – ama geri adım atmıyorum. Ben de bu işin içindeyim. Bu lanet olası görevin amacı kız kardeşim için işleri yoluna koymak, bu yüzden arabayı tamir etmek – ya da bir adamı işkence etmek – için kullanılabilecek aletlerin bulunduğu duvarı tarıyorum ve karşı duvarda kelepçelenmiş kanayan adamı incelemeye geri dönüyorum.

Burası sıradan bir sorgu odası değil ve kesinlikle yasal da değil. Ama yine de kendimi Jay, Kane Bishop, Spence, Angelo ve Eric ile birlikte, benimle aynı adamı incelerken buluyorum.

Spence on beş inçlik bir İngiliz anahtarı taşıyor, Eric ise çok daha dikkat çekmeyen bir şey taşıyor: uzun bıçaklı bir av bıçağı. Angelo ise hiçbir şey taşımıyor, ama bu odada durup Laine'in acısıyla bağlantılı olabilecek adamı inceliyor ve bakışlarıyla, adamı titretmek için ihtiyaç duyduğu tek silah olan gözlerini kullanıyor.

Jay arkamda dolaşıyor; her geçtiğinde, parmak eklemleri belimin alt kısmına dokunarak bu insanın burada olduğunu, beni gördüğünü, beni koruyacağını ve benim adıma intikam alacağını bana hatırlatıyor. Ama her kardeşi yanından geçtiğinde kasları geriliyor ve gözleri sertleşiyor – makine de burada.

Kardeşlerin dolaşmasını izlemek, kafese kapatılmış aslanları izlemek gibidir ve ne kadar uygunsuz olsa da, bu hayatımda gördüğüm en seksi şey olabilir.

Jay Bishop'ı uzun zamandır izliyorum ve kardeşlerin birlikte çalıştığını ilk kez görmüyorum.

Kadın ya da değil, kimse beni durdurmuyor. Kelepçeli adama doğru adım atıp, uyluğuna sarılmış kanlı bandajı inceliyorum. Spence, sanki Jay Kane ile meşgulken koruyucu rolünü üstlenmiş gibi arkama yapışıyor, ama ben gergin değilim. Korkmuyorum. Elimde yarısı yenmiş bir protein bariyle öne doğru adım atıyorum, çünkü düşük kan şekeri şu anda bana yardımcı olmayacak, ve başımı eğip ziyaretimizin gözüne bakıyorum. "Adın ne?"

Sessizlik.

O, burnumun ucuna bakmaktan ve bağlarından kurtulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyor.

Atıştırmalığımdan bir ısırık alıp, başımı sallayarak duvara doğru yürüdüm ve Eric'inkine benzer bir bıçak seçtim. Geri dönüp, Spence'in i çamaşırı ve çorapları dışında her şeyini çıkardığı adamı çiğneyerek inceledim. "Biri bana neden çıplak olduğunu hatırlatır mı? Bu adamın lekeli i amaşırındaki minik aletini görmek istemiyorum. İğrenç."

"Ben temiz bir tuval severim," diyor Spence gürleyen bir sesle. "Temiz bir tuval üzerinde çalışmak çok daha tatmin edici, inan bana."

Uyluk kısmındaki ıslak bandajı incelemek için yaklaşarak, son çubuğu ağzıma atıp ellerimi serbest bırakıyorum, ambalajı yeni arkadaşımızın i çamaşırının bel kısmına sıkıştırıp bandajın bağını çekerek zyorum. Bandaj yarasına yapışmış, onu çekip çıkarmak zorunda kalıyorum ama emme sesi bile protein ubuğumu yemekten alıkoymuyor.

"Bu çok iğrenç dostum." Esirimizin dehşete kapılmış gözlerine bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Bacağının n kısmı parçalanmış. Sanki köpekbalığı saldırmış gibi."

Daha fazla sessizlik.

Dilimle dişlerimdeki çikolatayı karıştırarak omuz silkiyorum ve gözlerim onun bacağıyla aynı hizaya gelsin diye daha da meliyorum. Eğer bağlı olmasaydı, kolayca kafama tekme atıp beni yere sererdi. "Acıyor mu?"

"Siktir git, kaltak."

"Hayır, beni karşılayamazsın. Ama teklifin için teşekkürler." "Soph?"

Dramatik bir iç çekişle, ziyaretçimizin gözlerine bakıp tekrar soruyorum. "Adın ne, *lütfe*?"

"Boğazını keseceğim, orospu. Sonra erkek arkadaşlarına içireceğim."

Burnumu kırıştırıp gülümsedim. "Bu biraz iğrenç. Onlardan sadece biri benim erkek arkadaşım, ama kanımı içmek isteyeceğini sanmıyorum. Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Vampir filmi mi?"

"Sophia!"

Döndüm. "Jay? Snickers ister misin?"

"Sorularını sor, Tatlım. Bu insanlarla oyun oynamayız."

"Aslında, bu bizim işimiz artık," diyor Spence. "En son oynadığımız adam çok eğlenceliydi. Değil mi?" Kane'e dönüyor. "Değil mi?" Sonra Ang'e dönüyor. "G'nin taşaklarına ne yaptın sen?"

"Onları bir kavanoza koydum. Ormanda gömdüm." Bugün tüm bunlar başladığından beri ilk kez şakacı bir gülümseme attı. "Üstüne bir ağaç diktim, sonra Laine'e onun özgürlüğünü anmak için buraya diktiğimi söyledim. O da onu suluyor."

Spence gülerek parmağını işaret edip başını salladı. "Sen hasta bir orospu çocuğusun. Cidden hasta."

"O ağaç ona huzur veriyor," diyor. "Her gün büyüyor ve ona hayatın hala yaşamaya değer olduğunu gösteriyor. Graham'a ne yaptığımızı asla öğrenmeyecek, ama yine de özgürlüğü hissediyor. Onu güvende hissettirdiğim için asla pişman olmayacağım."

"Ve yapmamalısın." Önümdeki adama dönerek başımı yana eğiyorum. "Bir adam kız arkadaşını incitti. Senin çalıştığın organizasyonla bağlantıları olan bir adam. Lütfen bana adını söyle, yoksa onun yaptığını yapıp senin onuruna bir ağaç dikeceğim."

"Bir yaprak koparmak," diye kıkırdar Spence. "Ne demek istediğini anladım."

Elimdeki bıçağı çevirerek, onu soldan sağa, sonra tekrar sola atıyorum ve bunun için ne kadar ileri gidebileceğimi düşünüyorum.

Bu. "İşte anlaşma, Randolph. Bu arada, bana gerçek adını söyleyene kadar sana Randolph diye sesleneceğim. Anlaşma şu: Sen, benim bulmaya çalıştığım biri için çalışıyorsun. Bugün buraya, hepimizin değer verdiği birini öldürmek için geldin, ama daha da kötüsü, çalıştığın adam benim küçük kız kardeşimi tecavüz edip öldürdü." Aşırı düşünmeden bıçağımı onun uyluğuna sapladım ve o çığlık attığında dişlerimi sıktım. "Bunu yaptığım için beni pişman edecek hiçbir şey söyleyemezsin ya da yapamazsın." Çığlık atmaya devam edince, elimi çenesinin altına sokup çenesini kapattım. "O yüzden kimin için çalıştığını söyle, sana biraz daha nazik davranayım."

"Bilmiyorum." Vücudu duvara o kadar şiddetle çarpıyor ki, kelepçeleri tıkırdamaya başlıyor. "Emir alıyorum."

"Yalan söylüyorsun." Bıçağımı çekip, arka duvara kadar tekrar saplıyorum. "Araştırmamı yaptım. O kulüpleri yöneten adamların nasıl görüldüğünü, konuştuğunu ve davrandığını biliyorum. Sen onlardan biri değilsin. Onlar nazik, zengin ve kibirli. İpek giysiler giyerler ve saçlarına çok fazla yağ sürerler. Sen daha çok bir asker gibisin. Önemsiz. Ve onların gözünde, bir düzine kadar değersin. Şimdi, lütfen tekrar dene; kimin için çalışıyorsun?"

"Soph'un yerine biri devreye girip bunu yapmalı mı?"

Kane'in fısıldadığı sözler beynimin arkasında yankılanıyor, ama dönmüyorum. Cevap olarak, bıçağı çevirip Randolph'un bacağını deşiyorum. "Yardıma ihtiyacım yok, Bish. Sekiz yıldır bunu bekliyordum. Söyle. Bana." Bıçağı çeviriyorum. "Kimin. İçin. Çalışıyorsun."

"Bilmiyorum!"

"CAB! CAB! CAB! CAB! CAB kim?"

"Söyleyemem!"

"O yüksek rütbeli bir subay; orta yaşlı ve Bishop adamlarına karşı sert bir tutumu var. Neden? Neden bu adamlara gözünü dikmiş?"

"Çünkü onun işini biliyorlar!" diye bağırır adam. "Çok derine iniyorlar."

"Ben de çok derinlere iniyorum. Neden sadece onlara suikast düzenleniyor, başkalarına değil?"

"Çünkü asla dokunmamaları gereken bir operasyona gizli görevle gönderildiler." Ağlayarak hıçkırıkları, hepimizin sıkıştığı küçük odanın duvarlarında yankılanıyor.

"Onlar asla o göreve verilmemeliydi."

"Oraya birisi yerleştirilecekti," diyor Jay. Bir adım öne çıkarak, omzuyla omzuma değecek şekilde duruyor. "Biz olmasaydık, başka biri olurdu."

"Hayes'e asla sızılmamalıydı," diye bağıyor. "Ve sızılmış olsaydı, orada bitmeliydi. Infernos'u ortadan kaldır, ama geri kalanı olduğu gibi kalsın."

"Ama ben bunun için fazla akıllıydım, değil mi?" Bıçağımı bacağından çekip, damlayan çeliği boğazına dayadım. "Onlar sadece gizli görevde olan birkaç aptal polisti. Ama her şey orada bitmeliydi."

"Doğru." Kusacakmış gibi yutkunup ağır ağır nefes alır. "Kulüpler ayrı varlıklardır. Aralarında bağlantı yoktur."

"Ama bağlantılılar." Jay ellerini belime koyup beni geri çekmek için uzandığında bir adım öne çıktım. "Hepsi birbirine bağlı. Bağlantıları buldum."

"Aynen öyle," diye bağıırır. "Sadece yetenekli bir hacker bağlantıları bulabilirdi. Ve Infernos'ta çalışmaya başlayana kadar bu bağlantılar hiç kurulmamıştı."

Çünkü o zaman Jay ile iletişim kurmaya başladım. "Jay'i ortadan kaldırdı çünkü bilgi alıyordu."

"Evet." Kuru dudakları, kurumuş boğazı, ama ıslak yanaklarıyla başını sallar. "Evet. Bishop bilgi topluyordu, bu yüzden patronum onu ortadan kaldırdı." "Ama Bishop'un bildiği şeyi ikisinin de bildiğini düşündün, değil mi?" Bıçağımı Randolph'un boğazına daha sert bastırırım. "Onların evlerini, Riley'nin evini, Spence'in evini, orada bilgi saklamış olabileceklerini düşünerek aradın bilgi saklamış olabileceklerini düşündün. Değil mi?"

"Doğru. Lütfen şimdi beni bırak."

Gülerek başımı salladım ve yanağından akan ağır gözyaşlarının tadını çıkardım. "Asla bırakılmayacaksın, bilgin olsun. Bu odadan çıkmayacaksın, bu yüzden CAB'nin misillemesinden endişelenme."

"Öyleyse neden sana bilgi vereyim ki, sürtük? Zaten öleceksem neden sana yardım edeyim?"

"Çünkü bana yardım edersen, boğazına bir bıçak darbesiyle işin biter. Uyuyup bir daha uyanmazsın. Şu anda bacağının çektiği acıdan çok daha az acı verir. Ama bunu zorlaştırırsan, bu hasta adamlar önce testislerini keserler. *Sonra* ölürsün. Seçim senin."

"Cevap veremem," diye ağlar. "Lütfen bana cevap verdirtme."

"Taksi! Taksi! Taksi! Taksi!"

"Hayır, lütfen!"

"Tamam." Spence nazik ellerle beni geri itti, sonra Randolph'un yüzü tüm rengini kaybedene kadar mavi bir alev yaktı. "Ölmeden önce zaten çok fazla yanamazsın. Bunu denedik, bu yüzden yaklaştığında seni uyaracağıma söz veriyorum."

"Hayır! *Hayır*." Spence alevleri Randolph'un penisine indirip lekeli iç çamaşırını ateşe verdiğinde, çığlığı hırıltıya dönüşür.

"Hemen işin özüne geçeceğim, çünkü buradaki küçük kız kardeşimin buna uzun süre maruz kalmasını istemiyorum. Adın ne, asker?"

"Kyle," diye hıçkırıyor. "Joshua Kyle."

Angelo arkamda sarsılır, sanki vücuduna elektrik akımı geçip parmak uçlarını yakmış gibi.

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Hükümet için."

"Tam olarak kim için?" Spence, alevleri Joshua'nın meme ucuna yaklaştırır ve onu kömür gibi karartır. "Bana çekingen davranma, orospu çocuğu."

"Yapamam..."

"Söyle!"

"Bishop," diye bağırır. "Bishop. Korgeneral Colum Anthony Bishop. Lütfen beni bırakın."

Alev söner. Odadaki herkes hareketsiz kalır. Jay'ın ağır nefes alıp verşi dışında tek ses Joshua'nın ağlamasıdır. "CAB," diye inanamadan tekrarlar. "Colum Anthony Bishop mu?" Kane'e döner. "Bu gerçek mi?"

"Topla eşyaları," diye emreder Eric. "İşimiz bitti."

Jay ve Kane sanki şok geçirmiş gibi geri çekilirler. Eric kullanılmayan aletleri toplar, Spence ise kullandığı aletleri toplar. Ama Angelo,

sessiz, dikkatli Angelo, öne çıkar ve bıçağı elimden alır. Çene hizasındaki saçları bir anlığına gözlerinin üzerine düşer ve bileklerindeki deri bantlar, adrenalin damarlarında dolaşp kasları gerginleşirken hareket eder. Omzunu nazikçe kullanarak beni kenara iter ve Colum Bishop'un asistanının tam önüne geçer.

O bunu yaparken grubumuz sessiz kalır, ama Joshua'nın önünde olduğunu kimse fark etmez. Diğerleri kendi işleriyle meşguldür.

Sonunda, gümüş grisi gözlerini kaldırarak, gözyaşlarıyla dolu yeşil gözlere bakıp başını sallar. "Adını tanıdığım için şansın yok, Joshua Kyle." Kane, Ang'in kasvetli ses tonundan rahatsız olarak odanın diğer ucuna doğru bakar. "Gece geç saatlerde duydum," diye devam eder Ang. "Güzel Laine'im uykusunda ağlarken ve iradesi dışında başına gelenleri yeniden yaşarken."

Bir engerek gibi hızlıca saldırarak, bıçağımı Joshua'nın boğazına saplar, kan onun güçlü koluna ve gömleğime sıçrar ve bıçağın tamamı duvara saplanana kadar durmaz.

"Ya daha önce onun yüzünü görmedi," Angelo gözlerinde bir tür vahşilikle bana döner, "ya da bilinçli olarak hatırlamıyor. Her halükarda, hiçbiriniz onun önünde o ismi anmayın." Dönüp arkadaşlarının gözlerine bakar. "Eğer ona hatırlatırsanız, onun hissettiklerini hissedeceksiniz. O huzurunu buldu ve bir daha Infernos'a dönmek zorunda kalmayacak. Ona onun adını söylemeyin."

"Benden duymayacak." Spence öne çıkıp, titreyen Ang'in omzuna vurur ve uzaklaşır.

Kane, Ang'in önünde uzun bir dakika durur. Hiçbir şey söylemezler. Sadece birbirlerine bakarlar. Sonra Kane başını sallar ve Ang'in başının arkasına elini koyar ve sarılırlar. "Onu kurtarıyorsun," diye fısıldar. "Her gün onu kurtarıyorsun. Bunun sana zarar vermesine izin verme."

"Hadi." Jay elimi tutar ve ölmek üzere olan tecavüzcünün önünde duran adamlardan uzaklaştırır. Bir şişe su ve bir havlu alan Jay, titreyen kollarıma su püskürtür ve başka bir adamın kanını cildimden temizler.

Yine.

SON PLANLAR

JAY

Uzun zamandır ilk kez, Infernos kulübünde gizli bir operasyonda çalışırken kardeşimle paylaştığım evin mutfağında oturuyorum. Mutfak, Kane'in şu anda kontrol ettiği orduyla dolup taşıyor ve tüm gözler yemek masasına çevrilmiş durumda.

Kane karşımda oturuyor. Jess onun yanında oturuyor.

Ben karşı tarafta oturuyorum ve yüzüne ağır bir dizüstü bilgisayar dayamış Soph yanımda oturuyor.

Ang kız arkadaşının yanında, Riley de kendi kız arkadaşının yanında duruyor. Spence ve Eric tezgaha yaslanmış, pembe tütülü minik bir domuzcuk ayaklarımızın altında dolaşıyor ve Soph'un tabağından düşen kırıntıları topluyor.

"Colum. Anthony. Bishop." Riley bunu sanki gerçekte olduğu gibi söylemiyor. O adı sanki sadece kelimelermiş gibi söylüyor, babamın adı değilmiş gibi. "Bununla ne yapmamız gerekiyor?"

"Onu buluruz," diyor Kane sessizce. "Sonra onu ortadan kaldırırız."

"Babanı mı?" Jess inanamadan sorar. "Kendi babanı ortadan kaldırmaya hazır mısın?"

"Evet, sarışın." Uzun bir nefes verip onu kendine doğru çekerek, yüzünü saçlarına gömer ve başını sallar. "Evet. O benim için bir hiç."

"O senin baban!" diye bağırır Jess.

"O bizim soyadımızı taşıyor," diye açıklıyor. "Ama başka hiçbir şeye hakkı yok."

"Ama..." Kaşlarını çatarak odanın içindekilere bakıyor, sonra bana odaklanıyor. "O senin baban."

"Beni idam ettirdi." Masanın ortasındaki yığından kıvrımlı bir patates kızartması alıp yavaşça ısıyorum. "Hayatımızın her günü bizi dövdü. Bizi aç bıraktı. Sırf bizimle uğraşmak için zihinsel savaşlar başlattı. Beni ortadan kaldırdı, sonra Kane'in başına ödül koydu. *Kendi oğlunun başına*. Sanırım sevgili babamızdan değil, duygusuz bir pislikten bahsettiğimizi belirttik."

"Ben sadece..." Kane'in elini kendi eline alır ve parmaklarını birbirine geçirir. "Bunu kendinize zarar vermeden nasıl halledeceğinizi bilmiyorum. Bu sizi rahat bırakmayacak." Dönüp Kane'in gözlerine bakar. "Bunu halletmek için kendi kalbinizi incitmenizi istemiyorum."

"Hayır, kalbimi inciten şey, sen yanımda otururken benim birinin hedefi olduğumu bilmek. Artık hepimiz biliyoruz ki, bir kurşun bedenimden geçip sıradaki kişiyi vuracak. Senin incinmen, hatta birinin nişanında olman kalbimi incitiyor. Bu tehdidi ortadan kaldırmalıyız, sonra seni plaja geri götüreceğim. Çünkü tatil halimi özledim; o çok sakın biriydi."

"Onu tuzağa düşürsen nasıl olur?" Andi gönüllü olur. O bu grupta masum olan kişidir; küstahlığı dışında kimseye zarar vermez. Bizim bildiğimiz şeyleri bilmiyor. "Onu tutuklatıp hapse gönderebilirsin, değil mi? Bu ikinizin de sorununu çözer; o gider ve sen onu öldürmediğin için kalbin zarar görmez."

"Tabii." Hiç de emin değilim. Kafamı kaldırıp, odadaki herkesin sahte olduğunu bildiği bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Onun erkek arkadaşı bile. "Onu tutuklatacağız, sonra da buradan çok uzaklara göndereceğiz."

"Güzel." Kendinden çok memnun olan Andi, öne çıkıp, homurdanan Sophia'dan kıvrımlı patates kızartması alır.

"Soph."

"Acıktım," diye somurtuyor.

"Sadece bir patates kızartması, bebeğim. Daha fazlasını alırız."

"Onu nasıl bulacağız?" diye sorar Riley. "Sekiz yıldır arıyorsun; sanki doğum gününde kapını çalacak ve merhaba diyecek değil ya."

"Aslında." Soph dizüstü bilgisayarını çevirerek bize şehir merkezinin uydu görüntüsünü gösterir. Checkmate ofisine yakınlaştırmak görüntüyü büyütür

resmi büyütür, büyütür, büyütür ve sonra durur.

"Ne oluyor lan?" Kane bağırır. Dizüstü bilgisayarını kendine doğru çeker ve gözlerini kısar. Soph, dizüstü bilgisayarını onun elinden aldığı için ayağa kalkar, masanın üzerine eğilir ve görüntüyü birkaç tıklama ile büyütür, sonra şehir gözetleme kulesine ve uzun çimlerin arasında, gözünün önüne CheyTac M200 keskin nişancı tüfeği koymuş, rüzgârla hareket eden koyu yeşil bir ghillie kıyafeti giymiş bir adama yakınlaştırır.

"Bugün işe dönmek isteyen var mı?" Soph'un gülümsemesi acımasız, duygusuzdur. Ve cinayete yakın bir haldedir.

"O Colum değil," diyor Kane. "O kadar aptal değil."

"Göreceğiz." Omuz silkerek, dizüstü bilgisayarını geri çekip oturur, böylece omuzlarımız birbirine değir. Beni bulduğu zamanı ve Bishop kardeşlerle tanıştığında etkilendiği insanlığı anlatır. Beni seçti çünkü cehennemdeyken bile gülümsüyordum. Acı çekiyorken bile gülüyordum.

Şimdi anlıyorum, çünkü o pislik herifin Kane'in ofisine doğru yolun karşısına atladığını gördüğümüz andan itibaren, bütün gün boyunca o bir makine gibiydi. Neden kendine bunu yaptığını anlıyorum. Neden bunu yapması gerektiğini biliyorum. Ama bu bilgi kalbimdeki korkuyu ortadan kaldırmıyor.

"Soph?" Ayağa kalkıp elimi uzattım ve gözlerine bakmasını bekledim. "Bir dakikaya ihtiyacımız var."

"Şu anda olmaz," diye mırıldanıyor. Dizüstü bilgisayarıyla oynarken, parmakları tuşların üzerinde uçuyor ve pencereler gözlerimin yetişemeyeceği kadar hızlı açılıyor. Her saniye açılan resim, acı verici bir şekilde bana ve Kane'e benziyor.

Elma ağacından uzağa düşmemiş, Colum'a tıpatıp benziyoruz.

"Sophia." Omzunu tutup onu geri çekmeye çalışıyorum. "Kalk, biraz konuşmamız lazım."

"Şimdi olmaz," diye tersler. Kıvrımlı bir patates kızartması alır, ağzına tıktırır ve herkes bizi endişeli gözlerle izlerken çalışmaya devam eder. "Sonra konuşuruz, ama şimdi bunu yapmam lazım."

"Sophia!" Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıyorum ve hayatıma veda ediyorum. Burnu şişmiş, dudakları titriyor, gözlerinde öfkeyle bana bakıyor ve yumruklarını sıkıyor. Konuşmasına izin vermiyorum, çünkü bir kez konuşmaya başladığında,

O, kemiklerimden derimi yüzüp kanımın siyahlaşmasını izleyene kadar durmayacak. Bunun yerine, onu kucağıma alıyorum ve dizini karnıma çarptığında çıkardığı homurtuyu kabul ediyorum. Onu ilk kez yatağına taşıdığım gibi taşıyarak, beni izleyen ailemden uzaklaşıp doğrudan iç garaj kapısına doğru yöneliyorum.

"Jay!"

"Bir saniye bekle, tatlım." Onu kapıdan geçirip garaja inen küçük yarım merdivene taşıyorum.

"Jay!" Yumrukları sırtımda yağmur gibi yağıyor ve itiraf edebileceğimden çok daha fazla acıtıyor. İyileşmiş yaraları hedef alıyor ve ciğerlerime her vurduğunda beni sersemletiyor. "Beni indir!"

Son kapıyı açıp serin garaja giriyorum. Dönüp, mahremiyet için kapıyı kapatıyorum, sonra onu ayağa kaldırıp arkasına geçiyorum, çünkü o ölümcül darbeyi vurmaya geliyor. "Bir saniye durmalısın, Soph."

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı. "Buradan arabayla üç dakika uzaklıkta keskin nişancı tüfeği olan bir adam var, ama sen lanet olası garajda dedikodu yapmayı mı tercih ediyorsun?"

"Dedikodu yapmıyorum, bebeğim." O benim ellerimle mücadele etmeye devam edince onu kendime doğru çekerim. Bir adım öne çıkıp onu göğsüme doğru çekerim, ta ki ciğerlerindeki oksijen patlayana ve dizleri güçsüzleşene kadar. "Zor bir an yaşıyorsun ve sana yardım etme sırası bende."

"Kriz geçirmiyorum lan! Senin işini yapıyorum."

"Buna takıntılısın ve şimdi insanlığını bir kenara bırakıyorsun."

"Tabii ki takıntılıyım." Göğsüme kafa atıyor ve bir şey olmayınca homurdanıyor. "Kız kardeşimi öldürdü! Sen de takıntılıydın, ama şimdi Kane'i geri aldın diye birdenbire görevimiz bitti mi? Siktir git! Bırak da çalışayım."

"Henüz bitmedi, Sophia. Hala devam ediyor, ama bugünden önce, hala sevip gülümseyebiliyordun; hala hissedebiliyordun. Davayı çalışırken aynı zamanda *yaşayabiliyordun*. Ama yemin ederim, Sophia'yı Checkmate'in bodrumunda bıraktın ve sadece makine parçaların ortaya çıktı."

"Adamın kim olduğunu buldum! Bugün, kız kardeşime zulmeden ve cesedini atan adamın adını öğrendim."

gölümsemediğim için özür dilerim."

"Sanki bu işte tek başınaymışsın gibi davranıyorsun," diye karşılık veriyorum. "Sanki yardım isteyebileceğin kimse yokmuş gibi davranıyorsun. Tepelere çıkıp onu kendi başına mı halledeceksin? Ekibini evde bırakıp işi tek başına mı halledeceksin?"

"Benim ekibim yok!" diye bağırır. "Hiç ekibim olmadı. Ben sadece benim ve kas gücü satın alıyorum. Sen benim kas gücümdün, ama şimdi tehlike altındasın. O yüzden ben bu işi halledeceğim."

"Biz senin ekibin, Sophia! Hepimiz buradayız. Buraya geldik. Şu anda yukarıda birlikte çalışıyoruz. Bizi nasıl görmüyorsun?"

"Sen yukarıda kardeşinle yeniden bir araya gelip kıskandığın adama kötü kötü bakıyorsun. Şu anda kafanın içinde bambaşka bir dünya var ve bu sorun değil, çünkü mutluluğu hak ediyorsun, ama bana ya da Ellie'ye odaklanmıyorsun, o yüzden odaklanmış gibi davranmayı bırak. Kane ile plaja gitmeyi planlıyorsun! İhtiyacın olanı elde ettiğine göre artık lanet olası bir işe yaramazsın."

"İstediğimi elde ettim mi?" Onu sallıyorum. Bundan utanıyorum ve dişleri yüksek bir sesle kapanıp gözleri acıyı fark ettiğinde, kalbim beni bunun için nefret ediyor. Ama yine de onu sallıyorum. "Bunu Kane'i güvende tutmak için başlattım! Tek istediğim o olsaydı, yedi ay önce ona dönebilirdim. Ama dönmedim, çünkü onun tehdidi hala hayatta ise, *ona* sahip olmak hiçbir şey ifade etmiyor. Şimdi tehdidi bulduk. Üzerinde çalışıyoruz, Sophia! Benden ne istiyorsun lan?"

"Tehdit senin baban! O senin lanet olası baban! Tetiği çekecek misin? Hayır! Trakeasına bir bıçak saplayıp kendi kanında boğulmasını izleyecek misin? Hayır! *Sen* boğulacaksın; mantıklı davranmaya çalışacaksın ve zamanı geldiğinde beni görevimizden vazgeçirmeye çalışacaksın. O kız kardeşime zarar verdi, Jay!"

"Bu senaryoyu kafanda uyduruyorsun. Ben bir kez bile boğulmadım! Yapılması gereken şeyden vazgeçirmeye çalışmıyorum. Ben buradayım, sana aşığım ve kalbinde kim olduğunu unuttuğundan korkuyorum. Ellie'ye o kadar takıntılısın ki, Sophia'yı unuttun!"

"Bu doğru değil."

"Değil mi? Öyleyse yarın, bu iş bittiğinde dans kariyerine geri döneceksin, değil mi?" Tartışmak için ağzını açar, ama tereddüt eder. "Anna denen kız gibi olup, kalabalığa dans ederek milyonlar kazanacak ve insanları baleye aşık edecek misin? Yarın bir dans okulu açacak mısın, Sophia? Bir daha dans edecek misin?"

"Hayır... Ben..." Nabızı boğazında atıyor ve bu beni üzüyor. O savunmasız ve ben onu incitiyorum. "Ne yapacağım bilmiyorum."

"Tabii! Çünkü eskiden dans dünyasında hızlı bir şekilde şöhrete ulaşıyordun, ama sonra birdenbire durdun. Sen bıraktın Sophia, ve inanılmaz derecede sağlıklı bir şeye takıntılı hale geldin."

"Sağlıklı mı? Kız kardeşim..."

"Metabolizmanı değiştirdin! Ellie'nin ölümü travmanın özü değil, görevin özü! Ruhunun yapısını değiştirdin, Ellie öldüğü için değil, her şeyi daha iyi hale getirme görevi için." "O ölmeyi hak etmemişti, Jay!" Soph yumruklarını göğsüme vurur

"Bunu hak etmemişti, ama oldu, ve *benim* gözetimimde, *ben* dans ederken oldu. Bir daha dans etmeyi hak etmiyorum!"

"Yani yarın, tüm bunlardan sorumlu olan adamı infaz ettikten sonra, hak etmediğin için dans etmeyecek misin? Ne yapacaksın? Görevin tamamlanmış olacak, peki ne yapacaksın? Ellie'nin yanına gömülecek misin? Yaşamak için hiçbir şeyin kalmadığı için kendi boğazına bıçak mı saplayacaksın?"

Kollarımda titreyip yüzü bembeyaz olduğunda, midem düğümlendi. Çünkü gerçek buydu.

Bundan sonra yaşayacağını hiç beklemiyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye inliyor. "O yarın. Ama bugün bugün ve erkek arkadaşımın babası, avlamam gereken adam."

"Onun bir piskopos olması bize zarar veriyor mu, Soph? Benimle aynı kanı ve gözleri paylaşan biri Ellie'ye zarar verdiği için bana bir daha eskisi gibi bakmayacak mısın? Yarın *bizi* de gömecek misin? Ben senin için bir araçtan başka bir şey değil miydim?"

"Bilmiyorum..." Sonunda, gözyaşları yanaklarından akmaya başlar. "Bilmiyorum. Burnumun ucundan ötesini göremiyorum"

. Ellie'yi tekrar güvende hissetmem gerekiyor."

"O güvende, Sophia. Kimse ona bir daha dokunamaz. Peki ya sen? Kalbin ne olacak? Kendini bir tangaya sokup gangsterler için dans ediyorsun ve Ellie'yi kurtarmaya çalıştığın tehlikenin içine giriyorsun. Neden? O senin için bunu istemezdi. Roller tersine dönseydi, sen onun için ne isterdin?"

"Roller tersine dönmedi," diye tısladı. "Ve kardeşim öldü. Bahamalar'da lanet bir plajda güzelliğinin ve özgürlüğünün tadını çıkarıyor değil. O *öldü* ve yırtık bir vajina ve çalınmış masumiyetiyle gömüldü."

"Sophia." Soph'un acısını içime çekmeye çalışırken nefesim kesik kesik ve hızlı geliyor. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum çünkü bu, Colum ve Kane'in ötesinde bir şey. Bu, bildiğimiz her şeyin ötesinde; bu, Soph'un zihinsel durumu ile ilgili. Ve o, sekiz uzun yıldır böyle *bir dönemden* geçiyor. "Seni seviyorum, Sophia." Onun öfkesine rağmen onu kendime çekiyorum. "Seni seviyorum."

"Beni bırakmanı istiyorum." Geri itmeye çalışıyor. "Bırak beni. Bırak beni!"

"Hayır." Dudaklarımı onun başının üstüne bastırıyorum. Tekrar tekrar. "Seni seviyorum. Beni aptal sandığını biliyorum. İki saniyeden fazla ciddi olamayacağımı düşündüğünü biliyorum. Beni sadece kiralık kas olarak gördüğünü de biliyorum. Ama seni seviyorum ve ne olursa olsun senin yanında olacağım."

"Beni bırakmanı istiyorum," diye ağlıyor. "CAB ile işim bitmeden hiçbir şey yapamam. *Yarın*, geri kalan işleri hallederiz, ama bugün Colum ile ilgilenmem gerek."

"Bana ve arkadaşlarıma güvenmeni ve bu işi halletmemizi istiyorum." O sertleşir ve geri çekilir. "Hayır."

"Evet." Bir adım öne çıkıyorum. "Bunu senin için düzelteceğime güvenmeni istiyorum." "Lanet mutfağa mahkum edilmeyeceğim, Jay!"

Sen dışarı çıkarken ben evde kalmayacağım. Bu *benim* görevim!" "Seni mutfağa sürmüyorum, bebeğim. Ama belki bir terapistin ofisine gönderebilirim."

Yumruğu o kadar hızlı sallanır ki, gözlerim onun elini görmeden beynim sarsılır. "Siktir git, Jay Bishop! Ben deli değilim ve evde kalmayacağım"

. Görevimi biliyorum ve *sen* kovuldun. Ace artık senin hizmetlerine ihtiyaç duymuyor."

HUGS

SOPHIA

Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez, gözlerimden yaşlar akarak koşuyorum ve kendimi körü körüne merdivenlerden yukarı, mutfığa doğru atıyorum. Garaj kapısı kapalı ve zaten dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var, bu yüzden içeri dalıp eşyalarımı toplayıp ortadan kaybolmak niyetiyle ilerliyorum, ama mutfığa koştuğumda bir sürü insan tarafından saldırıya uğrayınca planlarım suya düşüyor.

Beynim savaş ya da kaç modunda, bu yüzden saldırıyı hareketsiz hale getirmek niyetiyle ona saldırıyorum, ancak uzun sarı saçlar ve burun kıvrıran bir domuzla dolu, her şeyi saran bir kucaklamaya maruz kalıyorum.

"Bunu istemekle deli değilsin," diye fısıldıyor Jess Lenaghan. Güçlü kollarıyla beni sıkıca sarıyor ve kız kardeşi sırtıma yaslanarak yüzlerimiz birbirine değiyor. "Ben de kız kardeşime zarar veren adamlara zarar vermek istedim. Onlara o kadar çok zarar vermek istedim ki, Kane ve ben bununla yaşayabileceğim ve hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek olan şeyleri defalarca tartıştık."

"Ve bir terapistle gitmek seni deli yapmaz," diye ekliyor Laine. "Aslında, bu odadaki insanlar dışında, terapistim hayatımı kurtardı. Benim vajinam da yırtılmıştı." Sesi çatallanıyor ve sözleri alçak kalıyor. *O kadar* alçak ki, Angelo'dan sözlerini sakladığını biliyorum. "Beni parçaladılar; beni kestiler, yaktılar, yaraladılar ve bana hiçbir şey olmadığımı inandırdılar. Hayatımı hak etmediğim için intihar etmeye çalıştım. Sen de bunu mu yapıyorsun, Sophia? Onu öldürdüğünde *kendini de* öldürecek misin?"

"Beni bırakmalısın." Onlardan daha güçlüyüm, daha acımasızım ve kaçmak için çaresizim, ama yine de bu kucaklamadan kurtulamıyorum. "Lütfen beni bırak."

"Onlara zarar vermek istedim," diye fısıldadı Laine. "Onlara zayıf olmadığımı göstermek istedim, ama tek yaptığım kendime zarar vermektir ve kendime zarar vererek aileme de zarar verdim."

"Bırak beni!"

"Bunu durdurmazsan Jay'i öldüreceksin," diye fısıldadı Jess. "O zaten çok şey kaybetti. Kardeşini kaybetti. Annesini kaybetti. Kendi hayatını kaybetti ve şimdi de babasını ortadan kaldırmak üzere. Seni de kaybederse, bunu atlatamayabilir."

"Lütfen beni bırak." Sekiz yıldır ilk kez, burnumdan sümük akacak kadar çok ağlıyorum, nefesim kesiliyor ve hırıltılı soluyorum. "Bir süreliğine eve gitmem lazım. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Colum Bishop oğullarına zarar verdi," diye ısrar ediyor Jess. "Onları defalarca kırdı. Onların sevgisini kazanamadı. Bunu hak etmiyor. Ellie'yi tercih etmeyecekler."

"Her şeyin sona ermesine çok az kaldı," diye ağlıyorum. "Çok az kaldı."

"Peki sonra ne olacak?" diye sorar Laine. "Planların ne?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum!" Gücümü toplayıp göğsümü doldurarak, bir savaş çılgılığıyla kızları itekledim, ama dönüp Jay'in geniş göğsüne çarptım.

"Seni tutuyorum, Sugar Plum." Beni kucaklar ve bacaklarımı kalçalarına dolamaktadır. Ağlamam acı dolu hıçkırıklara dönüşür ve o anda ona olan nefretime rağmen, göğüslerimiz birbirine değecek ve kalplerimiz birbirine çarpacak şekilde ona sarılırım. Gözlerim başımın arkasına saplanır, ama Jay yavaşlamaz. Durmaz ya da bana soru sormaz.

Zaten bildiği evin içinden geçerek koridordan ilerler ve misafir yatak odasında sola döner. Kapıyı kapatıp izleyicilerimizi dışarıda bırakarak, beni rahat yatağa yatırır, yanıma uzanır ve kulağım kalbine değecek şekilde beni kendine çeker.

Beni kucağına alıp bana Sugar Plum dediği anda ona karşı koymayı bıraktım.

"Acı çektiğin için üzgünüm, Sophia. Ne hissettiğini biliyorum, ama seninle aynı şeyi hissetmek acını dindirmiyor. Acını dindiremediğim için üzgünüm."

"Sana vurduğum için üzgünüm."

Kıkırdayarak parmaklarını saçlarımın arasında gezdirir ve sıcak nefesi ile başımın üstünü okşar. "Aslında bunun için üzgün değilsin. İki yıldır bana vurmak istiyordun. Bugün, fırsatını buldun."

"Bu arada, ben de seni seviyorum."

Kalbi durur. Yeniden atmaya başlamadan önce uzun bir duraklama olur ve ciğerleri hareket etmeye başlar. "Seni çok seviyorum, Sophia. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Planlarına hayır demiyorum; sadece bunları gerçekleştirirken kalbine dikkat etmeni rica ediyorum. Her şey bittiğinde, seçimlerinden memnun olmanı istiyorum. Bunların seni rahatsız etmesini istemiyorum."

"Sana seni sevdiğimi hiç söylemediğim için özür dilerim. Ben kalpsiz bir kaltakım."

"Hayır, değilsin. Beni *sevip* aynı zamanda kalpsiz olman nasıl mümkün olabilir? Bu imkansız, tatlı Sophia." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Sevgini hissedebiliyordum. Hiç söylememiş olsan da biliyordum."

Bacağımı onun bacağına dolayarak kendimi vücuduna bağladım, gözlerimi kapattım ve gecikmiş bir kederle ağladım. Sekiz yıl boyunca bunun birikmesine izin verdim. Sekiz yıl boyunca Ellie'nin hüznünlü gözlerinin beni rahatsız etmesine izin verdim. "Muhtemelen New York'taki daireme geri dönüp bir hafta boyunca karanlıkta otururdum."

"Hm?" Saçlarımı geriye doğru tarıyor ve yanağımı okşuyor.

"Bu iş bittikten sonra. Planım, her şeyin başladığı yere geri dönüp, karanlıkta oturup, muhtemelen çok ağlamaktır. Asla ağlamam, bu yüzden burada işim bittikten sonra muhtemelen öyle yapardım."

"Peki ya ben?" Sesi derin ve talepkâr, ama aynı zamanda nazikti. "Ya biz?"

"Bilmiyorum."

"Öylece çekip gider miydin?"

Yine omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. O gözyaşlarını da ağlama maratonuma eklerdim."

"Lütfen burada kal, Sophia. Benimle kal ve ağlarken sana sarılmama izin ver. Şimdi gidersen kalbimi parçalarsın. Seninle geleceğim, tamam mı? Bu kasabada mutsuzsan, tutu giyeceğine söz verirsen, nereye gidersen git seninle gelirim."

Gölerek karnına vururken burnumdan sümük kabarcıkları çıkıyor.
"Tutu giymeyeceğim, aptal."

"Sophiiiiiiiiiaaaaaaaaaa?" Fısıltıyla söylüyor ama yine de kalbim bir an duruyor. "Balerin, erkeği ona sonsuza kadar yanında kalması için yalvardığında ne dedi?"

Jay'in elini tutarak ve ikisini de karnımın üzerine koyarak, bir çift mahkum gibi koridorda yürüyoruz, ama o bunu gülümseyerek yapıyor.

Ben ise nefes alıp her şeyin yoluna gireceğine kendime söz vererek yapıyorum.

Kapının önünde durup, mutfak beklentiyle sessizleştğinde gerginliğimi yutuyorum, Jay ellerini kaldırıp yanaklarımı avuçluyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Tamam."

"Bana güvenmelisin."

"Güveniyorum. Söz veriyorum."

"Bana güvendiğinde, Kane'e de güvenmiş olursun. Kane de o pislik adamı güveniyor gibi görünüyor, bir de Eric ve Spence var, ben de Riley'e güveniyorum çünkü o artık biyonik bir adam ve dünya tarihinde biyonik ve kötü olan kimse olmamıştır."

"Peki ya Kaptan Hook?"

Sorum Jay'i şok eder, dengesini bozar, sonra yüzüne kocaman bir gülümseme çizer. "O adam hariç. Her zaman bir çürük elma olur. Belki de biz ona göz kulak olurken, sen odanın Riley'nin karşısındaki tarafında kal."

Gölerek Jay'in ellerini tutuyorum, sonra parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. "Seni seviyorum. Bunu başarabiliriz."

"Evet, yapabiliriz. Çünkü benim kızım eskiden beri gerçek bir baş belası ve ayaklarını başının üzerine kaldırabiliyor." Omuz silkerek yanağıma bir öpücük kondurur. "Her erkeğin en çılgın hayali. Sen her şeye sahipsin, bebeğim. Hadi gel." Dönerek, ama yine elimi tutarak, kapıyı açar ve bizi beklemediğini

bizi beklemediğini bile saklamayan grubu ortaya çıkardı. "Bir anlık bir şey yaşadı, çocuklar. Andi onun kıvrımlı patates kızartmalarından birini aldığı için oldu, ama şimdi hallettik."

Jay'in ağabeyi olduğu için öne çıkan Kane, önümüzde durur ve kaşlarını kaldırarak beni inceler. "İyi misin Soph? Her şey yolunda mı?"

Başımı sallayarak burnumun altını sildim. "İyiyim. Normalde ağlamam, yani bu sık sık olan bir şey değil."

"İstediğin zaman ağlayabilirsin..." Boğazını temizlemek için öksürüyor. "Kız arkadaşıyla birlikte. Başka bir odada, bir kutu dondurma paylaşırken ve en derin, en karanlık sırlarını anlatırken." Kıkırdayarak beni kendine doğru çekiyor ve Jay'den önce asla kabul etmeyeceğim türden bir kucaklamayla sarıyor. Ya da belki de az önce *yaşadığım* andan önce bile. "Bunu halledeceğiz, tamam mı? Çünkü küçük kardeşini kaybetmenin ve her şeyin kendi hatanmış gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Geri adım atarak, beceriksizce omzuma hafifçe vurur. "Halledeceğiz. Ayrıca, Riley muhtemelen bizim kötü üyemizdir. O yüzden ondan uzak dur."

"Hey!" Riley yaklaşır ve bastonuyla Kane'in bacağının arkasını vurur. "Ben sizlerden en az kirli olanıyım. Ben bir polisim!"

"Sen polistin, Rook." Kane dönerek ona megavatlık bir gülümseme atar. "Şimdi sen de bizden birisin. Yapacak işlerimiz ve yapacağımız bir plan var."

Yiyecekler yenilenir ve dizüstü bilgisayarım bana geri verilir. Adamımızın hala gözetleme tepesinde, keskin nişancı tüfeğini yüzüne yakın tuttuğunu görürüm ve benim *anımın* başladığı andan bu ana kadar neredeyse yirmi dakika geçtiğini fark ederim. Çöküşlerim hızlı ve gürültülüdür, ama sonra geçerler ve ben işime geri dönerim.

"Tepede kim var, Soph?" Jay mutfakta dolaşırken elinden eline bir tenis topu atıyor. "Colum mu, yoksa adamlarından biri mi?"

Klavyedeki parmaklarımla değil, sanki bedenimle internetin içinde kayarak, cep telefonu verilerini açıyorum, GPS kayıtlarını buluyorum, sonra bir katman daha aşağı inip bir kimlik buluyorum.

"Tepedeki telefon Redmond Clay'e ait. Otuz altı yaşında, evli, beyaz ve heteroseksüel. Kendini savunma sektöründe müteahhit olarak kayıtlı..."

"O bir tetikçi mi?" diyor Kane. "İnsanlar onun zamanını ve becerilerini satın alıyor, o da hedeflerini ortadan kaldırıyor. Doğru mu?"

"Doğru." Alt dudağımı ısırp konsantre olarak Clay'in banka hesaplarına girip bir göz atıyorum. "Sabit bir fiyatı yok, ama hepsi yuvarlak rakamlar. Bazı işler beş bin dolar değerinde, sanırım. Bazıları ise çok daha fazla."

"Bir milyon dolar değerinde olduğum için onur duydum," diyor Kane yavaşça. "Colum ikimizin de hayatta ve sağlıklı olduğumuzu öğrendiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Onları görmezden gelerek, Redmond'un karısının hesaplarını biraz daha derinlemesine araştırıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Yani, karısı yok. "O evli değil, çocuklar. Sadece servetini dağıtmak ve şüphe çekmemek için ekstra hesaplar açıyor. Aptal herif, normal suçluların paralarını yurtdışında yatırdıklarını bilmiyor mu?"

Jay gülerek geçerken başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Şu anda çok tahrik oldum, Tiny Dancer. Sen de bizim gibi düpedüz bir gangstersin, bu çok seksi."

"Şşş." Bir gelir akışını seçerek, kaynağı gizlemeye çalışan üç hayalet hesabı takip ediyorum, ama onu kolayca buluyorum ve başımı sallıyorum. "Korgeneral Colum Anthony Bishop. Bu adamı daha önce de kullanmıştı." Kafamı kaldırıp, iki Bishop'un gözlerine bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir zamanlar o adamın hayalarında yaşadığını bilmek nasıl bir duygu?"

"İğrenç!" Jay kafama patates kızartması fırlatır ve yürümeye devam eder. "Bu durumu garip hale getirme, Sophia. Cinayet ve kargaşadan bahsedelim, ama onun hayalarını bir kavanoza koyup ormanda bir yere gömmek niyetinde değilsen, onları bilmek istemiyorum."

"Yapmalıyız lan," diye homurdanır Kane, sonra Angelo *öfkeyle* boğazını temizleyince gülümser. "Oğlanları bir kez fazla kızdırırsan ne olacağını ona göstermeliyiz."

"Odaklan," diye homurdanır Jess. Kane'in yoluna çıkarak, geçmeye çalışırken onu durdurur. "Ne yapacaksın?"

"Spence'in evine gideceğiz ve ben parlak, yeni bir keskin nişancı tüfeği seçeceğim. Jay için de bir tane alacağım, sonra Colum'un retinasını kim daha önce vuracak göreceğiz."

"İğrençsin." Dudaklarını büzerek, Kane yürümeye devam etmeye çalıştığında onu geri çeker. "Belki bunu başka bir şekilde yapabiliriz. Neden yasalara uygun bir yol denemiyoruz?"

"Ugh." Spence ellerini havaya kaldırıp homurdanır. "Bu çok sıkıcı."

Gönderen: AcesAndEights

Alıcı: Colum Bishop

Cc: Kane Bishop

Konu: Hava çok sıcak, değil mi?

Redmond şu anda gözetleme kulesi üzerindeki kamuflaj kıyafetiyle çok terliyordur. O adama bir Pepsi gönder ya da onu geri ara.

Not: Saklanmakta berbat.

Gönder düğmesine basarak masadan kalkıp misillemeyi bekliyorum. Kane'in telefonu ilk çalan oluyor, çünkü canavarı kışkırtmaya karar verip onun hedefini kopyaladım, ama uydu görüntülerimde Colum'un nişancısının ayağa kalkıp tepeden kaçtığını görmek sadece bir dakika sürüyor.

"Hâlâ onu ortadan kaldırabilseydik keşke," diye homurdanır Spence. "O orospu çocuğu benim oğlumu nişan almıştı. Neden uyarılıp kaçma şansı versin ki?"

"Bu onunla kişisel bir mesele değil," diye cevaplar Kane. "O sadece işini yapıyor, emirleri yerine getiriyor, kira parasını alıyor ve yoluna devam ediyor."

"Bu durumu haklı çıkarmaz."

Kane omuz silkiyor. "Seni arayıp sadece benim sözüm üzerine bir adamı vurmanı söyleseydim, sen de yapardın."

"Ee?"

"Bunun için ölmeli misin? Sen sadece benim emirlerimi yerine getiriyorsun. Onu vurmam için haklı nedenlerim olduğunu varsayıyorsun. Red bizim düşmanımız değil." Yürümekten vazgeçip omuz silkiyor. "Yine ortaya çıkarsa diye ona göz kulak olacağım."

İlk e-postayı gönderdikten yaklaşık üç dakika sonra bir e-posta geldi. Öne eğilip ekranı hızlıca taradım, ama henüz açmadım.

"Ne yapıyorsun?" Jay, masaüstünde sakladığım bir zip dosyasını açarken yanıma yaklaşır. Saçma bir şekilde, bir çift çizgi film dürbünü

büyür, bilgisayarımı tarar ve sonra başparmağını kaldırarak geri gelir.

"E-posta yoluyla konumumuzu takip edebiliyor olabilir," diye cevap veriyorum. "Ben de onun konumunu takip edebilirim." Başka bir zip dosyası açıp takip programımı çalıştırıyorum ve yeşil tik işaretleri ve her birinin eşlik ettiği hoş zil sesini duyunca gülümsüyorum. "Bu arada, o burada." E-postayı açtığımda, etrafımdaki adamlar haberime şaşkınlıkla tepki verince gülümsememi bastırıyorum. "Yirmi beş dakika uzaklıkta bir kamyon durağında. Muhtemelen arabasından falan çalışıyor."

Gönderen: Colum Bishop

Alıcı: AcesAndEights

Konu: re: Hava çok sıcak, değil mi?

Ben Korgeneral Colum Bishop, yetkililere e-postamın izinsiz kullanımı konusunda uyarıda bulundum. Bu e-posta adresine sahip olmak başlı başına bir suçtur, çünkü bu gizli bir iletişim kanalıdır.

Kimliğini belirt ve ne işin olduğunu açıkla.

"O orospu çocuğu beni çıkardı," Kane şakacı bir şekilde sızlanıyor. "Neden beni bu sohbet odasından çıkardı? Hey, o zamanlar MSN kullandığını hatırlayan başka kimse var mı? Acaba ona ne oldu?"

"Sus." Jess parmaklarını onun dudaklarına bastırır ve o ısırıldığında sırtarak gülümser. "Seni attı çünkü korkudan titriyor. Dehşete kapılmış durumda."

Gönderen: AcesAndEights

Alıcı: Colum Bishop

Cc: Kane Bishop

Konu: Konu satırlarını tekrar kullanma. Bu çok sinir bozucu.

Benim adım Ace ve seninle küçük bir Rus ruleti oyunu oynayacağım.

Silahlar ve mermiler bende, sen ise 1953'ten beri tarzını değiştirmeyen bir kamyon durağının dışında oturuyorsun.

Kane Bishop'ın nerede olduğunu biliyorum ve onu beş milyon karşılığında takas etmeye hazırım.

Temiz para, izlenemez, bir saat içinde dijital olarak transfer edilecek. Bunu yap, parayı gönder, ben de sana çocuğunun şu anda nerede tutulduğunu söyleyeyim.

Gönderen: Colum Bishop

Alıcı: AcesAndEights

Konu: Bu federal bir suçtur!

Ne oyun oynadığınızı bilmiyorum, ama yüksek rütbeli ve saygın askeri personeli şantajla tehdit etmeye çalışıyorsunuz! Oğlum aylarca kayıptı, öldüğü sanılıyordu, ama kısa süre önce hayatıma geri döndü.

Eğer baba ve oğulun bağ kurması için bu önemli anı mahvedebileceğini düşünüyorsan, başına başka şeyler de gelecek!

Gönderen:

AcesAndEights Alıcı:

Colum Bishop

Cc: Kane Bishop

Konu: Ünlem işaretlerini kötüye kullanmayın. Bu, onların gücünü zayıflatır.

Aylardır onunla konuşmadığını bildiğim halde, bu nasıl senin için bir bağ kurma zamanı olabilir? Seni Jay Bishop'un anma törenine davet etti. Davet mektubu postada kayboldu mu?

Cenazeye bile katılmadığın halde, görevin başarılı olduğunu nasıl bilebilirsin?

Beş milyon, aşağıda ekleyeceğim banka hesap bilgilerine yatır.

Bir saat içinde yatırmazsan, en yakın FBI binasına gidip masalarına bir dizüstü bilgisayar bırakırım. İki binden fazla çocuğu satın aldığını ve sattığını biliyorum. Kızları. Ve bu sadece son sekiz yılda olanlar.

Yirmi üç milyar dolar değerinde kokain ithalatını koordine ettin.

Milyar.

Dokuz sıfır.

Şu anda sokaklarımızda dolaşan ve sizin yarattığınız yoksulluğa karşı savaştan çocukların elinde bulunan iki yüz binden fazla yüksek güçlü silahtan doğrudan sorumlusunuz.

Kane'i istediğinizi biliyorum, çünkü o da sizinle ilgili bu bilgilere sahip. İki yıl önce ona bilgi veren bendim; Jay'i ortadan kaldırdığınızda da tekrar gönderdim. Ve bu e-postaları ona da gönderiyorum, böylece hepimiz aynı bilgilere sahip olalım.

Oğlunuza sadakatim yok, Korgeneral; benim sadakatim paraya. Ya siz ödeme yaparsınız ve ben verileri yok ederim, ya da o ödeme yapar ve ben ona yerinizi söylerim.

Jay'e ne yaptığınızı biliyor.

O e-postayı bugün saat 10 civarında gönderdim.

"Sana param yetmez, Soph." Kane gülümseyerek, barış teklifi olarak masanın üzerinden bir paket cips itti. "Bu şantaj param yetmez."

"Yapabilirim. Ne istersem yapabilirim." Ekranı değiştirip Redmond'un banka hesaplarından çıkıp Colum'un hesaplarına giriyorum. "Bir, iki, üç..." Gözlerimi kısarak sayıyorum ve başımı sallıyorum. "İlk bakışta yedi banka hesabı var ve bir sürü nakit parası var. En az yedi sıfırdan bahsediyoruz." Jay'e dönüyorum. "Acaba müstakbel kayınpederim düğünümüzün masraflarını karşılayacak mı?"

O kahkahayla güler ve yanağıma ıslak bir öpücük kondurur. "Bence sana çok kızacak, Şeker Bebeğim. Tatlı bir balerin tarafından dolandırılıyor; bu her erkeği kızdırır. Muhtemelen Noel'de havludan başka bir şey bekleme."

"Berbat bir hediye," diye mırıldanıyorum.

"Evet. Üstelik monogramlı bile olmayacaklar."

"Hayır!" Andi hayretle bağırır. "Bu çok kaba. Nasıl olur da tatlı gelinine monogram koymaz?"

Gönderen: Colum Bishop

Alıcı: AcesAndEights

Konu: Dinle beni, genç adam

Kıkırdayan Jay'e dönüp omzuna vuruyorum. "Ace neden erkek olmak zorunda? Kadınlar bu yüzden bu konuya sinirleniyorlar. *Hala* yüzde on yedi oranında cinsiyetler arası ücret farkı var. Neden?"

"Değil mi?" Jess yumruğunu havaya kaldırır. "Ben de öyle dedim. Bu ciddi bir sorun!"

"Tanrım," diye sızlanır Kane. "Bu konuyu tekrar açmayabilir miyiz? Ücret farkı konusunu kapatırsanız ikinize de pahalı ayakkabılar alırım."

Jay'in sakladığı jelibonlardan bir tane alıp kardeşinin kafasına fırlatırım. "Cinsiyetçilik hakkında konuşmazsak bize ayakkabı mı alacaksın? Sen de bu sorunun bir parçasısın, pislik."

"Lanet olası e-postayı oku!"

Gönderen: Colum Bishop

Alıcı: AcesAndEights

Konu: Dinle beni, genç adam

Seni hapse attırıp medeniyetten çok uzaklara göndermek için artık yeterince kanıtım var. Benim gibi güçlü bir adamı şantaj yapıp paçayı kurtarabileceğini sanma.

Sana tek kuruş bile göndermeyeceğim. Elinde güvenilir veriler olduğuna inanmıyorum.

Adamlarım senin nerede olduğunu zaten biliyorlar. Geliyorlar.

Panikleyen Jay masadan atlayıp pencerelere doğru koşar. "Sakin ol." Elimi uzatıp gömleğini tutup onu geri çekerim. "

nerede olduğumuzu bilmiyor. Blöf yapıyor ve bunu çok kötü yapıyor."

"Eğer kadın olsaydı, daha akıllı olurdu," diyor Jess alaycı bir gülümsemeye. "Kadınlar şantaj konusunda her zaman daha akıllıdır."

"Aynı anda hem *bu kadar* güzel hem de *bu kadar* akıllı olamazsın," diye itiraz eder Spence. "Peki ya *sen*, dans edebiliyor musun? Hayır. Bu fizik kurallarına aykırı."

"Fizik kuralları." Gülererek, başka bir e-posta penceresi açıyorum ve başımı sallıyorum. Jess'e doğru başımı sallıyorum. "O güzel ve avukat. Çok akıllı." Laine'i işaret ediyorum. "O da güzel. O da

akıllı. Okul öğretmeni ve klasik motorları sıfırdan yeniden inşa etmeyi biliyor." Sonra Andi'ye bakıyorum. "Ne iş yaptığını bilmiyorum, ama bir domuzu var ve biyonik bir adamla birlikte, bu yüzden onun evde bir kedisi olan ve herkesi ürküten manyakça bir kahkahası olan kötü bir savaş lordu olduğunu varsayacağım."

"Aslında bir kedimiz var," diyor Riley. "O da biraz kötü."

"Aynen öyle. Ace'in erkek olması gerektiğini varsaydığınız için hepinize lanet olsun." Bilgisayarım hareket sinyali veriyor ve dikkatimi çekiyor.

Colum hareket ediyor. Yavaşça, korkarak, kasaba dışındaki kamyon durağının otoparkının kenarına çekiyor ve T kavşağında yavaşlıyor.

"Sola dön, kaçıyor." Yakınlaştırıyorum ve günümüzün uydu görüntüleme teknolojisine gülümsüyorum. "Sağa dön, oğlunu almaya geliyor."

"Hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum," diye homurdanıyor Kane. "Bir pisliği kovalamak çok daha eğlenceli. Vazgeçtiklerinde eğlence kaçıyor."

Gönderen:

AcesAndEights Alıcı:

Colum Bishop

Cc: Kane Bishop

Konu: Varsayımlarda bulunmak sadece seni aptal gibi gösterir

Hareket ettiğini görüyorum.

Senin hakkında bilgiye sahip olmadığımı mı sanıyorsun? O zaman senin koyu renk camlı lacivert bir Chrysler sürdüğünü nereden biliyorum? Şu anda deli gibi korktuğunu nereden biliyorum?

Güvenliğiniz tehlike altında, Korgeneral. Ayrıca, berbat bir babasınız.

Gönder düğmesine basıp arkama yaslanarak GPS ekranımı izliyor ve onun hamlesini bekliyorum.

Arabası kavşakta bir dakika durdu. İki dakika.

Üç.

Colum panikleyip hangi yöne döneceğini bulmaya çalışırken mutfak gerginlikle doluyor. Hangi yöne giderse gitsin başı belada. Buraya gelirse, canlı çıkamayacağını biliyor. Giderse, verileri bırakıp kaçacağını biliyor.

O benim merhametime kalmış, tam da onu koymak istediğim yerde.

Gönderen: AcesAndEights

Alıcı: Colum Bishop

Cc: Kane Bishop Konu:

Yeniden düşündün mü?

Seni güvenli bir yere gönderebilirim. Zamanımı boşa harcadığın için şimdi on milyon istiyorum, ama teli halletmen için fazladan altmış saniye vereceğim. Bu, tetiği çekene kadar kırk altı dakikan kaldığı anlamına geliyor.

Mart ayında adamlarını vurdum. 1100 metre mesafeden, tek bir mermi bile boşa gitmedi.

Doğru seçimi yaparsan, verilerde o kızların gönüllü olarak minibüslerine bindiği görünecek. Kokainin senden geldiğine dair kanıtları silebilirim. Doğru seçimi yaparsan, kalan kara parayı harcamak için yaşarsın. Ama yanlış yolu seçersen, seni arayan tek eğitilmiş nişancı ben olmayacağım.

On milyon dolar, sonra ortadan kaybolursun. Altı dakikadan az bir sürede sana yeni bir kimlik yaratabilirim. Bir hamburger ve ekstra yirmi dolar ekle, yeni pasaport fotoğrafını daha çekici hale getireyim. Çift çenenin seni rahatsız ettiğini biliyorum.

Nereye gideceksin, Bishop?

"Sen çok kötüsün," diye gülüyor Spence. "Adamın çenesine takılma.

"Ve yalancısın," diye ekler Jay. "Onlar *benim* 1100 metreden attığım atışlardı. Övgü istiyorum, lanet olsun."

Gönderen: Colum Bishop

Alıcı: AcesAndEights

Konu: re: Yeniden düşündünüz mü?

Bu konuda ne yapacaksın?

Kimin tarafındasın?

Sana ne yaptım ki?

Gönderen:

AcesAndEights Alıcı:

Colum Bishop

Cc: Kane Bishop

Konu: Her zaman mesele paradır, Korgeneral.

Senin gibi sinir bozucu pislikler sayesinde kiramı ödüyorum. Senin mutluluğun umurumda değil, Kane'in mutluluğu da umurumda değil. Sadece daha fazla market alışverişi yapmam gerekiyor ve bu hafta, tüm dikkatimi sana vereceğim şanslı kişi sensin.

Ama şunu unutma, sen ödeme yapmazsan Kane öder.

Her halükarda, ben daha fazla karamelli latte dondurma ve sosisli alacağım.

"Babamın bu kadar çabuk pes ettiğini hiç görmemiştim," diye mırıldanıyor Jay. Arkamda durarak, gergin omuzlarımı ovuşturuyor ve dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor. "O her konuşunda onu yerden yere vuruyorsun."

"Ve o da lanet olası tatlıdan bahsediyor," diye gülüyor Eric. "Adamı tehdit ediyor ve dondurma lafını da araya sıkıştırıyor."

"Onun hapse girmesine razı mısınız?" Odanın diğer ucunda Kane'in karanlık gözlerine bakıyorum ve içinde kaynayan öfkeyi inceliyorum. "Eğer bana gelirse, hapse girecek. Ne kadar cazip gelse de, boğazını kesmeyeceğim."

"Onun hapse girmesine razı mısın?" Jay sandalyemi döndürür ve gözlerimin içine bakar. "Aklından ne geçiyor?"

"Ben..." Derin bir nefes alıp, tekrar nefesimi verirken omuzlarımı düşürdüm. Hayal kırıklığına uğradım, çünkü kız kardeşimin acısından sorumlu olan adamın cehennemde yanacağını hayal etmiştim. Hapis cezası çok hafif geliyor... Ama onun Jay'in babası olması durumu değiştiriyor. Jay'in üzüleceğini düşündüğümünden değil, kendi babasını infaz etmek ona yaşatmak istemediğim bir travma olduğu için. "Ellie geri dönmeyecek, ona ne olursa olsun," diye itiraf ettim. "Onu bulduk, ifşa ettik ve onu iktidarından uzaklaştıracamız."

Bu kadar yeter. Değil mi?" Jay'in gözlerine bakarken sesim çatallanıyor. "Yeter, değil mi? Yeter olmalı."

"Neden öyle olmak zorunda?" diye fısıldadı. "Hapis, olası sonuçlar listesinde en alt sıralarda yer alıyor."

"Çünkü... birini soğukkanlılıkla öldürmek, kendini savunmak için birini öldürmekten tamamen farklıdır. Ve o kişi senin kendi baban olduğunda... Hayır. Yapamam."

Gönderen: Colum Bishop

Alıcı: AcesAndEights

Konu: re: re: Yeniden düşündün mü?

Ödersem bunun ortadan kalkacağını nereden bileceğim?

"Yakaladım!" Eric, vahşi bir tıslama ile dizüstü bilgisayarımdan uzaklaşır ve koridora doğru ilerler. "Orospu çocuğu. Çocuklarını gömmek ve küçük kızları satan şirketini rahat bırakmak için on milyon dolar ödemeye hazır."

Colum Bishop'ı bekletiyorum. İlk temastan üç gün sonra, onu şehirden çok uzak olmayan boktan bir otelde bekletiyoruz. O ise tırnaklarını ısıyor, dizlerini sallıyor ve anlaşmanın bizim tarafımızı yerine getirip getirmeyeceğimizi merak ederek zihinsel olarak acı çekiyor.

Ace anlaşmanın kendi tarafını yerine getirecek mi?

O, bir baba olması gerekirken, bir talim çavuşu gibi davranarak çocuklarını mahvetti, bu yüzden bu, durumu biraz daha iyi hale getirmek için benim küçük isyanım.

Son e-postamı gönderdikten otuz dakika sonra, bu amaçla açtığım hesaba on milyon dolar yatırıldı. On milyon dolar, aynen böyle. O parayı çocukları satarak kazandı ve şimdi de onların hayatları hiç önemi yokmuş gibi bu parayı bağışlayacak.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki, ellerim titriyor.

"Tamam, kızım. Hazır mısın?" Eric arkamda duruyor ve hafif bir ceketin altına giyilebilen ve neredeyse hiç görünmeyen özel tasarım bir kılıfa fazladan bir tabanca takıyor. *Neredeyse hiç*. Ama silah silahtır ve vücudumda tamamen gizlenemez. "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, anladım. Oraya sür. Kane'i bagajımdan çıkar..."

"Planın o kısmını özellikle seviyorum," diye kıkırdar. "Onun aptal suratına bagaj kapağını kapatmak için çok heyecanlıyım."

"Kapa çeneni, pislik!" Kane benden çok daha fazla ateş gücüne sahip silahlarla yanımızdan geçip kılıflarına takıyor. "Plan bu. Plana sadık kalacağız."

"Onu çıkarın," diye iç çekerek devam ettim. "Onu teslim edin. Sonra sizler gelin, pisliği tutuklayın, hapse gönderin ve hepimiz sonsuza kadar mutlu yaşayalım."

"Temelde," Eric gülümser. "Şef her şey hakkında bilgilendirildi, bu yüzden seninle orada buluşacak. Her şeyi açıkça yapıyoruz. Suçun kabulü, mahkum değişimi, tutuklama, herkes vicdanı rahat bir şekilde ayrılacak. *Anladın mı?*"

"Anladım." Eric omzuma dokunduğunda dönüp Jay ile yüz yüze geliyorum ve gülümsüyorum. "İyi misin? Burriton yerinde duruyor mu?"

"Evet, midem çelik gibidir, bebeğim. Bunu biliyorsun. Hadi şovu başlatalım."

Otuz dakikalık bir yolculuk, kulağıma takılı kulaklık ve Jay'in yatıştırıcı mırıldanmaları, arka koltukta bir mahkum – bagajı reddetti – ve kız kardeşime zarar veren adamla yüzleşmek için bir plan.

Sekiz yıl bugüne kadar uzanıyor. Sekiz uzun yıl, çok az uyku, çok fazla yemek ve çok fazla endişe, hepsi bir adamın diğerlerinin mutluluk istediği gibi güç istemesi yüzünden.

"Orada her şey yolunda mı, Sugar Plum?"

Otoyolda yavaşlayıp toprak yola saptım, bırakma noktasına doğru ilerlerken başımı salladım. "Evet, burada her şey yolunda. Seni seviyorum."

Nefes nefese gülümsemesi kulağımda çınladı. "Ben de seni seviyorum, güzelim. İyi görünüyorsun. CAB'yi görüyorum. Seni görüyorum. Üç mil uzaktasın."

"Silahlar?"

"Bir sürü var," diye homurdanıyor. "Onu ikna etmezsen bu iş yolunda gitmez. Yedeklerin var, güvenlik önlemlerin var, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Keşke seninle birlikte olmama izin verseydin, Sophia. Bu iş bittiğinde yanında olmak istiyorum."

"Ama sen öldün." Kane arkamda homurdanınca dikiz aynasına bakıyorum. O da kulaklık takmış ve hepimiz aynı frekansa bağlıyız. "Dışarı çıkamazsın. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Mmm. Bir mil kaldı, Sophia. Dikkatli ol. Tüm vadiyi gözlemliyorum ve burada başka kimseyi göremiyorum. Onun bir keskin nişancı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden olmaması endişe verici."

"O kamuflaj giysisi içinde sıcak değil misin?" Kane gürültüyle sorar. "Bugün hava cehennem gibi sıcak."

"Evet, ama hafif bir esinti var," diye cevaplar Jay. "Onu dürbünümle görüyorum; ateş edip onu indirmeye ne dersin?"

"Hayır." Kimse görmese de işaret vererek sola dönüp SUV'mizi yavaşça ilerletiyorum. O adama yaklaştıkça daha da yavaşlıyorum. Midemi bulandırıyor. "Onu öldürmek cinayet olur. Onu gönderip büyük adamların ona zorla becerilmenin nasıl bir şey olduğunu göstermelerine izin verelim."

"Sophia..."

"Anladım, Jay. Sakin ol."

"Seni görüyor, Soph." Jay'in sesi değişir. Zihnimde, onu koyu yeşil ve kahverengi bir takım elbise giymiş, yüzüstü yatarken hayal ediyorum. Yüzü büyük ölçüde kapalı olacak, gözleri gözlüklerle korunacak ve parmağı tetiğin yanında duracak. Hafif esintiyi hesaba katmış olacak, bu yüzden bundan bahsetti, ve dürbünü doğrudan kendi babasının alınına doğrultacak. "Herkes, kontrol edin."

"Dürbün bir, kontrol ediyorum," Spence'in sesi kulağımda yankılanıyor. Sonra Eric'in sesi, "Dürbün iki, kontrol ediyorum."

"Geldik," diye gürler polis şefi Alex Turner. "Oz ve ben yirmi saniye uzaklıktayız. İşleri temiz yapın, çocuklar. Eğer işi batırırsanız sizi tutuklamaktan çekinmem."

"Üçüncü araç, kontrol ediyorum," diye ekler Riley. "Bu vadinin her yerindeyiz ve o hiçbir şeyin farkında değil."

"Tamam." Titreyen eller ve gürültülü bir mideyle son virajı dönüp, aşık olduğum adama rahatsız edici derecede benzeyen adamı gördüğümde yutkunuyorum. Arka koltuğumda oturan, saygı duymaya başladığım adama.

Kardeşler yeniden bir araya geleli üç gün oldu ve neredeyse hiç ayrılmadılar. Yeniden bağ kurmak ve birbirlerinin güvende olduğundan emin olmak için zamana ihtiyaçları var. Bu yüzden Jess ve ben kenara çekilip dondurma yiyoruz, erkekler ise birlikte oturup cehennem gibi balık tutma gezilerini ve Jay'in kaçırdığı için kızdığı plaj tatilini yad ediyorlar.

Jay, Kane'e onu izlediği tüm anları anlatınca Kane'in kafası allak bullak oldu: çöp kutuları, arabanın tamiri, yol gezisi ve aradaki her şey. Sonra bombalanan apartman binasını, erkeklerle dolu bir kulüpte dans ettiğimi ve Jay'in hepsini öldürmediğine Kane'in inanmadığını konuştular.

"Odaklan, Sophia. Bunu mahvetme."

"Evet." Tekrar sinyal verip sola çekiyorum ve Kane'in yutkunduğunu duyuyorum. "Hazır mısın, Bishop?"

"Evet." İki kardeş, iki ses.

"Kane ile konuşuyordum." Aynada yüzümü kontrol edip titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Oraya birlikte gideceğiz. Ve ikimiz de kendi şeytanlarımızla yüzleşeceğiz. Herkes bu konuyu gizli tutmalı. Sakin olun."

"Sakiniz," diye homurdanır Spence. "Her zaman sakiniz. Güzel kışını kaldır. Tetik parmağım karıncalanmaya başladı."

"Ateş etme!" Alex bağırır. "O adamı vurursan tutuklanacaksın."

"Polisi kim çağırdı ki?"

"Jess davet etti," diye cevapladı Kane. "Ruhlarımızı incitmeden ya da başka bir boktan şey yapmadan bunu yapabileceğimizi düşünüyor."

"Kadınlar," diye alay eder Eric. "Her zaman romantik olmaya çalışırlar."

Arabanın kapısını açarken, Colum Bishop'un bir kadının geldiğini fark edince verdiği nefesini görmezden geliyorum. Arka kapıya gidip onu açıyorum ve Kane'in dışarı çıkmasına yardım ediyorum. Colum'a güven hissi vermek için elleri arkada bağlı, ama iki saniye ve

tek bir çekişle ellerini serbest bırakıp kot pantolonunun arkasından silahı çıkarabilirim...

Kane'in silahını polise bildirmedik.

"Seni yakaladım, Soph." Kane arabadan inerken nazik sesi kulağıma çok yakın. Vucudunu açıp dik durarak babasına döner ve onunla aynı gözlere bakar. "Aptalca bir şey yapma," diye fısıldar. "Panik yapma ya da onu korkutma. Sakin olursan, ben seninle ilgilenirim."

"Ben her zaman sakiniyim," diye Spence'i taklit ediyorum. "Yakalanması zor Kane Bishop'ı yakaladım, değil mi?" Kapıyı kapatıp tutuklumu ileri doğru ittiğimde sesimi alaltmaya gerek duymuyorum.

Colum, derin bir kaç atışıyla Chrysler'ından uzaklaşır ve heyecanla ellerini ovuşturur. Bu vadide, Colum'un bugün ikimizi de ortadan kaldırmayacağını düşünen tek bir kişi bile yoktur.

Gözleri benden oğluna kayıyor. İleri geri. İleri geri. "Ace nerede?"

"Ace benim."

"Ama sen bir kadınsın."

Eric kulağıma gülerek fısıldadı.

"Vajinam beynimdeki reseptörlerin bilgi almasını engelliyor mu? Tanrı bize vajina verdi, ama beyin vermeyi unuttu mu? Kadınları işe alıyor musun, Bishop? Onlara erkek meslektaşlarından yüzde on yedi daha az maaş mı ödüyorsun?"

"Odaklan, Sophia!"

"Bırak onu," Spence gülüyor. "Cinsiyetçilik konuşması şimdiye kadar duyduğum en korkutucu şey olabilir. Bırak adam hayatı için endişelensin."

"Sessizlik," diye bağırır Jay. "Herkes ksn."

"Ben Ace," diye tekrar ediyorum. "Sen Colum Anthony Bishop'sın, yarıdakların tarafından sadece rtben veya baş harflerle tanınıyorsun. Oğullarının adı Jay ve Kane Bishop. Birini idam ettirdin, ikincisini de ortadan kaldırmak istiyorsun."

Kane'i bir adım daha ileri ittiğimde homurdanır. "O iri yarı ama bir torba at boku kadar aptal. Onları ortadan kaldırıp yeniden denemek istemenin nedenini anlayabiliyorum."

"Mm." Colum oğlunu ihtiyatlı bir gözle izliyor. "Veriler?"

Gösteriş olsun diye bir USB bellek çıkarıp aramızdaki üç metrelik mesafeyi aşarak ona atıyorum. "Her şey orada. İstediyini yap."

"Kopyalarını almadığını nereden bileceğim? Bugün sonra bu olayın unutulacağını nereden bileceğim?"

"Senatörün de sırları var, değil mi?" Colum'un kaşlarını kaldırmasını bekledim. "Kokain, kadınlar, tecavüz... çiftlik hayvanlarıyla seks yapma eğilimi. Üç ay önce ödeme yaptı ve verileri gizli kaldı. Şey... şu anda sana anlattığım hariç. Ama sen ve o işbirliği içindesiniz, değil mi? Yani bunu söylemem büyük bir sorun değil."

"Bugünden sonra hepsi ortadan kalkacak mı?"

"Kız kardeşimin mezarı üzerine yemin ederim, bugün sonra hepsi bitecek."

"Kız kardeşin mi?" Parlak siyah tabancasını kaldırırken gözleri büyüdü. O da benim kadar odadaki durumu net bir şekilde okuyabiliyordu, çünkü her şey onun için yerine oturmuştu. "O da bu işin bir parçası mı?"

"Olmamalıydı. On beş yaşındaydı ve bir kutu dondurma istiyordu. Adamlarınız onu bir marketten kaçırdı ve hayatını sonlandırdı." Ellerimi kaldırarak, her şeyin kontrol altında olduğunu düşünmesini sağladım. "Onu öldürdün ve hayatımın gidişatını sonlandırdın. Bir zincirleme reaksiyon başlattın ve bu reaksiyon, sıcak bir yaz gününde, sen, ben ve sevdiğim adamın bir vadi tabanında son bulacak."

"Sevdiğin adam mı?" Gözleri benden Kane'e kaydı. "Sen ve o mu?"

"Hayır." Jay'in derin sesi Colum'u hızla döndürür. Karanlık Chrysler'ın diğer tarafında, kamuflaj giysisi içinde ama yüzü tamamen görünür halde duran Jay, tüfeğini arabanın tavanına dayar ve sırtarak gülümser. "O ve ben. Merhaba, Korgeneral."

"Jay?"

"Piskoposlar hamam böceği gibidir. Kafamızı vurabilirsiniz, ama biz yine ayağa kalkar ve yolumuza devam ederiz."

Tam zamanında, Alex ve Oz'un polis arabaları sirenleriyle havayı aydınlatır. Arabalarının üzerinde toz bulutları yükselir ve park ettikleri yerden bir mil uzaklıktaki yolu hızla geçerken taşlar fırlar.

"Ben..." Colum, Kane'in elleri bağlı olmayan ve yüzüne Glock doğrultmuş halde, üç adım ötesinde durduğunu görünce dönüp ciyakladı.

"Hayır! Bu, planladığımız şey değildi..."

"Senden hiç hoşlanmadık, ama gücünü saygıyla karşıladık," diye gürlür Kane. "Sadece gerçekten sadık bir vatansever bu kadar yükseğe çıkabilir ve bu pozisyonu bu kadar uzun süre koruyabilir. Bu yüzden, bir baba olarak eksikliklerini bir lider olarak telafi ettiğini anladık. Bizi askerler haline getirdin ve bunu sert bir şekilde yapsan da, bize bugün sahip olduğumuz becerileri kazandırdın."

"Ama sonra kızları alıp sattığın haberi yayıldı," diye öfkeyle söylüyor Jay. Polis arabaları kayarak durduğunda ve polisler tam taktik teçhizatıyla ve silahlarını çekmiş olarak dışarı atladıklarında dönmüyor. "Kız kardeşim olacak kızın, erkeklerle öpüşecek yaşa gelmeden önce öldürüldüğü söylentisi yayılmaya başladı." Tüfeğini kaldırıp dürbünü gözüne dayayan Jay, sırtarak babasını bir çıkmaza sokar. "Son bir sözün var mı?"

"Silahını bırak, Colum Bishop." Alex Turner hızla ilerleyerek Jay ve Colum'un arasına girer. "Silahını bırak ve ellerini kaldır."

"Hayır." Colum Kane'e, Alex'e, sonra bana dönüyor. "Hayır! Anlaşma böyle değildi!"

"Hapishane o kadar da kötü değil." Ellie'nin anıları zihnimde canlanıyor: dansı, sıçrayışı, bulaşıcı kahkahası ve aptalca davranmak istediğinde başını geriye atıp çift çene oluşturmaları. Ünlü bir dansçı olma planları vardı, ama benden daha ünlü değil, çünkü Jay'in Kane'in yardımcısı olarak hayatını mutlu bir şekilde geçireceği gibi, Ellie de bana karşı aynı kahraman hayranlığını besliyordu.

Plajda geçirdiğimiz yazlar ve dalgalanan saçları aklımdan geçiyor, ve on dört yaşında olduğu ve sonunda erkeklere ilgi göstermeye başladığı o yaz. O her zaman çok akıllı ve mantıklıydı, bu yüzden kimse ona *öğüt* vermedi ya da dikkatli olmasını söylemedi. Yaz aşkı, elini tutan ve ona geleceğinin nasıl olabileceğini gösteren tatlı bir çocuktü.

Alex yaklaşmaya çalıştığında Colum çığlık atar. Silahını uyarı olarak sallayıp USB'yi öne doğru uzatır. "Anlaşmamız vardı!"

"Ve kız kardeşim burs almıştı. Bazen anlaşmalar işe yaramaz."

Colum'u vahŖi bir öfke sarar ve kükreyerek ileri atılır. Silahı hazır ve parmağı tetiğe doğru hareket ederken, gözlerimi kapatıp darbeyi beklerim, çünkü bunun olacağını hep biliyordum.

Jay ile tanışmadan önce, sonucun böyle olmasını *umuyordum*. Bir atış, sonra iki.

Sert toprak zemine çarptığımda ciğerlerimden nefesim kesilir, ama beni yere seren bir kurşun değildir. Vücudumdan ısı yayılmıyor, kan akıyor. Jay üstüme uzanarak vücudumu koruyor ve ben soluma dönüp Colum Bishop'un ölü gözlerine bakarken bakışlarımı da korumaya çalışıyor.

Alnından bir damla kan sızıyor ve toprağa damlıyor, bir diğeri omzundan yayılıyor ve gömleğini lekeliyor, öne doğru fışkırıyor ve elimden hemen yanına birikiyor.

Kulaklarımda çığlıklar duyuyorum; Eric, hedeflerinin öldüğünü bağıyor. Spence, Jay'in öldüğünü bağıyor. Alex ve Oz, herkese ateş etmeyi kesmeleri için bağıyor. Ve tüm bu sırada, Jay yüzümü kendine doğru çekiyor ve yanağımı avuçluyor. "Oraya bakma, Sugar Plum."

"İyi misin?" Ağır vücudunun altından çıkmaya çalışarak ayağa kalkıyorum ve onu da kaldırıyorum. "Tanrım, iyi misin?" Aptal takım elbisesini elleriyle yoklayarak kan izi arıyorum. "Sana vurdu mu, Jay?"

"Sadece iki kurşun," diyor Kane alçak sesle. "İkisi de Colum'un vücudunda. O ateş bile edemedi."

"Siktir!" Alex Kane'e öfkeyle bağıır. "Siktir! Bunu yapmamalıydın, Bishop!" Alex odanın diğeri ucuna koşar ve olay yerini kirletir. "Ateş etmemeliydin! Jess için temiz kalman gerekiyordu."

"Öldürücü atışı ben yapmadım, Şef." Kane, Glock'unu parmağının ucunda sallandırır. "Ben sadece silahını elinden aldım. Öldürücü atışı sen yaptın."

EPILOG

Gönderen: KingOnD8

Konu: Sevgili Sophia

Bugün büyük gün, değil mi?

Sadece seni sevdiğimi, seninle gurur duyduğumu, kış deliğine dokunmama izin verdiğinde bundan zevk aldığımı ve hala pahalı bir fahişe gibi sakso çektiğini söylemek için yazıyorum.

Tamam, son iki şey doğru değil. Tabii ki doğru, ama esas olarak sana gurur duyduğumu söylemek için yazıyorum.

Ön sıradaki koltuğumda oturuyorum, flugelhornum hazır ve bir saatlik zamanını satın alabilene kadar bağırıp dolar banknotları atacağım.

Ayrıca: Biraz daha para alabilir miyim? Param bitti.

Bacağını kırma. Başkasınınkini de kırma. Hepimiz aç olduğunda biraz sinirli olabileceğini biliyoruz. Afiyet olsun!

Seni seviyorum. Muhtemelen yakında seninle evleneceğim. Tütünüyle çıktığında görüşürüz!

Leotardlı olma!

*Seni her zaman ve tekrar
seviyorum, John D. Hamilton*

Gönder tuşuna basıp, kardeşimin yanına oturup cep telefonumu cebime koyuyorum. Kız arkadaşım birkaç dakika içinde sahnenin ortasında olacak; *muhtemelen* bir tütü giyecek ve ben de kendimi tutamayacağım için sahnenin solunda onu sikeceğim.

"Gergin mi?"

Kane soluma oturur, Jess de onun yanına. Jess'in kız kardeşi onun yanına oturur, Checkmate bodrumunda o günden beri biraz havalı olduğuna karar verdiğim rebound bro da onun yanına oturur. Eric sağda, Spence ise biraz daha ileride, kucağında polis

megafonu kucağında ve yüzünde kötü bir sırıtişla kızımın kıcını göstermesini bekliyor.

O megafonu parasıyla almadığını biliyorum. Ve Alex Turner'ın dolabından bir megafonun kaybolduğunu da biliyorum.

Sadece bir tesadüf olabilir diyorum...

"Jay?" Kane bacağıma vuruyor ve bakışlarımı geri getiriyor. "O iyi mi?"

"Prima balerinime karşı biraz koruyucu mu hissediyorsun? Beni bir kenara itip tüm güzel kadınları kendine saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır. Kes sesini." Geriye yaslanıp Jess'i kendine yaklaştırır. "Sadece bunun için biraz paniklediğini biliyorum. Paniklemesini istemiyorum."

"O iyi olacak." Ayak bileğimi dizimin üzerine kaldırıp birkaç saatlik mükemmelliğin tadını çıkarmaya hazırlanırken, ışıklar sönmeye başladığında gülümsüyorum.

Colum Bishop *Ellie Solomon Dans Stüdyosu* tarafından yeni donatılan ve tamamen finanse edilen oditoryumda oturuyoruz. Soph şehre geri dönmek istemiyor – hiçbirine – ve burada kurduğumuz bu yeni aileden ayrılmak istemiyor, bu yüzden yerleşip kendisine ait olmayan biraz parayı harcayarak, tehlikeli bir durumda olduklarını düşünen kızlar için güvenli bir sığınak haline gelen kar amacı gütmeyen bir dans stüdyosu kurdu.

Aile olmak için tek yapmanız gereken kapıyı çalmak. Sadece kapıyı çalın ve destekleyici bir aile tarafından karşılanın, yemek, yatak, battaniye ve ihtiyacınız varsa yerel polis karakoluna götürülün.

Ellie Solomon, ona adanmış stüdyoda yaşamaya devam ediyor ve Sophia da sonunda bunu hak ettiğini hissettiği için tekrar dans etmeye başladı.

Infernos gibi kulüpler ve bunlarla bağlantılı her türden adam ortadan kaldırıldığından, bu küçük kasabada işler yoluna giriyor. Dünyayı canavarlardan kurtardık, ama ellerimdeki kan için pişman değilim. Onlarca canavar ortadan kalktı ve binlerce kız, ailelerinden koparılıp açgözlülük ve gücün elinde acımasızca işkence görmeyecek.

Hepsi, on yedi yaşındaki bir kızın kız kardeşinin ölümünün intikamını almaya kararlı olması sayesinde oldu.

Işıklar kısıldığında ve sahneye spot ışığı tutulduğunda, Kane'in iri saçlı ve daha da iri kalçalı sağlam resepsiyonisti Dolly, leopar desenli kıyafeti ve kurt gibi sırtışıyla sahneye çıkıyor. "İyi akşamlar millet, dünyanın en iyi dansçılarının bulunduğu Ellie Solomon Dans Akademisi'ne hoş geldiniz. Bu akşamki gösteriye bilet aldığınız için teşekkür ederiz, çünkü toplanan her dolar, bizden biraz daha muhtaç olan birine yardım etmek için kullanılacak.

Ellie Solomon Akademisi'nde çalışan bizler, pasta ve milkshake ikram ederken, güvenli bir ortam, sıcak bir kucaklaşma ve biraz huzur sağlamak için çok çalışıyoruz ve dünyanın geri kalanına ara verirken..."

"Kızının Dolly'yi çaldığına inanamıyorum." Kane yaklaşıp fısıldadı, "O önce benimdi."

"Siktir git dostum. O artık benim. Ayrıca, o yarı zamanlı çalışıyor. Onu zaman paylaşımıyla kullanıyoruz."

"Ofisteyken bile çalışmıyor," diye tıslar Jess. "Tırnaklarını törpülüyor ve onu arayıp rahatsız eden herkese bağılıyor."

Kane arkasına yaslanıp gözlerini devirir. "Sadece kıskanıyorsun, sarışın, çünkü Dolly senin yatağının senin tarafını istiyor. Dünyanın en seksi erkeğine aşık olunca böyle olur. Kadınlar çıldırır."

"Hepiniz susabilir misiniz?" diye homurdanır Laine. "Dolly konuşuyor ve ben dinlemeye çalışıyorum."

"Biri küstahlığını bulmuş," diye homurdanır Spence. "Kendi işine bakan sessiz kıza ne oldu?"

"Bir tabanca satın aldı ve ateş etmeyi öğrendi," diye tısladı. "Beni denemek ister misin?"

"Anlamadım?" Dolly gözlerini spot ışığından korur ve ön sırayı dik dik bakar. "Hepinizin dışarı çıkarılması mı gerekiyor? Çünkü 8 numara ayakkabılarım kışınızı tekmelemeye hazır. Bu kadar kaba olmayın!"

Bu kasabanın ilk resitali olduğu için salon ağzına kadar doludur ve katılımcıların her biri ağızlarını kapatıp kıkırdamalarını saklamaya çalışır – Dolly'nin üzerlerine atlayıp onları parçalamasından korkarak.

"Ön sıradakiler, ya çenenizi kapatın ya da dışarı çıkın! Nerede bu lanet olası terbiye?"

"Tamam." Perde açılır ve tutu giymiş Sophia, *uzun* bacakları, topuz yapılmış uzun saçları ve hayatımda gördüğüm en seksi tutu ile sahneye koşar. "Yeter. Neden başlamıyoruz?"

"Woooo!" Ayağa fırlayarak yumruklarımı havaya kaldırıp kızıma bağıriyorum. "Hadi, Sophia Solomon! Annenin sana verdiği yeteneği göster! Parmak uçlarında dur, bebeğim!"

"Birisi ilk sıradaki adamı çıkarabilir mi?" diye mırıldanıyor. "Lütfen onu buradan uzaklaştırın ve başka bir eyalette gözaltına alın." Kafasını sallayarak ve gülümsemesini saklamak için elinden geleni yaparak, sahnenin yanındaki yüksek teknoloji ses sistemine dönüyor ve benim çok iyi bildiğim bir müzik çalmaya başlıyor.

Soph okulunu kurmaya karar verdiğinden beri her gün bu müziği dinliyorum. Bas sesleri çok uzun zaman önce tavanımdan yankılanmaya başlamıştı.

Bu müzik biraz hip-hop, biraz koro ve bolca tavır içeren bir müzik.

Bas sesleri göğsümde yankılanırken ve beni acı verecek kadar geniş bir gülümsemeye zorlarken başka bir düğmeye basıyorum. Perdeler otomatik bir palanga sistemi ile açılıyor ve minik pembe tütüler ve şimdiye kadar gördüğüm en sevimli balerin ayakkabıları giymiş on iki beş yaşındaki kız çocuğu ortaya çıkıyor.

Ayak parmaklarının ucuna yükselip grubuna dönen Soph, okul öncesi çocuklarını bir rutine yönlendiriyor. Onu milyarlarca kez prova yaparken izlediğim için artık ben bile bu dansı yapabilirim. Çocuklar bu dansı oldukça kötü yapıyorlar ve hiçbiri Bayan Sophia ile aynı ritimde değil, ama Soph'un hareketleri bunu telafi ediyor. Gözlerim ona takılıyor ve Anna Pavlova gibi ünlü sahnesinde dans eder ve tüm dünyayı baştan çıkarır gibi dans ettiğinde, koltuğuma yerleşip ona biraz daha aşık oluyorum.

Bir zamanlar ben ölü bir adamdım. Kafama kurşun sıkılmadan çok önce, hala ölüm hücresindeydim.

Ama şimdi ben yaşıyorum. Soph yaşıyor. Ve Soph sayesinde Ellie, asla unutulmayacak güzel bir mirasla yaşamaya devam ediyor.

Bir gün kayınvalidem ve kayınpederim olacak çiftte dönerek, kızlarını gözyaşları içinde ve kalplerinde huzurla izleyen Douglas ve Althea Solomon'a gülümsüyorum.

Onlar da yaşıyor. Sonunda Soph, herkesin yeniden nefes almasını sağladı.

TEŞEKKÜRLER

Çok eğlenceliydi! Vay canına, bittiği için üzgünüm.

Bazı kitapları yazmak gerçekten zor, ama bazen o kadar eğlenceli oluyorlar ki, yazarken sürekli gülümsüyorum. Tesadüfen, Kane ve Jay için gülümsedim – bu yüzden artık buna Bish Etkisi diyoruz.

Daha fazla Bishop istiyorum!

Bu kitapla ilgili çok fazla gizlilik olduğunu biliyorum, ama size hiçbir şeyi bozmak istemedim. Umarım Jay ve Soph o lokantada otururken, Jay ona kendisine J diyebileceğini söylediğinde, heyecandan sandalyenizde zıplamışsınızdır.

Biliyorum, yaptım!

En yakın arkadaşlarıma yardımları için teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı, kitaplarımın bugünkü halini alabileceğinden emin değilim.

Kelly, ayrıntılı, kapsamlı ve harika geri bildirimin için teşekkür ederim. Benim için her zaman elinden gelenin fazlasını yapıyorsun.

Arelis, her zaman okuduğun ve sevdiğin için teşekkür ederim.

Debbie ve Siddhi; bu konuda sizi aceleye getirdiğimi biliyorum. Çok sıkı teslim tarihleri belirlediğimi biliyorum, ama her zamanki gibi benim için elinizden geleni yaptınız.

Krista, yeni editörüm. Çok teşekkür ederim! Harika bir iş çıkardın, teşekkürler.

Amy, kapak tasarımcım. Her zaman mükemmel iş çıkarıyorsun. Çalışmalarını takdir ediyorum!

Ekibe; sizi deli gibi seviyorum. Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim. HOTD gönderileri için teşekkür ederim. #KeepToniFree

Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Her sabah, yataktan kalkmadan, kahve içmeden önce ekiple görüşüyorum.

dizüstü bilgisayarımı açmadan önce. Sizler beni gülümsetiyorsunuz, bu yüzden sürekli geri geliyorum.

Teşekkürler!

Kocama; sen gerçek MVP'sin. Her zaman öylesin. Çılgın fikirlerimi desteklediğin için teşekkür ederim. Saçımı yolmak üzereyken bana banyo hazırladığın için teşekkür ederim. Yazmayı tercih edip aç kalmayı göze aldığında yemek pişirdiğin için teşekkür ederim.

Seni ve bebekleri çok seviyorum.

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak

Umut Bulmak

Hayatta Kalan Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Sensiz

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rook Playing For

Keeps'te Rok

Yapmak

Rollin On Novellas

(Rollin On serisini bitirmeden okumayın) Yeniden

Başlamak – Kısa Hikaye

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam

Döngü – Kısa Hikaye

Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

Bülteni: <https://bit.ly/2YB5Gmw>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? Bry ve Nelly'nin hikayesini okumak için [buraya tıklayın: BookHip.com/DPMMQM](http://BookHip.com/DPMMQM)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Telif Hakkı	
Emilia Finn'in diğer eserleri KRALIN	
YÜKSELİŞİ	
Önsöz	
1. John	
2. Sophia	
3. Sonraki	
4. Temas Kurmak	
5. Tavandaki Bas	
6. Mart	
7. Haşere Kontrolü	
8. Bana yiyecek getir	
9. Kane Bishop başımın belası	
10. Cevap	
11. Planlar	
12. Kaçış	
13. Yolculuk	
14. Saldır!	
15. GPS Takip Cihazları	
16. Bir Hafta	
17. CAB	
18. UC'ye gitmek	
19. Yeniden Bir Araya Gelme	
20. Kane	
21. Cevaplar	
22. Kardeşlik	
23. Eski Dostlar Kulübü	
24. Son Planlar	
25. -	
Kucaklaş	
malar	
Epilog	
Teşekkür	

[Emilia Finn'in Diğer Eserleri](#)
[Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

